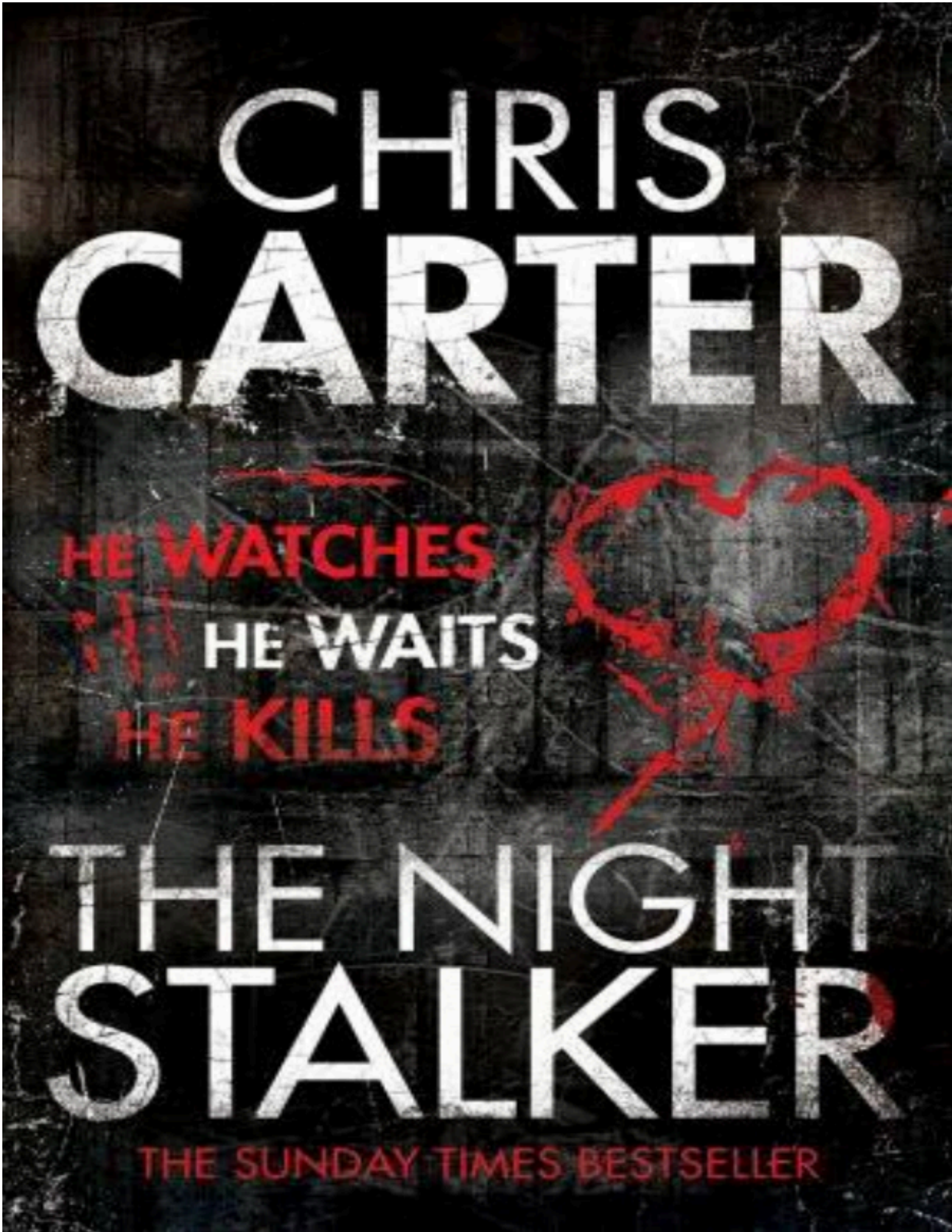
CHRIS CARTER

THE NIGHT STALKER

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Chris Carter
Gece Avcısı

Bu romanı, birine en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda olan aileme ve Coral Chambers'a ithaf ediyorum.

Onsuz bu romanın asla mümkün olamayacağı birçok kişiye son derece minnettarım.

Menajerim Darley Anderson, bir yazarın umabileceği en iyi menajer olmanın yanı sıra gerçek bir dosttur. Yorumları, önerileri, bilgisi ve dostluğu olmadan asla yapamayacağım edebi koruyucu meleğim Camilla Wray. Darley Anderson Edebiyat Ajansı'ndaki herkese çalışmamı mümkün olan her yerde ve her yerde tanıtmak için yorulmadan çabaladıkları için teşekkür ederim.

Simon & Schuster'daki muhteşem editörüm Maxine Hitchcock'a, yaptığı işte bu kadar muhteşem olduğu için teşekkür ederim. Yayıncılarım Ian Chapman ve Suzanne Baboneau'ya muazzam destekleri ve inançları için teşekkür ederim. Simon & Schuster'daki herkese, yayınlama sürecinin her aşamasında ellerinden geleni yaptıkları için teşekkür ederiz.

Samantha Johnson'a birçok berbat fikrimi anlayışla dinlediği için teşekkür ederim.

Beni kırılmaktan koruduğu için Coral Chambers'a sevgilerim ve en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Doktor Jonathan Winston ameliyat maskesini ağzına ve burnuna taktı ve Los Angeles İlçesi Adli Tıp Departmanı'nın yeraltı katındaki dört numaralı otopsi odasının duvarındaki saati kontrol etti. 18:12

Birkaç metre önündeki paslanmaz çelik masanın üzerindeki ceset, yirmili yaşlarının sonlarında, otuzlu yaşlarının başlarında, kimliği belirsiz beyaz bir kadına aitti. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ıslaktı ve uçları metal masaya yapıştırılmıştı. Ameliyat ışığının parlaklığı altında soluk derisi neredeyse insan dışı, lastik gibi görünüyordu. Cesedin bulunduğu yerde varsayılan ölüm nedenini belirlemek mümkün olmamıştı. Kafasında veya gövdesinde kan, kurşun veya bıçak yarası, şişlik veya sıyrık yoktu ve boynunun

etrafında boğulduğunu gösteren hematom yoktu. Ağzının ve vajinasının onu öldüren kişi tarafından dikilmiş olması dışında vücudunda herhangi bir travma yoktu. Kullanılan iplik büyük ve ağırdı; dikişler düzensiz ve dikkatsizdi.

Doktor Winston, odadaki genç adli tıp asistanı Sean Hannay'e, "Hazır mıyız?" dedi.

Hannay'in gözleri kadının yüzüne ve mühürlü dudaklarına kilitlenmişti. Bir nedenden dolayı kendini her zamankinden daha gergin hissediyordu.

'Sean, iyi miyiz?'

'Hımm, evet Doktor, özür dilerim.' Sonunda gözleri Doktor Winston'la buluştu ve başını salladı. "Hepimiz buradayız." Doktor, kendisine en yakın tezgahtaki dijital kayıt cihazını çalıştırırken kendisi de masanın sağına yerleşti.

Doktor Winston tarih ve saati, orada bulunanların isimlerini ve otopsi dosya numarasını belirtti. Ceset zaten ölçülüp tartılmıştı, bu yüzden kurbanın fiziksel özelliklerini dikte etmeye devam etti. Doktor Winston, herhangi bir kesik açmadan önce kurbanın kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir iz bulmak amacıyla cesedi titizlikle inceledi. Gözleri kurbanın vücudunun alt kısmına uygulanan dikişlere takılırken durakladı ve gözlerini kısarak baktı.

"Bekle bir saniye" diye fısıldadı, yaklaştı ve kurbanın bacaklarını dikkatlice ayırdı. "Lütfen bana el fenerini ver Sean." Gözlerini kurbandan ayırmadan elini adli tıp asistanına doğru uzattı. Bakışlarına endişe yayıldı.

Hannay, Doktor Winston'a küçük metal bir el feneri uzatarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Belki." Işını gözüne çarpan bir şeye doğru yöneltti.

Hannay ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Doktor Winston, ses kaydının yararına, "Dikişler tıbbi dikiş değil" dedi. 'Amatörce ve kesin değiller. Eski bir yırtık kot pantolonun üzerine yama diken bir genç gibi." Daha da yaklaştı. 'Dikişler de çok ayrık, aralarındaki boşluklar çok geniş ve. .' duraksadı ve başını salladı, '. . Mümkün değil.'

Hannay tüm vücudunun titrediğini hissetti. "Ne?" İleriye doğru bir adım attı. Doktor Winston derin bir nefes aldı ve yavaşça Hannay'e baktı. 'Katilin onun içinde bir şey bıraktığını düşünüyorum.'

'Ne?'

Doktor Winston emin olana kadar birkaç saniye daha el fenerinin ışığına odaklandı. 'Işık onun içindeki bir şeyden yansıyor.'

Hannay doktorun bakışlarını takip ederek eğildi. Bunu görmesi sadece bir saniyesini aldı. 'Kahretsin, ışık *öyle* bir şeyi yansıtıyor. "Bilmiyorum ama her ne ise dikişlerin arasından görünecek kadar

büyük."

Doktor doğruldu ve alet tepsisinden metal bir kalem aldı.

'Sean, ışığı benim için tut; şöyle.' El fenerini genç asistana verdi ve ona tam olarak ışını odaklamasını istediği yeri gösterdi.

Doktor eğildi ve metal işaretleyicinin ucunu iki dikişin arasına sokarak kurbanın içindeki nesneye doğru yönlendirdi. Hannay el fenerini sabit tuttu.

Winston, ibreyi sonda olarak kullanarak, "Bu metalik bir şey," dedi, "ama yine de ne olduğunu kesin olarak söyleyemem." Dikiş kesme makasını ve forsepsi bana uzatır mısın?'

Dikişleri kesmesi uzun sürmedi. Doktor Winston her birini keserken pens kullanarak kurbanın derisindeki kalın siyah ipliği sıkıştırıp çekerek küçük bir plastik delil toplama kabına yerleştirdi.

“Tecavüze mi uğradı?” diye sordu Hannay.

Doktor Winston, "Kasık çevresinde zorla girmeyle tutarlı kesikler ve morluklar var" diye doğruladı, "ama bunların içine sokulan nesneden kaynaklanmış olabileceği ihtimali var." Birkaç bez alıp iplik örnekleriyle birlikte laboratuvara göndereceğim.' Makası ve forsepsi kullanılmış alet tepsisine koydu. ‘Katilin bize ne bıraktığını öğrenelim, olur mu?’

Doktor Winston sağ elini kurbanın içine sokunca Hannay gerildi. 'Evet, haklıydım, bu küçük bir nesne değil.'

Birkaç sessiz, tedirgin saniye geçti.

Doktor, "Ayrıca şekli de tuhaf" dedi. 'Üstüne garip bir şey iliştirilmiş bir nevi kare şeklinde.' Sonunda onu tutmayı başardı. Çıkarırken üstteki bir eklenti tıkladı.

Hannay daha iyi görebilmek için öne çıktı.

'Metal, nispeten ağır, el yapımı görünüyor. dedi Doktor Winston, elindeki nesneye bakarak. 'Ama hâlâ ne olduğundan emin değilim. Durakladı ve gözleri farkına vararak genişlerken kalbinin göğsünün içinde attığını hissetti. 'Aman Tanrım. .'

Los Angeles Soygun Cinayet Masası'ndan (RHD) Dedektif Robert Hunter'ın Hollywood Adliyesi'nden Doğu Los Angeles'taki kullanılmayan kasap dükkânına arabayla ulaşması bir saatten fazla sürdü. Dört saat önce kendisine çağrı yapılmıştı ama ifade verdiği duruşma beklediğinden çok daha geç sonuçlanmıştı.

Hunter seçkin bir elitin parçasıydı; Çoğu LAPD dedektifinin sağ kolunu vereceği elit bir grup *Olumsuz* bir parçası olmak. RHD'nin Cinayet Özel Bölümü (HSS), yalnızca kapsamlı soruşturma süresi ve

uzmanlık gerektiren seri, yüksek profilli ve cinayet vakalarıyla ilgilenmek için oluşturuldu. HSS'de Hunter'ın daha da özel bir görevi vardı. Suç davranışı psikolojisi geçmişi nedeniyle, failin aşırı vahşet uyguladığı davalara atandı. Departman bu tür vakaları UV olarak etiketledi, *aşırı şiddetli.*

Kasap dükkanı, kapatılan işletmeler arasında sonuncuydu. Bütün mahalle ihmal edilmiş gibiydi. Hunter eski Buick'ini beyaz bir adli suç laboratuvarı minibüsünün yanına park etti. Arabadan inerken bir süre gözlerinin binaların dışını incelemesine izin verdi. Tüm pencereler sağlam metal panjurlarla kapatılmıştı. Dış duvarlarda o kadar çok grafiti vardı ki Hunter binaların orijinalinde ne renk olduğunu anlayamadı.

Girişi koruyan memura yaklaştı, rozetini gösterdi ve sarı olay yeri bandının altına eğildi. Memur başını salladı ama sessiz kaldı, bakışları uzaktı.

Hunter kapıyı itip içeri girdi.

Ona çarpan kötü koku onu geri düşürdü ve öğürmesine neden oldu; kokuşmuş et, bayat ter, kusmuk ve burun deliklerini yakan ve gözlerini yakan idrarın birleşimi. Gömleğinin yakasını doğaçlama bir maske gibi yukarı, burnunun ve ağzının üzerine çekmeden önce bir an durakladı.

Carlos Garcia arka odadan çıkıp Hunter'a cerrahi bir burun maskesi uzatırken, "Bunlar daha işe yarıyor" dedi. Kendisi de bir tane giyiyordu. Garcia uzun boylu ve zayıftı, uzun siyah saçları ve açık mavi gözleri vardı. Çocuksu güzel görünümü yalnızca burnundaki hafif bir şişlik yüzünden bozulmuştu.

kırılmıştı. Diğer tüm RHD dedektiflerinin aksine Garcia, HSS'ye atanmak için çok çalışmıştı. Neredeyse üç yıldır Hunter'ın ortağıydı.

“Arka odaya girdiğinizde koku daha da kötüleşiyor.” Garcia az önce çıktığı kapıyı işaret etti. Duruşma nasıldı? Hunter maskeyi yüzüne takarken, Geç kaldı, diye yanıtladı. 'Elimizde ne var?'

Garcia başını yana eğdi. 'Bazı şeyler berbattı. Beyaz kadın kurban, yirmili yaşlarının sonlarında, otuzlu yaşlarının başında. Oradaki paslanmaz çelik kasap tezgahının üzerinde bulundu.” Arkasındaki odayı işaret etti.

'Ölüm nedeni mi?'

Garcia başını salladı. 'Otopsiyi beklememiz gerekecek. Görünürde hiçbir şey yok. Ama işte vuruş geliyor. Dudakları ve vajinası vardı *dikişli* kapa çeneni.'

'Ne?'

Garcia başını salladı. 'Bu doğru. Çok hastalıklı bir iş. Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Hunter'ın gözleri ortağının arkasındaki kapıya doğru kaydı.

Hunter'ın bir sonraki sorusundan önce Garcia, "Ceset gitti," dedi. "Doktor Winston bu gece burada Adli Tıp'ın başındaydı. Cesedi ve sahneyi tam olarak bulunduğu haliyle görmenizi istedi ama daha fazla bekleyemedi. İçerideki sıcaklık işleri hızlandırıyordu."

"Ceset ne zaman götürüldü?" Hunter mekanik olarak saatine baktı.

'Yaklaşık iki saat önce. Doktoru tanıdığıma göre muhtemelen otopsinin yarısına gelmiştir. Bunlarla uğraşmaktan nefret ettiğini biliyor, bu yüzden beklemenin bir anlamı yok. Burayı incelemeyi bitirdiğimizde, onun bizim için bazı yanıtlara sahip olacağından eminim.'

Hunter'ın cebindeki cep telefonu çaldı. Onu yakaladı ve ameliyat maskesini aşağı çekerek boynuna gevşek bir şekilde asılmasına izin verdi. 'Dedektif Hunter.'

Birkaç saniye dinledi. 'Ne?' Gözleri Hunter'ın tüm tavrının bir anda değiştiğini gören Garcia'ya döndü.

[redacted]

Garcia, rekor sürede Doğu Los Angeles'tan North Mission Yolu'ndaki Los Angeles İlçe Adli Tıp Departmanına yolculuk yaptı. Adli tabiplerin otoparkının girişine yaklaştıklarında şaşkınlıkları iki katına çıktı. Dört polis aracı ve iki itfaiye aracı caddeyi kapattı. Bahçede daha fazla polis arabası vardı. Birkaç üniformalı polis düzensiz bir şekilde hareket ediyor, birbirlerine ve telsizden emirler yağdırıyordu.

Medya aç kurtlar gibi olay yerine inmişti. Yerel televizyon ve gazete minibüsleri her yerdeydi. Muhabirler, kameramanlar ve fotoğrafçılar olabildiğince yaklaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ancak ana binanın çevresinde zaten sıkı bir çevre oluşturulmuştu ve bu, LAPD tarafından sıkı bir şekilde uygulanıyordu.

Garcia girişe yanaşırken Hunter, "Burada neler oluyor?" diye fısıldadı.

Garcia'nın penceresinin önüne gelen genç bir polis memuru, "İlerlemeniz gerekecek efendim," dedi ve çılgınca ona devam etmesi için işaret etti. 'Yapamazsın...'

Garcia'nın rozetini görür görmez durdu. 'Özür dilerim Dedektif; Hemen yolu açacağım.' Araçlarının yanında duran diğer iki polis memuruna döndü. 'Haydi çocuklar, yol açın.'

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra Garcia, Honda Civic'ini ana binaya çıkan merdivenin hemen önüne park ediyordu.

Hunter arabadan indi ve etrafına baktı. Çoğu beyaz önlüklü

küçük bir grup insan otoparkın uzak ucunda toplanmıştı. Hunter onları laboratuvar teknisyenleri ve adli tıp personeli olarak tanıdı.

Telsizden yeni çıkan bir itfaiyeciye “Burada ne oldu?” diye sordu.

'Daha fazla ayrıntı için sorumlu şefe sormanız gerekecek. Sana söyleyebileceğim tek şey içeride bir yerlerde yangın çıktığı.' Eski hastanenin morguna dönüştürülmüş binayı işaret etti.

Avcı kaşlarını çattı. 'Ateş?'

Bazı kundaklama vakaları da HSS tarafından soruşturuldu, ancak bunlar nadiren UV olarak değerlendirildi. Hunter hiçbirinde baş dedektif olarak atanmamıştı.

'Robert, buraya.'

Hunter döndü ve Doktor Carolyn Hove'un onları karşılamak için merdivenlerden indiğini gördü. Her zaman kırk altı yaşından çok daha genç görünüyordu. Ama bugün değil. Genellikle mükemmel şekilde şekillendirilen kestane rengi saçları darmadağınıktı, ifadesi ciddi ve yenilgiye uğramıştı. Eğer Los Angeles İlçe Adli tabibinin rütbeleri olsaydı, Doktor Hove, Doktor Winston'ın hemen altında ikinci komutan olacaktı.

Hunter, "Neler oluyor Doktor?" diye sordu.

‘Tam cehennem. .'

Hunter, Garcia ve Doctor Hove birlikte merdivenleri tırmandılar ve büyük çift kapıdan ana binaya girdiler. Giriş fuayesinde birkaç polis memuru ve itfaiyeci daha oyalanıyordu. Doktor Hove her iki dedektifi de resepsiyon bankosundan geçirerek başka bir merdivenden aşağıya ve yer altı katına yönlendirdi. Tahliye fanlarının tam güçle çalıştığını duyabilseler de, havada mide bulandırıcı bir kimyasal ve yanık et kokusu asılıydı. Her iki dedektif de sindi ve refleks olarak ellerini burunlarına götürdü.

Garcia midesinin çalkalandığını hissetti.

Koridorun sonunda, otopsi odası 4'ün hemen önündeki zeminin bir kısmı sular altında kalmıştı. Kapısı açıktı ama menteşelerinden çıkmış gibiydi.

Sorumlu itfaiye amiri, grubun yaklaştığını gördüğünde adamlarından birine talimat veriyordu.

"Şef," dedi Doktor Hove, "bunlar RHD'den Dedektif Robert Hunter ve Carlos Garcia."

El sıkışma yok, yalnızca kibarca baş sallamalar yapılıyor.

Hunter odanın içini görmek için boynunu uzatarak “Burada ne oldu?” diye sordu. "Peki Doktor Winston nerede?"

Doktor Hove cevap vermedi.

Şef kaskını çıkardı ve eldivenli eliyle alnını sildi. 'Bir çeşit patlama.'

Avcı kaşlarını çattı. 'Patlama?'

'Bu doğru. Oda kontrol edildi ve gizli yangın yok. Aslında yangının kendisi minimum düzeyde görünüyordu. Biz buraya gelmeden önce fıskiyeler onu söndürdü. Şu anda patlamaya neyin sebep olduğunu bilmiyoruz, yangın müfettişinin raporunu beklememiz gerekecek." Doktor Hove'a baktı. "Bana bunun otopsi odalarının en büyüğü olduğu ve aynı zamanda laboratuvar görevi de gördüğü söylendi, değil mi?"

'Evet, bu doğru' diye onayladı.

'Orada herhangi bir uçucu kimyasal (gaz kutusu olabilir) saklanıyor mu?'

Doktor Hove bir anlığına gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi. 'Bazen.'

Şef başını salladı. 'Belki bir sızıntı olmuştur ama dediğim gibi müfettiş raporunu beklememiz gerekecek. Sağlam temellere sahip sağlam bir yapıdır. Bodrum katı olduğundan buradaki duvarlar binanın geri kalanındaki duvarlardan çok daha kalın ve bu da darbenin kontrol altına alınmasına yardımcı oldu. Her ne kadar çok fazla iç hasara neden olacak kadar güçlü bir patlama olsa da yapıyı tehlikeye atacak kadar güçlü değildi. Şimdilik sana söyleyebileceğim fazla bir şey yok.' Şef eldivenlerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Orası çok karışık Doktor, *çok* Kötü bir yol." Başka ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi durakladı. 'Gerçekten üzgünüm.' Sözleri kederle kaplıydı. Grubun geri kalanına ciddiyetle başını salladı ve üst kata çıktı.

Hepsi eskiden otopsi odası olan dördüncü odanın girişinde sessizce duruyor, gözleri yıkımı izliyordu. Odanın en ucundaki masalar, tepsiler, dolaplar ve el arabaları eğrilmiş, her taraf ters dönmüş, döküntüler, deri ve et parçaları yağmuruna tutulmuştu. Tavanın ve arka duvarın bir kısmı hasar görmüş ve kanla kaplanmıştı.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Garcia.

'Bir saat, belki bir saat on beş dakika önce. İkinci binada bir toplantıdaydım. Boğuk bir patlama sesi duyuldu ve yangın alarmları çılgına döndü.'

Hunter'ı rahatsız eden şey, yıkanmış kanın miktarı ve odanın her tarafına dağılmış, cesetleri veya vücut kısımlarını örten, görebildiği siyah geçirimsiz örtülerin sayısıydı. Soğutucu gövde depolama tesisi patlamanın meydana geldiği yerin karşısındaki duvarda bulunuyordu. Buzdolaplarının hiçbiri hasarlı görünmüyordu.

"Buradaki soğutuculardan kaç ceset çıktı doktor?" diye sordu

Hunter tereddütle.

Doktor Hove, Hunter'ın bunu çoktan anladığını biliyordu. Sağ elini kaldırdı ve yalnızca işaret parmağını gösterdi.

Hunter yüklü bir nefes verdi. 'Otopsi yapılıyordu.' Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi ve omurgasının bir ürpertiyle kavrandığını hissetti. "Doktor Winston'ın otopsisi mi?"

“Kahretsin!” Garcia elini yüzünün üzerinde gezdirdi. 'Mümkün değil.'

Doktor Hove bakışlarını başka tarafa çevirdi ama gözlerinde biriken yaşları gizleyecek kadar hızlı değildi.

Hunter'ın bakışları odadan geriye kalana dönmeden önce birkaç saniye onun üzerinde kaldı. Boğazı kurudu, yüreğini boğucu bir hüzün kapladı. Doktor Jonathan Winston'ı on beş yılı aşkın süredir tanıyordu. Hunter kendini bildi bileli Los Angeles Baş Tıbbi Muayenecisi olarak görev yapmıştı. O bir işkolikti ve işinde harikaydı. Otopsilerin çoğunu, ölüm koşulları sıra dışı sayılan cinayet kurbanları üzerinde yapmak için her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Ama en önemlisi, Hunter için Doktor Winston bir aile gibiydi. Arkadaşların en iyisi. Birçok kez güvendiği biri. Pek az kişi gibi saygı duyduğu ve hayran olduğu biri. Gerçekten özleyeceği biri.

“Orada iki kişi vardı.” Doktor Hove'un sesi bir anlığına titredi. “Doktor Winston ve Sean Hannay, 21 yaşında bir adli tıp asistanı.” Hunter gözlerini kapattı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Doktor Hove, "Öğrenir öğrenmez aradım" dedi.

Garcia'nın ifadesi saf bir şoktu. Kariyeri boyunca pek çok ceset görmüştü; bunların birçoğunun şekli sadist bir katil tarafından garip bir şekilde bozulmuştu. Ancak kurbanların hiçbirini şahsen tanımamıştı. Doktor Winston'la ilk kez yalnızca üç yıl önce tanışmalarına rağmen kısa sürede arkadaş olmuşlardı.

Hunter sonunda “Peki ya çocuk?” diye sordu. Ve Garcia ilk kez Hunter'ın sesinin titrediğini duydu.

Doktor Hove başını salladı. 'Üzgünüm. Sean Hannay UCLA'da patoloji eğitiminin üçüncü yılını tamamlıyordu. Onun tutkusu adli bilim adamı olmaktı. Sadece altı ay önce onun stajını onaylayan bendim.' Gözleri parladı. 'Bu odada olmaması gerekiyordu bile. Sadece yardım ediyordu.” Doktor durakladı ve kadının sonraki sözlerini dikkatle düşündü. 'Ben ondan bunu yapmasını istedim. Jonathan'a yardım edenin ben olmam gerekiyordu.'

Hunter doktorun ellerinin titrediğini fark etti.

'Bu özel bir ölümdü' diye devam etti. Jonathan her zaman benden bu konularda yardım etmemi ister. Yapardım ama toplantımda bekletildim ve Sean'dan bir iyilik olarak işi benim yerime almasını istedim.' Gözleri dehşetle doldu. 'Bugün burada ölmesi gereken kişi o değildi; ben öyleydim.'

Hunter, Doktor Hove'un aklından neler geçtiğini anlıyordu. Patlamanın hemen ardından kendini koruma içgüdüsü devreye girmiş ve rahatlamıştı. Şanslı bir kaçış yaşamıştı. Ama artık mantık ve suçluluk duygusu yerleşmeye başlamıştı ve zihni onu mümkün olan en kötü şekilde cezalandırıyordu. *Toplantım geç kalmasaydı Sean Hannay hâlâ hayatta olacaktı.*

Hunter, "Bunların hiçbiri senin hatan değil, Doktor," diye onu rahatlatmaya çalıştı ama sözlerin pek bir etkisi olmayacağını biliyordu. Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce hepsinin o odada ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Hunter, zihni önündeki sahneyi işlemeye çalışırken otopsi odasının kapısına doğru bir adım attı. Şu anda hiçbir şeyin anlamı yoktu. Aniden gözüne bir şey çarptı ve bir an gözlerini kısarak Doktor Hove'a döndü.

Yerdeki kamera tripodu ayağına benzeyen bir şeyi işaret ederek, “Otopsiler hiç videoya kaydediliyor mu?” diye sordu.

Doktor Hove başını salladı. 'Çok nadiren ve talebin ya benim tarafımdan onaylanması gerekiyor ya da. .' gözleri Hunter'dan odanın içine doğru kaydı, '. . baş tabip.'

‘Doktor Winston’ın kendisi.’

Doktor Hove'dan tereddütlü bir baş selamı.

"Sizce bu otopsiyi kaydetmeyi seçmiş olabilir mi?" Doktor Hove bunu bir an düşündü ve yüzü umutla parladı. ‘Bir şans var. Eğer vakayı yeterince merak uyandırıcı buluyorsa.” “Eh, öyle olsa bile,” diye araya girdi Garcia, “bunun bize ne faydası olur ki?” Odanın çoğu gibi kamera da kesinlikle bozuldu. Sadece şuna bakın.” “Muhtemelen değil,” dedi doktor yavaşça.

Bütün gözler ona döndü.

"Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?" diye sordu Hunter.

Doktor, "Dördüncü otopsi odası bazen ders odası olarak kullanılıyor" diye açıkladı. 'Bu, video kamera bağlantı merkeziyle donattığımız tek muayene odasıdır. Doğrudan ana bilgisayarımıza bağlanır. Bu, görüntülerin eş zamanlı olarak ana bilgisayarımızın sabit diskinde saklandığı anlamına gelir
sürmek. Bir dersi veya muayeneyi videoya kaydetmek için doktorun tek yapması gereken dijital kamerayı kurmak, onu merkeze bağlamaktır ve artık hazırdırlar.' 'Bunu Doktor Winston'ın yapıp yapmadığını öğrenebilir miyiz?'

'Beni takip et.'

Doktor Hove kararlı bir şekilde indikleri merdivene geri döndü ve

zemin kata çıktı. Bir dizi metal çift kapıdan geçip uzun ve boş bir koridora geçmeden önce resepsiyon alanını geçtiler. Yolun dörtte üçünde sağa döndüler. Koridorun sonunda küçük buzlu cam pencereli tek bir ahşap kapı duruyordu. Doktor Hove'un ofisi. Kilidini açtı, kapıyı itti ve onları içeriye yönlendirdi.

Doktor Hove doğrudan masasına gitti ve bilgisayarında oturum açtı. Her iki dedektif de onun arkasında toplandı.

'Yalnızca benim ve Doktor Winston'ın oturum açma bilgileri, ana bilgisayardaki video dizinine yönetici haklarına erişime sahiptir. Bakalım bir şey bulabildik mi?'

Doctor Hove'un tüm kayıtların saklandığı video dizinine ulaşması yalnızca birkaç tıklamayı aldı. Ana klasörün içinde üç alt dizin vardı: Yeni, Dersler ve Otopsiler. Doktor adlı dizini genişletti *yeni* yalnızca bir.mpg dosyasını bulmak için. Üzerindeki zaman damgası bir saat önce oluşturulduğunu gösteriyordu.

'Bingo. Jonathan otopsiyi kaydetti.' Doktor Hove durakladı ve endişeyle Hunter'a baktı. Elini fareden kısmi olarak çektiğini fark etti.

'Sorun değil Doktor; bunu izlemene gerek yok. Buradan sonrasını halledebiliriz.” Doktor Hove bir an tereddüt etti. 'Evet istiyorum.' Dosyaya çift tıkladı. Ekran titredi ve bilgisayar varsayılan video oynatıcı uygulamasını başlattı. Hunter ve Garcia yaklaştılar.

Resimler çok kaliteli değildi ama otopsi masasında açıkça beyaz bir kadın cesedi gösteriyordu. Görüntü yukarıdan ve belli bir açıyla çekilmişti ve masa ekranın büyük kısmını kaplayacak şekilde kısmen yakınlaştırılmıştı. Sağda, beyaz laboratuvar önlüğü giymiş iki kişi daha gövdenin ortasından görülebiliyordu.

“Uzaklaştırabilir misin?” diye sordu Garcia.

Hunter başını sallayarak, "Görüntü bu şekilde kaydedildi" diye yanıtladı. ‘Burada bir kamerayı kontrol etmiyoruz. Bu sadece oynatma.'

Ekranda masanın sağındaki iki kişiden biri cesedin başına doğru ilerledi ve onu incelemek için eğildi. Çekimde aniden Doktor Winston'ın yüzü belirdi.

“Ses yok mu?” diye sordu Garcia, Doktor Winston'ın dudaklarının sessizce hareket etmesini izlerken. 'Neden ses yok?'

Doktor, "Görüntülü muayenelerde kullandığımız kameraların mikrofonları pek kaliteli değil" diye açıkladı. 'Genellikle onları açmıyoruz bile.'

'Patologların muayenelerinin her adımını dikte etme alışkanlığı olduğunu sanıyordum.'

"Ve biz de yapıyoruz" diye onayladı. 'Kendi kişisel kayıt cihazlarımıza. Onları yanımızda muayene odalarına götürüyoruz. Jonathan'ın kullandığı şey şu anda odadaki diğer her şeyle karışmış

durumda.' 'Harika.'

'*Gözler ela, cilt bakımlı, kulak memeleri hiç delinmemiş gibi görünüyor.* .Hunter, videoda Doktor Winston'ın kameradan uzaklaştığını göstermeden önce şunları söyledi. 'Lanet etmek! Artık ağzını göremiyorum."

'Dudak okuyabiliyor musun?' Soru Doktor Hove'dan gelmişti ama onun şaşkın ifadesi Garcia'nın yüzüne yansımıştı.

Hunter cevap vermedi. Dikkatini ekrana odakladı.

Garcia, "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu. "Kitaplar," diye yalan söyledi Hunter. Şu anda yapmak istediği son şey geçmişi hakkında konuşmaktı.

Sonraki birkaç saniye sessizce izlediler.

Doktor Hove, Jonathan'ın düzenli olarak vücudun dış muayenesini yaptığını doğruladı. 'Mağdurun tüm fiziksel özellikleri, varsa yaralarına ilişkin ilk izlenimler de dahil olmak üzere listeleniyor. Ayrıca kurbanın kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir fiziksel iz de arıyordu; kadın Jane Doe olarak getirilmişti.'

Ekranda Doktor Winston duraksadı ve yüzünden meraklı bir ifade geçti. Asistanının ona küçük bir el feneri vermesini hepsi izledi. Eğilerek ışığı doğrudan kurbanın vücudunun alt kısmına uygulanan dikişlere odakladı ve ışığı yukarı, aşağı ve bir yandan diğer yana hareket ettirdi. Bir şeye şaşırmış gibiydi.

"Ne yapıyor?" Garcia daha iyi bir görüş elde etmek için içgüdüsel olarak başını yana eğdi.

Video devam etti ve hepsi Doktor Winston'ın metalik bir işaretleyiciyle dikişlerin arasından kurbanın vücuduna girmesini izledi. Doktorun dudakları hareket etti ve hepsi Hunter'a baktı.

'*Bu metalik bir şey,*' Hunter tercüme etti, '*ama yine de ne olabileceğini kesin olarak söyleyemem. Bana dikiş kesme makasını ve forsepsi uzatır mısın?*'

"İçinde bir şey mi vardı?" Doktor Hove kaşlarını çattı. Ekranda, Doktor Winston tekrar kameraya arkasını döndü ve makas kullanarak dikişleri kesmeye başladı. Hunter toplamda beş kişi olduğunu fark etti. Doktor sağ elini kurbanın içine soktu.

Birkaç dakika sonra Doktor Winston bir nesneyi almayı başardı. Döndüğünde sadece kenarı kameranın önünden geçti.

"O neydi?" diye sordu Garcia. 'Kurbanın içinde ne kaldı? Kimse gördü mü?'

Hunter, Emin değilim, diye yanıtladı. 'Bekleyelim, dönüp tekrar kameraya dönebilir.'

Ama asla yapmadı.

Birkaç saniye içinde bir patlama oldu ve tüm görüntünün yerini statik bir görüntü aldı. Kelimeler — *Oda 4. Sinyal başarısız* —

ekranın ortasında yanıp söndü.

Odayı birkaç saniye boyunca mutlak bir sessizlik doldurdu. İlk konuşan Doktor Hove oldu.

'Bomba mı? Birisi cinayet kurbanının içine bomba mı koydu? Ne oluyor be. .?'

Cevap yoktu. Hunter bilgisayarın başına geçti ve çoktan gitmiş, görüntüleri geri sarmıştı. Tekrar oynat tuşuna bastı ve video, Doktor Winston'ın kurbanın vücudunun içinden elini çekip tanımlanamayan metalik nesneyi tutmasından birkaç dakika önce yeniden başladı. Bütün gözler yeniden ekrana çevrildi.

Garcia, "Bunu tam olarak anlayamıyorum" dedi. ‘Kameranın yanından çok hızlı geçiyor. Yavaşlatabilir misin?”

Doktor Hove neredeyse katatonik bir tavırla, "Neye benzediği önemli değil," dedi. ‘Bu bir bombaydı. Bir kurbanın içine bombayı kim koyar ve neden?' Bir adım geri attı ve şakaklarına masaj yaptı. 'Terörist?'

Hunter başını salladı. 'Saldırının yeri tek başına terörizmin özünü çürütüyor. Teröristler mümkün olduğu kadar çok can kaybıyla birlikte en fazla hasarı vermek istiyorlar. Açıkça söylemekten nefret ediyorum Doktor ama burası bir morg, alışveriş merkezi değil. Ve patlama orta büyüklükteki bir odanın tamamını yok edecek kadar güçlü bile değildi.'

"Ayrıca," dedi Garcia, sesinde hiçbir alaycılık olmadan, "buradaki cesetlerin çoğu zaten ölü."

'Peki birisi neden bir cesedin içine bomba yerleştirsin ki? Hiç mantıklı değil."

Hunter doktorun bakışlarını tuttu. “Bu sorunun cevabını sana şu anda söyleyemem.” Bir an durakladı. ‘Buraya odaklanmamız gerekiyor. Bu görüntüleri başka kimsenin görmediğini varsayıyorum?” Doktor Hove başını salladı.

Hunter, "Şimdilik bu şekilde kalmamız gerekiyor" dedi. 'Eğer bir katilin kurbanın içine bomba yerleştirdiği haberi çıkarsa basın bunu karnaval haline getirir. Herhangi bir şeyi araştırmak yerine anlamsız röportajlar yapmaya ve aptalca soruları yanıtlamaya daha fazla zaman ayıracağız. Ve daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamayız. Bu konudaki duygularımıza rağmen burada biri var
Genç bir kadını öldürecek kadar çılgın olan, vücudunun içine patlayıcı yerleştirip dikecek kadar çılgın. Sonuç olarak iki masum insanın daha canına kıydı.”

Doktor Hove'un gözlerinde yeni gözyaşları oluşmaya başladı. Ancak yıllar boyunca pek çok davada Hunter'la çalışmıştı ve kolluk kuvvetlerinde ondan daha fazla güvendiği kimse yoktu. Yavaşça başını salladı ve Hunter ilk kez onun yüzündeki öfkeyi gördü.

'Bana bu orospu çocuğunu yakalayacağına söz ver.'

Adli tabip binasından ayrılmadan önce Hunter ve Garcia Adli Tıp laboratuvarına uğradılar ve ekibin o ana kadar topladığı tüm mevcut bilgileri aldılar. Laboratuvar testi sonuçlarının çoğu en az birkaç gün sürer. Hunter'ın cesedi suç mahallinde bulunduğu haliyle görme şansı hiç olmadığı için şu anda elindeki tek şey raporlar, notlar ve fotoğraflardı.

Cesedin sekiz saat önce Doğu Los Angeles'taki kullanılmayan kasap dükkanının arka odasında bulunduğunu zaten biliyordu. İsimsiz bir telefon görüşmesi polise ihbarda bulundu. Hunter kaydın bir kopyasını daha sonra alacaktı.

Hunter, Doğu Los Angeles'a dönerken adli dosyadaki tüm bilgileri yavaşça gözden geçirdi. Olay yeri fotoğraflarında kurbanın çıplak bırakıldığı, kirli metal bir tezgahın üzerinde sırtüstü yattığı görülüyor. Bacakları bir aradaydı ve uzanıyordu ama bağlı değildi. Kollarından biri tezgahın kenarından sarkıyordu, diğeri ise göğsünün üzerindeydi. Gözleri açıktı ve Hunter onlardaki ifadeyi daha önce birçok kez görmüştü: saf korku.

Fotoğraflardan birinde ağzının yakından görünümü görülüyordu. Dudakları kalın siyah, diken benzeri iplikle dikilmişti. Kan, iğne deliklerinden sızmış ve çenesinden ve boynundan aşağıya doğru akmıştı; bu, işlem yapıldığında hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Bir başka yakın çekimde aynı şeyin vücudunun alt kısmına da yapıldığı görülüyordu. Kasıkları ve uyluklarının iç kısmı da delinme yaralarından sızan kana bulanmıştı. Dikişlerin çevresinde bir miktar şişlik vardı; iğne iplikle tecavüze uğradıktan saatler sonra öldüğünün bir başka göstergesi. Öldüğünde yaralar çoktan septikleşmeye başlamıştı. Ama bu onun ölümüne neden olmazdı.

Hunter konum fotoğraflarını kontrol etti. Kasap dükkânı tam bir pislik içindeydi. Zemini çatlak borularla, eski şırıngalarla kaplıydı. prezervatif ve fare pisliği. Duvarlar grafitilerle kaplıydı. Adli tıp o kadar çok farklı parmak izi bulmuştu ki, arka odada bir parti verilmiş gibi görünüyordu. Gerçek şuydu: Şu anda yalnızca otopsi incelemesi vakaya ışık tutabilirdi.

Garcia, Hunter'ı arabasına bıraktığında herkes çoktan ayrılmıştı. Olay yeri bantları hâlâ kasap dükkanının çevresini işaretliyordu.

Girişte tek üniformalı bir polis nöbet tutuyordu.

Garcia, Hunter'ın mağazanın içindeki mümkün olan her ayrıntıya bakmaya zaman ayıracağını biliyordu.

"Geri dönüp olay yeri fotoğrafları ve Kayıp Kişiler veri tabanıyla ne yapabileceğime bakacağım." Sizin de söylediğiniz gibi önceliğimiz onun kim olduğunu tespit etmek."

Hunter başını salladı ve arabadan indi.

Hunter o akşam polis memuruna rozetini gösterip ikinci kez dükkana girdiğinde kötü koku üç kat yoğunlaşmış gibi görünüyordu.

Kapı arkasından kapandığında Hunter zifiri karanlıkta kaldı. El fenerini açtı ve vücudunda bir adrenalin dalgasının dolaştığını hissetti. Her adıma camın çıtırtısı ya da ayaklarının altındaki nemli bir şeyin gıcırtı sesi eşlik ediyordu. Eski et teşhir tezgahının yanından geçip arkadaki kapıya yaklaştı. Hunter yaklaşırken sineklerin vızıltısını duydu.

Bu yeni oda genişti ve mağazanın ön cephesini arka taraftaki küçük dondurucu odasına bağlıyordu. Hunter, kokuşmuş kokuyla mücadele ederek kapının yanında durdu. Midesi ona gitmesi için yalvarıyor, her an patlayacakmış gibi tehdit ediyor ve birkaç kez öğürmesine ve şiddetli bir şekilde öksürmesine neden oluyordu. Cerrahi maskesinin çok az etkisi vardı.

El fenerinin ışığının yavaşça odanın içinde dolaşmasına izin verdi. Uzak duvarın karşısında iki büyük boy metal lavabo duruyordu. Sağlarında tavandan tabana boş bir depolama modülü vardı. Fareler raflarda özgürce hareket ediyordu. Hunter yüzünü buruşturdu.

"Fareler olmalı" diye içinden küfretti. Farelerden nefret ediyordu. Bir anda aklı onu sekiz yaşında olduğu zamana götürdü. Okuldan dönerken kendisinden büyük iki çocuk onu durdurdu ve Batman beslenme çantasını elinden aldı. Öğle yemeği kutusu doğum günü hediyesiydi

Annesinden bir yıl önce, kanser onu elinden almadan sadece birkaç ay önce. Bu onun en değerli varlığıydı.

Öğle yemeği kutusunu birbirlerine ileri geri atarak bir süre Hunter'la alay ettikten sonra, iki zorba onu açık bir kanalizasyon deliğine tekmeledi. 'Git şunu al, sağır çocuk.'

Hunter'ın annesinin ölümü kendisi ve babası için yıkıcıydı ve sonrasındaki durumla baş etmek özellikle zor oldu. Birkaç hafta boyunca, hastalığı ilerledikçe Hunter odasında tek başına oturdu, çaresiz çığlıklarını dinledi ve onun acısını sanki kendisininmiş gibi hissetti. Sonunda vefat ettiğinde Hunter ciddi işitme kaybı yaşamaya başladı. Bu, bedeninin kederi kapatmanın psikosomatik yoluydu. Geçici sağırlığı, Hunter'ı zorbalar için daha da kolay bir hedef haline getirdi. Daha fazla bir kenara atılmaktan kaçınmak için kendi başına

dudak okumayı öğrenmişti. İki yıl içinde, işitme duyusu kaybolduğu aynı kolaylıkla geri geldi.

İki zorbadan iri olanı, "Gidip onu alsan iyi olur, sağır çocuk," diye tekrarladı. Hunter tereddüt bile etmedi ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi metal merdivenden hızla aşağı indi. Zorbaların ondan yapmasını istediği şey tam olarak buydu. Kapağı rögar deliğinin üzerine ittiler ve gülerek uzaklaştılar. Hunter beslenme çantasını aşağıda buldu ve merdivenden yukarı çıktı ama ne kadar çabalarsa çabalasın, kapağı kenara itecek fiziksel güce sahip değildi. Paniğe kapılmak yerine kanalizasyon geçitlerine geri döndü. Girdiği yoldan çıkamazsa başka bir çıkış yolu bulması gerekecekti.

Yarı karanlıkta beslenme çantasını göğsüne sıkıştırarak tünelden aşağı doğru ilerlemeye başladı. Tavandan sırtına bir şeyin düşüp gömleğini çekiştirdiğini hissettiğinde pis, pis kokulu lağım suyunda yalnızca elli metre kadar yol almıştı. Refleks olarak ona uzandı, yakaladı ve elinden geldiğince uzağa fırlattı. Arkasındaki suya çarptığında gıcırdadı ve Hunter sonunda ne olduğunu gördü.

Beslenme çantası kadar büyük bir fare.

Hunter nefesini tuttu ve yavaşça yüzünü sağındaki duvara çevirdi. Her şekil ve boyuttaki farelerle canlıydı.

Titremeye başladı.

Çok dikkatli bir şekilde arkasını döndü ve solundaki duvara baktı. Daha da fazla fare. Ve tüm gözlerin ona kilitlendiğine yemin edebilirdi. Hunter düşünmedi, elinden geldiğince hızlı koştu ve her adımda havaya su sıçrattı. Yüz elli metre ileride geldi
onu başka bir kanalizasyona götüren metal bir merdiven. Yine kapak kımıldamadı. Geçide döndü ve koşmaya devam etti. İki yüz metre daha, başka bir kanalizasyon deliği ve Hunter sonunda biraz şans yakaladı. Üst kısımda kapağın yarısı açık, yarısı kapalıydı. Sıska vücuduyla aradaki boşluğu sıkıştırmakta hiç sorun yaşamadı.

Hunter'ın annesinin ona verdiği Batman beslenme çantası hâlâ elindeydi. Ve o zamandan beri fareler onu çok huzursuz ediyordu.

Hunter şimdi anıyı bir kenara itip dikkatini kasabın arka odasına geri getirdi. İçerideki diğer tek mobilya, kurbanın çıplak vücudunun serili olduğu paslanmaz çelik tezgâhtı. Arka duvardaki açık dondurucu odası kapısından yaklaşık bir buçuk metre uzaktaydı. Hunter uzun bir süre uzaktan tezgahı inceledi. Bunda tuhaf bir şeyler vardı. Yerden çok yüksekteydi. Zemini kontrol ettiğinde, dört ayağının her birinin altına tuğlaların yerleştirildiğini ve tezgahın bir buçuk fit daha yükseldiğini gördü.

Olay yeri fotoğraflarında da görüldüğü gibi yerler kirli paçavralar, kullanılmış prezervatifler ve atılmış şırıngalarla doluydu. Hunter kısa adımlar atarak ve her birinin önündeki zemini dikkatlice kontrol

ederek içeri girdi. Odanın sıcaklığı dışarıdan en az beş derece daha yüksek görünüyordu ve terin sırtından aşağı doğru aktığını hissetti. Paslanmaz çelik tezgaha yaklaştıkça sineklerden gelen uğultu sesi daha da arttı.

Sineklere, mide bulandırıcı kokuya ve eriyen sıcağa rağmen Hunter acele etmedi. Adli tıp ekibinin ellerinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu ama suç mahalli basit fiziksel kanıtlardan çok daha fazlasını sunabiliyordu. Ve iş onları anlamaya geldiğinde Hunter'ın bir yeteneği vardı.

Metal tezgahın üzerinde beşinci kez dikkatlice daire çizdi. Aklında dolaşan asıl soru, kurbanın o odada mı öldüğü, yoksa kasap dükkanının basit bir çöplükten başka bir şey olup olmadığıydı.

Hunter kurbanın yerini almaya karar verdi.

Kurbanın bulunduğu yere uzanıp el fenerini kapatmadan önce metal tezgahın üzerine atladı. Odadaki seslerin, kokunun, sıcaklığın ve karanlığın onu sarmalamasına izin vererek tamamen hareketsiz kaldı. Gömleği terden ıslanmış vücuduna yapışmıştı. Fotoğraflardan onun gözlerindeki bakışı, yüzündeki donmuş korku ifadesini hatırladı.

El fenerini açtı ama aynı pozisyonda kaldı, gözleri tüm tavanı süsleyen grafitiyi taradı.

Bir süre sonra gözüne bir şey çarptı. Gözlerini kıstı ve oturdu. Bakışları doğrudan metal tezgahın üzerindeki tavana kilitlendi. Farkına varması üç saniye içinde gerçekleşti ve gözleri genişledi. 'Ah Tanrım!'

[redacted]

Katia Kudrov küvetten çıktı ve omuz hizasındaki siyah saçlarının etrafına kabarık beyaz bir havlu sardı. Kokulu mumlar, Batı Hollywood'daki seçkin bir apartman bloğunun çatı katındaki lüks banyosunu aydınlatıyordu. Mumlar onun rahatlamasına yardımcı oldu. Ve bu gece gevşemekten başka bir şey istemiyordu.

Katia, Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın baş kemancı konser şefi olarak ilk Amerika turnesini yeni bitirmişti. Yetmiş günde pek çok şehirde altmış beş konser. Tur muazzam bir başarı elde etmişti ama yorucu program onu bitkin düşürmüştü. Hak ettiği bir tatili sabırsızlıkla bekliyordu.

Müzik, Katia'nın hayatına çok erken yaşlarda, henüz dört yaşındayken girdi. Büyükbabasının onu Çaykovski'nin müziği eşliğinde sallayarak uyumaya çalıştığı sırada kucağında oturduğunu canlı bir şekilde hatırladı. *Re Majör Keman Konçertosu.* Uyumak yerine duyduğu seslere aşık oldu. Ertesi gün büyükbabası Katia'ya ilk kemanını verdi. Ancak Katia doğal bir insan değildi, bundan çok

uzaktı. Anne ve babası, onun uzun antrenman seanslarının acı verici ve kulak delici seslerine yıllarca katlandılar. Ama o kendini adamıştı, kararlıydı ve çalışkandı ve sonunda melekleri gülümsetebilecek müzikler çalmaya başladı. Avrupa'da uzun bir süre kaldıktan sonra on üç ay önce Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nda konser şefi koltuğu teklif edildikten sonra Los Angeles'a geri dönmüştü.

Katia banyodan çıktı, yatak odasındaki boy aynasının önünde durdu ve kendi yansımasını inceledi. Özellikleri neredeyse mükemmeldi; büyük kahverengi gözler, küçük bir burun, çıkık elmacık kemikleri ve kusursuz bir gülümsemeyi çerçeveleyen dolgun dudaklar. Otuz yaşında olmasına rağmen hala bir lise amigo kızının vücuduna sahipti. Profilini kontrol etti ve küçük bir göbek kazandığına karar vermeden önce birkaç saniye boyunca karnını emdi. Muhtemelen tur sırasında katılmak zorunda kaldığı birçok kokteyl partisinde yediği abur cuburlardan kaynaklanıyordu. Katia onaylamayarak başını salladı.

Pembe bornozuna uzanırken kendi kendine, "Yarından itibaren diyete ve spor salonuna döneceğim," diye fısıldadı.

Komodinin üzerindeki telsiz telefon çaldı ve ona şüpheyle baktı. Pek çok kişide ev numarası yoktu.

Beşinci çalıştan sonra nihayet "Merhaba" diye cevap verdi ve hatta sanki biri çalışma odasında, oturma odasında ya da mutfaktaki dahili hattı almış gibi ikinci bir tıklama duyduğuna yemin edebilirdi.

'En sevdiğim süperstar nasıl?'

Katia gülümsedi. 'Merhaba baba.'

'Merhaba bebeğim. Peki tur nasıldı?'

‘Harika ama son derece yorucu.’

Eminim. Değerlendirmeleri okudum. Herkes seni seviyor.'

Katia gülümsedi. “Provaların, konserlerin ve kesinlikle partilerin olmayacağı iki haftayı o kadar sabırsızlıkla bekliyorum ki.” Yatak odasından çıkıp geniş oturma odasına bakan asma kata çıktı. 'Ama babana ayıracak biraz zamanın var, değil mi?'

Turneye çıkmadığım zamanlarda sana her zaman vaktim var baba. Her zaman çok meşgul olan sensin, hatırladın mı?' diye meydan okudu.

Kıkırdadı. 'Tamam, tamam, bunu fazla abartma. Sana ne diyeceğim. Sesinden yorgun olduğunu anlayabiliyorum, geceyi erken geçirip yarın öğle yemeğinde buluşsak nasıl olur?'

Katia tereddüt etti. 'Neden bahsediyoruz burada baba? Hızlı "Gitmem lazım, hadi bir sandviç alalım" anlaşmalarından biri mi, yoksa düzgün bir oturma, üç servisli, hücreye izin verilmeyen bir öğle yemeği mi?'

Leonid Kudrov, ABD'nin en ünlü film yapımcılarından biriydi.

Öğle yemeği toplantıları genellikle otuz dakikadan fazla sürmezdi ki Katia bunu çok iyi biliyordu.

Küçük bir duraklama oldu ve Katia bu sefer hattan bir tık sesi duyduğundan emindi. 'Baba, hâlâ orada mısın?'

'Buradayım bebeğim. Ben de iki numaralı seçeneği alacağım lütfen." "Gerçekten ciddiyim baba. Eğer düzgün bir öğle yemeği yiyorsak, telefon görüşmesi yapılmayacak ve yarım saat sonra aceleyle oradan ayrılmayacaksın.'

'Hücre yok, söz veriyorum. Öğleden sonraki programımı temizleyeceğim. Restoranı da sen seçebilirsin.'

Katia'nın gülümsemesi bu sefer daha hareketliydi. 'TAMAM. Saat birde Beverly Hills'teki Mastro's Steak House'ta buluşsak nasıl olur?' Babası, 'Harika seçim' diye onayladı. 'Rezervasyon yapacağım.' 'Ve sen de geç kalmayacaksın, değil mi baba?'

"Tabii ki hayır tatlım. Sen benim süperstarımsın, unuttun mu? Bak, gitmeliyim. Az önce önemli bir telefon geldi."

Katia başını salladı. 'Ne sürpriz.'

'İyi uykular sevgilim. Yarın görüşürüz.'

"Yarın görüşürüz baba." Telefonu kapattı ve ahizeyi bornozunun cebine koydu.

Merdivenlerden oturma odasına inen Katia mutfağa doğru ilerledi. Bir kadeh şarap içmek, onu daha da rahatlatacak bir şeyler içmek istiyordu. Buzdolabından bir şişe Sancerre aldı. Tirbuşon bulmak için tezgahın çekmecelerinden birini ararken cebindeki telefon yeniden çaldı.

'Merhaba?'

'En sevdiğim süperstar nasıl?'

Katia kaşlarını çattı.

[redacted]

"Ah lütfen, şimdiden beni iptal etmediğini söyle, baba?" Katia etkilenmemişti.

'Baba?'

Katia aniden hattın diğer ucundaki sesin babasına ait olmadığını fark etti. 'Bu kim?'

'Baban değil.'

'Philip, sen misin?'

Phillip Stein, Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın yeni şefiydi ve Katia'nın son olayıydı. Birbirlerini dört aydır görüyorlardı ama turun bitimine üç gün kala hararetli bir tartışmaya girmişlerdi. Phillip, Katia'ya aşık olmuştu ve onun yanına taşınmasını istiyordu. Katia,

Phillip'ten hoşlanıyordu ve ilişkilerinden keyif alıyordu ama kesinlikle onun kadar yoğun değildi. Bu tür bir bağlılığa hazır değildi, şimdi değil. Sırf işlerin nasıl gittiğini görmek için belki de birbirlerini görmeye birkaç gün ara vermeleri gerektiği fikrini ima etmişti. Phillip bu öneriyi pek iyi karşılamamıştı, öfke nöbeti geçirmiş ve o gece kariyerinin en kötü konçertosunu yönetmişti. O zamandan beri konuşmamışlardı.

'Philip mi? Philip kim? Ses, "Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu. Katia ürperdi.

Bu sefer daha sert bir şekilde tekrar, “Kim bu?” diye sordu.

Sessizlik.

Rahatsız edici bir his Katia'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. ‘Bak, sanırım yanlış numarayı çevirdin.’ ‘Sanmıyorum.’ Adam kıkırdadı. ‘Son iki aydır her gün bu numarayı arıyorum.’

Katia rahatlayarak nefes verdi. 'Bakın, artık yanlış numarayı aradığınıza eminim. Bir süreliğine uzaktaydım. Aslında yeni döndüm.” Bir duraklama oldu.

Katia nazikçe, "Önemli bir şey değil, olur" dedi. 'Bak, tekrar arayabilmen için telefonu bırakacağım.'

Adam sakin bir tavırla, "Telefonu elinizden bırakmayın" dedi. 'Yanlış numarayı çevirmedim. Telesekreterini kontrol ettin mi Katia?' Katia'nın dairesinde telesekreter bulunan tek telefon mutfaktaki tezgahın en ucundaki telefondu. Ağzını eliyle kapattı ve hızla ona doğru ilerledi. O zamana kadar yanıp sönen kırmızı ışığı fark etmemişti. Altmış mesaj.

Katia'nın nefesi kesildi. 'Sen kimsin? Bu numarayı nasıl buldun?' Başka bir kıkırdama. 'Ben. .' Hatta yine bir tık sesi duyuldu, '. . Sanırım bir hayran."

'Hayran mı?'

'Kaynaklara sahip bir hayran. Bilgiye ulaşmayı çok kolaylaştıran türden kaynaklar.'

'Bilgi?'

'Harika bir müzisyen olduğunu biliyorum. Lorenzo Guadagnini kemanınızı bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorsunuz. Batı Hollywood'da bir çatı katı dairesinde yaşıyorsunuz. Yer fıstığına alerjiniz var. En sevdiğiniz besteci Çaykovski ve sen o meşale kırmızısı üstü açılır Mustang'ini sürmeyi seviyorsun.' Durakladı. "Ve yarın saat birde Beverly Hills'teki Mastro's Steak House'ta babanla öğle yemeği yiyeceksin." En sevdiğin renk pembe, tıpkı şu an giydiğin bornoz gibi ve tam da bir şişe beyaz şarap açmak üzereydin.'

Katia dondu.

“Peki ben ne kadar sadık bir hayranım, Katia?”

Katia'nın gözleri içgüdüsel olarak mutfak penceresine doğru kaydı ama komşu binalardan birindeki herhangi birinin onu gözetleyemeyeceği kadar yüksekte olduğunu biliyordu.

Adam küçümseyerek, "Ah, seni pencereden gözetlemiyorum" dedi.

Mutfağın ışığı söndü ve Katia'nın duyduğu bir sonraki ses telefonundan gelmedi.

‘Tam arkanda duruyorum.’

Herhangi bir gecede Hunter'ın uykusuzluğu onu en az dört saatlik uykudan mahrum bırakıyordu. Dün gece onu neredeyse altı saat boyunca uyanık tutmuştu. Henüz yedi yaşındayken kanserin annesini elinden almasıyla uyku sorunları başladı. Odasında yalnız başına, onu özleyerek geceleri uyuyamayacak kadar üzgün, gözlerini kapatamayacak kadar korkmuş, ağlayamayacak kadar gururlu bir şekilde uyanık yatıyordu. Hunter, Güney Los Angeles'ın ayrıcalıklı olmayan bir mahallesinde tek çocuk olarak büyüdü. Babası bir daha asla evlenmeme kararı aldı ve iki işte çalışsa bile çocuk yetiştirmenin getirdiği zorluklarla tek başına başa çıkmakta zorlandı.

Hunter, kötü rüyaları defetmek için zihnini farklı bir şekilde meşgul etti; vahşice okudu, kitapları sanki ona güç veriyormuş gibi yuttu. Hunter her zaman farklıydı. Çocukken bile beyni sorunları herkesinkinden daha hızlı çözüyor gibiydi. On iki yaşındayken, Compton'daki okulunun müdürü tarafından önerilen bir dizi sınav ve testin ardından, Mulholland Drive'daki Mirman Üstün Zekalılar Okulu'na sekizinci sınıf öğrencisi olarak kabul edildi.

Ancak özel bir okulun müfredatı bile ilerlemesini yavaşlatmaya yetmedi.

Hunter on beş yaşına geldiğinde Mirman'ı geçerek dört yıllık lise eğitimini ikiye sıkıştırmış ve tüm öğretmenlerini hayrete düşürmüştü. Herkesin tavsiyesi üzerine Stanford'un Psikoloji Okulu Programına 'özel durumlar' öğrencisi olarak kabul edildi.

Üniversitedeki ilerlemesi de aynı derecede etkileyiciydi ve Hunter, yirmi üç yaşında Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktora derecesini aldı. İşte o zaman dünyası ikinci kez paramparça oldu. O zamanlar Bank of America'nın Los Angeles şehir merkezindeki bir şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası, ters giden bir soygun sırasında vurularak öldürüldü. Hunter'ın kabusları ve uykusuzluğu o zamanlar daha da güçlü bir şekilde ortaya çıktı ve o zamandan beri onu terk etmemişlerdi.

Hunter oturma odasındaki pencerenin yanında durmuş, uzaktaki hiçbir şeye bakıyordu. Gözleri kumluydu ve kafatasının arka kısmında başlayan baş ağrısı hızla yayılıyordu. Ne kadar çabalasa da, sadece
kadının yüzünün görüntülerini aklından çıkaramıyordu. Gözleri dehşetle açıldı, dudakları şişip birbirine mühürlendi. O kasap dükkanında tek başına uyanıp çığlık atmaya mı çalıştı? İpliğin dudaklarının etrafındaki etin derinliklerine bu kadar batmasının nedeni bu muydu? Çaresiz bir panik içinde ağzını mı tırmaladı? Katil onu dikmeden önce içine bomba yerleştirdiğinde uyanık mıydı? Sorular ona gelgit dalgaları gibi geliyordu.

Hunter gözlerini kırpıştırdı ve kadının yüzünün yerini Doktor Winston'ınki ve morgdan aldıkları video görüntüleri aldı; sonunda elinde ne tuttuğunu anladığında gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı ve sonunda ölümün yaklaştığını fark etti. oydu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hunter gözlerini kapattı. Arkadaşı gitmişti ve nedenini bilmiyordu.

Uzaktan gelen bir polis sireni Hunter'ı sersemliğinden kurtardı ve Hunter öfkeyle titredi. Dün gece kasap dükkânının tavanında gördüğü şey her şeyi değiştirdi. Bomba orada bırakılan kadından başka kimseye yönelik değildi. Ailesinden biri olarak gördüğü arkadaşı Doktor Winston, sebepsiz yere ölmüştü; trajik bir hata.

Hunter sağ kolunda bir ağrının başladığını hissetti. Ancak o zaman yumruğunu o kadar sıkı tuttuğunu fark etti ki, kan koluna ulaşamadı. Ne olursa olsun bu katile yaptıklarının bedelini ödeteceğine dair kendi kendine yemin etti.

[redacted]

Hunter'ın soruşturmasının hassasiyeti nedeniyle tüm operasyon, Kuzey Los Angeles Caddesi'ndeki LAPD'nin Soygun Cinayet Bölümü Genel Merkezi olan Parker Center'ın üçüncü katından beşinci katına taşındı. Yeni oda iki dedektifin sığabileceği kadar genişti ama güney duvarındaki küçük bir pencereden dolayı klostrofobik bir his veriyordu. Hunter geldiğinde Garcia, Hunter'ın masasının sağındaki büyük manyetik tahtaya yerleştirilmiş olay yeri fotoğraflarını inceliyordu.

Hunter bilgisayarını çalıştırırken Garcia, "Konu onun kimliğini belirleme konusunda biraz sıkışıp kaldık" dedi. "Olay mahalli ekibi dudaklarındaki dikişleri birkaç kez yakın plandan çekti ama yalnızca tek bir çekim tüm yüzünü gösteriyor." Tahtanın en üstündeki fotoğrafı işaret etti. 'Gördüğünüz gibi pek de iyi bir şey değil.'

Fotoğraf belli bir açıyla çekilmişti ve kurbanın yüzünün sol tarafı

kısmen kapatılmıştı. Garcia, "Video dışında otopsi odasından hiçbir fotoğrafımız yok" diye devam etti. ‘Üzerinde çalışmamız gereken tek şey bu. Bulunduğu yerde olsaydı, gerçekten insanlara sorup dudakları dikilmiş birinin fotoğrafını gösteremeyiz. Herkesin canını sıkacak. Ve birisi de şüphesiz medyayla konuşacaktır.” Tahtadan geri çekildi.

"Kayıp Kişiler mi?" diye sordu Hunter.

'Onlarla dün gece iletişime geçtim ama elimizdeki tek fotoğraf bu olduğundan ve dudaklarındaki dikişler ve şişlikler çok belirgin olduğundan kullandıkları yüz tanıma yazılımı çalışmıyor. Bu resmi veritabanlarında çalıştırırlarsa ve o da oradaysa, asla bir eşleşme bulamazlar. Daha iyi bir resme ihtiyacımız vardı.”

'Eskiz sanatçıları mı?'

Garcia saatine bakarak başını salladı. 'Henüz gelmediler, bilgisayar adamları da değil. Ancak airbrushing ve rötuşlamayla mucizeler yaratabileceklerini biliyorsunuz, bu yüzden umut var. Sorun şu ki, bu biraz zaman alabilir.” “Vaktimiz yok” diye yanıtladı Hunter.

Garcia çenesini kaşıdı. "Biliyorum Robert ama bir otopsi raporu, bir DNA profili ya da herhangi bir özel fiziksel işaret bilgisi olmadan. onu tanımlamamıza yardımcı olabilir, sıkışıp kaldık.'

Hunter bilgisayarından uzaklaşarak, "Bir yerden başlamalıyız ve şu anda başlayabileceğimiz tek yer Kayıp Kişiler dosyaları ve o resimler" dedi. ‘Bileşik çizim ekibinden bir şey alana kadar ikimizin bunları manuel olarak gözden geçirmesi gerekecek.’

'İkimiz mi? Manuel olarak mı? Ciddi misin? Los Angeles'ta her hafta kaç kişinin kaybolduğu bildiriliyor biliyor musun?'

Hunter başını salladı. “Ortalama sekiz yüz, ama zaten bildiklerimizi kullanarak aramayı daraltabiliriz: Beyaz kadın, esmer, ela gözlü, yaşları yirmi yedi ile otuz üç arasında. Tezgahın uzunluğuna ve cesedin bırakıldığı pozisyona bakılırsa onun beş beş ile beş sekiz arasında bir yerde olduğunu söyleyebilirim. Aramaya iki haftaya kadar herhangi bir yerde kayıp olan kadınlarla başlayalım. Hiçbir şey alamazsak daha geriye gideriz.'

'Hemen konuya gireceğim.'

'Parmak izleri ne durumda?'

Garcia hızla başını salladı. 'Adli Tıp'a baktım. Dün geceden beri onları Ulusal Otomatik Parmak İzi Kimlik Sistemiyle karşılaştırıyorlar. Şu ana kadar maç yok. Sistemde görünmüyor.' Hunter öyle olmayacağını hissediyordu.

Garcia tezgahtaki makineden kendine biraz kahve doldurdu. "Kasap dükkanından herhangi bir ipucu var mı?"

Hunter dün gece cep telefonuyla çektiği tavan fotoğrafını kendisine e-postayla göndermişti. Dosya indirildiğinde yazdır tuşuna

bastı. “Evet, bu.” Garcia’ya çıktıyı gösterdi.

Garcia fotoğrafı bir süre inceledikten sonra “Grafiti mi?” diye sordu. Hunter başını salladı. ‘Bu fotoğrafı, kurbanın bulunduğu pozisyonda tezgahın üzerinde yatarken çektim.’

Garcia tek kaşını kaldırdı. “Üstünde mi yatıyorsun?” Resim panosundaki kirli metal tezgâhın fotoğrafını işaret etti ama cevap beklemedi. 'Burada tam olarak neye bakıyorum?'

'Grafiti renkleriyle harmanlanmış Carlos. Farklı harflere bakın.'

Bir dakika sonra Garcia bunu gördü ve tüm vücudu gerildi. 'Eh, boka batacağım.'

Renklerin ve şekillerin arasına gizlenmiş, sprey boyayla boyanmış küçük siyah harflerden oluşan bir çizgi yersiz görünüyordu. Şöyle yazıyordu: O, İÇİNİZDE.

Garcia'nın daha fazla bir şey sormasına fırsat kalmadan Yüzbaşı Blake kapıyı çalmadan odaya girdi.

Barbara Blake, Los Angeles Soygun Cinayet Masası Bölümü'nün liderliğini, uzun süredir kaptanlık yapan William Bolter'ın iki yıl önce emekli olmasının ardından devralmıştı. Onun adı bizzat Bolter tarafından kaptanlık için öne sürülmüştü ve bu da uzun bir aday listesini alt üst etmişti. İlgi çekici bir kadındı; zarif, çekici, uzun siyah saçları ve hiçbir şeyi ele vermeyen gizemli koyu gözleri vardı. Bölümdeki bazı kişilerin çekincelerine rağmen, kısa sürede saçma sapan, demir yumruklu bir kaptan olarak ün kazandı. Kolay kolay gözünü korkutmazdı, kimsenin bokunu kabul etmezdi ve doğru olduğuna inandığı şeye bağlı kalmak anlamına geliyorsa güçlü politikacıları veya hükümet yetkililerini üzmekten çekinmezdi. Sadece birkaç ay içinde komutası altındaki her dedektifin güvenini ve saygısını kazanmıştı.

Yüzbaşı Blake ve Doktor Winston'ın dostluğu çok eskilere dayanıyor; yirmi yıldan fazla. Onun ölüm haberi midesine inen bir yumruk gibi vurmuştu ve cevaplar istiyordu.

Odaya adım attığında Garcia'dan gelen gerilimi anında fark etti. Kaşları kalktı. 'Ne oldu? Zaten bir şeyimiz var mı?'

Garcia çıktıyı ona uzattı. ‘Kasap dükkânından.’ Tıpkı Garcia gibi o da ilk başta görmedi. 'Ben neye bakıyorum?'

Garcia harfleri işaret etti.

Kaptanın gözleri Hunter'a doğru döndü. 'Bu dükkanın duvarında mıydı?'

'Tavanda. Kurbanın bırakıldığı yerin tam üstünde.” “Ama tavan

grafitilerle kaplı. Bu sözlerin neden kurbanımızla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz?'

'İki sebep. Birincisi, bu tavanın geri kalanı gibi bir grafiti değil, el yazısıyla yazılmış bir mesaj. İkincisi, boya, grafitinin geri kalanından daha canlıydı, çok tazeydi.'

Kaptanın gözleri çıktıya döndü.

Hunter durakladı ve aniden masasını aramaya başladı.

Kaptan, "Ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"Dün morgdan aldığımız video dosyasının bulunduğu DVD. Bir şeyi kontrol etmek istiyorum.' Onu buldu ve bilgisayarının disk sürücüsüne attı.

Garcia ve Yüzbaşı Blake, Hunter'a masasının yanında katıldılar.

Video oynatılmaya başladığında Hunter videoyu hızlı bir şekilde Doktor Winston'ın dikili kurbanın içinden bombayı aldığı sahneye iletti. Hunter'ın bilgisayarındaki oynatıcı uygulamasının kare kare işlevi yoktu. Yavaşça tam olarak istediği noktaya ilerletmek için oynat/duraklat düğmesine basmaya devam etmesi gerekiyordu. Garcia ve kaptanla yüzleşmeden önce küçük bir bölümü birkaç kez izledi.

Hunter, "Sırtı kameraya dönük, bu yüzden doğru anı tahmin etmemiz gerekiyor" dedi. "Ama Doktor Winston'ın buradaki kol hareketine bakın."

Bütün gözler ekrana kilitlenmişti.

Hunter geri sardı ve diziyi iki kez tekrarladı.

"Küçük bir pislik var." Garcia başını salladı. "Sanki eli serbest kalmış gibi." "Kesinlikle," diye onayladı Hunter. 'Kronometreniz var mı?'

Garcia kol saatini ortaya çıkarmak için kolunu yukarı kaldırdı. "Elbette." "Zamanla." Hazır? Git.' Hunter oynat düğmesine tıkladı. Tam on saniye sonra ekran statik elektrikle doldu.

Kaptan, Hunter'a bakarak, "On saniyelik gecikmeli bir tetikleme mekanizması mı?" dedi. 'El bombası gibi mi?'

'Bunun gibi bir şey.'

Garcia, 'Çoğu el bombasının tetik mekanizmasının manuel olarak etkinleştirilmesi gerekiyor' dedi. 'Bunu kim etkinleştirdi?'

Hunter yüzünü ovuşturdu. 'Kafamda dönüp duran soru bu. Bombayı kurbanın içine yerleştiren kişi, çıkarılma anından tam olarak emin olamıyordu. Bu, bombanın zamanlayıcıyla çalıştırılmış veya uzaktan çalıştırılmış olamayacağı anlamına geliyor.'

Garcia başını salladı.

Hunter, "Peki ya bu durumda tetik çoğu el bombası gibi bir pimle değil de bombanın yerleştirildiği kapalı alan tarafından yerinde tutulduysa?" diye önerdi. 'Kurbanın kendi bedeni tarafından sıkı

tutulan bir çeşit yaylı tetik.'

Garcia ve Yüzbaşı Blake bir anlığına bunu düşünürken bakıştılar.

Garcia alnını kaşıyarak, "Yani bombayı kurbandan çıkarmak tetiği serbest bırakacaktı" dedi. 'Bu mümkün ve çok yaratıcı.'

"Harika," dedi kaptan, burnunun kemerini sıkarak. "Katil için bunların hepsi sadece bir oyun." Hunter'a çıktıyı tekrar gösterdi. 'Hatta bize onun içinde olduğunu bile söyledi.'

Hunter başını salladı. 'Katil bize bilgi vermiyordu Kaptan.'

'Pardon?'

'Katil polise bilgi veriyordu' *kurban*.'

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın masasının kenarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. 'Beni kaybettin, Robert.'

Hunter, "O çıktıya tekrar bakın Kaptan," dedi. 'Katil şunu yazdı: 'İçeride' *Sen*" değil "İçeride *o*". Bizimle iletişim kurmuyordu."

'Katil neden bir cesetle iletişim kurmaya çalışsın ki?'

'Çünkü onu terk ettiğinde ölmemişti.'

Kaptan parmağını sağ kaşının üzerinde gezdirip yüzünü buruşturdu. 'Beni şimdi daha da çok kaybettin.'

Hunter resim panosuna doğru yürüdü. 'Olay yeri fotoğraflarında beni rahatsız eden birkaç şey vardı. O yüzden kasap dükkânına tekrar kendim bakmak istedim." Resimlerden birini işaret etti. 'Cesedin bulunduğu pozisyona bakın, özellikle de kollara. Biri tezgâhın kenarından sarkıyor, diğeri ise beceriksizce göğsünün üzerinde duruyor. Sağ elinin parmakları sanki bir şeyi kazmaya çalışıyormuş gibi iki yana açılmış ve yarı bükülmüş. Katilin onu bu özel durumda bıraktığını düşünmüyorum.'

Kaptan, "Cesede müdahale edilmiş olabilir, Robert," diye karşı çıktı. "Cesedin yerini bize bildiren isimsiz bir telefondu, hatırladın mı?"

Hunter başını salladı. 'Evet ve 911'in kaydını dinledim. Bu bir kız sesi. On altı ya da on yediden büyük değildi ve sesi histerik geliyordu. Bize adını vermek istememesinin nedeni muhtemelen o odaya ateş etmek için girmesiydi.'

Kaptan, teorisini kabul ederek, "Tamam, yani kız cesede dokunmadı" dedi. "Fakat belki de bu mesajdan çok fazla anlam çıkarıyorsun." Belki de katil bu konuyu pek düşünmemiştir. O da yazdı *Sen* yerine *o*, önemli değil.'

Aynı fikirde olmama sırası Garcia'daydı. "Bu, tavandaki yazının

anlık bir şey olduğunu gösteriyor, Kaptan.” Burnunun üzerindeki yumruyu ovuşturdu. 'Kendi patlayıcısını bir araya getiren ve muhtemelen tetik mekanizmasını kendisi tasarlayan birinden bahsediyoruz.
Daha sonra, bulunup çıkarılana kadar tetiklenmeyecek şekilde hepsini kurbanın içine yerleştirdi. Bunların hepsi o hâlâ hayattayken.” Başını salladı ve yüzünü resim panosuna çevirdi. “Bu katil ne yaptıysa yapsın Kaptan, hiçbir şey o anda olmadı. Her şeyi enine boyuna düşündü. Onu bu kadar tehlikeli yapan da bu.”

Yüzbaşı Blake hüsran dolu bir nefes verdi ve odada volta atmaya başladı. Yüksek topuklu ayakkabıları tahta zemine çarpıyordu.

'Hiçbir anlamı yok. Eğer kurban kasap dükkânına bırakıldığında hâlâ hayattaysa ve tavandaki mesaj onun için yazılmışsa, onu bulduğumuzda nasıl oldu da ölmüştü? Onu kim öldürdü, fareler mi?' Tahtadan bir fotoğraf çekti ve bir süre inceledi. 'Kurbanın başına ne gelirse gelsin, birisinin onun içine bomba yerleştirip onu diktiği gerçeği hâlâ geçerliliğini koruyor. Bombayı çıkarmanın tek yolu dikişleri kesip çıkarmaktı.” Durakladı ve gözlerinin bir dedektiften diğerine geçmesine izin verdi. "Katilin kurbanın bunu kendi başına yapmasını beklediğini düşündüğünüzü söylemeyin bana?"

Kimse cevap vermedi.

Hunter ensesine masaj yaptı ve bir anlığına parmaklarının ensesindeki kaba yara izini ovmasına izin verdi.

Kaptan ona doğru döndü. 'Seni tanıyorum Robert. Mesajın bizim yerimize kurbana bırakıldığını düşünüyorsanız bu konuda bir teoriniz olmalı. Tamamen kulaklarımdayım.'

"Henüz doğru düzgün bir teorim yok Kaptan, sadece çok fazla eğer var." "Beyninizde bir şeyler oluşmaya başlamış olmalı," diye ısrar etti kaptan. 'Beni hoşgörün, çünkü şu anda duyduklarımdan nefret ediyorum.' Hunter derin bir nefes aldı. ‘Belki de katil onun ölmesini istediği için bombadır.’

Yüzbaşı Blake'in gözleri kısıldı. ‘Bombanın o hâlâ hayattayken onun içinde patlaması gerektiğini mi düşünüyorsun?’

Hunter bu olasılığı düşünerek başını yana eğdi. Yüzbaşı Blake, Hunter'ın sandalyesine oturdu. 'Bu konuda kendini geliştirmen gerekecek Robert. Eğer bu katil, Garcia'nın önerdiği gibi her şeyi enine boyuna düşünmüşse ve eğer bombanın sizin önerdiğiniz gibi kurbanın içinde patlaması gerekiyorsa neden düşünmedi? Ne oldu? Katil bir hata mı yaptı? Tetik mekanizması nasıl olacak?

bomba atılırken etkinleştirildi *içeri* o? Peki onu öldürmediyse nasıl öldü?”

"Dediğim gibi çok fazla eğer var Kaptan," diye yanıtladı Hunter sakince. 'Ve şu anda cevapları bilmiyorum. Olan biten her şeye rağmen devam edecek fazla bir şeyimiz yok. Katilin hata yapıp yapmadığını bilmiyorum. Bombanın neden onun içinde patlamadığını ya da ilk etapta nasıl etkinleştirilmesi gerektiğini bilmiyorum. Otopsi raporu olmadan gerçek ölüm nedenini muhtemelen asla bilemeyeceğiz. Bildiğimiz şey, bunun görünürde bir şey olmadığıdır. Vurulmadı, bıçaklanmadı ya da boğulmadı. Ayrıca onun zehirlendiğine de inanmıyorum.” Durdu. ‘Ama boğulmuş olma ihtimali var.’

Yüzbaşı Blake, Hunter'a şaşkın bir bakış attı. “Nasıl yani?”
Hunter kurbanın yüzünün büyütülmüş resmini işaret etti. 'Boğulma, göz çevresindeki ve yanaklardaki hassas derinin arkasındaki kan damarlarının patlamasına neden olur. Buraya bakın.' Fotoğrafın üzerinde işaret etti. 'Bu tür yaşlı insan derisi görünümü, kan damarlarının patlamasının bir sonucudur. Boğulması ihtimali çok yüksek. Doktor Hove'la teyit ettim. Ama tekrar ediyorum, otopsi olmadan asla emin olamayacağız.'

“Yani katil onu orada bıraktıktan sonra kendi başına boğulmuş olabileceğini mi söylüyorsun?”

Hunter başını salladı.

'Ne konusunda? Mekanın kötü kokusu mu?'

Hunter omuz silkti. 'Kendi kusmuğu. . onun dili. . Kim bilir? Belki kurbanın kalbi kötüydü. Ama o kasap dükkanına bırakıldığında hala hayatta olduğunu hayal edin; bilinçsiz ama hâlâ hayatta. Uyanıyor, çıplak, korkmuş, acı içinde ve vücudunun bazı kısımları dikilmiş halde. Bu kesinlikle çoğu insanda şiddetli bir panik atağı tetiklemek için yeterli olacaktır.'

Kaptan Blake, Hunter'ın önerisini dikkate alarak kapalı göz kapaklarına masaj yaptı. Panik atağın birinin kolayca kusmasına, öğürmesine veya aşırı nefes almasına neden olabileceğini biliyordu. Kurbanın ağzı sıkıca dikildiğinde nefes alması ve ciğerlerine giden oksijen akışını artırması mümkün olmayacaktı. Bu, kurbanın paniğinin anlamsız bir çaresizliğe dönüşmesine neden olurdu. Kusmuş olsaydı kusmuğun gidecek yeri yoktu. Boğulma ve boğulma sadece bir nefes uzakta olurdu. Ve daha sonra. . kesin ölüm.

Kasap dükkanının tavanında kullanılan sprey boya üzerinde yapılan kimyasal testlerin sonuçları saat 14.00 sıralarında geldi. ve

özel bir şey kusmadı. Boya, muhtemelen ABD'deki en popüler sprey boya markası olan Montana Tarblack kutusundan geliyordu. Ülkedeki her grafiti sanatçısı bunu kullandı. El yazısı analizleri Hunter'ın zaten şüphelendiği şeyi doğruladı; katil yazı yazmayan elini kullanarak kelimeleri tavana püskürtmüştü. Basit ama etkili. Hunter tüm odanın yeniden tozunun alınmasını ve bu sefer tavanın da dahil edilmesini istemişti. Bulunan her parmak izi Ulusal Otomatik Parmak İzi Kimlik Sisteminden geçirilecekti.

Hunter sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve parmağının ucunu yavaşça burun köprüsünde yukarı aşağı gezdirdi. Beyni böylesine anlamsız bir hareketi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Eğer bomba olmasaydı, kurban basitçe dikilmiş olarak bulunsaydı, Hunter'ın izleyeceği daha istikrarlı bir psikolojik yol olurdu. Ağza atılan dikişler tek başına bir misilleme sonucu öldürme olasılığını akla getiriyordu; bu da bir ders olarak veriliyor. Kurban yanlış kişi hakkında, yanlış kişiye veya her ikisi hakkında söylememesi gereken bir şey söylemiş olabilir. Bu eylem onu susturmayı simgelemenin bir yolu olarak gerçekleştirilmiş olabilir.

Ağzına ve vücudunun alt kısmına dikilen dikişler, olası bir cinsel veya aşk ihaneti ve intikam olasılığını artıracaktı. *Eğer ağzını ve bacaklarını kapalı tutamıyorsan, onları senin için kapatacağım.* Bu, aldatılmış bir kocayı, erkek arkadaşını veya sevgilisini, ilgilendikleri kişiler listesinin en üstüne yerleştirirdi. Ve bu olasılık Hunter'ın zihninde hâlâ oldukça canlıydı. Ama hâlâ uğraşması gereken bir bomba vardı. Neden bir yer *bomba* kurbanın içinde mi? Deneyimleri ona ayrıca tutku suçları olarak değerlendirilen olayların büyük çoğunluğunun, mantıksız öfke ve neredeyse tamamen kontrol kaybından kaynaklanan anlık eylemler olduğunu söyledi. Çok nadiren planlı, hesaplı ve acımasız bir intikam eylemi şeklinde gerçekleşti.

Hunter'ı rahatsız etmeye devam eden olasılıklardan biri, birden fazla failin, daha doğrusu bir çetenin olabileceğiydi. Bunun gibi suçlar biri Los Angeles'taki bazı çetelerin kapsamı dışında değildi. Bazıları şiddet kullanmaları ve baş belası, bizimle dalga geçme tavırlarıyla ünlüydü. Diğer çetelere acımasızca dayak ve cinayet şeklinde uyarı göndermek, Los Angeles belediye başkanının kabul etmekten daha sık gerçekleştiği bir olaydı. Bu çetelerin silah kaçakçılığıyla da doğrudan bağlantısı vardı. Hazır bir bombaya, el bombasına ya da bunları yapmak için gereken malzemelere sahip olmak sorun olmazdı. Kurban bir çete liderine ait olabilir. Bazıları kadınlarını malları olarak düşünmekten hoşlanıyordu. Eğer ona ihanet etmiş olsaydı, özellikle de bunu rakip bir çete üyesiyle yaptıysa, bu onların onu başından savma yolu olabilirdi.

Ayrıca dikişlerin herhangi bir sembolizm taşımaması ihtimali de vardı. Yüzbaşı Blake'in önerdiği gibi, son derece sadist bir katille, sırf zevk için insanları incitmekten hoşlanan biriyle karşı karşıya olabilirler. Hunter, eğer durum böyleyse, daha fazla kurbanın peşinden geleceğini biliyordu.

Garcia telefonu kapatıp Hunter'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak, "İstediğimiz Kayıp Kişiler dosyaları önümüzdeki kırk beş dakika içinde elimizde olacak" dedi.

'Harika. Ben burada olmazsam onların üzerinden geçmeye başlayabilirsin.” Hunter ceketine uzandı. Los Angeles'ta silahlar, patlayıcılar, tetik mekanizmaları ve çeteler hakkında bilgi sahibi olan tek bir kişi tanıyordu. Bazı iyilikler istemenin zamanı gelmişti.

[redacted]

D-King muhtemelen Hollywood'un ve Kuzeybatı Los Angeles'ın en tanınmış satıcısıydı. Satıcı olarak bilinmesine rağmen hiç kimse bunu kanıtlayamadı, en azından Bölge Savcılığı. Son sekiz yıldır onu önemli bir şeye bağlamaya çalışıyorlardı ama başarılı olamadılar.

D-King gençti, zekiydi, sert bir iş adamıydı ve ona karşı çıkacak kadar aptal olan herkes için çok tehlikeliydi. İddiaya göre sadece uyuşturucu değil, fuhuş, çalıntı mallar ve silahlarla da uğraşıyordu. . liste uzayıp gidiyordu. Ayrıca gece kulüpleri, barlar, restoranlar ve hatta spor salonları gibi bir dizi meşru işletmesi vardı. IRS de ona dokunamadı.

Hunter ve D-King'in yolları ilk kez üç yıl önce, meşhur Haç Katili soruşturması sırasında kesişmişti. Eşi benzeri görülmemiş olaylar zinciri onları bir ayrılığa ve hukukun farklı taraflarında olmalarına rağmen birbirlerine saygı duymalarını sağlayacak bir karara varmaya zorladı.

Hunter polis bilgisayarından D-King'in adresini aldı. Süper ünlülerin ve süper zenginlerin evi olarak gördüğü Malibu Plajı dışında başka neresi olabilir? Hunter, arabasını güvenlik kameralarıyla donatılmış devasa çift demir kapının önünde durdurduğunda etkilendiğini itiraf etmek zorunda kaldı. İki katlı bina görkemliydi: Sarmaşık kaplı, çift kavisli ön tuğla yapı ve her yirmi fitte bir kare granit payandalar.

Hunter interkom düğmesine uzanmaya fırsat bulamadan güçlü bir erkek sesi seslendi.

'Size yardım edebilir miyim?'

'Evet, patronunu görmeye geldim.'

"Ya sen?"

‘D-King’e onun Robert Hunter olduğunu söyle.’

Dahili telefon kapandı ve bir dakika sonra demir kapılar açıldı. Garaj yolunun iki yanında milimetrelik mükemmellikte kesilmiş çitler vardı. Hunter paslanmış Buick Lesabre'sini inci beyazı Lamborghini Gallardo'nun yanına, altı araçlık bir garajın hemen önüne park etti. Ana evin merdivenlerini tırmandı ve tepeye ulaştığında kapı bir buçuk metrelik bir şeyle açıldı.

üç, iki yüz yetmiş kiloluk kaslı siyah adam. Adam Hunter'ın arabasına kaşlarını çattı.

Hunter, "Bu bir Amerikan klasiği," diye karşılık verdi.

Kaslı adamdan bir gülümsemenin hayaleti bile yoktu.

'Lütfen beni takip edin.'

Evin içi de dışı kadar etkileyiciydi. 3,5 metre yüksekliğinde tavanlar, tasarım mobilyalar ve yağlıboya tablolarla kaplı duvarlar; bazıları Hollandalı, bazıları Fransız, hepsi değerli.

Hunter oturma alanındaki İtalyan mermer zemini geçerken, aşırı doldurulmuş minderlerin arasında oturan, parlak sarı bikinili, ağzı açık bırakacak kadar güzel siyah bir kadın fark etti. Gözlerini elindeki parlak dergiden kaldırdı ve Hunter'a sıcak bir gülümsemeyle baktı. Kibarca başını salladı ve içten gülümsedi. *Rock yıldızları ve spor yıldızlarının bile durumu bu kadar iyi değil.*

Kaslı adam, Hunter'ı bir çift sürgülü cam kapıdan geçirip arka bahçeye ve havuz alanına yönlendirdi. Dört genç ve çekici üstsüz kadın havuzun kenarında kıkırdayıp birbirlerine su sıçratıyordu. Takım elbiseli diğer üç kaslı adam bahçenin etrafında stratejik olarak konumlandırılmıştı. D-King, havuz kenarındaki beyaz bir şemsiyenin altında, ustaca yıpranmış dört tik masadan birinde oturuyordu. Mavi ipek gömleğinin düğmeleri açıktı ve zincirler ve elmaslarla süslenmiş kaslı gövdesi ortaya çıkıyordu. Yanında oturan sarışın kadın da üstsüzdü. Tek bir beyaz altın halka halka sol meme ucunu deldi.

“Dedektif Robert Hunter mı?” dedi D-King gülümseyerek ama yerinden kalkmadan. 'Ne oldu dostum? İşte bu kahrolası bir sürpriz. Ne kadar oldu, üç yıl mı?” Karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Hunter onu aldı. ‘Bunun gibi bir şey.’ Göz kırparak cevap veren sarışın kadına başını salladı.

“Size bir şey teklif edebilir miyim, Dedektif?” dedi D-King, başını sarışın arkadaşına doğru eğerek. ‘Lisa burada sana en muhteşem kokteyli hazırlayabilir.’

Hunter'ın gözleri yaramazca gülümseyen Lisa'ya bir göz attı. 'Ne istersen.'

Hunter başını salladı. 'Şimdilik iyiyim, teşekkürler.'

"Tamam," diye araya girdi D-King, "artık arkadaşlık ya da içki içmek için burada olmadığınızı biliyorum, sizin için ne yapabilirim, Dedektif?"

Hunter'ın gözleri önce Lisa'ya, sonra da D-King'e döndü. İpucunu aldı.

‘Lisa, neden gidip diğer kızlarla oynamıyorsun?’ Bunu bir rica olarak söylemedi. Belindeki sarong'u çözdü ve ayağa kalktı. Ancak o zaman Hunter onun tamamen çıplak olduğunu fark etti. Uzun bir süre onun önünde durduğunda yüzünden en ufak bir utanç belirtisi bile geçmedi. Vücudu Hunter'ın şimdiye kadar gördüğü kadar mükemmelliğe yakındı. Lisa yavaşça döndü ve uzaklaştı, kalçaları sanki bir podyumdaymış gibi sallanıyordu. Sırtının alt kısmındaki dövmede şunlar yazıyordu: *Aradığını biliyorum.*

D-King, Hunter'a dönmeden önce, "Doğru bebeğim, dans et," diye seslendi. "Kabul edin dedektif," diye alay etti, "nasıl yaşanacağını biliyorum, değil mi?" Hugh Heffner ve Larry Flynt bana kötü davranıyor. *Playboy* Ve *Dolandırıcı* Mississippi'ye kadar kara kıçımı öpebilirim. Benim kızlarım daha ateşli.”

‘Ev yapımı patlayıcılar hakkında ne biliyorsun?’ D-King’in dudaklarından gülümseme silindi. “Patlayacaklarını biliyorum.” Hunter poker yüzünü korudu.

'Resmi olarak öyle bir şey yok.'

"Peki ya gayri resmi olarak?"

D-King, Hunter'ı incelerken sol kaşının üstündeki küçük yara izini serçe parmağıyla çizdi. 'Madem gayri resmi olarak buradasın, neden bir içki içmiyorsun?'

'Susamış değilim.'

Birkaç saniye daha birbirlerine baktılar.

'İlk tanıştığımızda, itiraf etmeden önce bir süre saçmaladın. Umarım bu saçmalığı aşmışızdır. Bu gerçekte neyle ilgili, Dedektif?' Hunter öne doğru eğildi ve kurbanın yüzünün yakın çekim fotoğrafını önündeki masaya koydu ve onu D-King'e bakacak şekilde döndürdü. “Ah, hayır, dostum.” Büzüldü ve geri çekildi. 'En son bana ölü bir kadının resmini gösterdiğinde kıyamet koptu.' 'Onun kim olduğunu biliyor musun?'

'Ve her şeyi başlatan soru da tam olarak bu.' Gözleri resme döndü ve D-King istemsizce parmak uçlarıyla dudaklarını ovuşturdu. 'Ah kahretsin. Bu çok kötü bir şey. Orospu çocuğu ağzını mı dikti?'

Hunter tekrar "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kısa bir aradan sonra, "Eğer sorduğun buysa o benim kızlarımdan biri değil," diye yanıtladı.

'Oyuna katılmış olabilir mi?'

‘Öyle görünmüyor.’ D-King’in elleri anında teslim olurcasına kalktı. 'Özür dilerim, kötü şaka. Bugünlerde herkes oyunda olabilir. Yeterince çekici görünüyor. Gerçi onu daha önce gördüğümü sanmıyorum.” Hunter'ın ifadesiz yüzünü okumaya çalıştı ama

başarısız oldu. 'Sorun şu ki, bugünlerde pek çok kız bunu tek başına yapmaya çalışıyor, web siteleri falan yaratıyor, kendi işlerini yapıyor, ne dediğimi anlıyor musun? Emin olmak zor. Ama eğer Hollywood bölgesinde en iyi çalışan kızlardan biri olsaydı bunu bilirdim.'

Havuzun kenarında oynayan diğer dört kadın, artık yüzen bir sandalyede oturan ve rengarenk bir içki yudumlayan Lisa'ya katılmaya karar verdi.

D-King'in gözleri tekrar resme yöneldi. 'Bu çok iğrenç, dostum. Ve ne tür saçmalıklara bulaştığını bildiğim için, bunu her kim yaptıysa eminim o hâlâ hayattayken yapmıştır, değil mi?'

Hunter, “Bunu bir çete yapmış olabilir mi?” diye sordu. “Ya da bir pezevenk mi?” D-King’in yüzü bulutlandı. Polise yardım etmek hiçbir zaman gündeminin bir parçası olmadı. "Bilmiyorum" diye soğuk bir tavırla yanıtladı.

“Hadi D-King, şuna bir bak.” Hunter fotoğrafa masaya vurdu ama sesini sabit tuttu. Avludaki üç kaslı adamın da gözlerinin onun üzerinde olduğunun farkındaydı. 'Vücudunun dikişle kapatılan tek kısmı ağzı değildi. Bunu her kim yaptıysa ona çok kötü bir iş yapmış. Ve sen haklıydın. Bu o hâlâ hayattayken yapıldı.”

D-King koltuğunda kıpırdandı. Kadına yönelik şiddet onun içindeki fitili ateşlemenin bir yoluydu. Annesi, kendisi dolaba kilitliyken sarhoş babası tarafından dövülerek öldürülmüştü. On yaşındaydı. D-King onun çığlıklarını ve merhamet dileğini asla unutmadı. Babası ona defalarca vurduğunda kemiklerinin kırılma sesini hiç unutmamıştı. Bu sesleri neredeyse her gece rüyalarında duyuyordu.

D-King arkasına yaslandı ve tırnaklarına baktı, her birinin ucunu başparmağıyla salladı. “Yani bunun bir tür ticari marka misillemesi olabileceğini mi söylüyorsun?” Omuz silkti. 'Kim bilir? Muhtemelen. Eğer bir ev arkadaşı olsaydı ve ondan hırsızlık yapsaydı ya da etrafta dolaşmaya karar verseydi, buna şaşırmazdım. Bazı insanlar sikilmeye pek hoş bakmıyor. Örnekler vermek lazım, beni anlıyor musun? Hatta bazı standartlara göre bu hafif bile sayılabilir.' Durdu ve resme tekrar baktı. 'Ama eğer bu onun birisinin kadını olmasının ve başka bir yerde kirlenmesinin bedeliyse, başka bir vücuda sahip olmayı bekleyebilirsiniz - orospu çocuğu.
ile yapıyordu. Bu tür intikamlar ikişer ikişer gelir Dedektif.' Fotoğrafı Hunter'a doğru itti. ‘Bunun ev yapımı patlayıcılarla ne alakası var?’

'Göründüğünden daha fazlası.'

D-King kıkırdadı. ‘Hiç bir şeyi başkalarına vermiyorsun değil mi?’ Önündeki koyu yeşil renkli içkiden bir yudum içti. 'Aslında, eğer birbirimizi son gördüğümüze bakılacak olursa, bunun neyle ilgili olduğunu gerçekten bilmek istemiyorum.' Hunter'a, fotoğrafa

dokunmadan önce tüm zulasına bahse girecek bir poker oyuncusu gibi bakıyordu. işaret parmağı. 'Ama bu çok saldırgan bir şey dostum ve zaten sana bir borcum var. Bırakın araştırayım, size geri döneceğim.'

Garcia vantilatörü çalıştırdı ve masasına dönmeden önce bir dakika kadar önünde durdu. Yazın o odanın bu kadar sıcak olacağını hayal bile edemiyordu.

Bilgisayarındaki olay yeri resimlerini inceliyor, geliştiriyor ve inceliyor, kurbanın kimliği konusunda onları doğru yöne yönlendirebilecek herhangi bir şey arıyordu. Şu ana kadar hiçbir şey olmadı. Dövme veya ameliyat izi yok. Kollarında, karnında, boynunda ve göğüs dekoltesinde görebildiği benler ve çiller çok yaygındı ve gerçekten tanımlayıcı işaretler olarak sınıflandırılacak kadar belirgin değildi. Anlayabildiği kadarıyla o doğal bir esmerdi ve göğüsleri de kendisine aitti.

Kollarında hiçbir iğne izi yoktu ve vücudu sıska ve yıpranmış değildi. Eğer bir bağımlıysa kesinlikle öyle görünmüyordu. Yanaklarındaki, Hunter'ın bahsettiği yaşlı insan görünümüne sahip küçük lekelere rağmen kurban, en azından otuz üç yaşından büyük olamazdı. Eğer gözlerin ruha açılan pencereler olduğu şeklindeki eski söz doğruysa, o zaman ruhu öldüğünde inanılmayacak kadar korkmuştu.

Garcia öne doğru eğildi, dirseklerini masasına dayadı ve ellerinin tabanlarıyla gözlerini ovuşturdu. Kahve fincanına uzandı ama çoktan soğumuştu. Kendine yeni bir tane doldurmadan önce bilgisayarından yeni bir e-postanın geldiğini bildiren bir tıklama sesi geldi. Talep ettiği Kayıp Kişiler dosyaları. Kırk beş dakika içinde onları göndereceklerine söz vermişlerdi. Bu iki saat önceydi.

Garcia e-postayı okudu ve tiz bir ıslık çaldı. Geçtiğimiz iki hafta içinde yaşları yirmi yedi ile otuz üç arasında olan ve boyları beş beş ile beş sekiz arasında değişen, ela gözlü, elli iki esmer beyaz kadının kaybolduğu bildirilmişti. Tüm dosyaların bulunduğu eki açtı ve önce fotoğrafları, ardından kişisel bilgi formlarını yazdırmaya başladı.

Kendine yeni bir fincan kahve doldurdu ve tüm çıktıları tek bir yığında topladı. Fotoğraflar kayıp ihbarını yapan kişi tarafından Kayıp Kişiler Birimi'ne getirilmiş olmalı. Kayıp Kişiler yakın zamanda çekilmiş bir fotoğraf istese de Garcia bazılarının
bu fotoğraflar bir yıldan daha eski olabilir, bazen daha da eski olabilir. Kilo kaybı veya alımı nedeniyle saç uzunluğu ve stili ile yüzün dolgunluğu gibi görünümde hafif değişikliklere izin vermesi

gerekecekti.

Garcia'nın karşılaştığı asıl sorun, elinde sadece kurbanın yakın plan fotoğrafının (olay mahallindeki fotoğrafın) bulunmasıydı. Kurbanın dudaklarındaki şişlik ve onları birbirine sıkı sıkı bağlayan kalın siyah dikişler yüzünün alt yarısını deforme etmişti. Kayıp Kişiler'den gönderilen fotoğraflardan herhangi birini bununla eşleştirmek uzun ve zahmetli bir iş olacaktır.

Bir saat sonra Garcia olası eşleşme sayısını elli ikiden on ikiye indirmişti ama gözleri yorulmaya başlamıştı ve resimlere baktıkça ayırt edici özelliklerin azaldığını görüyordu.

On iki çıktıyı masasının üzerine yaydı ve yanlarında ilgili bilgi formlarıyla birlikte dörtlü üç satır oluşturdu. Fotoğrafların hepsi makul kalitedeydi. Pasaport tarzı altı yüz portresi vardı; üçü konunun bir grup resminden kırpıldığı yer; birinde jet ski üzerinde oturan ıslak saçlı bir esmer görülüyordu; gülümseyen bir esmer daha havuzun yanındaydı; ve son resimde yemek masasında elinde bir kadeh şampanya tutan bir kadın görülüyordu.

Garcia tüm süreci yeniden başlatmak üzereydi ki, Hunter kapıdan içeri girdi ve onun masasının üzerine eğildiğini, özenle düzenlenmiş fotoğraf grubuna yoğun bir şekilde baktığını gördü.

"Bunlar Kayıp Kişilerden mi?" diye sordu Hunter.

Garcia başını salladı.

'Herhangi bir şey?'

"Eh, elli iki olasılıkla başladım ve bir saatten fazladır bunları olay yeri fotoğraflarımızla karşılaştırıyorum. Kurbanımızın yüzündeki şişlik işleri daha da zorlaştırıyor. Artık bunlarla yetindim," masasındaki on iki fotoğrafı başıyla işaret etti, "ama gözlerim bana oyun oynamaya başlıyor." Artık ne aramam gerektiğinden emin değilim.'

Hunter, Garcia'nın masasının önünde durdu ve gözlerinin fotoğraftan fotoğrafa atlamasına izin vererek her biri üzerinde birkaç saniye geçirdi. Bir an sonra bakışları kimliği belirsiz kurbanın yakın çekimine takıldı. Hepsini birbirine yaklaştırdı ve boş bir kağıt parçasına uzanmadan önce yeni bir fotoğraf grubu oluşturdu.

Hunter, kağıdı grubun en üstündeki ilk fotoğrafın üzerine yerleştirerek, "Her yüze çeşitli şekillerde bakılabilir" dedi.
üçte biri. ‘Kompozit eskizler bu şekilde yaratılıyor. Bireysel özellikler birer birer bir araya getirildi.'

Garcia yaklaştı.

'Başın ve kulakların şekli, kaşların, gözlerin ve burnun şekli, ağız, çene çizgisi, çene. Hunter her yüz özelliğinden bahsederken kağıt kağıdı diğer tüm özellikleri kapatmak için kullandı. ‘Aynı prensibi burada çok kabaca kullanabiliriz.’

Birkaç dakika sonra sekiz fotoğraf daha atmışlardı. Hunter

sonunda, "Kurbanımızın bu dördünden biri olabileceğini söyleyebilirim" dedi. 'Aynı fiziksel özellikleri paylaşıyorlar; oval yüz, küçük burun, badem şeklindeki gözler, kemerli kaşlar, çıkık elmacık kemikleri. . kurbanımızla aynı.'

Garcia başını sallayarak onayladı.

Hunter, Garcia'nın her resmin arkasına zımbaladığı kişisel bilgi formlarını kontrol etti. Bir hafta kadar önce hepsinin kayıp olduğu bildirilmişti. Ev ve iş adresleri şehrin her yerine dağılmıştı. İlk bakışta dört kadın arasında görünüşleri dışında hiçbir benzerlik yokmuş gibi görünüyordu.

Hunter saatine baktı. “Bugün hepsini kontrol etmemiz lazım.”

Garcia ceketine uzandı. 'Ben hazırım.'

Hunter ona fotoğraflardan ikisini verdi. ‘Sen bunları al, ben de bu ikisini alacağım.’

Garcia başını salladı.

'Eğer şanslıysan beni ara.'

[redacted]

Whitney Myers, çağrıyı aldıktan yalnızca kırk beş dakika sonra Beverly Hills'teki görkemli malikanenin yüksek demir kapılarından içeri girdi. Sarı Corvette C6'sını geniş, arnavut kaldırımlı avlunun en uzak ucuna park etti, koyu renk gözlüğünü çıkardı ve parlak, uzun siyah saçlarını arkada tutmak için bir yay gibi başına yerleştirdi. Yolcu koltuğundan evrak çantasını aldı, saatine baktı ve kendi kendine gülümsedi. Los Angeles'ın öğleden sonra trafiğini ve çağrı geldiğinde Long Beach'te olduğu gerçeğini göz önüne alırsak kırk beş dakika ışık hızındaydı.

Konağın ana girişine çıkan merdivenlerde kısa boylu, kilolu ve parlak bir avukat olan Andy McKee tarafından karşılandı. "Whitney," dedi alnındaki teri beyaz bir mendille silerken. ‘Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim.’

"Sorun değil." Elini sıkarken gülümsedi. ‘Bu kimin evi? Muhteşem.”

“Onunla içeride buluşacaksın.” Ona takdirle baktı ve ter alnına geri döndü.

Whitney Myers otuz altı yaşında, koyu renk gözleri, küçük bir burnu, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve güçlü bir çenesi vardı. Gülümsemesi, sabit bacakları jelatinimsi bir yapışkan maddeye dönüştürme gücüne sahip bir silah olarak düşünülebilir. Pek çok güçlü ve güzel konuşan adam, o onlara vurduktan sonra tutarsız bir şekilde gevezelik etmiş ve çocuklar gibi kıkırdamıştı. İzin gününde bir model gibi görünüyordu, daha da güzeldi çünkü çabalamamıştı.

Myers kariyerine yirmi bir yaşında polis memuru olarak başladı. O, mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde rütbe atlamak ve dedektif olmak için bürosundaki herkesten daha çok çalıştı. Zekası, hızlı düşünmesi ve güçlü karakteri de onu ileriye itmeye yardımcı oldu ve sonunda yirmi yedi yaşına geldiğinde dedektif kalkanını aldı.

Kaptanı, Myers'ın ikna konusunda yetenekli olduğunu hemen fark etti. Düşüncesini anlatırken sakin, açık sözlü, dikkatli ve son derece ikna ediciydi. İnsanlarla arası da iyiydi. FBI'da altı ay süren yoğun ve uzmanlık gerektiren bir kurstan sonra Myers,
LAPD'nin Batı ve Vadi büroları ile Kayıp Kişiler Birimi'nin baş müzakerecilerinden biri.

Ancak Los Angeles'ın en iyi dedektifi olarak kariyeri, Culver City'deki on sekiz katlı bir gökdelenin çatısından intihara meyilli bir atlayıcıyı ikna etme çabaları korkunç bir şekilde ters gittiğinde, üç yıl önce aniden sona erdi.

O gün yaşananların ardından Myers'ın tüm hayatı ciddi bir inceleme altına alındı. Davranışlarıyla ilgili soruşturma başlatıldı ve İçişleri onun üzerine şiddetli bir sağanak gibi yağdı. Birkaç hafta sonra, IA'in soruşturması sonuçsuz kaldı ve ona karşı herhangi bir suçlama getirilmedi, ancak LAPD'deki günleri sona ermişti. O zamandan beri kendi kayıp şahısları soruşturma bürosunu yönetiyordu.

Myers, McKee'yi evin içinde takip etti, çift merdiveni geçti ve ünlü film yıldızlarının resimlerinin sıralandığı koridora doğru ilerledi. Koridor oturma odasında sona eriyordu. Oda o kadar etkileyiciydi ki Myers'ın kemerli bir pencerenin önünde duran bir buçuk metre boyunda, geniş omuzlu bir adamı fark etmesi birkaç saniye sürdü. Sağ elinde neredeyse boş bir bardak viski tutuyordu. Myers, ellili yaşlarının ortasında olmasına rağmen onda çocuksu bir çekicilik olduğunu görebiliyordu.

McKee, "Whitney, seni Leonid Kudrov'la tanıştırayım" dedi.
Leonid bardağını bıraktı ve Myers'ın elini sıktı. Tutuşu gergindi ve yüzündeki ifade, onu işe alan her yüzde gördüğüyle aynıydı: çaresizlik.

[redacted]

Myers içki teklifini reddetti ve Kudrov'un olaylarla ilgili anlattıklarını dikkatle dinledi, her cümleyi not etti.

Leonid bardağını yeniden doldururken, “Polisi aradınız mı?” diye sordu. ‘Evet, bilgilerimi aldılar ama söylediklerimi pek dinlemediler. Bana geçen süre, bağımsız yetişkin ya da buna benzer şeylerle ilgili saçmalıklar anlattı ve beni beklemeye aldı. İşte o zaman Andy'yi

aradım, o da seni aradı.'

Myers başını salladı. 'Kızınız otuz yaşında olduğundan ve onun kaybolduğuna inanma nedeninizi kanıtlayamadığınızdan, resmi olarak kayıp kişi olarak kabul edilmesi için en az yirmi dört saat beklemek normal bir uygulamadır.' güven uyandıran türden.

'Yirmi dört saat mi? Yirmi dört saat içinde ölebilir. Bu saçmalık.'

"Verilen delillere bağlı olarak bazen daha da fazlası olabiliyor." "Bunu ona anlatmaya çalıştım," diye ekledi McKee, tekrar alnını silerek. Myers, "O bir yetişkin Bay Kudrov," diye açıkladı. 'Öğle yemeği randevusuna gelmeyen bir yetişkin.'

Kudrov önce Myers'a, sonra da McKee'ye baktı. 'Söylediğim tek bir kelimeyi duydu mu?'

Myers bacak bacak üstüne atıp notlarına göz atarak "Evet" diye yanıtladı. 'Öğle yemeğine otuz dakika gecikti. Onu birkaç kez aradın. Mesajlarınızın hiçbirine cevap vermedi ve geri dönmedi. Panikledin ve onun dairesine gittin. Oraya vardığınızda mutfağın zemininde bir havlu buldunuz ama buzdolabında olması gereken bir şişe beyaz şarap dışında hiçbir şey uygunsuz görünmüyordu. Arabasının anahtarları üst kattaki bir tepsinin üzerindeydi. Onun paha biçilmez kemanını pratik odasında buldunuz ama kasada olması gerektiğini söylediniz. Anlayabildiğiniz kadarıyla herhangi bir boğuşma ya da zorla girme belirtisi yoktu ve mekan soyulmuş gibi de görünmüyordu. Binanın kapıcısı o gece onu kimsenin ziyaret etmediğini söyledi.' Sakince not defterini kapattı.

'Bu yeterli değil mi?'

‘Polisin nasıl düşüneceğini, düşünmek için nasıl eğitildiklerini anlatayım. Kayıp Şahıs vakalarının sayısı, bu davalarda çalışan dedektiflerin sayısından çok daha fazladır. Bir numaralı kural öncelik vermek, kaynakları yalnızca söz konusu kişinin gerçekten kaybolduğundan şüphe duyulmadığında tahsis etmektir. Eğer reşit olmasaydı, ülke genelinde sarı alarm verilirdi. Ancak yirmi dört saatten daha kısa bir süredir ulaşılamayan bağımsız bir yetişkin olarak protokol, polisin önce bir kontrol listesini gözden geçirmesini zorunlu kılıyor.'

'Kontrol listesi mi? Sen benimle dalga geçiyorsun.'

Hızlı bir kafa sallama. 'Seni umursamıyorum.'

'Örneğin?'

Myers öne doğru eğildi. 'Bu, yardıma ihtiyacı olabilecek bir yetişkin mi? İki; bir suçun ya da faulün kurbanı olabilir misiniz? Üç - tıbbi yardıma ihtiyacı olabilir mi? Dört; kaçma ya da kaybolma gibi bir alışkanlığınız yok mu? Beş — Ebeveyn kaçırmanın kurbanı olabilir misiniz? Ve altısı, zihinsel veya fiziksel engelli mi?' Myers güneş gözlüğünü yanındaki sehpanın üzerine koydu. 'O listeden sadece

kaçma ya da kaybolma gibi bir durumun olmadığı işaretlendi. Polisin ilk düşünceleri şöyle olurdu: Bayan Kudrov aklı başında, bağımsız, mali açıdan yeterli ve bağımsız bir yetişkin kadın olduğundan, her şeye bir ara vermesi gerektiğine karar verebilirdi. Eylemlerinin hesabını vermesi gereken kimse yok. Dokuzdan beşe kadar bir işi yok ve evli değil. Onun Los Angeles Filarmoni Orkestrası ile uzun bir turneden yeni döndüğünü söylemiştin."

Kudrov başını salladı.

'Çok stresli olmalı. Bir uçağa atlayıp Bahamalar'a gidebilirdi. Dün gece barda biriyle tanışabilirdi ve o kişiyle başka bir yerde rahatsız edilmeden birkaç gün geçirmeye karar verebilirdi.'

Leonid elini kesilmiş saçlarının arasında gezdirdi. "Eh, yapmadı." Katia'yı tanıyorum. Benimle veya başka biriyle olan randevusunu iptal etmek zorunda kalsaydı arardı. Bu onun şekli. İnsanları, en azından beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Harika bir ilişkimiz var. Biraz molaya ihtiyacı olduğuna karar vermiş olsaydı en azından nereye gittiğini bana bildirirdi.'

'Peki ya annesi? Senin ve onun artık birlikte olmadığınızı varsaymakta haklı mıyım?'

'Annesi birkaç yıl önce vefat etti.'

Myers gözlerini Leonid'den ayırmadı. 'Bunu duyduğuma üzüldüm.'

'Katia sadece bir yere geziye çıkmaya karar vermedi. Sana söylüyorum, bir şeyler ters gidiyor.'

Odayı adımlamaya başladı. Duygular yüksekten uçmaya başlamıştı. 'Bay. Kudrov, lütfen..."

"Bana Bay Kudrov demeyi bırakın," diye sözünü kesti. 'Ben senin öğretmenin değilim. Bana Leo de.'

'Tamam, Leo. Senden şüphe duymuyorum. Ben sadece polisin neden böyle davrandığını açıklıyorum. Eğer Katia yirmi dört saat içinde ortaya çıkmazsa, geyiğin üstündeki çirkin gibi bu davanın her yerinde olacaklar. Onu bulmak için mevcut her kaynağı kullanacaklar. Ama hazırlıklı olsan iyi olur, çünkü ünlü olma statünle birlikte sirk de gelecek.'

Leonid, bakışlarını tekrar Myers'a çevirmeden önce gözlerini kısarak McKee'ye baktı. 'Sirk?'

LAPD'nin mevcut her kaynağı kullanacağını söylediğimde bunu kastettim. Siz ve durumunuz dahil. Davayı kişiselleştirmek için kamuoyuna kendi itirazınızı yapmanızı isteyecekler. Hatta belki burada, evinizde bir konferans bile düzenleyebilirsiniz. Katia'nın fotoğrafını televizyonda ve gazetelerde yayınlayacaklar ve yalnız bir çekim yerine aile fotoğrafını tercih edecekler - bu daha fazlası. . *dokunaklı.* Resim Los Angeles'ın her yerine, hatta belki de tüm Kaliforniya'ya kopyalanıp yapıştırılacak. Arama ekipleri oluşturulacak.

Köpek arama ekipleri için kıyafet isteyecekler. DNA testleri için saç ve diğer örnekleri isteyecekler. Medya kapılarınızın önünde kamp kuracak.” Myers nefes almak için durakladı. “Dediğim gibi bu bir sirke dönüşecek ama LAPD Kayıp Kişiler Birimi yaptıkları işte çok iyi.” Etki yaratmakta tereddüt etti. Leo, statün ve sosyal sınıfın göz önüne alındığında, kızının fidye için kaçırılmış olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Kimse seninle iletişime geçmeye çalışmadı mı?'

Leonid başını salladı. 'Bütün gün evdeydim ve kimliği belirsiz arayanları ev hattıma yönlendirmek için ofisime özel talimatlar bıraktım. Arama yok.'

Myers başını salladı.

'Bir şeyler yanlış. Bunu hissedebiliyorum.” Leonid umutsuz bir bakışla Myers'ı yere sabitledi. 'Gerçekten gerekli olmadıkça bunun tüm haberlere yayılmasını istemiyorum. Andy bana yaptığın işte en iyisi olduğunu söyledi. LAPD Kayıp Kişilerden daha iyi. Olabilmek *Sen* Onu bulalım mı?' Bunun bir sorudan ziyade bir rica gibi görünmesini sağladı.

Myers, McKee'ye şöyle bir baktı: *Gurur duydum.*

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Elimden geleni yapacağım.” Myers başını salladı, sesi kendinden emindi.

"Öyleyse yap."

'Kızınızın yeni çekilmiş bir fotoğrafı var mı?'

Kudrov çoktan hazırlanmıştı ve Myers'a Katia'nın sekiz x on iki inçlik renkli bir fotoğrafını verdi.

Myers'ın gözleri resmi inceledi. “Ayrıca dairesinin anahtarlarına, kiminle iletişim kurabileceğini aklınıza gelebilecek herkesin isimlerine ve telefon numaralarına da ihtiyacım olacak. Ve düne kadar hepsine ihtiyacım var.'

[redacted]

Hunter, yanında bulunan Kayıp Şahıslarla ilgili kişisel bilgi formlarındaki her iki kişiyi de aradı. Brentwood'lu bir kuaför müdürü olan Bay Giles Carlsen, on gün önce polisle temasa geçerek oda arkadaşı Cathy Greene'in kayıp olduğunu bildirmişti. Telefonda Carlsen, Hunter'a Bayan Greene'in nihayet önceki sabah geldiğini söyledi. Dans dersinde tanıştığı yeni bir erkek arkadaşıyla birlikte uzaktaydı.

İkinci irtibat kişisi Bay Roy Mitchell on iki gün önce polisle temasa geçmişti. 29 yaşındaki kızı Laura ortadan kaybolmuştu. Bay Mitchell, Hunter'dan bir saat içinde Fremont Place'teki evinde buluşmasını istedi.

Hancock Park, Güney Kaliforniya'nın en varlıklı ve en çok tercih

edilen bölgelerinden biridir. Çoğu Los Angeles mahallesinin aksine, Hancock Park'taki evler caddeden oldukça uzaktadır, çoğu elektrik ve telefon hattı gömülüdür ve çitlerin kullanılması kesinlikle önerilmez. Hunter, Fremont Place'e döndüğünde mahremiyetin ihlalinin bölgenin ana endişelerinden biri olmadığı ortaya çıktı.

Evin yarım ay şeklindeki garaj yolu arnavut kaldırımıyla kaplanmıştı ve iki otobüse yetecek kadar geniş bir park alanıyla birleşiyordu. Ortasında devasa bir taş çeşme duruyordu. Güneş ufka yeni ulaşıyordu ve iki katlı pişmiş toprak tuğla evin arkasındaki gökyüzü, 'fotoğraf anı' ateşli kırmızı çizgilerle boyanıyordu. Hunter arabasını park etti ve dışarı çıktı.

Ön kapıyı ellili yaşlarının ortasında bir kadın açtı. Düzgün bir şekilde at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun saçları, çekici bir gülümsemesi ve onun yarı yaşındaki çoğu kadının uğruna adam öldürebileceği cildiyle zarafetin simgesiydi. Kendini Denise Mitchell olarak tanıttı ve Hunter'a sanat eserleri, antikalar ve deri ciltli kitaplarla dolu bir çalışma odasını gösterdi. Fotoğraflarla dolu yüksek maun bir büfenin önünde şişman olmaktan çekinen tıknaz bir adam duruyordu. Dağınık gri saçları ve buna uygun bıyığıyla Hunter'dan en az yarım metre daha kısaydı.

"Telefonda konuştuğum dedektif sen olmalısın" dedi elini uzatarak. 'Ben Roy Mitchell'im.'

El sıkışması da gülümsemesi kadar tecrübeliydi; karakterinin gücünü gösterecek kadar güçlü ama gözünü korkutmayacak kadar da yumuşaktı. Hunter ona gösterdi
kimlik bilgileri ve Roy Mitchell gerildi.

'Aman Tanrım.'

Fısıltısı karısının kulaklarından kaçacak kadar sessiz değildi. Yaklaşarak, "Sorun ne?" diye sordu, gözleri bilgi almak için yalvarıyordu. Roy, kaygısını boşuna gizlemeye çalışarak, "Bize biraz izin verir misin tatlım?" diye yanıtladı.

"Hayır, sana biraz zaman vermiyorum" dedi Denise, bakışları artık Hunter'a odaklanmıştı. 'Ne olduğunu bilmek istiyorum. Kızım hakkında ne gibi bilgilere sahipsin?'

"Denise lütfen."

“Hiçbir yere gitmiyorum Roy.” Gözleri Hunter'dan hiç ayrılmadı. 'Kızımı buldun mu? O iyi mi?'

Roy Mitchell başını çevirdi.

'Neler oluyor Roy? Seni bu kadar korkutan şey ne?”

Cevap yok.

“Biri benimle konuşsun.” Sesi titredi.

Hunter sonunda kimlik bilgilerini bir kez daha göstererek, "Kayıp Kişiler Birimi'nden değilim Bayan Mitchell," dedi. Bu sefer onlara

kapıda olduğundan çok daha dikkatli baktı.

'Aman Tanrım, sen Cinayet Masası'ndan mısın?' Gözleri yaşlarla doluyken elleriyle burnunu ve ağzını kapattı.

Hunter sakin ama rahatlatıcı bir sesle, "Yanlış evde olma ihtimalim var" dedi.

‘Ne?’ Denise’in elleri titremeye başladı.

“Belki de hepimiz bir yere oturmalıyız.” Hunter, bir buçuk metre yüksekliğindeki Viktoryen abajurun yanında deri Chesterfield kanepeyi işaret etti.

Mitchell'lar kanepeyi, Hunter da kanepenin karşısındaki iki koltuktan birini aldı.

Hunter, "Şu anda kızınızla çeşitli fiziksel özellikleri paylaşan birini belirlemeye çalışıyoruz" diye açıkladı. ‘Laura’nın adı olası bir eşleşme olarak ortaya çıkan dört isimden biri.’

Roy elini karısının dizine koyarak, “Cinayet kurbanıyla olası bir eşleşme olarak mı?” diye sordu.

‘Maalesef evet.’

Denise ağlamaya başladı.

Roy derin bir nefes aldı. "Diğer dedektife Laura'nın çok yeni çekilmiş bir fotoğrafını verdim, sende var mı?"

Hunter başını salladı.

“Ve hâlâ kurbanının Laura olup olmadığından emin olamıyor musun?” diye sordu Denise, maskarası yüzünden aşağı akmaya başlamıştı. “Nasıl yani?” Roy bir anlığına gözlerini kapattı ve burnunun ucuna bir damla yaş süzüldü. Hunter, kurbanın tanınmaz hale gelme olasılığının çoktan farkına vardığını görebiliyordu. “Yani bizden DNA testi için kan örneği istemeye mi geldiniz?” dedi.

Roy Mitchell'in polis prosedürleri konusunda çoğu insandan çok daha bilgili olduğu açıktı. DNA testinin kullanılmaya başlanmasından bu yana, Hunter'ın karşılaştığı gibi bir durumda, polisin örnekler toplayıp bunları önce kurbanla eşleştirmesi çok daha pratik hale geldi. Bu şekilde, birkaç masum insanı dehşet verici bir şekil bozukluğuna sahip bir kurbanın fotoğrafına bakmanın yarattığı travmatik deneyim ve paniğe sokmak yerine, daha sonra yalnızca kimlikleri belirlenen aileye yaklaşabildiler.

Hunter başını salladı. ‘Ne yazık ki DNA testinin bize faydası olmayacak.’ Bir an için odada üçüne de yetecek kadar hava yokmuş gibi geldi. Roy sonunda “Kurbanın fotoğrafı var mı?” diye sordu. Hunter başını salladı ve yanında getirdiği dosyanın içindeki birkaç kağıdı karıştırdı. 'Bayan. Mitchell, dedi Denise'in gözlerini yakalayarak, 'bu kadın senin kızın olmayabilir. Şu anda bu resme bakmanız için hiçbir neden yok.'

Denise, Hunter'a cam gibi gözlerle baktı. ‘Hiçbir yere

gitmiyorum.' 'Tatlım, lütfen.' Roy tekrar denedi.

Ona bakmadı bile.

Hunter bekledi ama gözlerindeki kararlılık neredeyse elle tutulur haldeydi. Kurbanın yakın çekimini önlerindeki sehpanın üzerine koydu. Denise Mitchell'in onu tanıması bir saniyenin çok küçük bir kısmını aldı. "Aman Tanrım!" Titreyen elleri ağzına gitti. 'Bebeğime ne yaptılar?'

İçinde bulundukları oda birdenbire farklı görünmeye başladı; daha karanlık, daha küçük, hava daha yoğun. Roy Mitchell karısını teselli etmeye çalışırken Hunter birkaç dakika sessizce oturdu. Gözyaşları histerik değildi; sadece acı ve öfkeyle doluydular. Farklı koşullar altında olsa Hunter ertesi sabah bir dizi soruyla geri dönmeden önce Mitchell'lara yas tutmaları için biraz zaman vererek ayrılırdı ama bu diğer vakalara benzemiyordu, bu katil diğer katillere benzemiyordu. Şu anda Hunter'ın
seçenek. Laura'nın ailesi onun en iyileriydi ve şu anda Laura hakkında tek bilgi kaynağıydı. Ve havaya ihtiyacı olduğu gibi bilgiye de ihtiyacı vardı. Denise Mitchell yan masadaki kutudan bir mendil alıp gözyaşlarını sildi ve sonunda ayağa kalktı. Pencerenin yanındaki küçük masaya yaklaştı; orada çoğu Laura'nın hayatının farklı evrelerindeki fotoğrafları içeren birkaç fotoğraf çerçevesi vardı. Roy onu takip etmedi, bunun yerine sanki bir şekilde bu andan kaçabilecekmiş gibi kendini kanepeye daha da gömüldü. Gözyaşlarını silmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Denise Hunter'la yüzleşmek için döndü ve dakikalar önce onu kapıda karşılayan kadından tamamen farklı bir kadına benziyordu. Gözleri korkunç derecede üzgündü.

"Kızım ne kadar acı çekti Dedektif?" Sesi alçak ve boğuktu, sözleri acıyla kaplıydı.

Gözleri uzun bir süre kilitlendi ve Hunter onun içinde derinlerde yanan keder ve öfke karışımını gördü.

Sonunda, "Gerçek şu ki bilmiyoruz" diye yanıtladı.

Denise titreyen eliyle bir tutam saçı sağ kulağının arkasına attı. 'Nedenini biliyor musun dedektif? Bir insan neden birine böyle bir şey yapar? Birisi bunu neden Laura'ma yapsın ki? Tanıyabileceğiniz en tatlı kızdı."

Hunter bakışlarını kararlı bir şekilde tuttu. "İkinizin de ne tür bir acı çektiğinizi anlıyormuş gibi davranmayacağım Bayan Mitchell. Ayrıca bunun kolay olduğunu iddia etmeyeceğim. Biz de aynı soruların cevaplarının peşindeyiz ve şu anda size fazla bir şey söyleyemem çünkü elimizde fazla bir şey yok. Buradayım çünkü bunu yapanı yakalamak için yardımına ihtiyacım var. Laura'yı herkesten daha iyi tanıyordun."

Denise'in gözleri Hunter'ın yüzünden hiç ayrılmıyordu ve o, kelimeler dudaklarından çıkmadan önce onun bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu.

'Öyle miydi? .' yine boğazına takılan gözyaşlarıyla mücadele ederken sesi titriyordu, '. . tecavüze mi uğradın?'

Roy Mitchell sonunda başını kaldırdı. Bakışları karısından Hunter'a kaydı. Hunter'ın hayatta gerçeği yaslı ebeveynlerden saklamaktan daha çok nefret ettiği çok az şey vardı ama Laura'nın cesedine otopsi yapılmadan yapabileceği en iyi şey Denise ve Roy'a bir kez daha bilmediğini söylemekti. Bir psikolog olarak, hiçbir zaman bilmemenin belirsizliğini biliyordu. Böyle bir soruya verilecek yanıt onlara hayatlarının geri kalanı boyunca işkence edecek, evliliklerini, hatta akıl sağlıklarını tehlikeye atacaktır.

Hunter korkusuz gözlerle ve hiç tereddüt etmeden, "Hayır, Laura'ya tecavüz edilmedi" dedi. Bazı yalanlar söylenmeye değerdi.

[redacted]

Bu rahatsız edici an, Denise'in Hunter'la göz temasını kesip bakışlarını tekrar masanın üzerindeki fotoğraflara çevirmesine kadar sürdü. Küçük, gümüş bir çerçeve aldı.

Laura her zaman yetenekliydi, biliyor musun? Her zaman çok sanatsal." İlerledi ve çerçeveyi Hunter'a uzattı. Fotoğrafta sekiz yaşlarında küçük bir kızın etrafı boya kalemleri ve minik sulu boya kaplarıyla çevrili olarak görülüyordu. O kadar mutlu görünüyordu ve gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki Hunter, küçük kızın gittiğini ve mümkün olan en korkunç şekilde gittiğini bir anlığına unutarak gülümsemeden edemedi.

Denise gururla, 'Okulda her yıl mutlaka sanat alanında onur sertifikasıyla ödüllendirildi' dedi.

Hunter dinledi.

Hüzünlü bir sırıtış Denise'in dudaklarını aralamakla tehdit etti ama o bunu geri tuttu. 'Profesyonel olarak resim yapmaya geç başladı ama bu işi her zaman sevmişti. Kötü olan her şeye karşı onun sığınağıydı. Ne zaman yaralansa fırçalara geri dönerdi. Çocukken onu iyileştiren şey buydu."

"Onu iyileştirdi mi?" Hunter'ın ifadesi gerildi ve bakışları Denise ile Roy arasında gidip geldi.

Denise, "Laura sekiz yaşındayken bir gün, ortada hiçbir neden yokken bir tür nöbet geçirdi" diye açıkladı. 'Düzgün hareket edemiyor ya da nefes alamıyordu, gözleri kafasının içinde kayboldu ve

neredeyse boğularak ölüyordu. Bizi dehşete düşürdü."

Roy başını salladı ve ardından görevi devraldı. 'Onu dört farklı doktora götürdük. Uzmanlar dediler. Sinirlenmiş gibi başını salladı. 'Fakat hiçbiri ne olduğunu teşhis edemedi. Aslında hiçbir fikirleri yoktu.' 'Yine mi oldu?'

"Evet, birkaç kez daha." Tekrar Denise. 'CAT taramaları da dahil olmak üzere mümkün olan her muayeneden geçti. Hiçbir şey bulamadılar. Kimse neyin yanlış olduğunu bilmiyordu. Kimse bize onun nöbetlerini neyin tetiklediğini söyleyemedi. Son bölümünden yaklaşık bir hafta sonra Laura ilk kez eline bir fırça aldı. Ve hepsi bu. Nöbetler bir daha asla geri gelmedi.' Denise, durmaya çalışarak parmaklarının ucuyla sağ gözünün kenarına dokundu.
yanağından aşağıya yuvarlanmaktan yeni oluşan gözyaşı. 'Kim ne derse desin, onları durduran şeyin onun resmi olduğunu biliyorum. Onu yeniden iyileştiren de bu oldu."

"Nöbetlerinin onu boğduğunu mu söyledin?"

Denise başını salladı. 'Bizi her seferinde korkuttu. Nefes alamıyordu. Teninin rengi değişti." Durdu ve başka tarafa baktı. 'Birçok kez ölebilirdi.'

'Ve nöbetler hep birlikte mi durdu?'

"Evet" diye devam etti Roy. 'Resim yapmaya başladıktan hemen sonra.'

Hunter ayağa kalktı ve çerçeveyi Denise'e geri verdi. "Laura'nın bir ilişkisi var mıydı?"

Denise derin bir iç çekti. Laura aslında kimseyle derin bir ilişkiye girmedi. Kendini savunma mekanizmalarından bir diğeri." Büyük kitaplığın yanındaki bara doğru yürüdü. 'Onunla ve kariyerine nasıl başladığıyla ilgili herhangi bir makaleyi okursanız, nişanlısı tarafından aldatılmanın acısını da okuyacaksınız. Onu başka bir kadınla yatakta buldu. Bu onu içten içe mahvetti.' Denise sürahiden kendine iki doz viski koydu ve içine iki buz küpü attı. "Bir tane ister misin?" Bardağını kaldırdı.

Hunter'ın en büyük tutkusu tek maltlı İskoç viskisiydi ama çoğu kişinin aksine, sarhoş olmak yerine tadını ve kalitesini nasıl takdir edeceğini biliyordu.

'Hayır, teşekkür ederim.'

"Roy?" Kocasıyla yüzleşti.

Başını salladı.

Denise omuz silkti, küçük bir yudum aldı ve sıvı boğazından aşağıya doğru ilerlerken gözlerini kapattı.

'Laura acısını dindirmek için hemen resim yapmaya geri döndü. Birkaç yıldır yapmadığı bir şey. Şans eseri bir galeri küratörü onun tuvallerinden birini gördü ve yeni kariyeri böyle başladı. Ama çok acı çekmeden önce değil."

"Kırık bir kalpten mi?" dedi Hunter.

Denise başını salladı ve başka tarafa baktı. "Sadece dört ay sonra birlikte yaşamaları konusunda ısrar eden kişi Patrick'ti" diye devam etti. Laura'ya ondan uzak kalmaya dayanamayacağını, onu her şeyden çok sevdiğini söyledi. Kelimelerle arası iyi olanlardan biriydi. Genellikle istediğini elde eden bir büyücü. Eminim türünü biliyorsundur. Ve Laura
ona inandı. Ona ve onun baştan çıkarıcı cazibesine umutsuzca aşık oldu.'

“Adının Patrick olduğunu mu söyledin?”

Denise başını salladı. 'Patrick Barlett.'

Hunter bu ismi not defterine yazdı.

Laura bir bankada çalışıyordu. Patrick büyük bir yatırımcıydı. İşte böyle tanıştılar. O gün öğle yemeğinden hemen sonra kendini iyi hissetmediği için ilişkisini öğrendi,' diye hatırladı Denise. 'Yediği bir şey. Patronu ona günün geri kalanında izin almasını söyledi ve o da eve gitti. Patrick sürtük sekreteriyle ya da asistanıyla ya da ona benzer bir şeyle yataklarındaydı.' Başını salladı. “Zeki olması gereken birinin en azından bir motele gideceğini düşünürdün.” Gergin bir şekilde kıkırdadı. Laura'yı her şeyden çok sevdiğin için öyle değil mi? Bu, birlikte yaşamalarının üzerinden yalnızca üç ay geçmişti. O zamandan beri Laura için ilişkiler geçmişte kaldı. Aşkları, ilişkileri vardı ama ciddi bir şeyleri yoktu.'

"Yeni olan var mı?"

'Laura'nın bahsetmeye değer olduğunu düşündüğü kimse yoktu.'

‘Yani Laura, Patrick’ten ayrıldıktan sonra aralarında bir
şey mi oldu?’ ‘Onun için evet.’

'Ya onun için?'

“Ha!” dedi Denise küçümseyerek. 'Hiç bırakmadı. Çiçeklerle, hediyelerle, telefon konuşmalarıyla ve aklına gelen başka şeylerle özür dilemeyi denedi ama Laura daha fazlasını bilmek istemiyordu.'

'Tüm bunlara ne kadar süre devam etti?'

'Hiç durmadı.'

Hunter'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

'Geçen ay sergisini ziyaret etti ve onu tekrar geri alması için yalvardı. Belli ki ona nereye gideceğini söylemiş.”

'Yani onun peşindeydi, af diliyordu ve onu geri almaya çalışıyordu. .?'

"Dört yıl" diye onayladı Roy. 'Patrick hayırı cevap olarak kabul edecek türden bir adam değil. Fiyatı ne olursa olsun istediğini elde eden türden bir adam.'

Kelime *takıntı* Hunter'ın zihninin derinliklerinde bir anda belirdi. Dört yıl çoğu insanın ipucunu anlayıp yoluna devam etmesi için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Denise ona Patrick'in Laura'ya karşı ne kadar sahiplenici ve kıskanç olduğunu anlattı ve birlikte oldukları süre boyunca ona asla şiddet uygulamamasına rağmen öfkesiyle ilgili bir sorunu vardı.

"Laura'nın dairesinin sizden başka birinin fazladan anahtarı olup olmadığını biliyor musunuz?"

Denise içkisinden bir yudum daha aldı ve Roy'a bakmadan önce bir dakika düşündü.

'Bildiğimiz kadarıyla değil' dedi.

Laura anahtarları başka birine verip vermediğinden hiç bahsetmedi mi? Denise sertçe başını salladı. Laura asla kimsenin dairesine ya da stüdyosuna girmesine izin vermezdi. Yaptığı iş onun için çok özeldi. Başarılı olmasına rağmen bunu hiçbir zaman para için yapmadı. Kendisi için resim yaptı. Bu onun içinde olup bitenleri ifade etmenin bir yoluydu. Sergilemeyi pek sevmiyordu ve çoğu sanatçı bunun için yaşıyor. Bildiğim kadarıyla dairesine hiç hurma götürmedi. Ve asla ama asla duygusal olarak olaya karışmadı."

'Peki yakın arkadaşların var mı?'

"Ben onun en yakın arkadaşıydım." Sesinde hafif bir

titreme vardı. 'Aile dışında kimse var mı?'

Ressamlar çok yalnız insanlardır, Dedektif. Zamanlarının çoğunu tek başlarına bir parça üzerinde çalışarak geçirirler. Tanıdıkları vardı ama gerçekten yakın arkadaşı diyebileceği kimse yoktu.'

'Eski okul, üniversite veya iş arkadaşlarından herhangi biriyle iletişimini sürdürmedi mi?'

Denise omuz silkti. "Belki telefonla ya da içkiyle ama kim olduğunu söyleyemem." Durakladı. 'Diğer aklıma gelen tek kişi Daniel Rossdale Sanat Galerisi'nin küratörü Calvin Lange. Kariyerine ilk adımı atan kişi. O onu çok seviyordu, o da ondan. Telefonda konuşuyorlardı ve sık sık buluşuyorlardı."

Roy başıyla onayladı.

Hunter, Calvin Lange'nin adını not etti ve gözleri ahşap masanın üzerindeki fotoğraf çerçevelerine döndü. 'Başarılı bir sanatçı olmak, sonuçta hayranlara sahip olmak anlamına geliyor sanırım.'

Denise gururla başını salladı. 'Çalışmaları birçok kişi tarafından beğenildi ve sevildi.' 'Laura hiç bahsetti mi? .' doğru kelimeleri aradı, '. . *ısrarcı* hayranlar mı?'

'Diyorsun ki. . bir sapık gibi mi?" Sesi bir anlığına

titredi. Hunter başını salladı.

Denise viskisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi. ‘Bunu hiç düşünmedim ama birkaç ay önce bir şeyden bahsetmişti.’

Hunter elindeki resim çerçevesini bıraktı ve Denise'e doğru bir adım attı. 'Sana tam olarak ne söyledi?'

Hafızası hatırlamaya çalışırken Denise'in bakışları odanın ortasındaki beyaz Nepal halısındaki nötr bir noktaya kaydı. 'İşine aşık olduğunu söyleyen birinden bazı e-postalar almaya başlamıştı.'

'Sana bu e-postalardan herhangi birini gösterdi mi hiç?'

'HAYIR.'

Hunter, başını sallayan Roy'a soru sorarcasına baktı.

'Sana ne söylediklerini anlattı mı?'

Denise başını salladı. Laura bunun sadece bir hayranının işini övmesi olduğunu söyleyerek bunu küçümsedi. Ama bu olayda onu korkutan bir şeyin olduğu hissine kapıldım.'

Hunter not defterine bir kez daha yazdı.

Denise yaklaştı ve Hunter'ın bir kol mesafesinde durdu. Onun gözlerine baktı. “Siz ve ekibiniz ne kadar iyisiniz, Dedektif?” Hunter sanki soruyu anlamamış gibi kaşlarını çattı.

'Kızıma zarar veren ve onu benden alan orospu çocuğunu yakalayıp yakalayamayacağınızı bilmek istiyorum.' Sesindeki keder gitmiş, yerini yadsınamaz bir öfke almıştı. 'Bana elinden gelenin en iyisini yapacağını söyleme. Polis her zaman elinden gelenin en iyisini yapıyor ve ellerinden gelenin en iyisi nadiren yeterince iyi oluyor. Elinizden gelenin en iyisini yapacağınızı biliyorum Dedektif. Senden yapmanı istediğim şey gözlerimin içine bakıp elinden gelenin en iyisini söylemen *irade* yeterince iyi ol. Bana bu orospu çocuğunu yakalayacağını söyle. Ve bana seni söyle *irade* bu bok çuvalına borcunu ödet.'

Whitney Myers, Leonid Kudrov'un kendisine verdiği küçük cihazı kullanarak Katia'nın apartman bloğundaki yer altı garajının kapısını etkinleştirdi. İçeri girerken, Katia'nın meşale kırmızısı üstü açılır V6 Mustang'inin çatı katı dairesi için ayrılmış iki yerden birine park edilmiş olduğunu hemen fark etti. Myers yanındaki boş yeri aldı, dışarı çıktı ve sağ avucunu Mustang'in kaputunun üzerine koydu. Taş soğuk. Pencereden içerisini kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Gösterge panelindeki araba alarm ışığı yanıp sönüyordu, bu da aktif olduğunu gösteriyordu. Myers durdu ve gözlerinin garajın tamamında dolaşmasına izin verdi. Mekan iyi aydınlatılmıştı ama birinin saklanabileceği pek çok karanlık nokta ve

köşe vardı. Tavanda garajın giriş kapısına bakan tek bir güvenlik kamerası fark etti.

Myers arabasının arka koltuğundaki kutudan bir çift lateks eldiven aldı ve asansörle çatı katına çıktı. Orada, Katia'nın dairesine erişim sağlamak için Leonid Kudrov'un kendisine verdiği anahtarları kullandı. Alarm yok. Zorla girildiğine dair bir iz yok.

Kapıyı arkasından yavaşça kapattı ve bir an duraksadı. Oturma odası çok büyüktü ve pek çok tarzda dekore edilmişti. Myers etrafına bakmak için zaman harcadı. Hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu. Kavga ya da boğuşma belirtisi yok.

Köşedeki döner merdiven boşluğuna doğru ilerledi ve en üst kata çıktı. Asma kat sahanlığında Katia'nın arabasının anahtarlarını aile fotoğraflarıyla dolu uzun bir şifonyerin üzerindeki tepside buldu.

Myers koridorda ilerledi ve Katia'nın yatak odasına girdi. Duvarlar pembe ve beyaza boyanmıştı ve mükemmel yapılmış kral yatağın üzerinde bir kreşi haftalarca meşgul etmeye yetecek kadar doldurulmuş oyuncak vardı. Myers üzerindeki yastıkları kontrol etti. Koku yok. Dün gece o yatakta kimse uyumamıştı.

Katia'nın iki valizi yatağın koltuğunun ucunda duruyordu. İkisi de açıktı ama görünüşe göre onları açmaya vakti olmamıştı. Yatak odasının balkon kapısı içeriden kilitlenmişti. Yine zorla girişe dair bir iz yok.

Myers gömme dolaba doğru ilerledi. Katia'nın elbise, ayakkabı ve çanta koleksiyonu nefesini kesti.

“Vay canına.” Elini Giambattista Valli elbisesinin önünde gezdirdi. 'Rüya gibi bir gardırop' diye fısıldadı. 'Katia'nın zevki vardı.'

Ebeveyn banyosundaki rayda bir saç havlusunun eksik olduğunu fark etti.

Myers yatak odasından çıkıp yan odaya, Katia'nın çalışma odasına taşındı. Oda geniş ama sadeydi. Ahşap büfenin üzerinde stereo sistemi, birkaç nota sehpası, köşede mini buzdolabı ve duvara yaslanmış rahat bir koltuk. Katia'nın keman kutusu kapının yanındaki küçük bir sehpanın üzerindeydi. İçinde paha biçilmez Lorenzo Guadagnini yatıyordu.

Leonid ona Katia'nın Guadagnini kemanına takıntılı olduğunu söylemişti. Eğer yanında olmasaydı, istisnasız, duvardaki büyük Çaykovski tablosunun arkasındaki kasasında olurdu.

Myers tabloyu buldu ve kasayı kontrol etti. Kilitli. Katia'nın birkaç günlüğüne şehirden kaçtığına olan güvenine rağmen, bu konuda çok kötü bir hisse kapılmıştı.

Myers aşağı indi ve mutfağa girdi. Los Angeles'taki çoğu stüdyo daire kadar büyüktü. Siyah mermer tezgahlar ve zeminler, cilalı çelik aletler ve ortadaki bir adadan sarkan, herhangi bir küçük restoranın

parasının karşılığını alabileceği yeterli sayıda tencere ve tava.

Myers'ın fark ettiği ilk şey üst kattaki banyodaki eksik saç havlusuydu. Buzdolabından birkaç adım uzakta yerde yatıyordu. Onu alıp burnuna götürdü; tatlı, meyvemsi bir koku, Katia'nın banyosundaki özel tasarım saç kremi şişesiyle eşleşiyordu.

Myers etrafına baktı. Kahvaltı masasında bir şişe beyaz şarap vardı. Hiçbir bardak çıkmamıştı. Tirbuşon da yok. Ama asıl dikkatini çeken şey, tezgahın diğer ucundaki telesekreterin üzerinde yanıp sönen kırmızı ışıktı. Yanına gidip ekrana baktı.

Altmış mesaj.

'Sanırım Katia popüler bir kadın.'

Myers oynat tuşuna bastı.

Önceden kaydedilmiş kadının sesi, "Altmış yeni mesajınız var" dedi. 'Birinciye mesaj at.'

Mutlak sessizlik.

Myers kaşlarını çattı.

Sonunda bir bip sesi duyuldu ve makine bir sonraki mesaja geçti.

Sessizlik.

Ve sonraki.

Sessizlik.

Ve sonraki.

Sessizlik.

“Ne oluyor?” Myers onun yanındaki bar taburesine oturdu. Gözleri kapının üstündeki duvarda asılı olan büyük saate takıldı. Mesajlar çalmaya devam ediyordu, hiçbirinde fısıltı yoktu. Belki on beşinci ya da yirminci mesajdan sonra Myers tüylerini diken diken eden bir şeyi fark etti.

'Kesinlikle hayır.' Durdurma düğmesine bastı ve ardından mesajları ilk mesajına geri sardı. Yine en baştan başladı. Gözleri kapının üzerindeki saate döndü ve bu kez elli dokuzuncu mesaja kadar oynamalarına izin verdi. Her birinde sessizlik vardı ama bulduğu model ona sessizliğin kendine has tüyler ürpertici bir anlamı olduğunu söylüyordu.

'Lanetleneceğim.'

Son mesaj çalmaya başladı ve aniden sessizliğin yerini uzun bir statiklik aldı, Myers'ı şaşırttı ve yerinden fırlamasına neden oldu.

'İsa. Elini hızla atan kalbine götürdü. ‘Bu da neydi öyle?’ Onu geri sardı, makineye yaklaştı ve mesajı tekrar dinletti.

Minik telesekreter hoparlöründen statik gürültü

yayılıyordu. Myers daha da yaklaştı.

Ve statik sesin yarı gizlediği duyduğu şey, tüm vücuduna soğuk bir ürperti gönderdi.

Hunter, daha Mitchell'ların garaj yolundan ayrılmadan önce arabadan Operasyon Ofisini aradı ve Laura'nın eski nişanlısı Patrick Barlett hakkında toplayabildikleri tüm bilgileri toplamalarını istedi. Soruşturmanın öncelikli kişisi haline gelmişti.

Hunter bağlantıyı kesti ve Garcia'nın numarasını hızlı çevirdi. Ona Mitchell'lardan öğrendiği her şeyin özetini verdi ve yarım saat sonra Long Beach'ten birkaç dakika uzaklıkta, Lakewood'da apartman bloğuna dönüştürülmüş eski bir deponun girişinde buluştular.

Hunter sakin görünüyordu ama Garcia'nın sormasına gerek yoktu. Ebeveynlere kızlarının korkunç bir katilin kurbanı olduğu haberini vermenin zaten yeterince zor olduğunu biliyordu. Ama onlara cesedin paramparça olduğu için ona düzgün bir cenaze töreni bile yapamadıklarını söylemek gerçekten kabus gibiydi.

Asansörle sessizce en üst kata çıktılar.

Laura Mitchell'in dairesi iki bin metrekarelik şaşırtıcı bir çatı katı dönüşümüydü. Yaşam alanı sade ama şıktı; siyah deri mobilyalar ve gösterişli kilimlerle kaplıydı. Giriş kapısının sağında mutfak, solunda ise uyku alanı vardı; hem modern, ferah hem de zevkli bir şekilde dekore edilmiş. Ancak dairenin büyük bir kısmı sanat stüdyosuna aitti.

En uçta yer alan ve iki tavan penceresi de dahil olmak üzere büyük pencerelerle çevrili olan oda, her boyutta tuvalle doluydu. En büyüğü en az on iki fite altı fit boyutundaydı.

Garcia etrafına bakınarak, "Vay canına, çatı katı dönüşümlerini her zaman sevmişimdir" dedi. “Dairemden dört tanesini buraya sığdırabilirim.” Durdu ve kapıyı kontrol etti. ‘Zorunlu giriş yok. Anne ve babasının ondan en son iki buçuk hafta önce haber aldıklarını mı söylediğini söylediniz?'

Hunter başını salladı. Laura ve annesi yakındılar. Neredeyse her gün birbirlerini aradılar veya buluştular. En son bu ayın 2'sinde konuştular. Bir Çarşamba. Bu, Laura'nın Batı Hollywood'daki bir galerideki son sergisinin son gecesinden sadece birkaç gün sonraydı. O

Annem ayın 5'inde onunla tekrar iletişime geçmeye çalıştı ve işte o zaman alarm zilleri çalmaya başladı.'

“2. ile 5. arasında mı?” dedi Garcia, gözleri kısılarak. 'Bu yaklaşık iki hafta önceydi.'

Hunter derin bir nefes aldı ve ifadesi sertleşti. 'Ya katil tarafından kaçırılırsa. Düşüncesini tamamlamadı ve önerisinin ağırlığının

havada asılı kalmasına izin verdi.

“Kahretsin!” dedi Garcia bunun farkına vararak. 'Dün öldürüldü. Eğer onu öldüren kişi aynı zamanda onu da kaçırdıysa bu, onu iki hafta rehin tuttuğu anlamına gelir.'

Hunter uyku alanına doğru yürüdü.

'Kayıp Şahıslar buradan geçti mi?'

Hunter komodinin üzerindeki çekmeceyi açarken, "Evet, Batı Bürosu'ndan Dedektif Alex Peterson soruşturmanın başındaydı," diye onayladı; bir uyku göz maskesi, iki kiraz aromalı Chapstick, küçük bir kalem feneri ve bir paket Tic. Tacs. 'Onunla zaten temasa geçtim ve davanın artık bir cinayet soruşturmasına taşındığını açıkladım. Fazla bir şeyi olmadığını ama elindeki her şeyi bize göndereceğini söyledi. Dizüstü bilgisayarını oturma odasındaki kanepenin üzerinde buldu. İşleme aldılar ama yalnızca parmak izlerini aldılar.”

'Sabit diskteki dosyalar ne durumda?'

Hunter başını yana eğdi. ‘Şifre korumalı. Bilgisayar Bilgi Teknolojileri Bölümünde ama birkaç dakika önce onlarla konuşana kadar acil bir talep yoktu, yani henüz bir şey yok.'

Gardırobunu kontrol ettiler: birkaçı özel tasarım elbiseler, kot pantolonlar, tişörtler, bluzlar, ceketler ve önemli bir ayakkabı ve çanta koleksiyonu. Hunter mutfakta buzdolabını, dolapları ve çöp kutusunu kontrol etti. Sıra dışı bir şey yok. Yaşam alanına geçtiler ve Hunter stüdyoya girmeden önce kanepenin yanındaki raftaki fotoğraflara ve kitap başlıklarına bakarak birkaç dakika geçirdi.

Laura Mitchell lirik soyutlamacı bir ressamdı ve çalışmaları çoğunlukla tuvallere gevşek bir şekilde uygulanan renk ve şekil koleksiyonlarından oluşuyordu. Stüdyonun zemini gökkuşağı rengindeki boya sıçramalarıyla doluydu; neredeyse başlı başına bir modern sanat eseriydi. Batı duvarına onlarca bitmiş tablo düzenlendi. Ana çalışma alanının etrafına yayılmış, ikisi bir zamanlar beyaz çarşaflarla kaplı üç kanvas sehpa vardı. Ortada yer alan üçüncüsü otuz altıya yirmi dört inç boyutundaydı.
yarı tamamlanmış resim. Hunter diğer iki sehpanın çarşaflarını kaldırmadan önce birkaç dakika inceledi. Her iki resim de bitmemiş görünüyordu.

Garcia, duvarda duran tamamlanmış tuvallerden bazılarına bakmak için zaman harcadı.

'Modern sanatı hiç anlamadım, biliyorsun.'

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hunter.

“Şu tabloya bakın.” Hunter'ın bakabilmesi için yoldan çekildi. Canlı kırmızı ve hafif bir mavi ve sarı ile çevrelenmiş, pastel yeşil ve turuncu renklerin sergilendiği, otuz altı x yirmi dört inçlik başka bir tuvaldi. Garcia'ya göre renklerin hiçbir uyumu yokmuş gibi

görünüyordu.

"Peki ya?"

“Eh, buna “Dev ağaçlarla dolu bir ormandaki kayıp adamlar” adı veriliyor.’ Hunter tek kaşını kaldırdı.

'Kesinlikle. Hiç erkek görmüyorum, orman yok ve üzerinde ağaca benzeyen hiçbir şey yok.' Başını salladı. 'Gidip anlayın.'

Hunter gülümsedi ve stüdyonun solundaki büyük pencereye doğru yürüdü. İçeriden kilitli. Kaşlarını çatmadan önce tekrar stüdyoya baktı ve Laura'nın gardırobunu tekrar kontrol ettiği yatak odasına döndü.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Garcia, Hunter'ın kararlı bir şekilde banyoya girmesini izlerken.

“Henüz değil.” Kirli çamaşır sepetini karıştırdı.

'Ne arıyorsunuz?'

'Resim kıyafetleri.'

'Ne?'

'Oturma odasında Laura'nın çalışırken çekilmiş üç fotoğrafını bulacaksınız. Üçünde de aynı eski yeşilimsi gömleği ve eşofman pantolonunu giyiyor, her ikisi de boya sıçramış.” Kapının arkasını kontrol etti. 'Ve bir çift eski tenis ayakkabısı. Onları herhangi bir yerde gördün mü?'

Garcia içgüdüsel olarak etrafına baktı. 'Hayır.' Kafa karışıklığı oluşmaya başladı. 'Neden onun kıyafetlerine ihtiyacın var?'

"Bilmiyorum, sadece kayıp olduklarını tespit etmeye çalışıyorum." Hunter stüdyoya döndü ve üzeri örtülmemiş ve tamamlanmamış tablonun bulunduğu şövaleyi işaret etti. 'Görünüşe göre Laura en son bu tuval üzerinde çalışıyordu. Şimdi şunu kontrol et.' Farklı kuru renklerde kabuklarla dolu bir boya paletini işaret etti. Yanında ahşap bir ünitenin üzerinde gelişigüzel yatıyordu.
standa. Sağında dört farklı boyutta fırçanın bulunduğu bir kavanoz vardı. Kavanozun içindeki su, yağlı boya kalıntısından dolayı çamurluydu. Paletin üzerinde duran ve sanki yapıştırılmış gibi ona yapışan başka bir fırça daha vardı. Ucu kuru, sertti ve parlak sarı boyayla kaplanmıştı. Hunter, "Şimdi stüdyosuna bakın," diye devam etti. 'Oldukça organize görünüyordu. Ama öyle olmasa bile, ressamlar üzerinde çalıştıkları fırçayı boyayla öylece kurumaya bırakmazlar. Onu temizlik kavanozuna atmak da onun için aynı derecede kolay olurdu.”

Garcia bir an düşündü. ‘Çalışırken bir şey dikkatini çekti; belki bir ses, bir kapı çalınması. dedi Hunter'ın düşünce tarzını takip ederek. 'Kontrol etmek için fırçayı bıraktı.'

“Ve onun iş kıyafetlerini ve ayakkabılarını bulamamamızın olası nedeni, kaçırıldığında bunları giyiyor olmasıdır.” Hunter, arka duvara

yerleştirilmiş birkaç bitmiş tuvalin yanında durdu. En sağdaki uzun olanla ilgili bir şey dikkatini çekti. Bir ucunda sarıdan diğer ucunda kırmızıya doğru uzanan şaşırtıcı bir gradyan değişimi sergiliyordu. Birkaç adım geri atıp başını iki yana salladı. Tuval altmış beş derecelik bir açıyla duvara yaslanmıştı ama ona dikey olarak değil, yatay olarak bakılması gerekiyordu. Uzaktan bakıldığında renk kombinasyonu neredeyse hipnotik hale geliyordu. Laura'nın kesinlikle yeteneği ve şaşırtıcı bir renk anlayışı vardı ama Hunter'ın gözüne çarpan şey bu değildi.

Tabloya yaklaştı, yanına çömeldi ve arkasına bakmadan önce bir süre tuvalin etrafındaki zemini inceledi. 'Şimdi *Bu* ilginç.”

[redacted]

Whitney Myers, Long Beach'teki ofisine gittiğinde asistanı ve uzman araştırmacısı Frank Cohen'i bilgisayar çıktılarını karıştırırken buldu. Myers kapıyı arkasından kapattığında başını kaldırdı.

"Merhaba," dedi gözlüğünü uzun ve sivri burnunun üstüne iterek. “Şansın var mı?” Myers'ın gününün çoğunu Katia'nın Batı Hollywood'daki çatı katı dairesini inceleyerek geçirdiğini biliyordu.

'Birkaç ipucu.' Çantasını cam yüzeyli masasının arkasındaki sandalyeye attı ve tüm ofise yayılan taze demlenmiş kahve sürahisine uzandı. 'Katia'yı kim kaçırdıysa. Kendine bir fincan doldurdu ve bir çay kaşığı esmer şekeri karıştırdı. . bunu dairesinin içinden yaptı.”

Cohen öne doğru eğildi.

‘Babasının dediği gibi havluyu mutfakta buldum. Kokusu çok hafifti ama üst kattaki banyosundaki saç kremiyle eşleşiyordu. Her iki valizi de yatağının ucundaydı.'

“Bavullar mı?” Cohen kaşlarını çattı.

Myers, Batı Okyanus Bulvarı'na bakan büyük pencereye doğru yürüdü. 'Katia Kudrov Los Angeles Filarmoni Orkestrası'yla turnesinden yeni dönmüştü. İki aydır uzaktaydı' diye açıkladı. 'Paketini açmaya bile vakti olmadı.'

‘Çantasını ve cep telefonunu buldun mu?’

Myers başını salladı. “Babasının söylediği gibi sadece arabasının anahtarları.” “Zorla girildiğine dair bir iz var mı?”

'Hiçbiri. Tüm kilitler sağlam. Kapılar, pencereler, balkon.”

'Çabalamak?'

'Mutfağın zeminindeki bir havlu ile buzdolabından çıkan bir şişe beyaz şarabı bir saymazsanız hayır.'

Cohen dudaklarını bir yandan diğer yana büktü. 'Bir ilişkisi var mıydı?' 'Eğer düşündüğün buysa, dairesinde onu bekleyen kimseyle

değil. Katia, Filarmoni Orkestrası'nın yeni şefi Phillip Stein adında biriyle görüşmeye başlamıştı. Görünüşe göre o sadece bir kaçamaktı ama ciddi bir şey değildi."

'O da aynı şeyi mi hissetti?'

'Ah, ona aşık oldu. Babası onunla her zaman sadece bir kaçamak olduğunu söyledi. Katia ağır ilişkiler kurmuyor. Müzik onun gerçek aşkıdır." Cohen yüzünü buruşturdu. 'Derin.'

'Katia ve Phillip denen adam aynı turdaydılar ve siz sormadan önce onun o gece evde onunla birlikte olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Birkaç gün önce, son konserlerinden hemen önce her şeyi kesti." "Eminim bundan hiç hoşlanmamıştır."

'Bir parça bile değil.'

'Peki şimdi nerede? Daha da iyisi, Los Angeles'a döndükleri gece neredeydi?'

'Münih'te.'

'Münih, Almanya mı?'

Hızlı bir baş sallama. 'O öyleydi *O* üzgün. Son konserlerinden sonra Filarmoni Orkestrası ile bir daha geri dönmediler. Doğrudan Almanya'ya uçtu. Ailesi oradan geliyor. Bunu yapmış olamazdı. Ne kadar nedeni olursa olsun."

Cohen durakladı ve kaleminin üst kısmını dişlerine vurdu. 'Batı Hollywood'daki o gösterişli apartman blokları güvenlikle dolu değil mi - CCTV kameraları falan? Eğer birisi bu Katia kadınını evinden aldıysa bir yerden alınmış olmalı.'

'Sen de öyle düşünmüştün, değil mi? Haklısın, asansörün içinde bir kamera var, ikisi resepsiyonda, biri çatı katında ve biri de yer altı otoparkında. Uygun bir şekilde, Katia'nın turdan döndüğü gece sigorta kutusunu patlatan bir güç dalgalanması vardı. Birkaç saat boyunca tüm kameralar kapalıydı. Elimizde hiç görüntü yok.'

'Hiçbir şey yok mu?'

'Hiç bir şey. Babası binanın kapıcısına kameralar hakkında soru sormayı hiç düşünmemişti. Bu yüzden tanıştığımızda hiçbir şeyden bahsetmedi." Cohen yüzünü buruşturdu.

'Biliyorum. Bu şey profesyonel adam kaçırmanın çığlıklarını atıyor, değil mi?' 'Henüz aileyle temasa geçen kimse var mı? Fidye talebi mi?' Myers başını salladı ve masasına döndü.

'Hiçbir şey ve bu beni ne alır. Buraya kadar her şey profesyonel bir işe işaret ediyor. Profesyoneller her zaman paranın peşindedir. Katia ve ailesi fidyenin milyonlara ulaşacak kadar zengin. Kırk sekiz saatten fazla süredir ortalıkta yok ve hiçbir şey yok, hiçbir iletişim yok.'

Cohen kalemi tekrar dişlerine vurdu. Profesyonel bir adam kaçırma olayında, kaçıranlar ile fidye ekibi arasındaki iletişimin

genellikle hızlı bir şekilde, mümkünse, parti yetkilileri olaya dahil etme şansı bulamadan kurulduğunu bilecek kadar uzun süredir Myers'la çalışıyordu. Eğer kaçıran kişi paranın peşinde değilse, o zaman Cohen onların bir kaçıranla değil, bir yırtıcıyla karşı karşıya olduklarını biliyordu.

Myers sandalyesine yaslanarak, "Ama durum daha da kötüleşiyor" dedi. 'Kaçıranımız oynamayı seviyor.'

Cohen kalemi tıklatarak durdu. ‘Ne demek istiyorsun?’ ‘Mutfağında bir telesekreter vardı.’

'Evet ve. .?'

Myers gerilimin uzamasına izin verdi. ‘Makinenin kapasitesi doluydu. Altmış yeni mesaj vardı.”

Cohen'in sol gözü seğirdi. 'Altmış?'

Myers başını salladı. ‘Hepsini tek tek dinledim.’ Durdu ve kahvesinden bir yudum aldı. 'Tek kelime yok, tek kelime yok, mutlak sessizlik, hatta ağır nefes alma bile yok.'

'Onlar *Tümü* boşluk?'

' Öyle geliyordu. Son mesaja gelene kadar telefonda ya da makinede bir sorun olduğunu sanıyordum.'

'Ve. .?' Cohen'in hevesli gözleri genişledi.

“Kendiniz dinleyin.” Myers çantasında dijital ses kayıt cihazını aradı ve onu Cohen'e attı.

Hızla onu masasının önüne koydu, gözlüğünü burnunun üzerinde yeniden ayarladı ve oynat tuşuna bastı. Birkaç sessiz saniye geçti. Sonra küçük hoparlörden düşük perdeli beyaz bir ses sızdı. Birkaç saniye sürdü. 'Statik?'

“İlk başta kulağa böyle geliyor, değil mi?” diye yanıtladı Myers. 'Ama tekrar dinle - sanki bu sefer ciddiymişsin gibi.'

Cohen ses kayıt cihazına uzandı, geri sardı, sağ kulağına yaklaştırdı ve bir kez daha dikkatle dinledi; bu sefer çok dikkatli.

Kanı soğudu.

'Ne oluyor?'

Statik sesin gizlediği başka bir şey daha vardı, fısıltıya benzeyen bir şey. Cohen onu birkaç kez daha dinledi
kez. Bunu inkar etmek mümkün değildi; çözülemeyen mırıltı kesinlikle oradaydı.

“Biri bir şey mi söylüyor yoksa sadece nefes almaya mı çalışıyor?” “Hiçbir ipucu yok.” Myers omuz silkti. 'Ben de senin az önce yaptığını yaptım. Tekrar tekrar dinledim. Hala daha akıllı değilim. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Eğer o mesajı bırakan kişinin niyeti Katia'yı korkutmak olsaydı, bunu başarırdı. Telefonla gelmeye hazır bir hayalet gibi görünüyor. Bu beni çok korkuttu.”

"Bunun kaçıranın sesi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

'Ya o ya da çok hastalıklı bir mizah anlayışı olan biri.'

“Bunu stüdyodaki Gus'a ileteceğim.” Cohen elindeki ses kayıt cihazını salladı. 'Bunu ses analiz programına aktarırsak temizleyebilir ve yavaşlatabiliriz. Eminim ne diyorsa onu çözeceğiz. Eğer o *öyle* yani bir şey söylüyorum.'

'Harika, yap şunu.'

'Babasının bundan haberi var mı?' Cohen, Myers'ın Leonid Kudrov ile sürekli iletişim halinde olduğunu biliyordu ama rapor edecek önemli bir şey olmadığından, bu durum hızla sinir bozucu olmaya başlamıştı.

'Henüz değil. Bay Kudrov'u bir kez daha aramadan önce Gus'ın bir şeyler yapıp yapamayacağını bekleyip göreceğim.' Myers elini saçlarının arasından geçirdi. 'Şimdi bir sonraki değişime hazır mısın?'

Cohen'in gözleri Myers'a doğru kaydı. 'Daha fazlası var mı?'

'Mesajları dinlerken hiçbir özel neden yokken Katia'nın mutfağındaki saate bakmaya devam ettim.'

'TAMAM.'

'Birdenbire tüm bu mesajları birbirine bağlayan ortak bir faktör olduğunu fark ettim.'

'Hangi faktör?'

'Bir zaman imzası.'

"Ne?"

'Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama her mesajın üzerinden iki kez geçtim. Biraz zamanımı aldı.” Masasının önüne doğru ilerledi ve arkasına yaslandı. ‘Hepsi on iki saniye uzunluğunda.’

Cohen'in gözleri kısıldı. 'On iki saniye mi? Altmış tanesinin hepsi mi?' 'Kesinlikle. Ne bir saniye fazla, ne bir saniye eksik. Gürültü ve tüyler ürpertici mırıltı içeren son mesaj bile — tam olarak on iki saniye.” “Peki bu makinenin bir hatası değil mi?”

'Hayır.'

"Mesaj kayıt süresini yalnızca on iki saniyeye ayarlayan var mı?" Myers, Cohen'e meraklı gözlerle baktı. ‘Bunu yapabileceğini bile bilmiyordum.’

'Yapabileceğinizden emin değilim ama sadece tüm açıları kapsamaya çalışıyorum.' 'Bu mümkün olsa bile, mesaj kayıt süresini yalnızca on iki saniyeye kim ayarlayabilir ki?'

Cohen kabul etmek zorunda kaldı. "Tamam" dedi bakışları ses kayıt cihazına döndüğünde. 'İşte bu resmen berbat bir durum ve resmen ilgimi çekti. Bunun bir anlamı olmalı. On iki saniye olayının tesadüf olması kesinlikle mümkün değil.'

Myers, "Olamaz," diye onayladı. ‘Şimdi bunun ne anlama geldiğini bulmamız gerekecek.’

“Ne?” diye sordu Garcia, Hunter'a dönüp tuvale doğru ilerlerken. 'Ne buldun?'

“Adli tıp adamlarını hemen buraya getirmeliyiz.” Durdu ve ortağına baktı. “Birisi bu brandanın arkasına saklanıyordu.” Garcia, Hunter'ın yanına çömeldi.

“Şuna bak.” Hunter kanvas tabanın hemen arkasındaki zemini işaret etti. 'Toz izlerini görebiliyor musun?'

Garcia yüzünü yere o kadar yaklaştırırken gözlerini kıstı ki sanki onu öpmek üzereymiş gibi görünüyordu. Birkaç dakika sonra onu gördü.

Oraya yerleştirildiğinden beri, tuvalin kenarı etrafındaki zemine düzenli ev tozu birikmişti. Garcia uzun, sürükleyici bir toz izi gördü. Sonunda "Tuval ileri doğru kaydırıldı" diye itiraf etti.

Hunter, "Bir kişinin bunun arkasında durması için yeterli" dedi.

Garcia alt dudağını ısırdı. “Laura bunu kendisi ileri taşıyabilirdi.” “Yapabilirdi ama şuna bir bakın.” Hunter tuvalin daha gerisinde, duvara daha yakın bir noktayı işaret etti.

Garcia yeniden gözlerini kıstı. “Neye bakmam gerekiyor?” Hunter kalem fenerine uzandı. “Tekrar bak.” Kağıdı Garcia'ya uzattı.

Garcia ışık huzmesini Hunter'ın işaret ettiği noktaya yönlendirdi. Bu sefer onu görmesi uzun sürmedi.

'Lanetleneceğim.'

Duvardan sadece birkaç santim uzakta, tozda kalan ayak izlerinin soluk hatlarını fark etti. Birisinin orada durduğuna dair açık işaretler vardı.

Hunter, "Bir kez daha bakın," dedi. 'Sana tuhaf gelen bir şey gördün mü?'

Garcia dikkatini tekrar izlere çevirdi. Hayır, ama belli ki öyle yapmışsın, Robert. Neyi kaçırıyorum?'

'Baskılardaki varyasyon miktarı.'

Garcia üçüncü kez baktı. 'Neredeyse hiç yok.'

'Kesinlikle. Bu tuhaf değil mi?'

Sonunda tıkladı. Dar bir alanda kısa bir süre bile ayakta durduğunda, herkesin kıpırdanması ve ağırlığını bir ayağından diğerine vermesi, eskisi her rahatsız olduğunda daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışması doğaldı. Bu değişim teorik olarak arkasında birkaç farklı soğan kabuğu izi bırakacaktır. Hiçbiri yoktu. Ve bu sadece iki anlama gelebilirdi; ya katil fazla beklememişti ya da Hunter'ı asıl rahatsız eden şey katilin olağanüstü derecede sabırlı ve disiplinli olmasıydı.

Hunter'ın cebindeki cep telefonu çaldı.

'Dedektif Hunter.'

Hattın sonundaki ses, "Dedektif, ben Operasyonlardan Pam" dedi. Patrick Barlett hakkında ulaşmayı başardığımız tüm bilgileri sana e-postayla gönderdim. Şu anda şehir dışında."

'Şehir dışında mı?'

Salı akşamından beri Dallas'ta bir konferansta değildi. Yarın öğleden sonra geri uçuyor. Her şey kontrol edildi.' 'Tamam, teşekkürler Pam.'

Hunter bağlantıyı kesti ve dikkatini büyük tuvalin ve soluk ayak izlerinin arkasındaki boşluğa verdi. Güçlü ve hızlı bir fail, Laura'nın duracağı yer ile orası arasındaki mesafeyi, Laura'nın tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde, bir anda katedebilirdi. Ancak Hunter saldırganın onu bu şekilde şaşırttığına inanmıyordu. Eğer öyle olsaydı bir tür boğuşma yaşanırdı ve hiçbir yerde böyle bir işaret yoktu. Birisi arkasından gizlice yaklaşıp onu bir şekilde sakinleştirmiş olsaydı, Laura hiç şüphesiz boya paletini ve fırçasını sehpanın yanındaki üniteye koymak yerine düşürürdü. Laura'nın tuvali üzerinde çalışırken durduğu zemin alanı, paletin yere çarpmasından kaynaklanan lekeler veya lekelerle değil, küçük benekler ve boya sıçramalarıyla kaplıydı.

'El fenerini bana ver Carlos.'

Garcia bunu ona verdi ve Hunter ışınını büyük tuvalin hemen arkasındaki tuğlanın üzerindeki bir noktaya getirdi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Garcia.

"Henüz emin değilim ama tuğla duvarlara yaslandığınızda kumaşların liflerini çekmesiyle ünlüdür." Hunter kirişi adım adım yukarı kaldırmaya devam etti. Yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte bir noktaya geldiğinde durdu ve tozu bozmamaya dikkat ederek duvardan sadece birkaç milimetre uzakta durarak ileri doğru ilerledi. 'Sanırım bir şeyler bulabiliriz.'

Telefonuna uzandı ve Adli Tıp ekibinin numarasını çevirdi.

[redacted]

Batı Hollywood gece hayatı, ünlü kültürü ve çeşitli atmosferiyle ünlüdür. Temalı barlar, şık restoranlar, fütüristik ve egzotik gece kulüpleri, sanat galerileri, tasarım butikleri, spor merkezleri ve çok çeşitli canlı müzik mekanları gün batımından gün batımına kadar sizi eğlendirecek. Çoğu Angelino tarafından gayri resmi olarak 'WeHo' olarak anılan kelime şu: Batı Hollywood'da eğlenemezseniz, o zaman muhtemelen çoktan ölmüşsünüz demektir.

Saat akşam 6'yı biraz geçiyordu. Hunter ve Garcia, Wilshire Bulvarı'ndaki Daniel Rossdale Sanat Galerisi'ne vardıklarında. Bina küçük ama şıktı. Tek başına bir heykel sayılabilecek piramit tarzı bir yapı oluşturmak için füme cam, beton ve metal çerçeveler kullanıldı.

Galerinin küratörü ve Laura Mitchell'in en yakın arkadaşı Calvin Lange bir toplantı yapmayı kabul etmişti. Laura'nın son sergisi onun galerisindeydi. Hunter ve Garcia, çekici ve zarif giyimli bir asistan tarafından Calvin Lange'nin ofisine götürüldü.

Lange masasının arkasında oturuyordu ama her iki dedektif de odaya girdiğinde ayağa kalktı. Otuzlu yaşlarının başında, sırım gibi, kumral saçlı, gülümseyen bir adamdı.

"Beyler," dedi kararlı bir şekilde ellerini sıkarken. “Telefonda bunun Laura Mitchell ile ilgili olduğunu mu söylediniz?” Masasının önündeki iki deri sandalyeyi işaret etti ve her iki dedektifin de oturmasını bekledi. 'Bu galeriden satın aldığı tabloların herhangi birinde herhangi bir sorun oldu mu?' Durakladı ve her iki dedektifin ifadesini hızla inceledi. Sonra Laura'nın annesinin iki hafta önce onunla yaptığı telefon görüşmesini hatırladı. 'O iyi mi?'

Hunter onu bilgilendirdi.

Calvin Lange'nin gözleri Hunter'dan Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a kaydı. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bir an için Noel Baba'nın bir dolandırıcı olduğu söylenen küçük bir çocuğa benziyordu. Hâlâ şok olmuş bir sessizlik içinde, sehpanın üzerindeki uzun ahşap ünitenin içine yerleştirilmiş mini bara yaklaştı.
kuzey duvarına doğru ilerledi ve titreyen eliyle bir bardağa uzandı.
“Sana bir içki ikram edebilir miyim?” Sesi titredi.
Hunter onun tüm hareketlerini dikkate alarak, "İyiyiz" dedi.

Lange kendine büyük bir bardak konyak doldurdu ve hemen bir

yudum aldı. Bu yüzüne biraz renk getirmiş gibiydi. Hunter, "Bayan Mitchell bana muhtemelen Laura'nın aile dışındaki en yakın arkadaşı olduğunuzu söyledi" dedi.

'Belki. Lange sanki kafası karışmış gibi başını salladı. 'Emin değilim. Laura çok özel bir insandı ama iyi anlaşıyorduk. O idi. . fantastik: komik, yetenekli, zeki, güzel. .'

Garcia, "Kısa süre önce bu galeride sergi açmıştı, değil mi?" diye sordu.

Lange onlara Laura'nın sergisinin 1'den 28 Şubat'a kadar sürdüğünü ve muazzam bir başarı elde ettiğini, katılımın çok iyi olduğunu ve sergilediği yirmi üç parçanın tamamının satıldığını söyledi. Laura açılış ve kapanış gecelerinde yalnızca iki saat kadar oradaydı ve Lange ikisinden de hiç üzgün, endişeli ya da kaygılı görünmediğini söyledi.

Hunter, "Onu son görüşün müydü?" diye sordu.

'Evet.'

'Peki düzenli olarak iletişim halinde miydiniz? Telefon görüşmeleri, mesajlar falan mı?'

Lange başını bir yandan diğer yana hareket ettirdi. ‘O kadar düzenli değil. Genellikle ayda iki veya üç kez telefonda sohbet ederdik. Bu aslında ikimizin de ne kadar meşgul olduğuna bağlıydı. Bazen birlikte öğle yemeği, akşam yemeği ya da içki içerdik ama yine de düzenli bir şey olmadı.'

'Bayan. Mitchell ayrıca bana eski nişanlısının kapanış gecesinde burada olduğunu da söyledi,' dedi Hunter.

Lange'nin gözleri Hunter'a doğru döndü.
"Onu Laura'yla konuşurken gördüğünü hatırlıyor musun?"

Lange konyakından bir yudum daha aldı ve Hunter ellerinin yeniden titremeye başladığını fark etti.

'Evet, hepsini unutmuştum. Biraz fazla içki içmişti. O gece onu gerçekten üzdü” diye hatırladı Lange. “Galerin arka tarafındaki merdivenin yanında, ana kattan ve kalabalıktan uzaktaydılar. Onu önemli bir alıcıyla tanıştırmak istediğim için arıyordum.
İsviçre'den. Sonunda onu bulduğumda yanına gittim ve o zaman mutsuz göründüğünü fark ettim. Ben onlara katıldığımda öfkeyle uzaklaştı.” “Sana ne olduğunu anlattı mı?”

'Hayır, bu konuda konuşmak istemedi. Doğrudan bayanlar tuvaletine gitti ve yaklaşık on dakika sonra tekrar dışarı çıktı, ama bunu yapmadan önce, misafirlerle olay yaratmadan önce benden

onu buradan çıkarmamı istedi.” “Bir sahne mi?” diye sordu Hunter. "Sana nedenini söyledi mi?"

Lange başını salladı. “Ama bunun kıskançlık yüzünden olduğunu hissettim.” Garcia boynunu uzattı. 'Kimi kıskanıyorsun? Laura'nın o gece onunla randevusu var mıydı?'

Hayır ama o gece erken saatlerde onu biriyle konuşurken gördüm. Ve bana söylediği için telefon numaralarını değiştirdiklerini biliyorum.'

“Onu tarif edebilir misin?” diye sordu Garcia.

Lange alt dudağını ısırdı ve sanki bir şey düşünüyormuş gibi uzaktaki hiçbir şeye baktı. ‘Bundan daha iyisini yapabilirim. Sanırım onun bir fotoğrafı olabilir.”

[redacted]

Calvin Lange sağ işaret parmağını iki dedektife doğru kaldırıp bir dakika beklemelerini istedi ve masasının üzerindeki telefona uzandı. ‘Nat, Laura Mitchell’in sergisindeki fotoğraflar hâlâ elimizde değil mi? . Harika, dizüstü bilgisayarını ofisime getirebilir misin lütfen? . Evet, şimdi iyi.” Lange telefonu bıraktı ve sergilerini, özellikle de sanatçı gecelerini her zaman fotoğrafladıklarını, bazen de videoya çektiklerini anlattı. Fotoğraflar broşürler, reklam kampanyaları ve kendi web siteleri için kullanıldı.

"Peki ya CCTV görüntüleriniz?" diye sordu Hunter. Lange'nin ofisine giderken toplamda altı kamera fark etmişti.

Lange utanarak başını salladı. 'Sabit disk alanını iki haftada bir geri dönüştürüyoruz.'

Kapı hafifçe vuruldu ve daha önce Hunter ve Garcia'yı Lange'nin ofisine yönlendiren aynı asistan, beyaz bir dizüstü bilgisayarla odaya girdi.

Lange, Nat'le tanıştın, dedi ve masasına gelmesini işaret etti.

"Pek doğru değil," diye yanıtladı daha önce onlara yaptığı gülümsemenin aynısıyla. Gözleri Hunter'ın üzerindeydi.

Lange, 'Natalie Foster benim asistanım' diye açıkladı, 'ama harika bir fotoğrafçı ve bilgisayarlarla arası çok iyi. Kendisi aynı zamanda web yöneticimiz.” Natalie her iki dedektifin de elini sıktı. “Lütfen bana Nat deyin.” Lange ona, “Bunlar Cinayet Masasından dedektifler,” dedi. Natalie'nin gülümsemesi yüzünden hızla silindi. “Cinayet mi?” Hunter ziyaretlerinin nedenini açıkladı ve Natalie'nin

tüm vücudu gerildi. Gözleri Lange'ninkileri aradı ve Hunter zihninin sorularla dolup taştığını anladı.

Lange, "Laura'nın sergisindeki fotoğraflara bir göz atmalıyız, Nat" dedi.

Sözlerinin anlaşılması birkaç saniye sürdü. 'Hımm. . evet elbette.” Dizüstü bilgisayarı Lange'nin masasına koydu ve çalıştırdı. Bilgisayar açılırken odaya endişeli bir sessizlik hakim oldu. Natalie şunu yazdı:

Parmağını şifreledi ve resimler dizinini ararken titreyen parmağını dizüstü bilgisayarın fare altlığı üzerinde gezdirdi.

Hunter içecek dolabından küçük bir şişe su aldı. ‘Al, bundan biraz al, faydası olur.’ Birazını buzlu bardağa döktü ve ona getirdi.

“Teşekkür ederim.” İki büyük yudum alıp dikkatini tekrar bilgisayara vermeden önce zorla gülümsedi.

Birkaç fare tıklaması daha sonra Natalie resim gösterimini tam ekrana ayarladı.

'Tamam, işte buradalar.'

İlk resim, Laura Mitchell'in sergisinin açılış gecesindeki ana galeri katının geniş çekimiydi. Kapasitesi dolu görünüyordu. Hunter, “O gece burada kaç kişi vardı?” diye sordu.

“Yaklaşık yüz elli.” Lange onay almak için Natalie'ye baktı. Başını salladı. “Ve dışarıda içeri girmeyi bekleyen birkaç kişi daha vardı.” “Giriş yalnızca davetle olmuyor muydu?” diye sordu Garcia.

Lange, "Her zaman değil, sanatçıya bağlıdır" diye yanıtladı. 'Çoğu, özellikle de daha ünlü ve benmerkezci olanlar, lansman gecelerini yalnızca davetiyeyle ve LCV ile yapmayı seviyorlar.'

'Ama Laura değil.'

Lange, "Laura değil," diye doğruladı. 'Kendilerinin Tanrı'nın armağanı olduğunu düşünen çoğu sanatçı gibi değildi. Sergilerinin herkese ve herkese açık olduğu konusunda ısrar etti. Sanatçı gecelerinde bile.”

Fotoğrafların çoğu Laura'nın gülümsediği ve insanlarla sohbet ettiği görüntülerdi. Etrafı genellikle dört veya beş kişilik bir grupla çevriliydi. Fotoğraflardan birkaçı onu bir tuvalin önünde ya da bir vantilatörle poz verirken gösteriyordu. Kesinlikle çok çekici bir kadındı. Hunter gördüğü olay yeri fotoğraflarıyla pek bağlantı kuramadı.

Lange yaklaşarak, "Bekle," dedi. Ekranda beliren fotoğrafa bakarken gözleri kısıldı. “Sanırım bu o; Laura ile numara değiştiren

adam.” Çerçevenin arkasında duran birini işaret etti. Uzun boylu, kısa siyah saçlı ve koyu renk bir takım elbise giymişti ama yüzünün bir kısmı, elinde içki tepsisi taşıyan bir garson tarafından örtülüyordu. Natalie ekranı büyütmek için ekranın altındaki yakınlaştırma özelliğini kullandı ancak bu, adamın yüzünü daha net hale getirmedi. Laura Mitchell ile aynı yaşta görünüyordu.

Hunter, "Onu daha önce gören var mı?" diye sordu.

Lange başını salladı ama Natalie kararsız görünüyordu. ‘Sanırım daha önceki sergilerimizden birinde öyle yaptım.’

'Emin misin? Hangisi olduğunu hatırlayabiliyor musun?'

Bir dakika bekledi. ‘Hangi sergi olduğunu hatırlamıyorum ama tanıdık geliyor.’

Onu galeride gördüğüne emin misin? Bir kafede, restoranda, gece kulübünde değil. .?'

Natalie tekrar hafızasını yokladı. 'Hayır, sanırım galerideydi.'

'Tamam, eğer onu bir daha görürsen ya da hangi sergiyi hatırlarsan beni ara, tamam mı? Eğer gelirse onunla konuşmaya çalışmayın, sadece beni arayın.” Natalie başını salladı ve resimlere devam etti.

Birkaç fotoğraf sonra Lange tekrar "Durun" dedi. Bu sefer Laura'nın sadece birkaç adım gerisinde duran uzun boylu, yapılı bir adamı işaret etti. Sanki odadaki tek kişi omuş gibi bakıyordu ona. 'Bu onun eski nişanlısı. Sanırım adı. .'

Hunter, resmi bir kez daha büyüterek, "Patrick Barlett," diye onayladı. ‘Bütün bu dosyaların bir kopyasına ihtiyacımız olacak.’

"Elbette" dedi Natalie. ‘Gitmeden önce bunları senin için bir CD’ye yazabilirim.’

Arşivin sonundan sadece birkaç fotoğrafta Lange, Natalie'ye tekrar durmasını söyledi. İşte oradaydı. Uzun boylu, gizemli, telefon değiştiren yabancı. Laura'nın hemen yanında duruyordu. Ama bu sefer doğrudan kameraya bakıyordu.

[redacted]

Gustavo Suarez'in küçük ama çok iyi donanımlı stüdyosu, Güney Los Angeles'taki Jefferson Park'taki tek katlı bir evin bodrum katında bulunuyordu. Gus yirmi yedi yıldır ses mühendisiydi ve mükemmel perdeli kulağıyla herhangi bir enstrümandan tek bir notayı anında müzik skalasına yerleştirebiliyordu. Ancak onun ses anlayışı

müzik notalarının çok ötesine geçmişti. Titreşimleri ve modülasyonları, onları neyin yarattığı ve bunların konum ve çevreye göre nasıl değiştirilebileceği onu büyülemişti. Bilgisi, yetenekli kulağı ve deneyimi nedeniyle Gus, devam eden bir soruşturmada bir tür ses, gürültü veya ses kaydının kritik bir rol oynadığı LAPD tarafından birçok kez çağrılmıştı.

Whitney Myers, Gus'la ilk kez FBI aracılığıyla müzakereci eğitimi alırken tanışmıştı. Yolları kısa bir süre sonra LAPD'de dedektif olduğunda tekrar kesişti. Özel bir dedektif olarak Myers, Gus'ın uzmanlığına yalnızca iki kez daha ihtiyaç duymuştu.

Gus kırk yedi yaşındaydı, kafası kazınmıştı ve bir Cehennem Meleği'nden daha fazla dövmesi vardı. Ancak korkutucu görünümüne rağmen bir köpek yavrusu kadar uysaldı. Kapıyı Frank Cohen'e açtı ve anında hayal kırıklığına uğradı.

Cohen'in omuzlarının üzerinden bakarak, "Whitney nerede?" diye sordu. Üzgünüm Gus, sadece benim. O bağlı."

'Lanet olsun dostum. En iyi gömleğimi giydim." Ellerini yeni ütülenmiş lacivert gömleğinin önünde gezdirdi. 'Hatta biraz kolonya falan sıçrattım.'

Cohen bir adım geri attı ve burnunu kapattı. 'Sanki bu şeyin içinde banyo yapmışsın gibi kokuyorsun. Bu da ne, Old Spice?' Gus kaşlarını çattı. 'BEN *beğenmek* Eski Baharat.'

'Evet, bir bok yok. Çoğundan çok kokusundan dolayı."

Gus onun yorumunu dikkate almadı ve onu bodruma ve stüdyosuna yönlendirdi.

'Peki bu sefer size nasıl yardımcı olabilirim? Whitney bana telefonda pek bir şey söylemedi." Mühendis koltuğuna oturdu ve ses masasına yaklaştı.

Cohen ona Myers'ın dijital kayıt cihazını verdi. 'Bunu telesekreterden aldık.'

Gus cihazı sağ kulağına yaklaştırdı ve oynat tuşuna bastı. Tuhaf ses geldiğinde kayıt konsolunun yanındaki Skittles kasesine uzandı. Gus'ın Skittles'a karşı bir sevgisi vardı, onun rahatlamasına ve konsantre olmasına yardımcı oldular.

Cohen, "Bütün bu statikliğin ortasında bir ses, bir fısıltı ya da bir şeyin gizlendiğini düşünüyoruz" dedi.

Gus bir demet Skittles'ı sağ yanağından sol yanağına doğru döndürdü. Kaydı yeniden baştan oynatarak, "Gizli değil, sadece

orada" dedi. ‘Kesinlikle birinin sesi.’ Ayağa kalktı, bir dolaba doğru yürüdü ve iPod kulaklığına benzeyen ince bir kablo çıkardı. "Şunu bağlayayım da daha iyi dinleyelim."

Stüdyo hoparlörlerinden ses daha yüksekti, nefes darlığındaki fısıltı daha belirgindi ama daha net değildi.

Cohen yaklaşarak, “Sesini gizlemek için bir cihaz mı kullanıyor?” diye sordu.

Gus başını salladı. 'Hiç öyle görünmüyor. Bu saf statiktir. Başka bir radyo dalgası elektronik cihazının veya kötü sinyalin neden olduğu parazit. Aramayı yapan kişi muhtemelen bir şeyin yanında ya da sinyal düşüşünden etkilenen bir noktada duruyordu. Statik gürültünün kasıtsız olduğunu söyleyebilirim.'

'Temizleyebilir misin?'

“Elbette.” Gus kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve solundaki bilgisayar monitörünü açtı. Kayıt yeniden oynatılırken ses satırları ekranda hareketli bir şekilde titreşiyordu. Gus onları dikkatle izlerken bir avuç dolusu Skittles daha aldı.

‘Tamam, hadi bu bebeğe biraz ince ayar yapalım.’ Birkaç düğmeye tıkladı ve ekranındaki uygulamanın içindeki dijital ekolayzırda bazı fader'ları kaydırdı. Statik gürültü en az yüzde 90 oranında azaltıldı. Nefes kesen fısıltı artık daha net duyuluyordu. Gus bir çift profesyonel kulaklığa uzandı ve her şeyi yeniden dinledi. ‘Tamam, şimdi *Bu* kasıtlıydı.”

Cohen boynunu Gus'a doğru uzattı.

'Zorunlu fısıltı. Bu kimin sesiyse, doğal olarak boğuk ve fısıldıyor gibi yumuşak değil. Ve *O* zekidir.”

'Ne şekilde?'

'Her insan sesi, kişinin kişisel kimliğinin bir parçası olan, parmak izleri veya retina gibi tanımlanabilir belirli frekanslar boyunca seyahat eder. Sesinizi herhangi bir şekilde doğal olarak değiştirerek gizlemeye çalışsanız bile, değişmeyen belirli yüksek, alçak ve orta tonları vardır; falsetto, bariton veya buna benzer bir şey. Doğru ekipmanla yine de bu tonları tanımlayabilir ve bunları birinin sesiyle eşleştirebiliriz.'

'Bu ekipmana sahipsiniz, değil mi?'

Gus gücenmiş görünüyordu. 'Elbette o donanıma sahibim. Etrafınıza bakın. Ses tanıma için ihtiyacın olan her şey bende var.”
“Peki sorun ne?”

Gus sandalyesine yaslandı ve uzun bir iç çekti. ‘Sana

göstereceğim. Parmaklarınızın uçlarını Adem elmasının hemen altına yerleştirin.” “Ne?”

“Bunun gibi.” Gus iki parmağının ucunu boğazına koydu.

Cohen yüzünü buruşturdu.

'Sadece yap.'

Cohen isteksizce Gus'ın hareketini kopyaladı.

'Şimdi bir şey söyle, herhangi bir şey ama bir şekilde bunu gizlemeye çalış. . Yüksek, alçak, çakıllı, çocuk sesi fark etmez. Bunu yaptığınızda ses tellerinizin titreştiğini hissedeceksiniz. Güven bana.'

Cohen, Gus'a benimle dalga geçiyor olmalısın gibi bir ifadeyle baktı. 'Devam et.'

Sonunda kabul etti ve son derece tiz bir ses tonuyla açılıştaki üç satırı okudu. *Othello.*

'Vay canına, çok derin. Seni hiçbir zaman bir Shakespeare hayranı olarak görmedim, dedi Gus gülümsemesini bastırarak. "Titreştiklerini hissettin mi?"

Cohen başını salladı.

'Herhangi bir tür ses teli titreşimimiz olduğunda, size bahsettiğim farklı frekanslara sahip oluruz. Şimdi aynı şeyi yapın ama *çok* onun yerine yumuşak bir fısıltı."

Cohen aynı üç satırı elinden geldiğince nazik bir fısıltıyla tekrarladı. Gus'a baktığında gözleri kısıldı. “Titreşim yok.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Gus. ‘Çünkü sesler ses telleriniz tarafından değil, ciğerlerinizden dışarı verilen hava ile ağız ve dil hareketlerinizin birleşimiyle oluşuyor.’ ‘Islık çalmak gibi mi?’

'Islık çalmak gibi. Titreşim yok, tanımlanabilir frekans yok.'

'Akıllı orospu çocuğu.'

"Ben de öyle dedim."

'Yani yapabileceğimizin en iyisi bu mu? Hala ne dediğini bilmiyoruz.” Gus alaycı bir şekilde gülümsedi. 'Sırf sana çözülemez fısıltıların olduğu bir kaseti geri vermek için bana büyük paralar ödemiyorsun, değil mi? Demek istediğim, kendi sesini yavaş, sürükleyici bir fısıltıya dönüştürdüğü için onu temizleyemeyeceğiz veya orijinal perdesine geri döndüremeyeceğiz. Yani bir şüpheliniz olsa bile bundan ses uyumu elde etmeniz çok zor olacaktır. Ve onun bunu bildiğinden oldukça eminim.”

“Ama ne dediğini anlamamız için onu yeterince değiştirebileceksin, değil mi?”

Gus'tan kendinden emin bir gülümseme geldi. ‘Sihrimi izle.’

Dijital ekolayzere geri döndü, birkaç düğmeyi daha çevirdi ve ayrı bir ekrana bir perde değiştirici yüklemeden önce biraz daha fader kaydırdı. Ses kaydının küçük bir bölümünü sabit bir döngüye yerleştirdi ve üzerinde birkaç dakika çalıştı. "Ah, merhaba" dedi kaşlarını çatarak.

'Ne? Ne?'

Gus otomatik olarak Skittles'a uzandı. 'Başka bir şeyimiz daha var. Arka planda bir çeşit hafif tıslama sesi var."

'Tıslama?'

'Evet, kızartma tavası gibi bir şey ya da uzak bir pencereye yağan yağmur gibi bir şey.' Tekrar dinledi. Gözleri monitörlerinden birine döndü ve yüzünü buruşturdu. 'Frekansı statik gürültüye çok benzer. Bu da işleri biraz karıştırıyor."

'Bütün bunlarla bir şeyler yapamaz mısın?' Cohen stüdyodaki tüm ekipmanları başıyla onayladı.

'Bugün aptal soru günü mü? Elbette yapabilirim ama onu doğru bir şekilde tanımlamak için onu ses kütüphanemde çalıştırmam gerekecek.' Gus bilgisayarında tıklamaya başladı. 'Bütün bunlar biraz zaman alabilir.'

Cohen saatine baktı ve sönük bir nefes verdi.

'Sakin ol, bu fısıldayan sesi temizlememi etkilemez. Bu hiç zamanımı almayacak." Gus düğmelerine ve fader'larına geri döndü. Bir dakika sonra tatmin olmuş görünüyordu. "Sanırım anladım." Oynat tuşuna bastı ve sandalyesini miksaj masasından uzaklaştırdı.

Cohen ve Myers'ın çözmeye çalıştığı aynı fısıldayan ses, gün ışığı kadar net bir şekilde hoparlörlerden döküldü. Gus'a bakan Cohen'in çenesi düştü.

'Orospu çocuğu.'

[redacted]

Hunter'ın Garcia ile birlikte Parker Center'a döndüğünde yaptığı ilk şey, Laura Mitchell'in sergisinde çekilen tüm fotoğrafların bir kopyasını ITD'nin BT Birimi sorumlusu Brian Doyle'a vermek oldu. Hunter, bu resimlerdeki her bir kişinin potansiyel olarak şüpheli olduğunu biliyordu ama asıl ilgisi Laura'yla telefon numaralarını değiştiren yabancının kimliğini belirlemekti. Hunter'ın işaretlediği fotoğraf, yabancının yüzünün, Doyle'un onu havaya uçurmasına ve birleşik polis veri tabanında taramasına olanak sağlayacak kadar net

bir görüntüsünü gösteriyordu.

Doyle, tüm resimleri sabit diskine aktarırken, "Daha önce aradığınız dizüstü bilgisayar" dedi. "Yaklaşık iki hafta önce Kayıp Kişiler tarafından bize gönderilen dizüstü bilgisayara aitti." Dağınık masasını aramaya başladı.

Hunter, "Laura Mitchell," diye onayladı. ‘O resimlerdeki o.’

‘Ah, tamam. Neyse, onun şifresini atladık.”

'Ne? Çoktan?'

“Harikayız, ne diyebilirim?” Doyle gülümsedi ve Hunter yüzünü buruşturdu. ‘Buna karşı basit bir algoritma uygulaması yürüttük. Şifresi, soyadının ilk birkaç harfinin ve doğum tarihinin birleşiminden oluşuyordu. Şimdi, onun e-postalarına göz atman gerektiğini mi söyledin?'

'Bu doğru. Annesi onu korkutan birkaç hayran e-postası aldığını söyledi.'

Korkarım bu kolay olmayacak. Doyle, bilgisayarındaki e-posta uygulamasının hiç kullanılmadığını, bunun da e-postaları indirmediği, yalnızca çevrimiçi okuduğu anlamına geldiğini açıkladı. Bilgisayar kayıt defterini kontrol ettik ve en azından orada akıllıydı. İşletim sistemi ona e-postasına her giriş yaptığında bilgisayarın şifresini hatırlamasını isteyip istemediğini sorduğunda asla "evet" demedi. İnternet geçmişi de her on günde bir otomatik olarak siliniyordu.'

'E-posta şifresi bilgisayarınınkiyle aynı değil mi?'

Hızlı bir kafa sallama.

'Bilgisayarında çalıştırdığınız şu algoritma uygulamasına ne dersiniz?'

'Çevrimiçi olarak çalışmaz. E-posta hesabı saldırılarına karşı internet güvenliği yıllar geçtikçe çok daha zorlaştı. Tüm büyük e-posta servis sağlayıcıları sizi birkaç saat boyunca, bazen de belirli sayıda yanlış şifreyi denerseniz süresiz olarak kilitler.' Doyle tekrar başını salladı. ‘Ayrıca bu e-postaları hesabında tutmadıysa, yani okuduktan sonra sildiyse ki bu da muhtemelen onu korkuttuğunu söylediğiniz için, o zaman mesajın tamamını alma şansı temelde sıfırdır. Mesajın geldiği e-posta sağlayıcısını bulamazsanız alacağınız en iyi şey parçalardır. Ve doğrudan sağlayıcısı Autonet'e gitmeniz gerekecek. Buradan bir bok yapamayız. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Arama emirleri, mahkeme emirleri ve elinizde ne var? Üstelik günlerce, haftalarca arayabilirsiniz. . kim bilir. . ve hala zip alıyorum.'

Hunter elini yüzünün üzerinde gezdirdi.

'İnsanlar şimdi onun sabit diskindeki dosyaların geri kalanını inceliyorlar. Bir şeyle karşılaşırsak sana haber veririm.'

[redacted]

Whitney Myers hareketsiz durdu ve bilgisayar ekranına ve elektrikli solucanlar gibi titreşen ses hatlarına baktı. Cohen, Gus'ın ona verdiği dijital kaydı az önce bilgisayarına yüklemişti. Bir zamanlar Katia Kudrov'un telesekreterinden aldığı karmaşık fısıltı artık gün ışığı kadar netti.

'Nefesimi kesiyorsun. Duraklat. 'EVİNE HOŞGELDİN, KATIA. SENİ BEKLİYORDUM. SONUNDA BULUŞMA ZAMANI GELDİ sanırım.'

Kayıt sonsuz bir döngü halindeydi ve Cohen'in hoparlörlerinden çalınıyordu. Beşinci seferin ardından Myers sonunda gözlerini ekrandan ayırdı ve Esc tuşuna bastı.

‘Gus bunun aslında kendi sesi olduğunu söyledi, onu gizleyen bir elektronik cihaz yok mu?’

Cohen başını salladı. 'Ama o çok akıllıydı. Bunu değiştirmek için kendi fısıltısını kullandı. Eğer yakalanırsa asla ses uyumu yakalayamayız. En azından bu kayıtta.”

Myers, Cohen'in masasından uzaklaştı ve iki parmağını hafifçe üst dudağında gezdirdi. Düşünürken hep bunu yapardı. İki saat sonra Leonid Kudrov'un evinde buluştuğunda kaydı ona dinletmesi gerektiğini biliyordu. Bunun zaten taşlaşmış bir kalbe korku salacağından hiç şüphesi yoktu.

Masasına dönüp not defterini karıştırırken, "Altmış mesajın bulunduğu Diktafonum hâlâ sende mi?" diye sordu. 'Evet, tam burada.'

‘Tamam, son mesajı tekrar dinlet.’ Durakladı. ‘Aslında sadece *sonrasında* son mesaj. Benim ilgilendiğim şey, mesajın bırakıldığı zamanı bildiren elektronik telesekreter sesi.'

Cohen otomatik olarak "Akşam sekiz kırk iki" diye yanıtladı. Myers'ın kaşları kalktı.

'O kadar çok dinledim ki beynime kazındı' diye açıkladı. "Emin misin?"

'Olumlu.'

Myers'ın gözleri not defterine döndü. 'Katia'nın babasına göre o gece sekiz elli üçte kızını cep telefonundan aramış. Görüşme dört dakika on iki saniye sürdü.'

'Bu aramaya cevap verdi, değil mi?'

Myers başını salladı.

“Fakat on bir dakika önce telesekreter telefonu aldı. Dışarıda mıydı?'

Myers bir sayfayı çevirdi. "Hayır, binanın kapıcısı onun saat sekiz civarında geldiğini söyledi." Bavullarını onun için çatı katına götürdü.” Myers'ın parmakları bir an için üst dudağına döndü. 'Elbette. Mutfak zeminindeki havlu. Katia duşta olmalı.” Hızla notlarını tekrar kontrol etti. 'Bok! Sigorta kutusunu patlatan bir güç dalgalanması olduğu için binadaki kameralardan hiçbir CCTV kaydımızın olmadığını söylemiştim size, hatırlıyor musunuz?'

'Evet.'

‘Eh, sekizden hemen önce kameralar kapandı.’

Cohen öne doğru eğilirken boğazını temizledi. 'Ve bunun tesadüf olmasının hiçbir yolu olmadığını zaten biliyoruz.'

'Bu, kaçıranın bildiği anlamına geliyor *Kesinlikle* eve varacağı saat.' Myers duraksadı ve huzursuzluk hissiyle mücadele etti. 'Oraya vardığında zaten onu dairesinde bekliyordu. Bu yüzden eve hoş geldin diyor. O *biliyordum* o evdeydi.”

Cohen'in tüm ifadesi değişti. 'Böylece son çağrıyı yaptı *içeri* onun dairesi mi?'

'Öyle görünüyor.'

'Neden? Zaten oradaysa neden arama yapsın ki?'

'Emin değilim. Korku faktörü mü? Sadizm? Önemli değil.'

Cohen vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissetti. 'Aman Tanrım.' 'Ne?'

Gus'ın kayıtta yakaladığı arka planda tıslama sesi. Stüdyoda bana, uzaktaki bir pencereye çarpan yağmur sesinin ya da belki bir yerlerde kuvvetli bir sağanak sesinin duyulduğunu söyledi.' Cohen'in gözleri Myers'a kaydı. 'Kaçıran kişi bu aramayı yaptığında yatak odasındaydı. Onun duşunu izliyordu.”

[redacted]

Ertesi sabah saat 7:51'de içeri girdiğinde Yüzbaşı Blake Hunter'ı ofisinde bekliyordu.

“Carlos bana kurbanın kimliğini tespit ettiğini söyledi.”

Hunter başını salladı. “Adı Laura Mitchell.” Kaptana iki sayfalık bir rapor uzattı.

Taradı ve durakladı. ‘Katil onu kendi dairesinden mi takip etti?’ Bakışları hızla iki dedektif arasında gidip geldi. Hunter, "Görünen şey bu, Kaptan," diye onayladı.

‘İçeriye nasıl girdi? Zorunlu girişe dair herhangi bir işaret var mı?'

Hızla başını salladı.

Garcia, "Katilin kendi içine girmesine izin verebilirdi" dedi.

Kaptan başını salladı. "Bu da katilin sahte kimlik kullanarak binaya gizlice girip kapı zilini çalmış olabileceği ya da onu tanıyor olabileceği ya da koleksiyoncu ya da alıcı kılığına girip randevu falan almış olabileceği anlamına geliyor. Ama yine de neden bir tablonun arkasına saklanasınız ki? Hiç mantıklı değil.'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. 'İşte bu yüzden Laura'nın katile kapıyı açıp onu içeri davet ettiğini düşünmüyorum ama onun onu tanıyor olma ihtimali gerçek.'

Yüzbaşı Blake bir an düşündü. ‘Failin kendi anahtarları olabilirdi.’

Hunter başını salladı. ‘Ya öyle ya da o usta bir çilingir.’

‘Erkek arkadaşı, sevgilisi var mıydı?’

'Bugün eski nişanlısıyla konuşacağız. Dallas'tan uçağı 14:45'te iniyor.'

"Ne kadar süredir uzakta?"

Hunter alnını ovuşturdu. "Salı akşamından beri."

“Eh, bu onu şüpheliler listesinden çıkarıyor, değil mi?”

“Şu anda bunu söyleyemem Kaptan.”

Yüzbaşı Blake, Hunter'la yüzleşti. 'Bir bakalım, Salı akşamından beri Los Angeles'ın dışında. Kurbanımızın cesedi iki gün önce bulundu; Çarşamba öğleden sonra, hatırladın mı? Kesin ölüm zamanı yok ama olay yeri adli tıp raporu üç ila altıdan fazla olamayacağını söylüyor Cesedin bulunmasından saatler önce. Bu, o öldüğünde Los Angeles'ta olmadığı anlamına geliyor, Robert.'

"Evet," diye kabul etti Hunter, "ama aynı zamanda katilimizin *aslında onu öldürdü* hatırladın mı Kaptan? Onu ölmeden saatler önce o kasap dükkanına canlı canlı atabilirdi. Hatta önceki gece, eski nişanlıya neredeyse kusursuz bir mazeret sunmuştu. Bu noktada şüphelileri elemeye başlamadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.'

Kaptan, 'Tamam, bunu yapabilirim' dedi. Carlos'un bana bahsettiği diğer adama ne dersin? Sergisinin son gecesinde Laura'yı almaya çalışan kişi mi?'

Hunter, bahsettiği yabancının resminin bir kopyasını masasında aradı ve ona verdi. Kaptan birkaç saniye ona baktı.

'Bu resmi dünden beri birleşik polis veri tabanında araştırıyoruz. Henüz maç yok. Ayrıca her sanat galerisinde, sergi salonunda, müzede, sanat okulunda, kafede, sergilerin yapıldığı her yerde dolaşan üniformalı polislerden oluşan bir ekibimiz var. Daniel Rossdale Sanat Galerisi'ndeki refakatçi, onu daha önce bir önceki sergide gördüğünden emin olduğunu söyledi. Bu da bu adamın muhtemelen gerçekten sanatla ilgili olduğu anlamına geliyor. Umarım birileri bir yerlerde onu tanıyacaktır.'

Garcia, "Laura'nın apartmanının kapı kapı dolaşması bize hiçbir şey kazandırmadı" dedi. 'İki ila üç hafta, komşulardan herhangi birinin olağandışı bir şey duyduğunu veya şüpheli birini gördüğünü hatırlaması için çok uzun bir süre.'

"Adli tıp dairesinde başka bir şey buldu mu?"

Hunter kendine bir bardak su doldurdu. 'Bir tuğla duvardan birkaç siyah lif çıkardılar. Henüz sonuç yok ama olası bir ipucu."

"Hangisi?"

'Liflerden birkaçı yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteki bir noktadan geldi.' 'Kıl var mı?' diye sordu Kaptan Blake.

'Hiçbiri.'

"Yani oradaki her kimse şapka veya kar maskesi falan takıyordu" diye bitirdi.

Hunter, "Varsayım, saldırganın saklanırken sırtını tuğla duvara yasladığı yönünde" dedi. 'Eğer haklıysak ve lifler bir tür başörtüsünden geliyorsa, o zaman 1.80 ile 1.80 arasında olmalıdır.'

'Ya öyle değilse?'

'O halde lifler bir kazaktan gelmiş olabilir ve biz iki metrelik bir devi arıyoruz.'

Garcia, "En azından fark edilmesi kolay olacak" diye şaka yaptı.

Kaptan, hiç gülümsemeden, "Boğuşma belirtisi yok mu?" diye sordu. 'Hiçbiri.'

Döndü ve resim panosuna iliştirilmiş olay yeri fotoğraflarına baktı. Onlara ne kadar sık bakarsa baksın, her seferinde yüzünü buruşturuyorlardı. Bu şehirdeki şiddet her geçen yıl daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu.

'Konuş benimle Robert, çünkü bu olanlardan gerçekten hoşlanmamaya başlıyorum. Laura'nın cesedini bulduğumuzun üzerinden iki gün geçti. Bu pisliğin morgda bomba patlatıp iki kişiyi daha öldürmesinin üzerinden iki gün geçti, içlerinden biri benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve şimdiye kadar bok gibiyiz. Öldürülmeden önce neden bu kadar uzun süre rehin tutuldu? Mitchell ailesine herhangi bir fidye talebi veya talebi geldi mi?'

Hunter başını salladı. 'HAYIR. Ve eğer haklıysak, bu katil her kimse, fidye peşinde değil. Cinayet/kaçırma olayları nadiren parayla ilgilidir.' Yüzbaşı Blake ensesinde bir ürperti hissetti. "Onu cinsel zevk için mi tuttuğunu düşünüyorsun?"

'Mümkün. Ancak otopsi raporu olmadan Laura Mitchell'in tecavüze uğrayıp uğramadığını asla bilemeyeceğiz.'

Yüzbaşı Blake içten bir iç çekti.

Hunter, "Bir adamı kaçıran kişinin, kurbanın geri dönüşü için para talep etmeden rehineyi tutmasının her zaman bir nedeni vardır," diye önerdi. 'En yaygın ikisi intikam ya da saldırganın bir türlü bırakamadığı kurbana yönelik takıntıdır. On vakadan dokuzu bir tür platonik aşk olarak başlıyor. . binin katları.” Hunter durakladı ve gözlerini Laura Mitchell'in portre fotoğrafına dikti. 'Ve neredeyse hiç şüphe yok ki bu takıntı cinseldir veya cinselliğe dönüşmektedir.'

Kaptan ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Hunter, "Ama burada uymayan bir şeyler var," diye devam etti.

'Ne demek istiyorsun?'

“Olay yeri fotoğraflarından kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki o da katilin Laura’ya işkence yapmadığı.”

Kaptanın kaşları çatıldı.

Hunter, 'İşkence, aşağılama ve sadist cinsel istismar çoğu cinayet/kaçırma olayının büyük bir kısmını oluşturuyor' diye açıkladı. 'Arkasındaki sebep ne zaman
adam kaçırmak para değildir, eğer kurban bulunursa genellikle fiziksel işkence ve tacize dair açık belirtiler olur.' Resim panosuna doğru yürüdü. “Garcia ve ben onu teşhis etmeden önce ince dişli bir tarak ve bir büyüteçle bu resimlere baktık ve bizi doğru yöne yönlendirebilecek fiziksel işaretleri tespit etmeye çalıştık.” Başını salladı. 'Bir çizik bile yok. Laura'da dikişlerden ve kendi tırnaklarından kaynaklanan morluklar dışında morluk yoktu.'

Garcia, "Onu kaçıran kişi intikam peşinde olsaydı, ona işkence yapardı, Yüzbaşı." dedi. Eğer ona takıntılı olsaydı ona tecavüz etme

ihtimali yüksekti. Her iki durumda da vücudunda morluklar olması gerekirdi.'

'Saldırgan istediğini elde etmek için şiddet kullanmaya başladığında. Hunter devam etti: '. . o zaman çok hızlı bir şekilde aşağıya doğru giden bir sarmalın içine gireriz. Onun üzerindeki hakimiyeti ve bunun ona verdiği sahte güç duygusu onu bir uyuşturucu gibi kendine bağlayacaktır. Şiddet artacak, tecavüzler daha da saldırganlaşacak. Cümlenin havada kalmasına izin verdi.

'Ama burada sahip olduğumuz şey bu değil.' Garcia görevi devraldı. 'Kaçırma, kurbanın saklanması ve cinayet elimizde ama şiddet yok.' Yüzbaşı Blake, Garcia'nın sözleri karşısında neredeyse boğulacaktı. '*Olumsuz* Şiddet mi?' Resim panosuna baktı, sonra tekrar iki dedektife baktı. 'Hâlâ hayattayken içine bir bomba yerleştirdi ve onu dikti. Ne yapacaksın *Sen* Şiddet mi düşünüyorsunuz?'

"Sorun da tam olarak bu Yüzbaşı," diye araya girdi Hunter. "Şiddet ancak sonunda, cinayetle birlikte ortaya çıktı. Ve hepimiz bunun korkunç derecede sadistçe olduğu konusunda hemfikiriz. Ancak Laura'nın vücudunda herhangi bir morarma olmaması, katilin, esir tutulduğu süre boyunca kendisine şiddet uygulamadığını gösteriyor. Herhangi bir artış olmadı. Tek bir hızlı adımda sıfır şiddetten canavarlığa dönüştü.'

'Peki bu bize ne anlatıyor?'

Hunter ona bakmayı sürdürdü. 'Son derece dengesiz, patlayıcı bir bireyle karşı karşıyayız. Öfkesini kaybettiğinde biri hayatını kaybeder.'

[redacted]

Patrick Barlett tüm Kaliforniya'nın en iyi mali danışmanlarından biriydi. Ünlü 777 Kulesi'nin kırkıncı katından kendi şirketini yönetiyordu.

Barlett'in şirketinin resepsiyon ofisi etkilemek için dekore edilmişti. Hunter, paranın parayı çektiği teorisine şüphesiz katıldığını düşünüyordu. Yarım daire şeklindeki çelik ve yeşil camlı resepsiyon bankosunun arkasında iki resepsiyonist duruyordu. Tezgaha yaklaştıklarında Hunter ve Garcia'yı senkronize gülümsemeleriyle karşıladılar. Hunter kimlik bilgilerini gösterdi ama başparmağını kelimenin üzerinde tutmaya dikkat etti. *cinayet.* Resepsiyonistlerin

gülümsemesi ışıltısını biraz yitirdi. İki dakika sonra Hunter ve Garcia, Patrick Barlett'in ofisine götürüldüler.

Şirketinin karşılaması etkileyici olsa da Barlett'in ofisi muhteşemdi. Batı duvarının tamamı tavandan tabana devasa bir pencereden oluşuyordu ve Los Angeles'ın şimdiye kadar çok az kişinin gördüğü türden panoramik manzaralarını sunuyordu. Zeminler tertemiz çıplak meşe tahtalardan oluşuyordu. Duvarlar beyaza boyanmıştı ve hafif bir mavilik vardı. Ofisin tamamı keskin kenarlar ve parlak yüzeylerle doluydu.

Barlett her iki dedektifi de güçlü bir tokalaşmayla selamladı. "Lütfen içeri girin" dedi yumuşak ve derin bir sesle. 'Karışıklık için özür dilerim, yeni girdim. Havaalanından doğruca geldim.'

Barlett otuz bir yaşındaydı, Garcia kadar uzundu ama güçlü, oyun kurucu bir yapıya sahipti, bronz tenliydi ve gür kahverengi saçlara sahipti. Gözleri koyu, neredeyse siyahtı. Yüzünün kemik yapısı herhangi bir Hollywood süperstarı kadar çekiciydi.

Hunter ziyaretlerinin nedenini açıklarken Barlett'in gözlerinde sanki değerli bir şey parçalanmış gibi bir şeyin değiştiğini gördü.

Barlett bir dakika bile konuşamayarak heybetli masasının arkasında oturdu. Bakışları birkaç saniye boyunca Hunter'ın üzerinde kaldı, ardından masasındaki küçük bir resim çerçevesine geçti. Fotoğrafta gala yemeğine benzeyen bir yemekte üç çift görülüyordu. Patrick ve Laura yan yana oturuyorlardı. Mutlu görünüyorlardı. Aşık görünüyorlardı.

“Bir çeşit hata olmalı.” Sesindeki yumuşaklık yerini acı dolu bir titremeye bırakmıştı.

Hunter başını salladı. ‘Maalesef hayır.’

'Olmuş olmalı. Cesedi kim teşhis etti?'

'Bay. Barlett, Hunter'ın sesi bu sefer daha sertti, 'hiçbir yanlışlık yok.'

Patrick'in gözleri bir anlığına fotoğraf çerçevesine döndü ve ardından oradan ayrılıp panoramik manzaraya sığındı. Elleri titrediğini gizlemeye çalışan bir çocuk gibi masasından kucağına doğru hareket etti.

Garcia, "Bayan Mitchell'i en son ne zaman gördünüz Bay Barlett?" diye sordu. Sessizlik.

'Bay. Barlett mı?”

Bakışları her iki dedektife de döndü. 'Ha? Lütfen bana Patrick deyin.” “Bayan Mitchell'i en son ne zaman gördünüz, Patrick?” diye

tekrarladı Garcia, bu kez biraz daha yavaştı.

‘Haftalar önce, sergisinin son gecesinde. .' ismi havada aradı ama bulamadı, '. . Batı Hollywood'da bir yerlerde.” “Daniel Rossdale Galerisi mi?” Hunter ona yardım etti.

'Evet, bu o.'

“Davet edildin mi?” Garcia tekrar.

‘Bu davet amaçlı bir sergi değildi.’

"Yani Bayan Mitchell gideceğinizi biliyor muydu?" Senden gitmeni o mu istedi?'

Barlett'in tüm tavrı çok daha sert bir şeye dönüştü. ‘Burada suçlanıyor muyum?’ Cevap beklemedi. 'Bu kesinlikle çok saçma. Eğer Laura'ya zarar verebileceğimi düşünüyorsanız o zaman sizler muhtemelen bu kasabanın gördüğü en kötü dedektiflersiniz. Ya öyleydi ya da bizim hakkımızda araştırma yapma zahmetine girmedin. Birlikte bir tarihimiz var. Laura'yı seviyorum. Ona zarar vermeden önce kendi canımı alırdım.' Hunter, Barlett'in Laura'nın cesedi bulunduğunda kendisinin şehirde olmadığından bahsetmediğini fark etti.

Sergiden sonra onunla tekrar iletişime geçmeyi denediniz mi? Görünüşe göre o gece pek iyi ayrılmamışsınız.”

“Ne?” Patrick Garcia'ya dik dik baktı. 'Bu saçmalık. Gerçeklerinizi doğru bir şekilde ortaya koymalısınız, Dedektif. O gece biraz fazla içtim ve sanki bir şeymiş gibi davrandım.
pislik, itiraf ediyorum. Ama hepsi bu kadardı. Daha fazlası değil. Ve evet, ertesi gün özür dilemek için onu aramayı denedim ama elde ettiğim tek şey telesekreter hizmetiydi.' 'Mesaj bıraktın mı?'

'Evet.'

'Seni geri aradı mı?'

Barlett, Garcia'ya gergin bir şekilde kıkırdadı. 'Hayır, asla yapmaz. Ben buna alıştım.”

“Neden salak gibi davrandığını söylüyorsun?” Garcia yine. 'Ne oldu?'

Barlett daha fazlasını söyleyip söylememesi gerektiğine karar vermeye çalışarak durakladı. 'Beni şüpheli olarak gördüğünüz çok açık olduğundan, avukatım gelene kadar bu konuşmayı ertelememiz gerektiğini düşünüyorum.'

Garcia, "Seni hiçbir şeyle suçlamıyoruz Patrick," diye karşı çıktı. ‘Sadece birkaç noktayı açıklığa kavuşturuyoruz.’

'Eh, bana bir sorgulama gibi görünüyor ve öyle geliyor. Yani,

eğer sizin için fark etmezse, gerçekten avukatımı yanımda bulundurmam gerektiğini düşünüyorum.” Masasının üzerindeki telefona uzandı.

Garcia sandalyesinde arkasına yaslandı ve elini kirli çenesinin üzerinde gezdirdi. Hunter, "Bu senin ayrıcalığın, Patrick," dedi, "ama bunun kimseye faydası olmayacak." Ancak kesinlikle zaman kaybı olacaktır. Laura'nın katilini avlamak için harcayabileceğimiz zamanı."

Patrick kadranın ortasında durakladı ve Hunter'a baktı.

'Bu soruşturma tarzının sana üzücü gelebileceğini anlıyorum ama şu anda herkes şüpheli ve eğer kapını çalmasaydık işimizi yapmıyor olurduk. Laura'nın son sergi gecesi, Bayan Mitchell'i canlı gören son gece gibi görünüyor. O gece onunla tartışırken görüldün.” Hunter öne doğru eğildi. 'Sen akıllı bir adamsın, o yüzden bir düşün. İyi belgelenmiş patlamalarınız, Laura Mitchell'le olan geçmişiniz ve son dört yıldır onu geri almaya çalıştığınız ve başarısız olduğunuz gerçeği göz önüne alındığında, burada olmamız sizin için sürpriz mi oldu? Eğer bizim yerimizde olsaydın ne yapardın?'

Barlett, "Laura'ya asla zarar vermem" diye tekrarladı.

Tamam ama bunu kanıtlamanın yolu bu değil. Ne yaparsanız yapın, avukat olsun ya da olmasın, yine de sorularımızı yanıtlamak zorunda kalacaksınız. Sadece arama izni çıkaracağız ve bu işi daha uzun bir süre daha uzatacağız.” Hunter vurgulu bir şekilde gözlerinin masanın üzerindeki fotoğrafa odaklanmasına izin verdi. Barlett onun bakışlarını takip etti. 'Çok sevdiğin kadın Laura'yı kim öldürdüyse hâlâ dışarıda

Orası. Gerçekten bizimle savaşmanın ve zaman kaybetmenin bu kadar iyi bir karar olduğunu mu düşünüyorsun?'

Barlett'in gözleri fotoğraftan ayrılmadı.

Hunter ve Garcia beklediler.

Sonunda gözleri cam gibi olurken, "Kıskanıyordum, itiraf ediyorum" dedi. 'Bu adam Laura'nın gittiği her yerde aç bir köpek gibi onu takip ediyordu. Sürekli ona sanki çıplak falanmış gibi bakıyordum. Daha sonra onları konuşurken gördüm. Laura çok özel bir insandı, cilveli bir tip değildi, bu yüzden tabii ki kıskanıyordum. Ama o adamda farklı bir şeyler vardı.”

Hunter, “Nasıl farklı?” diye sordu.

'Bilmiyorum. Ona baktığında gözlerindeki bakış. Dediğim gibi, onu gölgeliyordu. Bulunduğu yerden sadece birkaç adım uzaktaydı ama o onun sanatı için orada değildi.'

"Bunu nereden biliyorsun?"

'Çünkü bir kez bile tablolara bakmadı. Herkes sergiyi hayranlıkla gezerken gözleri onun üzerindeydi. . *sadece* onun üzerinde. Sanki Laura'ymış gibi *öyleydi* sergi."

Garcia, "Bu adam hakkındaki fikrinin, onu kıskanman yüzünden çarpık olabileceğini düşünmüyor musun?" diye önerdi. Barlett başını salladı. "Onu kıskandım, tamam, özellikle de Laura'yla sohbet ettiğini ve ona gülümsediğini gördükten sonra ama dikkatimi çekmesinin nedeni bu değil." Konuşmadan önce ona nasıl baktığını fark ettim. Size söylüyorum, sergi için orada değildi. Onun için oradaydı.'

"Ve bunu Laura'ya söyledin mi?" diye sordu Garcia.

'Evet ama dinlemedi. Kızdı. Kıskandığımı düşünüyordu. Ama ben sadece onu korumaya çalışıyordum.'

Hunter yanında getirdiği bir dosyadan bir fotoğraf çıkardı. Daniel Rossdale Galerisinden aldıkları fotoğraflardan biriydi bu. Laura ile telefon numaralarını değiştiren uzun boylu, koyu saçlı yabancıyı gösteren resim. Yanında durup kameraya bakıyordu. Hunter fotoğrafı Patrick'in önündeki masaya koydu. 'Bahsettiğiniz kişi bu mu?'

Patrick yaklaştı. Kaşları çatıldı. 'Evet, bu o.' 'Peki onu daha önce hiç görmedin mi?'

'O geceden önce değil, hayır.'

Hunter'ın cebindeki telefonu çaldı.

"Dedektif Hunter," diye yanıtladı ve uzun bir süre dinledi. Garcia'ya baktığında gözleri parladı.

'Benimle dalga geçiyorsun.'

[redacted]

"Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu Garcia, arabasını park yerinden çıkarırken.

Hunter, telefonda kendisine verilen adresi GPS sistemine girerek Norwalk dedi.

Sanat galerilerini ziyaret eden memurlardan biri, sergisinin son gecesinde Laura Mitchell ile telefon numaralarını değiştiren adamın fotoğrafını çekmişti. Manhattan Beach'teki seçkin bir galerinin sahibi fotoğraftaki kişiyi tanımıştı. Dokuz ay önce galerideki sergilerden birinde Laura Mitchell'in bir tuvalini satın almıştı.

Çoğu sanat galerisi müşterilerinden, satın alınan eserin o sergi bitene kadar sergilenmesine izin vermelerini isteyecektir. Manhattan

Beach Galerisi her zaman müşterilerinin isimlerini ve iletişim numaralarını not almakta ısrar ediyordu.

Adamın adı James Smith'ti.

Norwalk, Los Angeles şehir merkezinin 17 mil güneydoğusunda bulunan, çoğunlukla orta sınıf bir mahalledir. Hunter ve Garcia'nın Güney Figueroa Caddesi'nden Norwalk'un yoksul tarafında kendilerine verilen adrese varmaları elli beş dakika sürdü.

Adres onları eski, gri, beton bir canavara götürdü. Bir kat boyaya acil ihtiyaç duyan, kirli pencereli, altı katlı, yüksek bir toplu konut birimi. Garcia arabasını binanın girişinin karşısına park etti. Sadece birkaç metre ötede basketbol topunu sektiren beş kişilik bir grup tüm faaliyetleri durdurdu. On göz Hunter ve Garcia'ya kilitlenmişti.

'jQue şifresi Her iki dedektif de karşıdan karşıya geçerken grubun en uzun ve en sağlıklısı "beş-o?" diye seslendi. Üzerinde gömleği yoktu ve kasları terden parlıyordu. Gövdesinin, kollarının ve boynunun büyük kısmı dövmelerle kaplıydı. Hunter bunlardan bazılarını hapishane markası olarak tanıdı. *'Burada ne istiyorsunuz domuzlar?'* Topu bıraktı ve meydan okurcasına kollarını kavuşturdu. Diğer dördü savunma hattı gibi onun arkasında gruplandı.

'*Biz polis değiliz*dedi Hunter, spor salonu üyelik kartını göstererek. Grubun onu düzgün bir şekilde göremeyecek kadar uzakta olduğunu biliyordu. “Los Angeles Belediyesi Toplu Konut İdaresi'ndenim.” Başını Garcia'ya doğru salladı. 'Emeklilik ve Sosyal Yardım'dan geliyor.'

Tüm grubun sert tavırları bir anda buharlaştı. Gözlüklü olan saatine bakarak, "Ah dostum, gitmem lazım" dedi. 'Bir saat sonra iş görüşmem var.'

"Evet, ben de" dedi sıska, tıraşlı olanı.

Grup ayrılırken hepsi başlarını salladılar ve İspanyolca mırıldandılar, beşi de cep telefonlarına uzandılar.

Garcia gülümsemesini gizleyemedi.

Giriş lobisinin de binanın geri kalanı kadar ilgiye ihtiyacı vardı. Metal ve telli cam kapılardan girerken Hunter ve Garcia'yı kirli duvarlar, tavandaki su lekeleri ve bayat sigara kokusu karşıladı.

“Hangi kat?” diye sordu Garcia.

'Dördüncü.'

Garcia asansör çağırma düğmesine uzandı.

“Şaka yapıyor olmalısın, değil mi?” Hunter kıkırdadı. ‘Buranın halini fark ettiniz mi? Bu çok büyük bir risk.” Merdivenleri işaret etti.

‘Bunları kullanmak daha güvenli.’ Adımları ikişer ikişer attılar.

Dördüncü katın koridoru uzun, dardı, kötü aydınlatılmıştı ve eski kızarmış soğan ve sidik kokuyordu. İçinde bir yerde ağlayan bir bebeğin olduğu yarı açık bir kapının önünden geçtiler. Oturma odasındaki televizyon açıktı ve bir tür mahkeme salonu programını gösteriyordu.

Garcia, "Aslında bir sanatseverin yaşamasını bekleyeceğiniz türden bir yer değil" yorumunu yaptı.

Daire 418 koridorun sonundan iki kapı uzaktaydı. Hunter kapıyı çaldı ve on beş saniye bekledi.

Cevap yok.

Tekrar kapıyı çaldı ve kulağını kapıya dayadı. On saniye sonra içeriden birinin yaklaştığını duydu. Kapının kilidi yüksek bir çınlamayla açıldı ve ardından güvenlik zincirinin sadece bir kısmı kadar geri çekildi. Dairenin ışıkları kapalıydı. Görebildiği tek şey, kapının yaklaşık bir adım ötesinden bakan bir çift gözdü. İçeriden yaseminin tatlı kokusu sızıyordu.

'Bay. Smith mi?” diye sordu Hunter. 'James Smith mi?'

Sessizlik.

Hunter çizmesinin ucunu ustalıkla kapının alt kısmına dayadı ve rozetini kaldırdı. "Size birkaç soru sorabilir miyiz diye merak ediyorduk?"

İki saniye daha sessizlik. Aniden, çaresiz bir tepkiyle kapı hızla ileri doğru itildi ama Hunter'ın ayağı kapının çarparak kapanmasını engelledi.

'James. .? Hunter aradı.

Smith kapıyı bıraktığında kapıdaki gerginlik azaldı. Dairenin içinde sürtünen, daha derinlere doğru ilerleyen ve kendilerinden uzaklaşan ayak seslerini duydular. Hunter bir anlığına Garcia'ya şaşkınlıkla baktı. Bunu ikisi de aynı anda anladılar.

'Yangın merdiveni. .'

Hunter salonun uzak ucunu işaret etti. 'Arka sokak. . Gitmek. . Garcia parmak uçlarının üzerinde döndü ve lokomotif gibi koridorda ilerlemeye başladı. Hunter dairenin kapısını iterek açtı ama kapı güvenlik zincirinde durdu. Sol omzunu sertçe vurdu. Tek gereken bir kez oldu. Zincir kapı çerçevesinden çözüldü, tahta kıymıklar havada

uçuştu. Hunter dairenin koridorunun sonundaki kapının çarpılarak kapandığını gördü ve duydu. Oraya doğru koştu ama oraya zamanında ulaşamadı. Bir adım ötede kilidin döndüğünü duydu. Mekanik olarak kolu denedi. Hiç bir şey.

Smith, haydi. Omzunu kapıya doğru itti. Kımıldamadı. Tekrar denedi, bu sefer daha sert. Taş gibi sağlam. İki adım geri attı ve botunu doğrudan kapı koluna doğru fırlattı. Bir kez, iki kez, üç kez. Kapı biraz sarsıldı ama hepsi bu. Devam etmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Kapının diğer tarafında muhtemelen yüzeye monte sürgü kilitleri vardı. Hunter menteşeleri yerinden çıkarabilirdi ama bu aşırıya kaçardı ve bir raporda gerekçelendirilmesi çok zor olurdu.

'Smith, haydi, aç kapıyı.'

Muhtemelen yangın merdiveninin yarısına inmişti.

'Kahretsin!'

Hunter koridordan sağ taraftaki, James'in kendisini kilitlediği odayla aynı tarafta bulunan bir sonraki odaya doğru ilerledi. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi. Kapıyı açıp içeriye adım attı. Oda neredeyse tamamen karanlıktı. Hunter ışık düğmesini aramadı - vakit yoktu - ve karşı duvardaki pencereye doğru koştu, neredeyse yerdeki bir şeye takılıp düşüyordu. Tıpkı James'in girdiği oda gibi pencere de binanın arka sokağına bakıyordu. Perde yoktu ama cama siyah boya püskürtülmüştü. Eski tarz bir pencereydi. İki panel. En alttakinin alt kısmında parmaklar için yuvalar vardı. Kilit yok, yalnızca tek bir dönen mandal var. Hunter bunu çözdü ve alt paneli yukarı itti. Sıkışmak.

'Bok.'

Parmakları deliklerdeyken pencereyi öyle bir şiddetle salladı ki tüm çerçeve sarsıldı. Tekrar denedi. Panel, ellerini çerçevenin altına sokmasına yetecek kadar birkaç santim yukarı kaydı. Çok daha iyi kavrama. Büyük bir itmeyle panel gıcırdadı ve tamamen yukarı kaydı. Hunter öne doğru uzanıp dışarı baktı. James metal yangın merdiveninin son basamaklarından hızla aşağı iniyordu.

'Lanet olsun.'

Smith arkasına bakmadı. Merdivenden atladı ve koşarak yere düştü. Hızlı ve çevikti.

Hunter ara sokakta Garcia'yı aradı. Smith'in birkaç büyük çöp kutusunun arasında zikzak çizdiğini ve ardından yaklaşık yirmi metre ilerideki açık bir kapıdan içeri daldığını gördü.

Garcia nihayet ara sokağın girişinden sağdan gelerek bir

Olimpiyat şampiyonu gibi koşarak ortaya çıktı.

Hunter pencereden, "Çin restoranının arka kapısı," diye seslendi. 'Sağdaki çöp kutularının yanından geç. Mutfağa girdi.' Garcia, geldiği yoldan geri koşup mağazaların önünde James'in yolunu kesmeye çalışıp çalışmaması gerektiğini düşünerek bir an tereddüt etti. Geri dönmek çok uzun sürecektir. Oraya vardığında James gitmiş olacaktı. İleriye doğru ilerledi, çöp kutularının yanından geçti ve James'in saniyeler önce yaptığı kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Hunter arkasını döndü ve aceleyle odadan çıktı. Yeterince hızlı ve şanslı olsaydı Smith'in yolunu sokağın başında kesebilirdi. Pencereden yalnızca iki adım uzaklaşmıştı ki gözleri duvarlarda bir şeye takıldı.

Artık açık pencereden süzülen ışık karanlığı silmişti.

Gördüğü şey onu durdurdu.

Garcia Çin restoranının arka kapısından içeri daldı ve kendini kalabalık bir mutfağın içinde buldu. Öğle yemeği tüm hızıyla devam ediyordu. Üç şef, birkaç tencerenin cızırdadığı on gözlü büyük bir ocağın yanında duruyordu. Tavalardan biri alev almış gibi görünüyordu ve en az bir buçuk metre yüksekliğindeki çanağından alevler fışkırıyordu. İki aşçı yardımcısı, üç garsonla birlikte taze kesilmiş sebzelerle kaplı uzun metal bir tezgahın yanındaydı. İçlerinden biri sanki az önce yoldan çekilmiş gibi sırtını restoranın yemek odasına açılan çift kanatlı kapının yanındaki duvara yaslamıştı. Tam önünde yerde devrilmiş metal bir tepsi vardı. Yere birkaç kase erişte ve çorba saçılmıştı. Sekizi de yüksek sesle Mandarin dilinde bağırıyorlardı. Garcia'nın birbirlerine ya da dökülen yiyecekler hakkında bağırmadıklarını bilmek için onları anlamasına gerek yoktu. Sinirsel bir tepkiydi.

Garcia onların tepkisinden Smith'in yaklaşık on ila on beş saniye gerisinde olduğunu anladı.

Sokak kapısından girerken tüm gözler Garcia'nın üzerindeydi. Herkes bir adım geri çekildi. Bir saniyeden kısa bir süre sonra hepsi ona bağırmaya ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Garcia bir adımı bile kaçırmadı. Yerdeki tabakların üzerinden atlayıp iki yana açılır kapıdan içeri girerken yalnızca tek bir kelimeyi anlayabiliyordu:

Pislik.

Mutfak personelinin şok ifadesi ana yemek odasındaki her müşterinin yüzüne yansıdı. Bazıları mutfaktan fırlayan bu yeni çılgın adama bakmak için dönmüştü ve bazıları hâlâ öncekinin az önce çıktığı restoranın ön kapısına bakıyordu.

Garcia, yoldaki yönetici ve garsondan ustalıkla kaçarak restoranın içinden geçti.

Dışarıda sokak her iki yönden gelip giden insanlarla doluydu. Garcia önce sola, sonra sağa baktı. Kimse koşmuyordu. Kimse şaşırmış görünmüyordu. Kargaşa olmadı. Garcia ileri doğru iki adım attı, ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve tekrar iki tarafa baktı. Smith'in ne yaptığını bile bilmediğini fark ettiğinde içinden küfretti. giyiyordu. Dairesinin kapısını açtığında sadece gözleri görünüyordu. Sergideki resimden Smith'in neye benzediğini biliyordu ama arkadan bilmiyordu. Ondan uzaklaşan herhangi bir uzun boylu erkek Smith olabilir.

Garcia caddede Hunter'ı aradı. Smith'i restorana doğru takip ederken Hunter'ın sokağın üst kısmında yolunu kesmeye çalışacağından emindi ama görünürde yoktu. 'Kahretsin Robert, neredesin?'

Sadece birkaç metre ötede duran üç kişilik bir gruba yaklaştı. 'Birkaç saniye önce restorandan koşarak çıkan uzun boylu bir adam gördünüz mü?'

Hepsi ona, sonra restoranın kapısına, sonra da tekrar ona baktılar. "Elbette," dedi kısa boylu, tıknaz olan ve hepsi aynı anda birbirlerine başlarını salladılar. ‘Gitti. . şu taraftan.' Biri solu, diğeri sağı işaret etti ve tıknaz adam kasıklarını işaret etti. Üçü de gülmeye başladı. 'Defol buradan polis. Biz hiçbir şey görmedik.”

Garcia'nın tartışacak vakti yoktu. Bir adım geri atıp caddeyi bir kez daha kontrol etti.

Avcı yok.

Hayır Smith.

Garcia bunu ona vermek zorunda kaldı. Smith akıllıydı. Kimsenin ona iyice bakmadığını biliyordu. Takım elbise ya da kapüşonlu bir ceket giyiyor olabilir. Restoranın önündeki caddeye çıkar çıkmaz koşmaya devam etmek ve ağrıyan bir başparmak gibi dışarı çıkmak yerine, yavaşlayarak yürüyüş temposuna girdi. Mağazalarla dolu bir caddede dolaşan başka bir adam. O da herkes kadar şüpheli görünürdü.

Garcia cebinden cep telefonunu çıkardı ve Hunter'ı aradı. 'Neredesin? Onu yakaladın mı?' Gözleri hâlâ caddede bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. 'Hayır, hâlâ dairedeyim.'

'Ne? Neden? Onun sözünü kesmeye çalışacağını düşündüm."

"Sanırım o da sende değil."

'HAYIR. Zekiydi. Kalabalığın arasına karıştı. Ve ne tür kıyafetler giydiğine dair hiçbir fikrim yok."

'Hemen arayıp ona soruşturma açacağım.'

'Neden hâlâ onun dairesindesin?'

Kısa bir duraklama.

"Robert mı?"

'Gelip bu odayı görmelisin.'

Otuz Yedi

Garcia küçük kare odanın kapısının yanında hareketsiz duruyordu. Pencere artık tamamen açıktı ve gün ışığının içeri girmesine izin veriyordu. Tavanın ortasındaki zayıf ampul de yanıyordu. Havada küflü bir eski kağıt ve toz kokusu vardı; bir kitapçının bodrum katındaki depo odasında veya bir gazete arşivinde duyacağınız türden bir koku. Hunter dergiler, dergiler, çıktılar ve gazetelerle dolu büyük bir ahşap masanın yanında duruyordu. Odayı tıka basa dolduran yığınlar ve yığınlar yere yığılmıştı; Smith ya bir nevi koleksiyoncuydu ya da herhangi bir şeyi atmaktan korkan insanlardan biriydi.

Garcia'nın gözleri her şeyi kavramaya çalışarak odanın içinde gezindi. Her duvarın her santimetresi bir çeşit çizim, makale, kupür, eskiz veya fotoğrafla doluydu. Bunlar gazetelerden, dergilerden, web sitelerinden ve dergilerden geliyordu ve birçoğu bizzat Smith tarafından çizilmiş, yazılmış veya çekilmişti. Yüzlerce görsel ve makale vardı. Garcia içeri adım attı ve gözleri tavana kaydı. Tuhaf kolaj orada da devam etti. Mevcut her alan kaplandı.

'İsa. Garcia'nın midesinde bir şeyler sıkıştı. Bütün resimlerdeki ve eskizlerdeki kadını hemen tanıdı. Hiçbir hata yoktu. Laura Mitchell. Birkaç fotoğrafın etrafına kalın kırmızı keçeli kalemle bir aşk kalbi çizilmişti. Çocukların idollerinin resimleriyle yaptığı gibi.

Garcia, "Burası da ne sikim?" diye fısıldadı.

Hunter döndü ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi tekrar odaya baktı.

'Bir tür sığınak mı? Kendi özel arşivi mi? Belki bir araştırma odası? Kim bilir?" Omuz silkti. 'Bu adam Laura hakkında yayınlanan her şeyi toplamış gibi görünüyor. Bazı resimlerin ve gazete makalelerinin renginin solduğuna bakılırsa, bunlardan bazıları oldukça eski.' Bakışları her yerdeki kağıt yığınlarına kaydı.

Garcia dikkatini dergilere ve gazete yığınlarına çevirdi. 'Bunların her birinde o var mı?'

'Hepsini kontrol etmedim. Ama bir tahmin yapmam gerekse evet derdim." Hunter yığınlardan birinin altından bir gazete çıkardı. Bu bir kopyasıydı *San Diego Birliği Tribünü.*

Garcia'nın sol kaşı biraz kalktı. "San Diego mu?" Tarihi fark etti. 'Bu gazete üç yaşında.'

Hunter gazeteyi karıştırmaya başladı. 'Sorun şu: Hiçbir gazete, dergi ya da mecmua katlanmıyor ya da belirli bir sayfa ya da makale üzerine açılmıyor. Zaten birkaçını kontrol ettim. Sanırım eğlence bölümündeki bir şey yüzünden onları sakladı." Kağıdı katladı ve Garcia'ya gösterdi. "Ama gördüğünüz gibi hiçbir iz yok. Hiçbir şey daire içine alınmamış, altı çizilmemiş veya vurgulanmamıştır.'

"Laura'yla ilgili bir şey var mı?"

Hunter sayfayı taradı.

Makalelerin çoğu müzikle ilgiliydi; konser ve albüm incelemeleri. Kağıdı ters çevirdi ve devam etti. Sayfanın alt köşesinde bir sanat sergisinin incelemesini gördü ve başını salladı. 'O zamanlar San Diego'da sergileniyordu.'

Garcia boynunu uzattı. Hiç resim yoktu. Başka bir yığının altından rastgele başka bir gazete çıkardı. Bir kopyasıyla geldi *Sacramento Arısı*. 'Bu bir buçuk yıl öncesine ait.' Hızla eğlence bölümünü buldu ve başka bir sergi incelemesine göz attı. Odaya bir kez daha bakarak, "Yıllardır onu takip ediyor," dedi. 'Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Toplanacak her şeyi topladım. Sabırlı olmaktan bahsedin. Harekete geçmek için yıllarca doğru anı bekledi. Laura'nın hiç şansı olmadı."

Otuz Sekiz

Hunter ve Yüzbaşı Blake, aşırı çalışan ve personel yetersizliği olan Adli Tıp bölümünün iki delil teknisyenini suç olmayan bir yere bu kadar hızlı göndermesini sağlamak için her şeyi yapmak zorunda kaldılar. İlk izlenimler o daireye James dışında başka birinin girdiğine

dair hiçbir belirti göstermedi. Gizli hücre ya da hapishane odası yoktu. Eğer Smith onların katiliyse, Laura Mitchell'i başka bir yerde gizli bir yerde esir tutmuştu. Ve o gizli yer muhtemelen şu anda gitmekte olduğu yerdi. Bu seferki fark, artık polisin onun peşinde olduğunu bilmesiydi ve bu kesinlikle onun eylemlerini etkileyecekti. Sinirli olurdu, hatta belki panik içindeydi. Ve panik içindeki bir katil felaketti. Hunter bunu zorlu deneyimlerinden dolayı çok iyi biliyordu.

Onu bir an önce yakalamaları gerekiyordu. Norwalk'tan ayrılmadan önce. Ortadan kaybolmadan önce.

Yapmadılar.

Hunter, James Smith'in anlık görüntüsünün Parker Center'dan Norwalk Los Angeles Şerif Departmanı İstasyonu'na e-postayla gönderilmesini hemen ayarlamıştı. Mevcut siyah-beyaz birimler hemen sokakları aramak üzere sevk edildi. Yaya devriye gezen ve Norwalk Metrolink İstasyonu içindeki memurlara da Smith'in fotoğrafı SMS mesajıyla gönderildi. Havalimanları, tren ve otobüs istasyonları yüksek alarma geçirildi. Ancak Hunter ve Garcia'nın Smith'in kapısını çalmasının üzerinden altı saat geçmesine rağmen Smith hâlâ görülmemişti.

Her iki kanıt teknisyeni de son üç buçuk saattir daireyi inceliyorlardı. Laboratuvardan onay almaları gerekiyordu ama gördüklerine dayanarak yaptıkları en iyi tahmin şu ana kadar buldukları tüm parmak izlerinin tek bir kişiden, James Smith'ten gelmiş gibi görünmesiydi.

Smith'in yatak odası ve her iki banyodaki önemli noktalara Luminol sıkıldı ancak kan tespit edilmedi. Ayrıca oturma odasındaki tüm yatak çarşafları, kumaş kanepe ve halı üzerinde de UV ışık testi yaptılar. Meni lekesine dair de bir kanıt yok.

Hunter ve Garcia kolaj odasında kalarak yoldan çekildiler. Orada bir müfrezeyi bir hafta meşgul etmeye yetecek kadar şey vardı. Başlangıçta Hunter her şeyi gözden geçirmekten endişe duymuyordu. hepsi
bu sayfalardaki bilgiler James Smith'e değil Laura Mitchell'e ait görünüyordu. Aradığı şey bir tür kişisel günlük, günlük ya da not defteriydi. Smith'in nereye gitmiş olabileceği ya da kim olduğuna dair onlara ipucu verebilecek herhangi bir şey.

Hiçbir şey bulamadılar. Belge yok, pasaport yok, ehliyet yok. Herhangi bir elektrik faturası bile yok.

Hunter bir süre sonra teknisyenlerden birine, "Bize ipucu

verebilecek bir şey var mı arkadaşlar?" diye sordu.

"Evet, sanırım bir temizlik manyağı arıyorsunuz" dedi, Hunter'a sonucu göstermeden önce eğilip işaret parmağını süpürgeliğin üstünden kaydırarak. 'Hiçbir şey, toz yok. Eşim ev temizliği konusunda oldukça titiz ama o bile her temizlik yaptığında süpürgeliklerin tozunu almıyor. Tozun olduğu tek yer, sizin bulunduğunuz o tuhaf oda. Mutfakta, temizlik malzemeleriyle dolu bir dolap var. Jakuziyi doldurmaya yetecek kadar çamaşır suyu. Bu adamın ya temizlik takıntısı var ya da bizi bekliyordu."

Binanın kapı kapı dolaşmasından da ilgi çekici hiçbir bilgi çıkmadı. Sakinlerin çoğu, 418 numaralı dairede yaşayan kişiyi hiç görmediklerini bile söyledi. Görmeyenler ise onunla hiç konuşmadı. Altmışlı yaşlarında, kurşun geçirmez cam kadar kalın gözlüklü, ufak tefek, kırılgan bir adam olan yan komşu, Smith'in koridorda karşılaştıklarında ona her zaman merhaba dediğini söyledi. Smith'in her zaman çok kibar olduğunu söyledi. Bazen Smith takım elbiseyle dışarı çıkıyordu. O binada hiç kimse takım elbise giymemişti. Yaşlı adam ayrıca binanın duvarlarının çok kalın olmadığını da söyledi. Sık sık Smith'in temizlik yaptığını, süpürdüğünü, fırçaladığını ve hareket ettiğini duyabiliyordu. Bunu çok yaptı.

Adli tıp ajanları, Smith'in gardırobundan ayakkabı ve iç çamaşırı, banyosundan ise tıraş bıçağı, tarak, diş fırçası ve deodorant sprey kutusunu aldı. DNA imzası söz konusu olduğunda işi şansa bırakmak istemediler.

Hunter Operasyonlardan bir çağrı aldığında gece gökyüzünü karartmıştı.

'Dedektif Hunter mı? Operasyonlardan Pam."

'Benim için neyin var Pam?'

'Peki, bir dahaki sefere birinin peşinden gitmeye karar verdiğinde, lütfen daha benzersiz isme sahip birini seçebilir misin? James, Amerika Birleşik Devletleri'nde en yaygın kullanılan isimdir. Smith, Amerika Birleşik Devletleri'nde en yaygın soyadıdır.
Bunları bir araya getirdiğimizde ABD'de James Smith adında yaklaşık üç buçuk milyon erkek olduğunu görüyoruz.'

'Harika.'

'Yalnız Los Angeles bölgesinde bunlardan yaklaşık beş yüz tane var. Ama ilginç olan şu ki, hiçbiri bana verdiğin Norwalk adresine kayıtlı değil.'

Otuz Dokuz

Göz kapakları hızla titredi ama açmayı başaramadı. Bilinci, kumsala çarpan dalgalar gibi kendisine geri dönüyordu. Ama zihni ne zaman temizlenmeyi ima etse, karanlığın alt akıntısı onu hiçliğe geri çekiyordu.

O anda emin olduğu tek şey kokuydu. Naftalin ve güçlü dezenfektan gibi bir şeyin hepsi bir arada. Sanki iğrenç koku burnundan girip boğazına ve midesine iniyor ve yoluna çıkan her şeyi yakıyormuş gibi hissetti. Bağırsakları sanki vücudundan dışarı çıkmaya çalışan kıvranan yılanlar gibiydi.

Gözleri bu kez biraz daha uzun süre tekrar titreşti ve büyük bir çabayla onları açmayı başardı. Etrafındaki ışık loş ve zayıftı ama yine de retinasını şimşek gibi yakıyordu. Yavaş yavaş çevresini keşfetmeye başladı. Sıcak ve nemli bir yerde, sert ve rahatsız edici bir yüzeyde sırtüstü yatıyordu. Eski ve paslı metal borular tavandan her yöne uzanıyor, küflü kül blok duvarlara ulaştıklarında kayboluyorlardı.

Başını kaldırmayı denedi ama bu hareket midesine mide bulantısı dalgaları yaydı.

Vücudunu kontrol eden uyuşukluk yavaş yavaş azalmaya başladı ve yerini acı verici bir acıya bıraktı. Dudakları sanki aynı anda birkaç penseyle yüzünden sökülüyormuş gibi hissetti. Çenesi sanki kırılmış gibi acıyordu. Ağzını açmayı denedi ama bu çabadan kaynaklanan acı onu neredeyse tekrar bilinçsizliğe sürükledi. Beynini çalışmaya ve ona ne yapması gerektiğini söylemeye çağırırken gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Kollarını hareket ettirmeyi denedi; şaşırtıcı bir şekilde acı yoktu. Daha da şaşırtıcı olanı, kısıtlanmamalarıydı.

Titreyerek ellerini yüzüne götürdü ve parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. Neden onları hareket ettiremediğini anlayınca titremesi kontrol edilemeyen korku kasılmalarına dönüştü.

Ağzı dikişle kapatılmıştı.

Umutsuzluk hakim oldu.

Robot gibi ve hiçbir gerçeklik duygusu olmadan, titreyen parmakları çılgın bir piyanist gibi dudaklarındaki dikişlere hafifçe vuruyordu. Feryatları ve çılgınca boğuk çığlıkları odanın her yerinde yankılanıyordu ama onları duyacak kimse yoktu. Dudaklarını tekrar hareket ettirmeye çalışırken ağzında kullanılan iplik cildinin

derinliklerine battı. Kan tadı aldı.

Aniden, sanki kafasının içinde bir düğmeye basılmış gibi, çok daha yoğun ve korkunç bir acının farkına vardı. Bacaklarının arasından geliyordu. Vücuduna öyle bir gaddarlıkla saldırdı ki, sanki içine kötülük girmiş gibi hissetti.

İçgüdüsel olarak elleri ağrının kaynağına doğru hareket etti ve vücuduna ve diğer dikişlere dokundukça gücünün onu terk ettiğini hissetti.

İçinde panik patlak verdi ve vücudunun savunma mekanizması kan dolaşımını adrenalinle doldurarak acıyı hareket etmesine yetecek kadar uyuşturdu. Artık saf hayatta kalma içgüdüsünün rehberliğinde, kendini doğrulmaya zorladı.

Ses kayboldu, zaman yavaşladı ve dünya gözlerinin önünde siyah beyaza döndü. Ancak o zaman çıplak olduğunu ve bir tür paslanmaz çelik masanın üzerinde yattığını fark etti. Garip bir şekilde, masanın üstü yerden beklenenden daha yüksek görünüyordu. En azından bir adım daha.

Çıplak ayaklarına baktı ve birdenbire aklına geldi. Bacakları da serbestti. Dehşete kapılmış gözleri odayı taradı - geniş, kare şeklinde, beton zeminli ve tam önünde metal bir kapı. Kapı kilitli gibi görünmüyordu. Duvarlar boş ahşap raflarla kaplıydı.

Daha fazla vakit kaybetmeden ve bunun zalim bir tuzak olup olmadığına aldırmadan yere atladı. Ayaklarının yere çarpmasıyla oluşan darbe omurgasının ürpermesine neden oldu. Bir milisaniye sonra, içinde akıl almaz bir acı patladı. Bacakları bütün gücünü kaybetmişti ve titreyerek dizlerinin üzerine düştü. Aşağıya baktı ve gördüğü tek şey kandı.

Kırk

Laura Mitchell'in cesedinin bulunmasının üzerinden tam üç gün geçmişti ve pek bir şey gerçekleşmemişti. James Smith ya da gerçekte her kimse ortadan kaybolmuştu. Adli tıp ajanları haklıydı: Dairede bulunan tüm parmak izleri tek bir kişiye aitti. Birkaç saattir bunları Ulusal Otomatik Parmak İzi Kimlik Sistemiyle karşılaştırıyorlardı. Şu ana kadar maç yok. James Smith'in sisteme hiç girmiş gibi görünmüyordu.

DNA sonucu en azından bir gün kadar daha çıkacaktı. James Smith her kimse akıllıydı.

En yaygın Amerikalı erkek ismini seçmek onu otomatik olarak diğer insanların katmanlarının altına sakladı. Hunter Operasyonlardan Los Angeles'ın James Smith listesini yaşa ve yaklaşık boya göre filtreleyerek daraltmasını istese bile bu yine de çok uzun olurdu. Üstelik James Smith'in gerçek adının olmadığı da açıktı.

Norwalk'taki daire bir yıl önceden kiralanmış ve ödemesi nakit yapılmıştı. Hunter ev sahibi Bay Richards'la konuştu. Emekli bir dükkan sahibiydi ve Palmdale'de yaşıyordu. Hunter'a, James Smith'i yalnızca iki kez gördüğünü söyledi - ilki iki yıl önce mülkü ilk kez kiraladığında, sonra on iki ay sonra kira sözleşmesini yenileyip bir sonraki yılın tamamını peşin artı ekstralarla birlikte ödediğinde - 200'den fazla. tüm elektrik faturalarını karşılamaya yetecek kadar. Demek dairede fatura bulamamalarının nedeni buydu.

Bay Richards, Hunter'a, Bay Smith'in dairesini kiraladığı iki yıl boyunca harika bir kiracı olduğunu, şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kiracı olduğunu söyledi. Bay Richards, Hunter'a "Asla sorun çıkarmaz" dedi. “Ayrıca önceki kiracılarımın çoğundan farklı olarak hiçbir zaman başka bir şey talep etmedi. Beni sürekli arayıp yeni bir buzdolabı, ocak, yatak, elektrikli duş falan istiyorlardı. Her zaman dairede bir sorun olduğundan şikayet ediyorlardı ama James değil. Hiç şikayet etmedi.”

Hunter, "Bay Smith dairenizi kiraladığında herhangi bir belgeyi kontrol ettiniz mi?" diye sordu. 'Biliyorsunuz, geçmiş kontrolleri, referanslar veya
öyle bir şey var mı?'

Bay Richards başını salladı. ‘Gerek yoktu. Nakit ve tüm yılı peşin ödedi, bu da hiçbir zaman ödemede temerrüde düşemeyeceği anlamına geliyor.' Hunter kesinlikle Los Angeles'ın şehir olduğunun fazlasıyla farkındaydı.
çünkü eğer paran varsa, malları alırsın, hiçbir soru sorulmaz. "Bay Smith size geçimini sağlamak için ne yaptığını hiç anlattı mı?"

Richards'tan bir baş hareketi daha.

Hunter'ın James Smith'e ait anlık görüntüsü hızla basına açıklandı. Resim kesinlikle mükemmel değildi. Yüzü en az yüzde 30 örtülmüştü ama ellerindeki en iyisiydi. Biraz şansla, orada birileri onun kim olduğunu anlayabilirdi. Aramaları almak için özel bir telefon hattı oluşturuldu. Şu ana kadar bir sürü çıkmaz sokak vardı ve James

Smith'in kendisi olduğunu iddia eden, polise gelip onları alması için meydan okuyan insanlar vardı.

Ayrıca Smith'in dokuz ay önce satın aldığı tabloyu dairesinde birkaç DVD ile birlikte bulmuşlardı. Hepsi ev yapımı. Hepsi Laura Mitchell'den. Görünüşe göre hepsi bizzat Smith tarafından vurulmuş. Laura'nın sergilerde, akşam yemeği partilerinde, sanat stüdyosuna geliş ve çıkışında, spor salonuna gidişinde, alışveriş merkezlerinde gezinirken vb. saatlerce çekilmiş görüntüleri. Görüntülerin hiçbirinde zaman damgası yoktu, ancak farklı saç stillerine ve hafif ağırlık farklılıklarına bakılırsa, bunlar yıllar süren bir süreçte çekilmişti. Bir kaçırmaya hazırlık amaçlı gözetleme veya saplantılı takip olarak görülebilirler. Hunter daha fazla kanıt elde edene kadar herhangi bir sonuca varmak istemiyordu.

"Tamam" dedi Yüzbaşı Blake, okuduğu on sayfalık raporu masasının üzerine koyarak. 'Kafamı karıştıran şey şu. . Eğer bu James Smith bizim katilimizse ve belli ki birkaç yıldır Laura Mitchell hakkında bilgi topluyorsa, nasıl oldu da şimdi saldırmaya karar verdi?'

Hunter, Kaptan'ın ofisindeki pencereye doğru yürürken, "Bu alışılmadık bir şey değil, Kaptan," dedi. 'Çok az insan bir gecede katil olabilecek zihinsel güce sahiptir. Seri katillerin ya da seri katil olma eğilimi gösteren kişilerin büyük çoğunluğu, aylarca, yıllarca, bazen onyıllardır eylemleri hakkında fanteziler kurmuşlardır. Çoğu için fantezi tek başına onları tatmin etmeye yeterlidir. Bazıları tüm hazırlıkları, araştırmaları, takipleri, gözetlemeleri, istihbarat toplamayı, hatta belki kurbanı yakalamayı bile deneyecek, ancak son anda şişeyi boşaltacak. Belki de James'in sonunda fantezisini gerçekleştirme cesaretini toplaması bunca yılı almıştır.'

Garcia, "Ve katilimizin beklemekten çekinmediğini de biliyoruz" dedi. Yüzbaşı Blake'in masasındaki telefon çaldı. Üçüncü zilde cevap verdi.

"Ne?" diye bağırdı.

Dinlerken gözleri Hunter'a doğru fırladı.

'Bok! Her yeri mühürleyin ve herkesi o binadan uzak tutun, duydunuz mu beni? Ve demek istediğim *herkes*. Yoldayız."

Kırkbir

Terk edilmiş anaokulu Kuzeydoğu Los Angeles'taki Glassell

Park'ta bulunuyordu. Bir zamanlar hareketli olan tek katlı binadan geriye sadece çatlak duvarlar, kırık pencereler, çöken zeminler, örümcek ağları ve ufalanan ahşap kapı çerçeveleri kalmıştı. Çizgi film karakterleri yerine artık hem dış hem de iç duvarlar çete grafitileriyle süslendi. Birkaç polis aracı ve bir adli olay yeri minibüsü okulun sağındaki otoparkı ele geçirdi. Basın her yere park etmişti. Muhabirler ve fotoğrafçılar ile giderek büyüyen izleyici kalabalığı, sarı olay yeri bandı ve çok sayıda polis memurunun oluşturduğu yirmi beş metrelik çevre hattında tutuluyordu.

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake arabadan indiler, kalabalığın yanından geçtiler ve hızla bantın altına eğilerek ana binanın girişinde duran iki polis memuruna yaklaştılar. İkisi de sessizdi.

İki polis memurundan en kıdemlisi, her iki dedektifin de rozetlerini kabul ederek, "Kusura bakmayın efendim, ama şimdilik oraya kimsenin girmemesi için üst makamlardan emir aldım" dedi.

Yüzbaşı Blake, kimlik bilgilerini göstererek, "Bu emri ben verdim," diye sert bir şekilde yanıtladı.

Her iki memur da hemen hazır bulundu.

Kısa boylu, kilolu, kalın gözlüklü ve korkunç derecede gizlenmiş kel bölgesi olan bir erkek muhabir gruptan 'Kaptan' diye seslendi. 'Neler oluyor? Kurban kim? Neden buradasın? Los Angeles halkına biraz bilgi vermek ister misiniz?' Soruları herkesin çılgınca bağırmasına yol açtı.

Tüm Los Angeles suç merkezi muhabirleri, hangi bölümden veya bürodan olursa olsun, LAPD kaptanlarının genellikle suç mahalline gitmediğini biliyordu. Bunu yaptıklarında her zaman bir sebep vardı. Ve bu hiçbir zaman iyi bir haber olmadı. LAPD Soygun ve Cinayet Masası şefi olay yerine geldiğinde kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu.

Yüzbaşı Blake soruları görmezden geldi ve dikkatini tekrar memura verdi. 'İlk müdahale siz miydiniz?'

Başını salladı ama gözlerini ondan kaçırdı.

‘Hadi Kaptan, bize bir şeyler verin. Neden buradasın? Kel muhabir ısrar etti.

Yüzbaşı Blake hâlâ aldırış etmiyordu. 'Cesedi adli tıp dışında kim gördü?'

“Yalnızca ben ve ortağım, hanımefendi, Memur Gutierrez.” Başını arkasındaki binaya doğru eğdi. ‘İçeride, bodrumun girişini koruyor.’

"Başka kimse yok mu?" diye ısrar etti.

'Başka kimse yok, hanımefendi. Daha önce buraya gelip 911 çağrısını araştırmamız için merkezden bir telefon aldık; birisi bir ceset bulduğunu iddia ediyordu. O odaya girer girmez Cinayet ve Adli Tıp'a telsizle haber verdik. Başka kimsenin içeri girmesine izin vermemek için emirlerimizi hemen geri aldık. Geçmesine izin verdiğimiz tek kişi adli tıptı.'

"Ceset bodrumda mı?" diye sordu Hunter.

'Evet, koridorun sonunda sola dönün, eski mutfakta olacaksınız. Arkasında sizi bir depo odasına götürecek birkaç adım göreceksiniz. Ceset orada." Sonraki sözleri bir fısıltıdan daha yüksek çıkmamıştı. 'Ne var Allah aşkına. .?'

Dakikalar sonra Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake, Memur Gutierrez'i eski mutfağın arkasında, ortağının söylediği gibi depoya giden merdivenleri korurken buldular. Genç yüzü o odada gördüklerinin şokunu gizleyemedi.

Bodrum katına inen beton merdiven yıpranmış, dar ve dikti, üst sahanlığın üzerindeki su sızmış tavandan sarkan tek bir ampulle aydınlatılıyordu. Attıkları her adımda dezenfektan kokusu daha da güçleniyordu. Alt kısımdaki paslı metal kapıdan parlak adli tıp ışığı sızıyordu. Oraya yaklaştıklarında Hunter kanının hızla aktığını ve sanki kavurucu güneşe adım atmış gibi teninin ısındığını hissetti. Kapıyı açtığında gördüğü tek şey kandı.

Kırk iki

Doktor Hove uzaktaki duvarın yanında durmuş, baş Adli Tıp ajanı Mike Brindle ile konuşuyordu. İkisi de beyaz Tyvek tulum giyiyordu. Büyük odanın ortasında paslanmaz çelik bir masa vardı. Beton zemin yapışkan, pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Sıçrama ya da serpinti değil, kalın, vampir havuzları. Birkaç küçük ve narin kanlı el izi, masadan kapının sadece birkaç adım ötesinde sırt üstü yatan esmer bir kadının soluk, çıplak vücuduna kadar kısa bir yol çiziyordu. Kolları dikkatlice yanına yerleştirilmişti, bacakları uzatılmıştı.

Yüzbaşı Blake, midesinin çalkalandığını hissettiğinde elini ağzına götürerek, "Tanrım," diye mırıldandı.

Kadının dudakları dikilmişti ve gövdesi ve bacakları kanla kaplı olmasına rağmen vücudunun alt kısmındaki siyah, diken benzeri dikişler açıkça görülebiliyordu.

Doktor Hove sessizce onlara yaklaştı ve Hunter ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Doktor onaylayarak başını salladı. "Bu odadakilere bakılırsa aynı katil olduğunu söyleyebilirim" dedi kısık bir sesle. Hunter ve Garcia kan birikintilerine adım atmamak için ellerinden geleni yaptılar ve yerdeki cesede yaklaştılar. Yüzbaşı Blake kapının yanında kaldı. Hunter çömeldi ve kadına dokunmadan elinden geleni yaptı. Garcia da aynısını yaptı ama sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi gözleri onun bir zamanlar çekici olan yüzüne dönüp duruyordu. Birkaç saniye sonra Hunter'a kaşlarını çattı. 'Tanrım, o Laura Mitchell'in karbon kopyası. Kardeş olabilirlerdi."

Hunter başını salladı. Kapıdaki esrarengiz benzerliği fark etmişti. Yüzbaşı Blake burun kemerini sıktı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu.

Hunter, Doktor Hove'a döndü. "Cesedi böyle mi buldun?" "Hayır," diye yanıtladı Mike Brindle yaklaşarak. 'Her şeyin fotoğrafını çektik ve sonra onu teslim ettik. Vücudu aşağıya bakıyordu; sağ yanak yere dayalı, sola doğru duvara dönük. Sol kolu sanki bir şeye uzanıyormuş gibi uzatılmıştı. Konumu bize şu izlenimi verdi: muhtemelen kapıya doğru sürünüyordu ama oraya gidecek gücü yoktu.'

Hunter'ın gözleri sahnenin daha fazlasını yakalamak için tekrar odada dolaştı. "El izleri mi?"

Brindle, "Bunlar ona ait" diye onayladı. 'Dışarıda yerde ve yukarı çıkan merdivenlerde gördüğünüz birkaç kanlı spor ayakkabı izi henüz doğrulanmadı. Ancak bazılarındaki kaçak leke desenine bakılırsa bunların 911'i arayan korkmuş gence ait olduğunu söyleyebilirim; isimsiz olarak isim ve adres bırakmadı.' Durakladı ve bakışları yerdeki kadına döndü. 'Ölüm sertliği kısa süre önce başladı, ancak bu odadaki sıcaklık ve nem bunu beş saate kadar, belki biraz daha fazla geciktirmiş olabilir.'

Kaptan, "Yani bugün kesinlikle öldü mü?" diye sordu.

Brindle başını salladı.

Garcia'nın dikkati cesetten yerdeki geniş kan dağılımına kaydı. 'Dikişleri dışında görebildiğim hiçbir yarası yok. Bu kadar kan nereden geldi?"

Doktor Hove ve Mike Brindle birbirlerine huzursuzca baktılar. Doktor, "Otopsiyle gerekli doğrulamayı alacağım" diye yanıtladı, "ama şu anda tüm bunlar bir çeşit iç kanamaya işaret ediyor."

Yüzbaşı Blake'in gözleri büyüdü.

'Bütün bu kan. Doktor sanki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi başını salladı, '. . Dikişlerden damlamış."

"Kahretsin." Garcia sağ eliyle yüzünü ovuşturdu.

Doktor Hove, "Ayrıca hem ellerinde hem de dizlerinde küçük sıyrıklar var" diye devam etti. 'Masadan çıkıp yere düştüğünü düşünüyoruz. Belki başı dönüyordu ya da çok acı çekiyordu ama hâlâ hayattaydı. Sıyrıklara muhtemelen düşme ve kapıya doğru sürünme neden olmuş. Parmak izleri o masanın üzerinde olduğundan katil tarafından oraya bırakıldığı sonucuna vardık ama üzerinde tek bir kan lekesi bile yok. Yere düşene kadar kanamaya başlamadı.'

Brindle, Kaptan Blake'in durduğu yere doğru yürürken, "Bir de şu var," dedi. 'Affedersiniz Kaptan.'

Kaşlarını çattı ve sağa doğru bir adım attı.

Brindle kaptanın durduğu yerin tam arkasındaki duvarı işaret etti. Ancak o zaman sprey boyayla yazılmış küçük siyah harfleri gördüler - O, İÇİNİZDE.

Kırk üç

Yüzbaşı Blake'in dudakları inanamayarak aralandı. Bunlar, Hunter'ın Laura Mitchell'in cesedinin bulunduğu kasap dükkânının tavanında sprey boyayla yazılmış bulduğu kelimelerin aynısıydı. Bakışları bir anlığına tekrar yerdeki cesede odaklandı ve ardından Doktor Hove'a döndü.

'Tamam, burada sahip olduğumuz şeyin sadece şüphe ve varsayım olduğunu düşündüm. Açıkçası yanılmışım. Ama bunun aynı katil olduğunu bilseydiniz, ilk kurbanının içine, otopsi odalarınızdan birinde iki kişinin daha hayatına mal olan bir bomba yerleştirmişti. .' duvardaki harfleri işaret etti, '. . ve yine bize aynısını burada yaptığını söylüyor, bu odada ne halt ediyoruz? Bomba imha ekibi nerede? Peki neden cesedi teslim etme riskini aldın?'

Hunter kaşlarının arasını nazikçe ovuşturarak, "Çünkü katil bu sefer onun içine yerleştirdiği şey her neyse," diye yanıtladı, "zaten onun içinde patladı."

Doktor, "Nereden kanadığına bakılırsa biz de öyle düşünüyoruz" diye ekledi. Söylediğimiz gibi tüm bunlar bir iç kanamaya işaret ediyor ama daha önce görmediğimiz bir durum.'

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

'İç kanamalar genellikle travmatik yaralanmalar, kan damarı yırtılması veya bazı spesifik hastalıklardan kaynaklanır; karsinom da bunlardan biridir. Ancak kan vücutta birikir, dolayısıyla bu terim *dahili.* Ve miktar burada gördüğünüzün sadece küçük bir kısmı. Bu kadın sanki sakatlanmış gibi kanıyordu. Buna sebep olan her ne idiyse, onun içindeydi.”

Bir an kimse bir şey söylemedi.

Brindle, "Bu odada görebildiklerinizden başka hiçbir şey yoktu" dedi. ‘Ceset, duvarlardaki o eski raflar ve o paslanmaz çelik masa.’ Onu işaret etti. 'Hiçbir yerde zincir, halat veya herhangi bir tür kısıtlama yok. Kurbanın el ve ayak bileklerine daha yakından bakıldığında herhangi bir aşınma veya iz görülmüyor. O bağlı değildi. Ayrıca o kapının kilidi olmadığı için burada kilitli kalmış olamaz.' Bunu düşünürken başını salladı. 'Gerçek şu ki, buradan çıkmasına neden izin verilmediğini gösteren hiçbir şey bulamıyoruz. Şu ana kadar var Öldüğünde yanında başka birinin olduğuna dair hiçbir belirti yok. Görünüşe göre katil onu o masaya bırakıp gitmiş. Ve dediğimiz gibi o zaman kanamamıştı. Ama katil bir şekilde onun bu odadan asla canlı çıkamayacağını biliyordu.'

Hunter odadaki masanın yerden normalden daha yükseğe kaldırıldığını zaten fark etmişti. ‘Bu kimseye tuhaf görünüyor mu?’ Dört masa ayağının her birinin altındaki tahta blokları işaret etti. Herkes kaşlarını çattı.

'İlk kurban Laura Mitchell' diye devam etti, 'Doğu Los Angeles'taki bir kasap dükkanındaki paslanmaz çelik tezgahın üzerinde bırakıldı. Bu tezgah da tuğlalarla yerden yükseltilmişti. İlk başta oradaki yaşlı kasapın bir çeşit dev olabileceğini düşündüm ama hayır, kontrol ettim. 1,80 yaşındaydı."

Kaptan, “Yani katilin bunu kasten yaptığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu. 'Neden?'

'Henüz emin değilim.'

Merdivenlerden inen ağır ayak seslerini duyduklarında hepsi durdu. Birkaç saniye sonra yine beyaz Tyvek tulum giymiş bir suç laboratuarı ajanı kapıyı açtı. Yanında büyük, siyah plastik bir uçuş çantası getirdi.

Brindle çantaya uzanarak, Sorun değil Tom, dedi. 'Nasıl kurulacağını biliyorum.'

Ajan davayı Brindle'a bıraktı ve odadan çıktı.

Brindle kutunun kilitlerini açıp içindekileri açmaya başladığında Doktor Hove, "İşte bu yüzden cesedini ters çevirmek zorunda kaldık" diye açıkladı. 'Bu taşınabilir bir taktik röntgen ünitesi. Esas olarak koli, kutu ve bagaj gibi küçük ve orta büyüklükteki nesnelerin araştırılmasında kullanılır. Ürettiği görüntü, uygun bir hastane röntgen cihazından alacağınız kalitede değil ama buradaki amaçlarımıza hizmet edecek. Robert'ın dediği gibi, içine yerleştirilen her şeyin patladığına ve onu öldüren şeyin de bu olduğuna oldukça eminiz. Ama hepimiz bu katilin neler yapabileceğini biliyoruz." Yüzbaşı Blake'e baktı. 'Neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikrim olmadan onu hareket ettirmek istemiyorum.'

Brindle'ın ekipmanı kurmasını hepsi izledi. 'Madem tripodumuz yok' dedi, 'biri kamerayı onun üzerine tutabilir mi?' 'Ben yapacağım' dedi Garcia, cesede dönüp bir kez daha kan birikintilerinden dikkatle kaçınarak. Küçük dijital kamerayı Brindle'dan aldı.

'Sadece midesine doğru tut. Brindle, siyah plastik uçuş kutusunun üzerine yerleştirdiği dizüstü bilgisayara yaklaşmadan önce iki ila üç metre uzakta yeterli olacaktır,' diye açıkladı. 'Hepsi bu kadar. Kamera kablosuz olarak bilgisayara bağlanır ve bir X-ışını görüntüsü üretir. Artık açma düğmesine basabilirsin Carlos.'

Bunu yaptı ve görüntü belirdiğinde tüm gözler dizüstü bilgisayar ekranına döndü.

Brindle ve Doktor Hove'un gözleri şaşkınlık ve şaşkınlıkla irileşti ve ikisi de boyunlarını biraz daha yaklaştırdılar.

Hunter gözlerini kısarak neye baktığını anlamaya çalıştı. Yüzbaşı Blake'in çenesi düştü ve ağzı anında kurudu ama herkesin aklındaki soruyu sormayı başaran tek kişi oydu. 'Tanrı aşkına, ne? . the *cehennem*. . işte bu. . onun içinde. .?'

Kırk dört

Hunter, beyninin işlemeye çalıştığı onca şeyden dolayı uykunun gelmeyeceğini biliyordu. Ve herhangi bir cevap için sabaha kadar beklemesi gerekecekti. Adli tıp hâlâ eski anaokulunun bodrum katındaki odayı inceliyordu, ancak ne bulacaklarına dair pek umutlu değildi. Doktor Hove cesedin otopsisini hızlandıracaktı ama bu yalnızca ilk ışıkta yapılacaktı.

Evine geri dönmeden önce ofisinden bazı dosyalar topladı ve ardından dairesinden sadece iki blok ötedeki Jay's Rock Bar'a gitti.

En sevdiği içki mekanlarından biriydi. Harika Scotch, harika rock müzik ve güler yüzlü personel. Tek bir küp buzla çift doz Glenturett 1997 sipariş etti ve arka taraftaki küçük bir masaya oturdu.

Hunter bir dakika boyunca içkisini yavaşça yudumladı ve güçlü tadının damağına yerleşmesine izin verdi. Önünde Kayıp Kişiler'den aldıkları tüm fotoğraflar masanın üzerine yayılmıştı. Bunları dikkatle inceledi ve yeni kurbanın yüzündeki kaba dikişlerden kaynaklanan şekil bozukluğuna rağmen onun aralarında olmadığını biliyordu.

MPU veri tabanını tekrar araştırması, dört, belki de beş hafta geriye gitmesi gerekiyordu ama daha önce olduğu gibi, dikişler ve şişlikler nedeniyle yüz tanıma yazılımı çalışmıyordu. Bunu manuel olarak tekrar yapmak çok uzun sürecektir. Hunter'ın otopsinin sonuna kadar beklemesi ve kurbanın ağzındaki dikişler alındıktan sonra yeni yüz yakın çekimlerini kullanması gerekecekti.

İçkisini bitirdi ve bir tane daha içmeli mi diye düşündü. Gözleri kendisine en yakın olan duvardaki tablolara ve süslemelere takıldı. Bir süre onları gözlemledi. İşte o zaman aklına yeni bir düşünce girdi.

'Olamaz. diye fısıldadı başını sallarken.

Hunter tüm dosyalarını bir araya topladı ve aceleyle evine geri döndü. Oturma odasındaki masada oturarak bilgisayarını çalıştırdı ve MPU veri tabanına girdi. Yeni için kullandığı kriterleri biliyordu arama çıktı sonucunu önemli ölçüde azaltır. Üç, belki beş maçtan fazlasını beklemiyordu.

Yanılmıştı.

Birkaç saniye sonra ekran titredi ve görüntülenen tablo, aramasının tek bir eşleşme ürettiğini gösterdi. Hunter dosyaya çift tıkladı ve dosyanın yüklenmesini bekledi.

Yeni fotoğraf ekranında belirdiğinde Hunter derin bir nefes verdi.

Kırkbeş

Özel otopsi odasının birincisi, diğer tüm odalardan ayrı, farklı bir koridorun aşağısında bulunuyordu. Genellikle yüksek derecede bulaşıcı viral hastalıklar, radyoaktif maddelere maruz kalma vb. gibi bir tür kontaminasyon tehdidi oluşturabilecek cesetlerin ölüm sonrası muayeneleri için kullanılıyordu. Kendi soğuk hava deposu ve ayrı bir veri tabanı sistemi olan oda, bazen birkaç yıl önceki Haç Katili soruşturması gibi yüksek profilli seri katil vakalarında kullanıldı; hassas bilgilerin daha iyi muhafaza edilmesi için bir güvenlik önlemi.

Glassell Park'taki kullanılmayan anaokulunun bodrumundaki taşınabilir taktik röntgen ünitesinden aldıkları görüntü pek bir şey ortaya koymuyordu ama katilin ikinci kurbanının içine yerleştirdiği şey her ne ise kesinlikle bir şey değildi. bomba, Doktor Hove'un bundan hiç şüphesi yoktu. Resimde yuvarlak tabanlı sağlam, üçgen bir şekil görülüyordu. Büyük ama çok ince bir dilim pizzaya benzeyen bir şey. Hiç böyle bir şey görmemişti ve bu konuda daha fazlasını öğrenmenin tek yolu onu vücuttan çıkarmaktı.

Doktor Hove neredeyse hiç uyumamıştı ve daha şafak sökmeden LACDC'ye gelmişti. Sadece işlere devam etmek istiyordu. Sabahın o saatlerinde yeni kurbanın otopsisini tek başına yapmak zorundaydı, asistan yoktu. Normalden daha uzun sürecekti.

Doktor Hove, Hunter'ın cep telefonunu aradığında saat sabah 7'yi geçiyordu. Hunter'ın dairesinden morga doğru yaptığı kısa yolculuk sırasında, polis telsizi aracılığıyla Boyle Heights'ta silah sesleri duyulduğunu ve Silver Lake'te devam eden silahlı soyguna ilişkin bir rapor daha duydu. Yanıp sönen, siren çalan üç polis arabasının ve iki ambulansın yanından geçti. Gün henüz yeni başlamıştı. Böylesine inanılmaz bir şehir nasıl deliliğe bu kadar doymuş olabilir? LACDC'deki ana adli tıp binası, Rönesans stilinin izlerini taşıyan ilgi çekici bir mimari eserdi. Pişmiş toprak tuğlalar ve açık gri lentolar ona Oxford üniversitesi görünümü veriyordu. Çalışma saatleri herhangi bir şehir ofisiyle aynıydı; Pazartesi'den Cuma'ya sabah 8:00'den akşam 5'e kadar. Özel istek dışında akşamları veya hafta sonları hiçbir zaman otopsi yapılmadı. Bu kesinlikle onlardan biriydi.

Hunter arabadan Garcia'yı aramıştı ve onu zaten boş otoparkta beklerken bulduğuna şaşırmamıştı.

Hunter eski Buick'inden dışarı çıkarken, "Buraya çabuk geldin," dedi. 'Uyuyamadım. Bu aramayı bekliyordum.'

Hunter ona şüpheyle baktı. "Peki ya Anna?"

Garcia başını yana salladı. 'O da uyuyamadı. Benimle kalmakta ısrar etti. Son zamanlarda birbirimize pek vakit ayıramadığımızdan en azından birlikte birkaç saat geçirebileceğimizi söyledi. Ama onun ne kadar anlayışlı olduğunu biliyorsun. Üzerinde çalıştığımız vakanın sıradan bir vaka olmadığını çoktan anlamış durumda. Hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki endişeyi görebiliyorsunuz.'

Hunter anlayışla başını salladı. Anna'yı çok seviyordu. Ortağının arkasındaki görünmeyen güçtü. Çoğu polisin karısı, Anna'nın yaptığı

gibi kocalarını asla anlamaz veya onlara bağlı kalmazdı. Los Angeles'ta polisler arasında boşanma oranları yüzde 70 civarındaydı. Ancak Hunter bunun Anna ve Garcia'nın başına geleceğini asla göremezdi. Birbirleri için yaratılmışlardı.

Öte yandan Hunter'ın kendisi de hiç evlenmemişti. Yıllar boyunca yaşadığı birkaç ilişki hiçbir zaman gerçekten yürümemişti. Her zaman iyi başlarlardı. Ancak işinin dayattığı baskılar ve bağlılıklar çoğu aşk hikâyesine zarar veriyordu.

Hunter, park yerine giren başka bir arabanın sesini duyunca durakladı ve döndü.

Kaptan Blake gümüş metalik Dodge Challenger'ını Garcia'nın Honda Civic'inin yanına park etti.

Kapıyı kapatıp anahtarındaki bir düğmeye basarken, "Bunu kendim görmek istiyorum" diye açıkladı. Arabanın farları iki kez titredi ve ardından boğuk bir tıklama duyuldu. Burada kiminle karşı karşıya olduğumuza dair daha iyi bir fikir edinmek istiyorum. Nasıl bir ucube şu ana kadar şehrimde dört kişinin hayatına mal oldu?'

Sessiz ve bitkin görünüşlü Doktor Hove onları binaya aldı. Işıkların çoğu kapalıyken ve ortalıkta dolaşan insanların, hademelerin ve patologların gürültüsünün olmadığı mekan, bir korku filmi mozolesi gibi görünüyordu ve hissettiriyordu. Onlara çok tanıdık gelen soğuk, antiseptik koku, sabahın erken saatlerinde daha güçlü görünüyordu. Altta yatan ölüm ve çürüme kokusu her adımlarını takip ediyor, burun deliklerinin içini kaşındırıyordu. Garcia, koşmakla tehdit eden ürpertiyle mücadele etti.

Boş resepsiyon alanının yanından geçip ıssız bir koridora döndüklerinde omurgam sarsıldı. O ve Hunter bu koridorları kaç kez yürümüş olursa olsun, her seferinde kendisini ele geçiren boşluk hissine asla alışamamıştı.

Doktor Hove, kodu özel otopsi odasının kapısının yanındaki metal tuş takımına girerken, "Kendi gözünüzle görene kadar açıklamanın bir anlamı yok" dedi. ‘Ve eğer ilk kurbanın içine bırakılan bombanın çılgınca olduğunu düşünüyorsanız, bunu görene kadar bekleyin.’

Kırk Altı

Oda geniş ve aydınlıktı, tavan boyunca uzanan iki sıra floresan lambayla aydınlanıyordu. Ana zemin alanına biri sabit, diğeri

tekerlekli iki çelik masa hakimdi.

Kapıdan içeri girdiler ve hemen soğuk bir hava dalgasıyla ve kemiklerini ürperten muazzam bir üzüntü duygusuyla karşılaştılar. Esmer kadının cesedi sabit masanın üzerinde çıplak bir şekilde yatıyordu. Ağzındaki ve vücudundaki dikişler alınmış, yerine Y kesiğinin çerçevesini çizen yeni dikişler konmuştu. Garip bir şekilde huzurlu görünüyordu. Daha birkaç saat önce yüzüne kazınmış olan ölçülemez acı, sanki vücudundaki o korkunç dikişleri aldığı için birine minnettarmış gibi kaybolmuş gibiydi.

Hepsi lateks eldivenlerini giyip sessizce masaya yaklaştılar. Doktor Hove beyaz laboratuvar önlüğünün düğmelerini ilikledi ve cesedin diğer tarafına geçti.

Hunter uzun süre kadının yüzüne baktı. Aklında çok az şüphe vardı.

Yanında getirdiği dosyadan siyah beyaz bir çıktı alıp doktora verirken, "Sanırım adı Kelly Jensen," dedi sessizce.

Yüzbaşı Blake ve Garcia boyunlarını masanın üzerinden uzattılar. Doktor Hove, onu kadının yüzüne yaklaştırmadan önce iyice baktı. Dudaklarına dikiş atılmadığı ve kandan temizlenmediği için benzerlik inkar edilemezdi.

Doktor onaylayarak başını salladı. ‘Yalnızca görünüşe bakılırsa haklı olduğunu söyleyebilirim, Robert.’

Hunter, dosya sayfasından okumaya devam ederek, "Dosyası, ergenlik çağındayken takılıp okulun cam penceresinden düştüğünü söylüyor," diye devam etti. 'İki büyük kırık sol omzunun arkasını deldi ve V şeklinde bir yara izi bıraktı. Sağ dirseği de kesilmişti ve eklemin hemen altında yarım daire şeklinde bir yara izi olmalıydı.'

Doktor Hove sağ kolunu kaldırdı ve hepsi eğilip dirseğine baktılar. Birkaç yıl boyunca ciltte eski ve soluk yarım daire şeklinde bir yara izi belirdi.

eklemin santimetre altındadır. Çok hızlı bir şekilde hepsi masanın başının etrafında yeniden konumlandılar. Doktorun vücudunun üst kısmını fazla kaldırmasına gerek yoktu, sadece birkaç santim yeterliydi. Sol omzunun arkasında, eski dikiş izleri ile işaretlenmiş yara dokusu yanlara doğru bir V şekli oluşturuyordu.

"Sanırım artık fazla şüphe kalmadı, herkes aynı fikirde mi?" Doktor Hove kurbanın cesedini tekrar yere indirdi.

Kaptan, “Kim o?” diye sordu.

'Şu anda sahip olduğum bilgiler çok fazla değil, sadece Kayıp

Şahıslar'a aktarılan bilgiler. Otuz yaşında, Montana'daki Great Falls'lu. Yirmi bir gün önce kaybolduğu bildirilmişti." Hunter boğazını temizlemek için durakladı. 'Şimdi yumruk geliyor. Onun kayıp olduğunu bildiren kişi onun temsilcisiydi.'

"Ajan mı?" diye sordu Garcia.

Hunter başını salladı. 'Kelly Jensen bir ressamdı.'

Kırk Yedi

Herkes nefesini tuttu. Sessizliği ilk bozan Yüzbaşı Blake oldu.

'İlk kurban kaç yaşındaydı?'

Garcia, "Laura Mitchell otuz yaşındaydı" diye yanıtladı.

"Peki ne zaman kayboldu?"

Garcia Hunter'a baktı.

"On beş gün önce kaybolduğu bildirildi" diye yanıtladı.

Yüzbaşı Blake bir anlığına gözlerini kapattı. 'Fantastik' dedi, 'yani güzel, esmer, 30 yaşındaki ressamların peşinde olan ve vücutlarını dikmek konusunda sertleşen psikopat bir katille mi karşı karşıyayız?' Hunter cevap vermedi.

'30 yaşında, kayıp başka esmer ressam var mı?' 'On haftaya kadar aradım, sadece Kaptan, Laura Mitchell ve Kelly Jensen vardı.'

Kaptanın bakışları masadaki cesede döndü. "Eh, sanırım bu bir şey." Hunter ve Garcia'ya döndü. 'Bunu PC'de konuşacağız. Burada ne işimiz var Doktor?' diye sordu Doktor Hove'a. Doktor otopsi masasına biraz daha yaklaştı.

"Tıpkı ilk kurban gibi, katilin ikinci kurbanına uyguladığı dikişler de en hafif ifadeyle amatörceydi." Doktor, Kelly Jensen'in ağzını işaret etti. 'Aslında her şeyden çok düğümlere benziyorlardı. Toplamda on tane, her vücut parçası için beş tane.'

Hunter, "İlkinin aynısı," diye onayladı.

Doktor Hove başını salladı.

Kaptan, "Yani tıbbi bilgisi olan kimseyi aramamamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

'Eğer varsa bile burada göstermedi. Kullanılan iplik de oldukça kalındır. Tıbbi dikişte altı veya yedi numaraya diyoruz. İplik boyutları Amerika Birleşik Devletleri Farmakopesi tarafından belirlenir' diye açıkladı. 'Yedi en kalınıdır. Karşılaştırıldığında, dört numara bir iplik kabaca bir tenis raketi telinin çapına eşittir. Burada kullanılan iplik, uygun analiz için bugün laboratuvara gidecek ama onun bir çeşit

naylon kullandığına hiç şüphe yok.'
Doktor Hove döndü ve arkasından bir dosya aldı. 'Organları sağlıklıydı ama susuz kalmıştı. Ayrıca hafif yetersiz beslenme belirtileri de gösterdiler.'

Kaptan ayağa kalktı. 'Katil onu aç mı bıraktı?'

'Muhtemelen ama uzun sürmeyecek. Semptomlar en fazla bir, belki de iki günlük açlıkla tutarlıdır. Ya ölmeden önceki gün ya da önceki gün yiyecek ve sudan mahrum bırakıldı.' Sağ elini bekleme hareketiyle kaldırdı. “Hiçbiriniz bu konuyu gündeme getirmeden önce, ağzına atılan dikişler yepyeniydi, muhtemelen ölmeden sadece birkaç saat önce atılmıştı. Yiyecek ve su bulamamasının nedeni bu değildi.”

“Tahmininiz var mı?” diye sordu Yüzbaşı Blake, kaşları havaya kalkarken. Doktor Hove siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. 'Birçok nedeni olabilir. Katil açısından bir tür ritüel; kurbanın kendisinin meydan okuma olarak ya da hasta ya da kızgın hissettiği için yemek yemeyi reddetmesi. Neredeyse fark edilmeyecek kadar omuz silkti.

"Vücudunda herhangi bir iz buldun mu Doktor?" Hunter söze başladı.

Doktorun yüzü sanki Hunter milyon dolarlık soruyu sormuş gibi değişti.

“İşte burada her şey ilginçleşmeye başlıyor.” Sağına doğru bir adım attı ve bakışlarının Kelly Jensen'in hayaletimsi beyaz yüzüne yeniden odaklanmasına izin verdi. ‘Üzerinde tek bir çizik bile bulamadım.’

Yüzbaşı Blake şaşkın görünüyordu. 'Hiç bir şey?'

"Hiçbir şey," diye onayladı Doktor Hove. ‘Daha önce de söylediğimiz gibi el ve ayak bileklerinde hiçbir iz ve sıyrık yok. Anaokulunun mutfak bodrumundaki masaya bağlı olmadığını biliyoruz. Ama onun zaptedildiğini gösteren hiçbir şey bulamıyorum *hiç* esir tutulduğu süre boyunca da.” Doktor durakladı. 'Ağzının içi ve çevresindeki deri üzerinde yaptığım incelemede ağzının tıkalı olduğuna dair hiçbir kanıt görülmedi.'

Garcia, "Bu da katilin kurbanın herhangi bir ses çıkarmasını umursamadığı anlamına geliyor" dedi.

Doktor Hove başını salladı. 'Ya gözbebeklerine kadar uyuşturuldu ya da çok güvenli ve ses geçirmez bir odaya kilitlendi ya da her ikisi birden. Toksikoloji sonuçları birkaç gün sürecek.”

"İğne izleri mi?" diye sordu Hunter.

'Küçük bir çentik bile yok. Yere düştüğünde aldığına emin olduğum avuç içi ve dizlerindeki küçük sıyrıklar dışında üzerinde bir çizik yok. Dikişleri alınca katilin ona dokunduğuna dair tek bir kanıt bile kalmaz.'

Bir an herkes sustu.

Hunter, Laura Mitchell'in olay yeri fotoğraflarının her santimini incelemek için ne kadar zaman harcadığını düşündü. Tıpkı Kelly Jensen gibi onun da üzerinde hiçbir çizik yoktu.

Hunter'ın dikkati Kelly'nin ellerine kaydı ve kaşları çatıldı. Tırnaklarının her biri cadı usulü törpülenmişti. Olabildiğince sivri ve keskin.

"Tırnaklarının altında bir şey buldun mu doktor?" Neden böyleler? . pençe gibi mi?'

Doktor, "İyi nokta Robert," diye onayladı. 'Ve cevap şu; neden olduğundan emin değilim. Ama altlarında bir şey buldum, evet; koyu bakır renginde bir tür toz. Kil veya tuğla tozu olabilir, hatta kuru kir bile olabilir. Emin olmak için yine laboratuvar sonuçlarını beklememiz gerekecek."

Hunter eğildi ve Jensen'in ellerini daha yakından inceledi. Doktor, "Laboratuvara gönderilen bu vakayla ilgili her şeyi acil bir etiketle yapıştıracağım" diye güvence verdi onlara. 'İnşallah bir iki gün içinde sonuç almaya başlayacağız. Ancak ne yazık ki iç yaralanmalarının ciddiyeti ve boşaltılan kanın miktarı nedeniyle tecavüze uğrayıp uğramadığını kesin olarak tespit edemeyiz. Eğer herhangi bir iz varsa, kendi kanıyla yıkanmış demektir.'

Bu sözlerle tüm oda gerilmiş gibiydi.

Doktor Hove metal tezgaha doğru yürüdü ve plastik tepsiden bir şey aldı. Otopsi masasına dönerek, "İşte her şeyin nedeni bu ve ustaca olduğu kadar tuhaf da" dedi. Elinde tuttuğu garip metalik nesne yaklaşık sekiz inç uzunluğunda, çeyrek inç genişliğinde ve beş inç derinliğindeydi. İlk bakışta, bir iskambil destesi gibi üst üste yığılmış birkaç uzun ve dar metal dilime benziyordu.

Etrafta meraklı bakışlar vardı.

Doktor, "Katilin onun içine yerleştirdiği şey bu" dedi, sesi öncekinden biraz daha üzgündü.

Meraklı bakışlar, şaşkın kaş çatmalara dönüştü.

"Ne?" İlk konuşan Yüzbaşı Blake oldu. 'Bunun ne olduğunu bilmiyorum Doktor, ama sizin o röntgen makinenizde gördüğümüz

şeyin bu olmadığı kesin.'

Doktor, "Bu durumda olmaz, hayır" diye onayladı.

'Peki Tanrı'nın yaratışında bu ne anlama geliyor?'

Doktor Hove otopsi masasının diğer tarafına geçerek kendisi ve diğer üçü arasında biraz mesafe bıraktı.

'Bu daha önce hiç görmediğim bir silah. Burada çok güçlü ve etkili bir yay mekanizmasıyla bir arada tutulan on iki adet çeyrek inç genişliğinde tıraş bıçağı yığını var. Bu bıçaklar lazer keskinliğindedir. Lazer keskinliği derken, bunlarla karşılaştırıldığında bir Samuray kılıcının beyzbol sopası gibi kestiğini kastediyorum.'

Hunter gözlerini ovuşturdu ve rahatsızca kıpırdandı.

"Anlamıyorum" dedi Garcia başını sallayarak. Kaptanın dediği gibi bizim gördüğümüz bu değil. Peki bu durumda olmaz derken ne demek istedin doktor?'

Doktor Hove, “Röntgen makinesini kullandığımızda vücudunda ne gördüğümüzü açıkça hatırlıyorsunuz, değil mi?” diye açıkladı. 'Yuvarlak tabanlı, büyük, üçgen şekilli mi? Büyük açıölçer gibi bir şey mi?' Cevap beklemedi. 'Peki, sence katil bunu onun içine nasıl sokmayı başardı? Yuvarlak tabanının, vücuduna kolayca yerleştirilemeyecek kadar geniş olduğunu kabul etmelisiniz.'

Hunter derin, ağır bir nefes verdi, gözleri yeniden doktorun elindeki nesneye çevrildi. 'Bir çeşit yayma bıçağı.'

Yüzbaşı Blake'in dikkati Hunter'a çevrildi. “Bir tür ne?” Doktor, herkese uzun ve ince metal nesneyi tekrar göstererek, “Tam olarak bu,” diye onayladı. 'Bu kapalı formatta, katil onu dikmeden önce bu şeyi ona yerleştirirken hiçbir sorun yaşamazdı.' Garcia binaya girerken direndiği ürperti geri geldi ve bu sefer buna karşı güçsüzdü.

Doktor, “İçeriye girince bu oldu” diye devam etti. Sadece başparmağı ve işaret parmağını kullanarak nesneyi uçlarından birinden tuttu. Diğer elinin işaret parmağıyla üstteki neredeyse görünmez bir düğmeye tıkladı.

VUR.

Kırk sekiz

Tamamen gafil avlanan herkes geri çekildi.

“Kahretsin!” Yüzbaşı Blake tiz bir sesle elini ağzına götürdü.

“Kahretsin, ne oluyor?” Garcia'nın elleri koruyucu bir refleksle yüzüne doğru kalktı.

Doktor Hove'un elindeki nesnenin bıçakları, bir saniyeden çok kısa bir süre içinde, yüksek metalik bir gümbürtüyle, tıpkı bir Çin el vantilatörü gibi patlayarak açıldı. Odadaki herkesin şok olmuş gözleri onun üzerindeydi ve ağızları yarı açık olmasına rağmen tek kelime edilmedi. Doktor Hove nesneyi dikkatli bir şekilde Kelly'nin karnına yerleştirdi; nesnenin dar ucu kasık kemiğine değiyordu.

"Bu, bu şeyin onun içinde bulunduğu konumla ilgili," dedi sonunda, sesi daha alçaktı, ses tonu öncekinden daha koyuydu. ‘Gördüğünüz gibi kapladığı alan neredeyse karnının tamamı kadar.’

Yüzbaşı Blake, son bir dakikadır tuttuğu nefesini bıraktı.

"Dediğim gibi," diye devam etti doktor, "bu bıçakların her iki tarafı da lazer keskinliğindedir." Bunları açmak için kullanılan yaylar küçük ama çok güçlüdür. Birkaç kiloluk basınç üretebilir. Muhtemelen birinin et satırıyla yumurtadan çıkmasına eşdeğerdir. Bu şey yoluna çıkan her şeyi parçaladı.'

Arkasındaki duvarda asılı büyük bir kadın bedeni organ şemasını işaret etti.

'Üretrası, mesanesi, rahim ağzı, rahmi, yumurtalığı, vajinal boşluğu, üreme sistemindeki her şey anında sakatlandı. Bıçaklar aynı zamanda kasları, apandisitini ve kalın bağırsağının bir kısmını da parçalamayı başardı. Leğen kemiği kırılmıştı. Bundan sağ kurtulmasının imkânı yoktu. Yaşadığı iç kanamaydı. . düşünülemezdi ama ölüm anında olmazdı. Onun yaşadığı acı, Şeytan'ın bile hayal etmekte zorlanacağı bir şeydi.'

Hunter elini ağzına götürdü. 'Ne kadardır?'

“Ne kadar süre acı çekti?” Doktor omuz silkti. 'Ne kadar güçlü olduğuna bağlı. Muhtemelen birkaç dakika meselesi. Ama eminim ki ona günler gibi gelmiştir.'

Bütün gözler doktorun Kelly'nin karnına yerleştirdiği nesneye döndü.

“Peki bu şey tekrar nasıl çalışacak?” diye sordu Yüzbaşı Blake. "Basit" dedi doktor kağıdı eline alırken. 'Bıçaklar kimsenin dokunamayacağı kadar keskin, bu yüzden onları başlangıç konumlarına geri döndürmek sorun yaratabilir ama içinde yerleşik bir geri çekme mekanizması var. Nesnenin tabanından sadece birkaç santimetre uzakta yuvarlak bir vidayı gösterdi.' - bıçakların uçlarından birini bir arada tutan taraf. Doktor Hove, ön tarafı camlı bir dolaptan çıkardığı tornavidayı kullanarak onu yavaşça çevirmeye başladı. O bunu yaparken bıçaklar birbirinin arkasına çekilmeye ve yelpaze

benzeri bıçağı kapatmaya başladı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra hepsi daha önce olduğu gibi bir iskambil destesi gibi üst üste yığılmıştı.

Doktor parmağıyla "Tetikleyici bu düğmedir" dedi, "tıklamalı kalemlerde gördüklerinize çok benziyor."

Hepsi daha iyi görebilmek için yaklaştılar.

Kaptan, “Peki bu şey onun içinde patladıysa, onu kim tıkladı?” diye sordu.

“Eh, tetiğin tıklamalı kalem mekanizmasına çok benzediğini ama aynı olmadığını söyledim. Aradaki fark, bunun çok daha hassas olmasıdır. Bunun ustaca bir çalışma olduğunu da söyledim. Şuna bir bak.” Geri çekildi ve daha önce olduğu gibi tuhaf bıçağı tuttu. Bu sefer parmağıyla tetiğe basmak yerine sanki bir kokteyl çalkalayıcısını sallıyormuş gibi yaklaşık on santim aşağı çekti, ama yalnızca bir kez.

VUR. Bıçak bir kez daha metalik bir gümbürtüyle dışarı doğru savruldu. Doktor, "Kendi kendine etkinleşiyor" dedi. ‘Tek ihtiyacı olan küçük bir darbe.’ Hunter’ın aklı aşırı çalışmaya başladı. 'Kahretsin! Masa. . ve sayaç. . bu yüzden. . etkisi.”

Yüzbaşı Blake ona hafifçe başını salladı ama hâlâ yanında değildi. "Sizce buna benzer bir tetikleme mekanizması Laura Mitchell'in içine yerleştirilen bombayı harekete geçirmek için kullanılmış olabilir mi?" Hunter doktora baktı.

Bir an bunu düşündü ve farkına vardıkça yüzü değişti. ‘Kolayca uyarlanabilirdi, evet. Bu öyle bir şey ki

Doktor Winston, kurbanın üzerinden farkına bile varmadan bombayı çekerken yanlışlıkla bunu etkinleştirmiş olabilecek hassas bir mekanizmayı ortaya çıkardı.' Hunter, Kelly Jensen'in vücudunu işaret ederek, "Boyu ne kadardı?" diye sordu. 'Beş altı' diye yanıtladı doktor.

Hunter Kaptan Blake'e döndü. 'Eski anaokulundaki masa ve Doğu Los Angeles'taki kasap tezgâhı tahta bloklar veya tuğlalarla yerden yaklaşık yarım metre yüksekteydi. Kurbanların hiçbiri çok uzun boylu değildi. Laura Mitchell beş yedi yaşındaydı. Katil, kurbanlarının uyandıklarında bulundukları yerden aşağı inmemelerini sağlıyordu. Yapmak zorundaydılar *zıplamak* aşağı. Ranzadan çıkmış bir çocuk gibi.”

“Aman Tanrım!” Doktor Hove'un gözleri bıçağa döndü. 'Ayaklarının yere çarpması, içlerindeki nesneyi sarsmış olabilir.' 'Tetik

mekanizmasını harekete geçirmek için yeterli mi?' diye sordu Kaptan Blake. "Kolayca," diye yanıtladı Doktor Hove. Bir süre sonra tüm bunların ne anlama geldiğini anlayınca elini ağzına götürdü. 'İsa! Katil onların haberi olmadan kendilerini öldürmelerini istedi.'

kırk dokuz

"Tamam," dedi Yüzbaşı Blake, Parker Center'a döndükten birkaç dakika sonra Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısını kapattı. 'Neler oluyor? Ressamlara takıntılı bir psikopatın neredeyse aklını başından alabiliyorum. İkisi de esmer. İkisi de otuzlu yaşlarında bir yerlerde. İkisi de çekici. Bu şehirde bu tür bir takıntı var *sıradan bir çılgın.* Ama kurbanların içine bir şey yerleştirme meselesi. . bomba kadar saçma bir şey ya da Kelimeler ağzından kaçarken başını salladı. . bir yelpaze bıçağı gibi berbat olmak ve sonra vücutlarını dikmek, odanın içinde çıplak bir şekilde dans etmek ve fıstık ezmesine bulanmak çılgınlığıdır.' Hunter'a baktı. 'Ama burada uğraştığımız şey bu değil, değil mi? Bu adam deli değil. Kafasının içinde şeytanın sesini duymuyor ya da kendi sidiğini içmiyor, değil mi?'

Hunter yavaşça başını salladı. 'Öyle düşünmüyorum.'

'O zaman idollerinin peşinden giden takıntılı bir sapık mı?'

Hunter başını iki yana salladı. ‘İlk izlenimler. . belki ama kanıtlara yakından bakarsanız bu cinayetlerin arkasında takıntılı bir hayranın olma ihtimaline karşı çıkıyor.'

'Nasıl yani? Hangi kanıttan bahsediyorsun?'

'Morluk olmaması.'

Yüzbaşı Blake'in kaşları o kadar sert bir şekilde çatıldı ki, kaşları neredeyse birleşiyordu. Hunter parmaklarıyla "İki kurban" diye işaret etti. ‘İkisi de kaçırıldı ve yaklaşık iki hafta boyunca rehin tutuldu. Doktor Hove'un ne dediğini hatırlıyorsun, değil mi? Eğer dikişlerin vahşetini ve ölüm şekillerini bir kenara bırakırsak, her ikisine de dokunulmamıştı. Bir çizik değil. Onlar esaret altındayken katil onlara dokunmadı.'

"Tamam," diye kabul etti kaptan. 'Peki bunun takıntılı hayran teorisiyle ne alakası var?'

Hunter, 'Takıntılı hayranlar, idolleri hakkında kafalarında fanteziler yaratmak için çok zaman harcıyorlar Kaptan,' diye açıkladı. ‘Bu yüzden ilk etapta takıntılı hale geliyorlar. Bu fantezilerin çoğu cinsel, bazıları şiddet içerikli ama hiçbiri, sıcak süt ve çörek eşliğinde

haftalarca sohbet edebilmek için idollerini kaçırmakla ilgili değil. Eğer bu adam yeterince takıntılı bir hayran olsaydı
kaçırma durumunda fantezilerinden en az birini gerçekleştirmeye karşı koyamayacaktır. Özellikle de onları yine de öldürmeye hazırsa. Ve eğer bunu yapsaydı, vücutlarının bir yerinde bir çeşit morarma olurdu.'

Yüzbaşı Blake dalgın görünüyordu. Kurbanlardan herhangi birinin tecavüze uğradığına dair hiçbir zaman onay alamayacaklardı. Ama Hunter haklıydı; Her iki vücudunda da morarma olmaması, katilin peşinde olduğu şeyin bu olmadığını gösteriyordu. Takıntılı bir hayran kulağa imkansız gibi gelmeye başlamıştı.

“Peki kim böyle bir şeyi yapabilir?” diye sordu. 'Bölünmüş kişilik işi mi?'

‘Yine mümkün ama şu ana kadar elimizdekilerle bunu söylemek zor.’ ‘Neden?’ diye meydan okudu. "Sen de öyle söyledin, katil tek bir adımda pasif durumdan absürt şiddete geçti. Bu aşırı ruh hali değişimlerinin bir göstergesi değil mi? Kişilikte ciddi bir değişiklik mi var?'

Hunter başını salladı. ‘Evet ama şiddeti uygulama şekli teoriyle çelişiyor.’

'Nasıl yani?'

'Her iki cinayetin ardındaki zaman ve hazırlık çok kapsamlıydı.'

'Yavaş ol koca beyin, seni takip etmiyorum' diye karşı çıktı. Avcı devam etti. 'Ruh hali değişimleri ve aşırı kişilik değişiklikleri Genellikle öfke, aşk ya da kıskançlık gibi çok güçlü bir duygu tarafından tetiklenmesi gerekir. Bunlar birdenbire ortaya çıkmaz. Yeni ruh hali ya da kişilik devreye girer ve bir süre kalır, ancak o öfke ya da onu tetikleyen duygu her neyse, gider gitmez kişilik de kaybolur. Kişi doğrudan normal haline döner.' Parmaklarını şıklattı. 'Transtan uyanmak gibi. Bu transın ne kadar sürebileceğini düşünüyorsunuz Kaptan?'

Anlamaya başladı. 'Yeterince uzun değil.'

Hunter, Yeterince uzun değil, diye onayladı. Katil bir bombayı ve cehennemden gelen o bıçağı kendisi yaptı; ayrıca kendi kendini çalıştıran eşsiz tetik mekanizmasından bahsetmeye bile gerek yok. Ayrıca kurbanların bırakıldığı yeri hazırlamak için de zaman harcadı ve ardından sakin bir şekilde vücut parçalarını dikti. Bütün bunlar çok zaman alıyor. Hem hazırlıyorum hem de yürütüyorum.”

Garcia, "Ve bu, katilin günlerce, belki de haftalarca değişen bir

ruh halinde olması gerektiği anlamına gelir" diye ekledi. 'Pek olası değil.'

Hunter başını salladı. “Ayrıca, modern psikolojinin, Çoklu Kişilik Sendromunun gerçekte var olmadığına dair şu anda kabul gören bir görüşü de var. Bu, bitmek bilmeyen TV talk şovları, romanlar ve kötü tasarlanmış Hollywood filmleriyle sürdürülen, terapistlerin neden olduğu bir hastalıktır.'

'Ne?'

‘Temel olarak modern psikoloji, Çoklu Kişilik Sendromunun tamamen saçmalık olduğuna inanıyor.’

Yüzbaşı Blake, Hunter'ın masasına yaslandı ve ceketinin iki düğmesini de açtı. "Yani ne yaptığını tam olarak bilen biriyle mi karşı karşıyayız?"

"Ben de öyle derdim, evet."

Garcia, "Yaratıcılığı bunun kanıtıdır" diye ekledi.

Hunter başını salladı. “Aynı zamanda sabırlı ve disiplinlidir; günümüzde en sakin bireylerde bile nadir bulunan bir erdemdir bu. Şu ana kadar gösterdiği ustalık seviyesine bunu da eklersek onun bir saatçi, hatta kendisinin bir sanatçı olması beni şaşırtmaz. Belki bir çeşit heykeltıraş falandır.”

Kaptanın gözleri büyüdü. ‘Bir gibi *arızalı* heykeltıraş mı? Hiçbir zaman kurbanları kadar başarılı olamayan biri mi? Bunun intikam olabileceğini mi düşünüyorsun?” Hunter ağırlığını sol ayağına verdi. 'HAYIR. Bunun intikamdan doğduğunu düşünmüyorum.”

'Nasıl emin olabiliyorsun? Kıskançlık güçlü bir duygudur.'

'Katil intikamdan sonra başarısız bir sanatçıysa, çünkü hiçbir zaman büyük bir iş başaramadıysa, diğer sanatçıları hedef almaz. Hiçbir anlam ifade etmez. Asla başaramamasının nedeni bunlar olamaz.'

Garcia alt dudağını ısırdı ve başını sallayarak onayladı. 'İntikam ajanlara, galeri küratörlerine, sanat eleştirmenlerine ve gazetecilere ya da bunların hepsine karşı olacaktı. Bir sanatçının kariyerini geliştirebilecek veya bitirebilecek kişiler, diğer sanatçılar değil.'

Hunter başını salladı. “Ayrıca Laura Mitchell ve Kelly Jensen'in birbirine benzerliği sadece bir tesadüf değil Kaptan. Kurbanları onun için bir intikam aracından çok daha fazlasını ifade ediyor.'

Garcia, "Katil de aynı MO'yu kullandı ancak kurbanlarının her birine farklı bir öldürme cihazı yerleştirdi" diye ekledi. 'Bunun rastgele olduğunu düşünmüyorum. Bunun arkasında bir anlam olduğunu

düşünüyorum.'

“Ne?” diye sordu Yüzbaşı Blake. Pencereye doğru yürürken ses tonunda bir kızgınlık zerresi belirdi. 'Bomba ile bomba arasında nasıl bir ilişki olabilir?

Birkaç gün öncesine kadar bu dünyada var olmayan bıçağı iki ressamla mı birlikte kullandınız?'

Kimse cevap vermedi. Ardından gelen sessizlik her biri için farklı bir anlam taşıyordu.

Kaptan, "Yani bu yeni kurban, James Smith denen adamla ilgili ipucumuzu mahvetti, öyle değil mi?" diye ağzından kaçırdı. 'Dairesinde bulduğumuz her şey Kelly Jensen değil, Laura Mitchell hakkındaydı.'

"Belki de hayır," diye tartıştı Garcia. Bir ataşla oynamaya başladı. "Peki bu nasıl?"

'Belki başka bir yerde başka bir odası vardır. Belki başka bir daire," diye önerdi Garcia.

“Ne?” Yüzbaşı Blake ona dik dik baktı.

'Belki de o kadar akıllıdır, Kaptan. İki kurban varken yakalanırsa ve odalardan yalnızca biri bulunursa yürüme şansının yüksek olduğunu biliyor.' Artık şekli bozulmuş olan ataşı masasının üzerine koydu. 'Zaten bildiğimiz gibi, James Smith adını aldı çünkü herhangi bir şey olursa, adının tek başına onu insan sisi altında gizleyeceğini biliyordu.' Kaptana sağ işaret parmağını gösterdi. ‘Kirasını peşin ödüyor.’ Şimdi orta parmak. 'Faturalarını peşin ödüyor. Eğer o *öyle* Adamımızın başka bir yerde en az bir yeri daha olduğundan eminiz: Kurbanlarını tuttuğu yer, çünkü onları o dairede tutmadığını biliyoruz. Eğer durum böyleyse, başka bir yerde kolaylıkla başka bir daire kiralayabilir. Belki tamamen farklı bir isimle. Bu yüzden onu bulamıyoruz.”

Yüzbaşı Blake pencere pervazına yaslandı. 'Bu pek olası değil.'

Garcia parmaklarının eklemlerini çıtlattı. “Ayrıca herhangi birinin kendi bombasını, kendi çılgın bıçağını, kendi tetik mekanizmasını yaratıp kurbanın vücudunu dikmeden önce onu içine yerleştirmesi de pek mümkün değil.” Etki yaratmak için durakladı. "Hadi ama Kaptan, kanıtlar bu adamın tahmin edilebilir olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor." Çok akıllı, çok becerikli ve çok sabırlıdır. Eğer öyle olsaydı gerçekten şaşırır mıydın? *yaptım* başka bir yerde başka bir kolaj odanız var mı? Bu ona inkar edilebilirlik sağlıyor.”

Hunter masasının ucuna oturarak, "Garcia haklı Yüzbaşı," dedi.

‘Bulduğumuz odada Kelly Jensen ile ilgili hiçbir şey yok diye James Smith’i göz ardı edemeyiz.’

'Peki henüz herhangi bir yerde görüldü mü? Telefon hatları yararlı ipuçları verdi mi?'

'Henüz değil.'

“Bu gerçekten harika, değil mi?” Dışarıdaki sokağı işaret etti. 'Bu şehirde dört milyondan fazla insan var ve kimse bu James Smith'in gerçekte kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Adam ortadan kaybolmuş.” Kapıya gidip kapıyı açtı. 'Lanet bir hayaletin peşindeyiz.'

Elli

Hunter ofisine döndüğünde Adli Tıp'tan Mike Brindle'dan gelen bir e-posta buldu; Laura Mitchell'in dairesindeki büyük tuvalin arkasındaki duvarda bulunan liflerden elde edilen laboratuvar sonuçları doğruydu. Tahminlerinde haklıydılar. Lifler sıradan bir yün takkeden gelmişti. Bu, o brandanın arkasına saklanan kişinin 1.80 ile 1.80 arasında bir yerde olduğu anlamına geliyordu.

Soluk ayak izlerinin sonuçları da mevcuttu, ancak bunlar ev tozunun üzerine yerleştirildiği ve dolayısıyla lekeli olduğu için yüzde 100 doğru değildi. Sonuç, bunların muhtemelen on bir veya on iki numara ayakkabılardan geldiğiydi ki bu da boy teorisiyle tutarlıydı. İlginç olan ise hiçbir tek iz bulamamış olmalarıydı. Ticari marka baskısı, oyuk veya herhangi bir şey yok. Tamamen düz bir taban. Mike Brindle'ın görüşü, Laura'nın dairesinde bekleyen kişinin bir çeşit ayakkabı kılıfı kullandığı yönündeydi. Muhtemelen el yapımı. Muhtemelen yumuşak kauçuk veya hatta sentetik köpük. Bu durum şüphesiz failin ayak seslerini de boğardı.

Brindle, tüm stüdyo zeminini on bir veya on iki feet boyutunda daha fazla iz bulmak için analiz ettikten sonra, Hunter ve Garcia ile aynı sonuca vardı. Laura Mitchell'in saldırganı, arka duvara yaslanan büyük brandanın arkasına saklandıktan sonra bir şekilde onun dikkatini başka yöne çekmiş ve güçlü bir sakinleştirici, muhtemelen damar içi bir ilaçla çok hızlı bir şekilde ona ulaşmıştı.

Garcia elinde yeşil plastik bir dosyayla kapıdan içeri girerken, "Araştırma sonucunda Kelly Jensen'in kişisel bilgilerini aldım" dedi. Hunter bilgisayarından başını kaldırıp “Elimizde ne var?” diye sordu. Garcia masasının arkasına oturdu ve dosyayı açtı. 'Pekala, Kelly Jensen, otuz yıl önce Great Falls, Montana'da doğdu. Ailesine henüz

haber verilmedi.”

Hunter başını salladı.

Garcia devam etti. 'Lisede resim yapmaya başladı. . Yirmi yaşındayken ebeveynlerinin isteği dışında buraya, Los Angeles'a taşındı. . Birkaç yıl boyunca mücadele ederek ve tüm ajanlar ve sanatçılar tarafından reddedilerek geçirdi.
iş hayatındaki galeri. . filan, filan, falan, tipik Los Angeles hikayen,
tek farkı o bir aktris değil, ressamdı.'

Hunter, “Nasıl fark edildi?” diye sordu.

'Çalışmalarını okyanus kıyısında bir sokak tezgahında satardı. New York'un en iyi sanat eleştirmeni Julie Glenn'den başkası tarafından fark edilmedi. Bir hafta sonra Kelly, Lucas Laurent adında bir sanat menajeri buldu. Onun kayıp olduğunu bildiren oydu.” Durakladı ve kollarını başının üzerine doğru uzattı. 'Kelly'nin kariyeri bundan sonra hızla yükseldi. Julie Glenn onun hakkında bir yazı yazmıştı. *New York Times,* Kelly'nin plajda veremediği tuvaller bir ay içinde binlerce dolara satıldı.'

Hunter ceketini almadan önce saatine baktı. 'Tamam, gidelim.'

'Nereye?'

'Kayıp olduğunu bildiren kişiyi görmek için.'

Elli Bir

Trafik dini bir geçit töreni gibiydi ve Garcia'nın Parker Center ile Long Beach arasındaki yirmi üç mili kat etmesi neredeyse iki saat sürdü.

Kelly Jensen'in menajeri Lucas Laurent'in ofisi East Broadway Caddesi 246 numaranın beşinci katındaydı.

Laurent otuzlu yaşlarındaydı, zeytin tenli, koyu kahverengi gözlü ve düzgün kesilmiş, grileşmeye başlayan saçlıydı. Hunter, dudaklarını çevreleyen kırışıklıkların yoğun sigara içmekten kaynaklandığını tahmin etti. Lacivert takımı çok yakışmıştı ama kravatı zevksiz bir şaheserdi. Yalnızca muazzam özgüvene sahip birinin giyebileceği, kalın renkli parçalardan oluşan Picasso tarzı bir canavar. Laurent'ın da kesinlikle güveni vardı; zenginlik ve başarının getirdiği sessiz güven.

İkiz ayaklı masasının arkasından ayağa kalktı ve kapının yanında Hunter ile Garcia'yı selamladı. El sıkışması, büyük bir anlaşmayı tamamlamaya hazır bir işadamınınki kadar sıkıydı.

Hunter'a bakarken, "Joan bana LAPD'de dedektif olduğunuzu mu söyledi?" dedi. “Umarım aslında sanatçı değilsinizdir ve bu sadece sizi ofisime randevu almadan sokmak için yapılan bir hileydi.” Gülümsedi ve gözlerinin kenarlarında derin kırışıklıklar belirdi. ‘Ama eğer öyleyse, bu kesinlikle ikinizin de yaratıcılığa ve hırsa sahip olduğunu gösterir.’

Hunter, Laurent'e kimlik bilgilerini göstererek, "Maalesef gerçek biziz" dedi. Temsilcinin gülümsemesi hızla soldu. Ancak o zaman birkaç hafta önce Kelly'nin kaybolduğunu bildirdiğini hatırladı.

Hunter ona yalnızca bilmesi gerekenleri anlattı ve yüzünün renginin kaybolmasını izledi. Laurent sandalyesine çöktü, gözleri katatonik bir şekilde Hunter'a bakıyordu.

'Ama bu çok gülünç. . öldürülmüş? Kim tarafından? Peki neden? Kelly bir sanatçıydı, uyuşturucu satıcısı değil.'

'Bulmaya çalıştığımız şey bu.'

'Ama iki aydan kısa bir süre içinde Paris'te bir sergisi planlanmıştı. . bu bizi bir milyona yaklaştırabilirdi.”

Hunter ve Garcia birbirlerine hızlı ve endişeli bir bakış attılar. *Parayı düşünmek için tuhaf bir zaman.*

Laurent bir paket sigara almak için masasının üst çekmecesini karıştırdı. 'Genellikle ofisimde sigara içmem' diye açıkladı, 'ama buna gerçekten ihtiyacım var. Sakıncası var mı?'

Her iki dedektif de omuz silkti.

Laurent bir sigarayı dudaklarına götürdü, titreyen eliyle yaktı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi bir nefes çekti.

Hunter ve Garcia, Laurent'in masasının önündeki iki somon rengi koltuğa oturdular ve ona Kelly ile olan ilişkisi ve onun kişisel hayatı hakkındaki bilgileri hakkında sorular sormaya başladılar. Laurent'ın yanıtlarından ve biraz önce milyonlar kazanmakla ilgili yaptığı yorumdan, Laurent'ın Kelly ile ilişkisinin yüzde 99'unun iş ilişkisi olduğunu hemen anladılar.

Garcia, "Onun dairesinin anahtarları var mıydı?" diye sordu. 'Tanrım, hayır.' Laurent sigarasından son bir nefes çekti, pencereye doğru yürüdü ve izmaritini aşağıdaki sokağa atmadan önce onu çıkıntıya söndürdü. Kelly, dairesinde ya da stüdyosunda insanların olmasından hoşlanmıyordu. Tamamen bitene kadar hiçbir parçasını görmeme bile izin vermedi ve o zaman bile neredeyse bana göstermesi için yalvarmak zorunda kaldım. Sanatçılar çok benmerkezci ve eksantrik insanlardır.'

Garcia, "Dairesi Santa Monica'da ve sanat stüdyosu Culver City'de, öyle değil mi?" diye sordu.

Laurent endişeyle başını salladı.

"Sizin ve Bayan Jensen'in birlikte bazı sosyal etkinliklere katıldığınızı düşünmekte haklı mıyım?" Akşam yemekleri. . resepsiyonlar. . sergiler. . ödüller mi, bunun gibi şeyler mi?'

'Evet, onu temsil ettiğim üç yıl boyunca pek çok kişi.' 'Hiç görüştüğü biriyle tanıştın mı? Bu nişanlardan herhangi birine hiç randevu aldı mı?'

“Kelly mi?” Gergin bir şekilde güldü. 'Onun düşüncelerinden bir ilişkiden daha uzak bir şey düşünemiyordum. Çok etkileyiciydi. Ona saldıran adamlar vardı ama o sadece bilmek istemiyordu.”
“Gerçekten mi?” dedi Hunter. 'Bunun bir nedeni var mı?'

Laurent omuz silkti. 'Hiç sormadım ama birkaç yıl önce aşık olduğu birinden gerçekten kırıldığını biliyorum. Hiçbir zaman geçmeyecek türden bir acı. O günden itibaren yaşadığınız her ilişki konusunda sizi temkinli hale getirecek türden bir acı. Ne demek istediğimi biliyorsun?'

Garcia, "Gündelik ilişkileri olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu. Başka bir omuz silkme. 'Muhtemelen söylediğim gibi çok etkileyiciydi; ama çıktığı kimseyle hiç tanışmadım. O da kimseden bahsetmedi.” “Hiç e-postalardan bahsetti mi?” Son zamanlarda onu korkutan ya da üzen bir şey mi oldu?' Hunter devraldı.

Laurent kaşlarını çattı ve hatırlaması birkaç saniye sürdü. 'Özel bir şey yok. Bunlardan herhangi birinin korkutucu ya da üzücü olduğundan emin değilim, ancak delicesine aşık hayranlarından birkaç tuhaf şey aldığına eminim. Düşündüğünüzden daha fazlası oluyor. Tüm sanatçılarıma onları dikkate almamalarını söylüyorum.'

'Onları göz ardı mı edeceksiniz?'

Hayranlar şöhretle gelir Dedektif; bu, vazgeçemeyeceğiniz bir paket anlaşmadır. Ve ne yazık ki bazıları tamamen tuhaftır, ancak genellikle hiçbir zarar vermezler. Temsil ettiğim tüm sanatçılar ara sıra onlardan alıyor.” Gözleri masasındaki sigara paketine döndü ve hemen bir tane daha almalı mı diye düşündü. Onun yerine siyah-altın renkli bir Mont Blanc kalemiyle oynamaya başladı. 'Üç yıldır Kelly'nin menajeriyim ve bu süre zarfında onu hiç mutsuz ya da endişeli görmedim. Yüzünde her zaman bir gülümseme vardı, sanki dudaklarına dövme yapılmış gibi. Gerçekten Kelly'yi mutsuz gördüğümü hatırlamıyorum.'

Garcia, "Bayan Jensen'la en son ne zaman konuştunuz?" diye sordu.

'Öğle yemeği için buluşmamız gerekiyordu. .' masasının üzerindeki deri ciltli günlüğü açtı ve hızla sayfalarını karıştırdı, '. . Kelly'nin Paris'teki yaklaşan sergisini tartışmak için 25 Şubat. Kelly aylardır bu gezi için çok heyecanlıydı ama toplantıya hiç gelmedi ve iptal etmek için de aramadı. Ona ulaşmaya çalıştığımda, sahip olduğum tek şey onun telesekreter hizmetiydi. İki gün sonra denemekten vazgeçtim ve polise başvurdum.'

Garcia bu sefer, "Uyuşturucuya, kumara ya da bildiğiniz kötü türden herhangi bir işe bulaştı mı?" diye sordu.

Laurent'ın gözleri bir anlığına irileşti. 'Tanrım, hayır. En azından benim bildiğim öyle değil. Çok az içti. Kelly tipik iyi kızlardan biriydi." "Maddi zorluklar mı?"

'Kazandığı o kadar parayla değil. Tablolarının her biri binlerce dolara satılıyor. Muhtemelen şimdi daha da fazlası."

Hunter, pencereden dışarı yüz dolar atsa Laurent'ın da peşinden atlayıp atamayacağını merak etti.

Hunter ayrılmadan önce ofisin kapısında durdu ve tekrar Laurent'a döndü. "Bayan Jensen'in başka bir Los Angeles ressamı Laura Mitchell ile arkadaş olup olmadığını biliyor musunuz?"

Laurent başını sallamadan önce merakla ona baktı. 'Laura Mitchell' mi? Emin değilim. Tarzları çok farklı."

Hunter dönüp ona merakla baktı.

'İster inanın ister inanmayın' diye açıkladı Laurent, 'birçok ressam bu açıdan komiktir. Bazıları farklı tarzdaki sanatçılara karışmaz." Refleks olarak somurttu. 'Bazıları diğer sanatçılarla hiç karışmayacak. Neden sordun?'

"Sadece merak ediyorum." Hunter Laurent'e bir kart uzattı. 'Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen yapmayın...'

"Bekle!" Laurent onun sözünü kesti. 'Laura Mitchell ve Kelly *yaptım* tanışmak. Birkaç yıl önceydi. Bunların hepsini unutmuştum. Kelly'nin kariyerinin hemen başında. Onu temsil etmeye yeni başlamıştım. Bir kablolu TV belgeseli için röportaj yaptı. Batı Yakası'ndaki yeni Amerikan sanatçı dalgasıyla ilgili bir şeyler ya da buna benzer bir şey. Birkaç sanatçı buna katıldı. Sanırım hepsi orada çekildi. .' gözleri duvardaki boş bir noktaya kaydı. . Getty Müzesi'nde mi, yoksa Moca'da mı, emin olamıyorum. Ama o gün orada bulunan sanatçılardan birinin Laura Mitchell olduğundan hiç şüphem yok.'

Elli iki

Hunter ve Garcia Parker Center'a döndüklerinde gece gökyüzünü çoktan karartmıştı. İkisi de kendilerini bitkin hissediyorlardı.

Hunter gözlerini ovuşturarak, "Eve git, Carlos," dedi. 'Geceyi Anna'yla geçir. Onu akşam yemeğine, sinemaya falan götür. Şu anda bilgiyi gözden geçirmekten başka yapabileceğimiz pek bir şey yok ve beyinlerimiz şu anda herhangi bir şeyi işleyemeyecek kadar kızarmış durumda.'

Garcia, Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu. Ve Anna, kocasının bütün gece yanında olmasından gerçekten memnun olacaktır. Ceketine uzandı. Hunter bilgisayarını açarken, “Gelmiyor musun?” diye sordu. "Beş dakika," diye yanıtladı Hunter başını sallayarak. ‘İnternetten bir şeye bakacağım.’

Hunter'ın Kelly Jensen'in menajerinin bahsettiği belgesele dair herhangi bir referans bulması beklediğinden çok daha uzun sürdü. Sanat ve Eğlence kablolu TV Kanalı'nın düşük bütçeli bir prodüksiyonuydu. *Canvas Beauty, Batı Yakasından Yaklaşan Yetenekler.* Üç yıl önce yalnızca bir kez yayınlanmıştı. A&E TV'nin Los Angeles'taki ofisini aradı ama gecenin o saatinde orada ona yardım edebilecek kimse yoktu. Sabah onlarla tekrar iletişime geçmesi gerekecekti.

Hunter ofisten çıktıktan sonra doğrudan eve gitmedi. Zihni, dairesinin yalnızlığına cesaret edemeyecek kadar düşüncelerle doluydu. Eğer katil gerçekten de tetik mekanizmasını harekete geçirerek kurbanlarını kendilerini öldürmeye zorluyorsa, o zaman ilk kurban Laura Mitchell konusunda haklıydı. O kasap tezgâhında ölmemesi gerekiyordu. Buradan aşağı atlaması gerekiyordu. Bombanın onun içinde patlamış olması gerekiyordu. Ancak tetik hiçbir zaman etkinleştirilmedi. Boğulmaktan öldü. Annesi Hunter'a Laura'nın gençken yaşadığı boğulma nöbetlerinden bahsetmişti. Muhtemelen resim yapmaya başladıktan sonra artık kendini göstermeyen psikolojik bir durum. Hunter, bu tür durumların şiddetli panik gibi travmatik bir deneyimle kolaylıkla hayata döndürülebileceğini biliyordu. O karanlık arka odada tek başına, ağzı ve vücudu dikilmiş haldeyken yaşayacağı türden bir panik.

Hunter bir süre amaçsızca dolaştıktan sonra kendisini Santa

Monica Plajı'nın okyanus kıyısına ulaştı.

Geceleri denizi izlemeyi severdi. Kumlara çarpan dalgaların sesi ve sessizlik onu sakinleştiriyordu. Bu ona anne ve babasını ve küçük bir çocuk olduğunu hatırlattı.

Babası haftada yetmiş saat çalışıyor, çok yüksek ücretli iki iş arasında gidip geliyordu. Annesi önüne çıkan her işi üstlenirdi; temizlik, ütüleme, çamaşır yıkama, ne olursa olsun. Hunter babasının çalışmadığı bir hafta sonu hatırlamıyordu ve o zaman bile tüm faturalarını ödemekte zorluk çekiyorlardı. Ancak Hunter'ın ailesi asla şikayet etmedi. Sadece kendilerine dağıtılan kartları oynadılar. Ve elleri ne kadar kötü olursa olsun, bunu her zaman yüzlerinde bir gülümsemeyle yapıyorlardı.

Her pazar, Hunter'ın babası işten eve geldikten sonra sahile inerlerdi. Çoğu zaman herkes toplanıp ayrılmaya hazırlanırken oraya vardılar. Bazen güneş çoktan batmıştı. Ama Hunter bunu umursamadı. Aslında o bunu tercih etti. Sanki bütün plaj ona ve ailesine aitti. Hunter'ın annesi vefat ettikten sonra babası onu pazar günleri plaja götürmeyi hiç bırakmadı. Bazen Hunter, dalgaların kırılmasını izlerken babasını gözyaşlarını siliyorken yakalıyordu.

Her yerde turistler vardı, özellikle Üçüncü Cadde Gezinti Yolu'nda ve okyanus kıyısındaki pek çok plaj barında. Patenle bir oğlan çocuğu hızla yanından geçti, hemen ardından da tekniği konusunda zorluk yaşadığı belli olan daha genç bir kız geldi.

Çocuğun arkasından yalvararak, "Yavaş ol, Tim," diye seslendi. Arkasına bile bakmadı.

Hunter bir süre kumun üzerinde oturup dalgaları izledi ve denizden gelen meltemi soludu. Uzakta bir grup gece sörfçüsünü gördü. Toplamda beş, ikisi kadın. Harika vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı. Bir çocuk suyun yakınında futbol hokkabazlık becerilerini geliştiriyordu. İyi biriydi, Hunter'ın itiraf etmesi gerekiyordu. El ele tutuşan bir çift sessizce geçti ve ikisi de Hunter'a samimi bir selam verdi, o da bu jeste karşılık verdi. Uzaklaşmalarını izledi ve bir an kendini bir anıya kaptırdı. Onun hakkında çok az insanın bildiği bir şey vardı; uzun zaman önce bir kez aşık olmuştu.

Farkında olmadan dudakları melankolik bir gülümsemeyle yayıldı. Hafıza geliştikçe gülümsemesi soldu ve boş bir çukur onu ele geçirdi.

karın. Gözünün köşesinde yalnız bir gözyaşı oluşma tehlikesi vardı. Ancak bu anı cebindeki cep telefonunun çalmasıyla kesintiye uğradı.

Ekran penceresinde bilinmeyen numara okundu.

'Dedektif Hunter.'

'N'aber dostum?' D-King sakin bir tavırla söyledi. Arka planda yüksek sesle hip-hop müziği çalıyordu.

Hunter, "Fazla değil," diye yanıtladı.

D-King lafı dolaştıran biri değildi. 'Üzgünüm dostum, sokakta tek kelime yok, ne dediğimi biliyorsun. Chicano'lar, Jamaikalılar, Ruslar, Çinliler, İtalyanlar, kim olursa olsun. . hiç kimse hiçbir kızın dikiş işi almadığını bilmiyor. Bir çetenin tetikçisi değildi, en azından bilinen bir çete değildi.'

'Evet, bunu son konuşmamızdan beri anladım.'

"Kim olduğunu öğrendin mi?"

'Evet.'

D-King bekledi ama Hunter takip etmedi.

'Dur tahmin edeyim, çalışan bir kız değildi.'

'Bu doğru.'

'Sana söylemiştim dostum. Öyle olsaydı bilirdim.” Tereddütlü bir duraklama oldu. 'Dinle, gitmem lazım ama etrafa sormaya devam edeceğim. Bir şey duyarsam sana bağıracağım.'

Bağlantıyı kesti, ellerini birbirine sürttü, ceketini alıp arabasına geri dönmeden önce kumları temizledi. Parmaklıkların etrafındaki insan kalabalığı azalmaya başlamıştı ve Hunter bir an için içeri girmeyi düşündü. Bir shot single maltla bunu yapabilirdi. . veya beş. Belki *O* zihnini tamamen temizleyecektir.

Dışarıdaki birçok masadan birinde oturan bir kadın yüksek sesle gülerek Hunter'ın dikkatini çekti. Kısa esmer saçları ve muhteşem gülümsemesiyle çekiciydi. Kısa bir anlığına gözleri buluştu ve Kelly Jensen'in dairesinin Santa Monica'da olduğunu hatırladı. Sanat stüdyosu da uzakta değildi. Culver City neredeyse bir sonraki mahalleydi.

Hunter'ın Kayıp Kişiler'den aldığı dosyada, soruşturma memurunun büyük bir gelişme olmaksızın her iki yeri de ziyaret ettiği belirtiliyordu. Şüphe, Kelly'nin arabasını park edip apartman binasına girerken ev adresinden kaçırıldığı yönündeydi. Hiçbir görgü tanığı ve güvenlik kamerası görüntüsü yoktu.

Hunter saatine baktı. O ve Garcia yarın her iki yeri de kontrol etmeyi planlamışlardı ama ne olur. Zaten oradaydı ve yakın zamanda uyuyabilmesinin imkânı yoktu.

Elli Üç

Kelly Jensen'in dairesi, Santa Monica Plajı'nın batı ucundan bir taş atımı uzaklıkta, seçkin San Vicente Bulvarı üzerindeki lüks bir binanın ikinci katındaydı.

Hunter arabasını apartmanın hemen dışına park etti ve bir süre trafiği gözlemledi. Arabalar her on ila on beş saniyede bir gelip gidiyordu. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, Kelly'nin arabasını, Kayıp Kişiler'den aldığı bilgi formunda anlatıldığı gibi tanıdı; tertemiz durumda, şeker beyazı, 1989 yıl dönümü Pontiac Trans-Am T-top. Durduğu yerden sadece birkaç adım uzakta park edilmişti. Hunter mekanik olarak çevredeki binalara bakmadan önce bir çift lateks eldiven giydi. Birkaç ışık açıktı. Kelly'nin arabasına yaklaştı ve ellerini sürücü camının üzerine koydu. İçi tertemiz görünüyordu.

Hunter'da Kelly'nin dairesinin anahtarları zaten vardı. MPU dava dosyalarıyla birlikte Parker Center'a gönderilmişlerdi ve bunlar arabasının arka koltuğundaydı. Binanın içine girip ikinci kata çıktı. El yordamıyla doğru anahtarı bulduktan sonra Kelly'nin dairesinin kapısını açtı, içeri adım attı ve ışığı açmadan önce girişte bir süre durdu. Hiç bir şey.

Harika. El fenerini açtı.

Oturma odası genişti ve güzel bir şekilde dekore edilmişti. Hunter etrafına bakmak için zaman harcadı. Kelly kaybolduğundan beri biriken toz dışında, temizlik neredeyse zorlayıcıydı. Her nesnenin bir yeri varmış gibi görünüyordu.

Duvarlardan birinin önündeki uzun cam büfenin üzerinde birkaç fotoğraf çerçevesi vardı; fotoğrafların çoğu ona ve ailesine aitti.
Mutfak oturma odasının batı tarafında açık planlıydı. Orada da hiçbir ışık çalışmıyordu. Hunter buzdolabını açtı ve anında sıcak,

kokuşmuş havanın yüzüne bir tokat gibi çarptı.

“Kahretsin!” Geriye sıçradı ve kapıyı çarparak kapattı. Elektrik birkaç gündür kesik olmalı. Mutfaktan çıkıp apartmana doğru ilerledi.

Yatak odası çok büyüktü, muhtemelen Hunter'ın tek yatak odalı dairesinin tamamından daha büyüktü. Banyoda geniş bir makyaj malzemesi koleksiyonu ve birkaç şişe yüz, el ve vücut kremi buldu. Yatağı mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Hunter, şifoniyerinin üzerinde anne ve babasının başka bir portresini, bazı kolye ve bilezikleri ve bir koku koleksiyonunu buldu. Çekmeceler iç çamaşırları ve yazlık giysilerle dolup taşıyordu.

Hunter dikkatini Kelly'nin ebeveynlerinin portresine çevirdi. Babasından çok annesine benziyordu. Hunter, Great Falls'taki şerif kapılarını çaldığında yaşayacakları acıyı düşünmeden edemedi. Bir ebeveynin alabileceği en kötü haberdi bu. Hatırlamayı umduğundan çok daha fazla kez bu tür haberlerin taşıyıcısı olmuştu.

Çerçeveyi tekrar şifonyerin üzerine yerleştirirken el fenerinin ışığı gümüş çerçeveye yansıdı ve vücudu gerildi. Çerçeve bir ayna gibi çalışıyordu ve tam arkasında duran karanlık bir figür gözüne ilişti.

Elli Dört

Tıklamak.

Hunter, kafasının arkasından birkaç santim öteye kaldırılan yarı otomatik bir tabancanın boğuk sesini duydu. Ancak orada duran kişinin herhangi bir şey söylemesine veya yapmasına fırsat kalmadan ayak parmaklarının üzerinde döndü ve kolunu kararlı bir şekilde salladı. El feneri, davetsiz misafirin tabanca tutan koluna yüksek bir sesle çarptı.

Silah ve el feneri odanın içinde uçtu, gardırop kapısına çarptı ve yere düştü. El feneri yatağın altına, duvara dönüktü; saptırılan ışın artık odanın zifiri karanlığa kaymasını önleyecek kadar güçlüydü.

Hunter'ın sol eli zaten omuz kılıfındaydı. Davetsiz misafir karnına isabetli bir tekme atıp Hunter'ı tam karnının dibinde yakaladığında, parmaklarını silahının kabzasına dolamayı başarmıştı. Hava onu

yırtılmış bir balon gibi terk etti ve o da oksijen bulmak için geriye doğru tökezledi. Hunter hemen ardından başka bir tekme geleceğini biliyordu. Bu sefer vücudunun sağ tarafına doğru, ilkiyle aynı yükseklikte bir yan vuruş şeklinde geldi ama Hunter buna hazırdı. Ön kolunun dış kısmıyla onu bloke etti ve sol yumruğuyla yıkıcı bir darbe indirerek davetsiz misafirin göğsünü yakaladı. Hunter ivmesini kullanarak öne çıktı ve yüzüne bir yumruk daha gönderdi. Dövüş sanatı hassasiyetiyle engellendi. Hunter tek bir adımı bile kaçırmadı, gövdenin yan tarafına bir sol yumruk daha atıldı ve bloke edildi. Göğse sağ yumruk – engellendi. Sol dirsek yüze doğru - engellendi.

Ne oluyor? Hunter düşündü. Bu adam karanlıkta görebiliyor mu?

Davetsiz misafirden yeni, daha yüksek ve daha güçlü bir atlama vuruşu geldi. Hunter bunu geç fark etti ama buna rağmen hızlı tepkisi kafasının çoğunu yoldan çekmesine izin verdi. Davetsiz misafirin çizmesinin ucu Hunter'ın sağ kaşını sıyırıp çentikledi. Hunter hız kazanmak için yön değiştirme hareketini kullandı ve vücudunu üç yüz altmış derece civarında döndürdü. Hareket sadece bir saniye sürdü ve sonunda Hunter sol yumruğuyla davetsiz misafirin göğüs kafesine yeni bir yumruk attı. Ancak son dakikadaki bir sezgi ona saldırının gücünün bir kısmını kesmesini söyledi. Olsa bile, bu sefer engelleme olmadı. Davetsiz misafir iki büklüm oldu ve tökezleyerek geri çekildi. Hunter göz açıp kapayıncaya kadar hareketini tersine çevirerek vücudunu ters yöne çevirdi. Saldırganla tekrar yüzleştiğinde silahını sağ kolu tamamen uzatılmış halde tutuyordu. Silahının namlusu saldırganın yüzünden sadece birkaç santim uzakta.

'Hareket edersen Elvis'le akşam yemeği yiyeceksin.'

‘Kahretsin, çok hızlı bir beraberlikti.’

Avcı kaşlarını çattı. Bu bir kadın sesiydi.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

“Ben mi?” Hunter silahının horozunu kaldırdı. 'Sen kimsin sen?'

‘Önce ben sordum.’

'Eh, benim bir silahım var.'

'Evet? Ben de öyle.'

'Peki, tahmin et ne oldu? Benimki hâlâ bende ve tam senin

yüzüne dönük.”

Saniyelik bir duraklama.

‘Tamam, mesele anlaşıldı.’ Ellerini kaldırdı ama tek kelime etmedi. ‘Unuttuysan diye tekrar soracağım – sen kimsin?’ ‘Benim adım Whitney Myers.’ Sesi sakindi.

Hunter bekledi ama Myers başka bir şey teklif etmedi. 'Ve. .? Adının benim için bir anlamı olması mı gerekiyor? .?'

'Ben özel bir kayıp şahıs soruşturmacısıyım. Eğer taşınmama izin verirseniz size kimlik bilgilerimi gösterebilirim.'

‘Ellerin şimdilik hiçbir yere gitmiyor düğün çiçeği.’

Ona şüpheyle baktı. Yatağın altından gelen zayıf ışıkta bile Hunter, Myers'ın koyu renk bir pantolon ve gömlek, düz tabanlı ayakkabılar, belinde küçük bir kese kemer ve siyah bir takke giydiğini anlayabiliyordu.

'Bir dedektiften çok bir hırsız gibi giyiniyorsun.'

"Eh, sen de polis gibi giyinmiyorsun," diye karşılık verdi. 'Polis olduğumu nereden biliyorsun?'

Başını gardıroba doğru eğdi. 'Standart LAPD el feneri.' Kısa bir duraklama. 'Senin silahından farklı olarak. Bunda standart bir şey yok. HK USP taktik tabanca. Donanma Mühürlerinin favorisi. Belli ki özel bir bölümün parçasısınız ya da oldukça büyük bir silah fanatiğisiniz. Sanırım ikisi de.”

Hunter'ın silahı hâlâ onun gözlerine nişanlıydı. 'Madem polis olduğumu biliyordun, neden bana o şekilde saldırdın?'

'Bana tek kelime etme şansı bile vermedin. Senden kibarca yavaşça arkanı dönmeni isteyecektim ki aniden Kaptan Amerika'ya dönüştün. Sadece kendimi savunuyordum.”

Hunter bunu düşündü. 'Eğer özel dedektifsen seni kim işe aldı?'

'Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Bu ayrıcalıklı bir bilgi.” Hunter'ın bakışları önce silahına, ardından tekrar Myers'a döndü. ‘Bu koşullar altında pek fazla seçeneğin olduğunu düşünmüyorum.’ ‘Sen de ben de beni vurmayacağını biliyoruz.’

Hunter kıkırdadı. 'Yerinde olsam bu kadar güvenmezdim. Tek

ihtiyacım olan bir neden.'

Myers cevap vermedi.

"Ayrıca seni izinsiz girip içeri girmekten tutuklayabilirim." Nasıl gittiğini biliyorsun. Bir avukatı karakola sürüklemeniz gerekecek, sonra düzgün bir şekilde sorguya çekileceksiniz. . yada, yada, yada. . ve yine de öğreneceğiz. O yüzden bana bir şey söylesen iyi olur, yoksa bu bir olaya dönüşmek üzere *çok* Senin için uzun geceler." Hunter kaşının hemen üzerindeki kesikten yüzünün sağ tarafında ince kan çizgilerinin aktığını hissedebiliyordu. Tamamen hareketsiz duruyordu.

Myers, Hunter'a sert bir bakış attı. Onun gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Onu kolay kolay bırakmaya niyeti yoktu. Ancak Myers'ın Hunter'a Katia ve Leonid Kudrov hakkındaki gerçeği de söylemeye niyeti yoktu. Ona sırlarını ya da bunu söylemeye hazır değildi - alışkanlıktan dolayı ve onu potansiyel müşterilerinin kim olabileceği konusunda bilgilendirmenin bir yolu olarak - Myers'a fotoğraflar da dahil olmak üzere günlük olarak listeye eklenen yeni isimlerden oluşan bir liste gönderildi. Kayıp Kişiler Birimi veritabanı. Liste onun LAPD muhbiri Carl O'Connor tarafından derlendi ve filtrelendi.

O'Connor MPU'da çalışan bir dedektif değildi. Saf ve basit bir şekilde o bir bilgisayar uzmanı, eski bir arkadaş ve LAPD'nin Valley Bürosu'nun veri tabanı yöneticisiydi. Kayıp kişilerle ilgili temel bilgilere sınırsız erişimi, Myers'a birçok durumda ihtiyaç duyduğu avantajı sağlamıştı. Myers, Kelly Jensen'in fotoğrafını aldığında Katia Kudrov'a olan benzerliği hemen fark etti ve bu nedenle o anda Kelly Jensen'in evindeydi. İpuçları arıyordu.

Hunter'a tüm bunları söylemesinin imkânı yoktu. Ama Myers ona bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Olabildiğince hızlı doğaçlama yaptı. 'TAMAM. Yanında çalıştığım kişi eski bir erkek arkadaşım,' diye yalan söyledi en kararlı yüz ifadesiyle.

Avcı kaşlarını çattı. 'İsim?'

Myers gülümsedi. "Adını sana veremeyeceğimi biliyorsun. Onun rızası veya mahkeme kararı olmadan olmaz. Sende ikisi de yok.'

"Ve Kayıp Kişiler Birimi yerine size mi gitti?" "Ne

diyebilirim ki?" Bazı insanlar LAPD'ye güvenmiyor.”

Myers sağ kolunu gevşetti.

Hunter sesinde titrek bir ifadeyle "Hey, hey, hey" diye seslendi. 'Sakin ol balkabağım. Ne yapıyorsun?'

Elini vücudunun yan tarafına götürdü ve derin bir nefes alırken ovuşturdu. 'Sanırım birkaç kaburgamı kırdın.'

Hunter hareket etmedi. 'Hayır, yapmadım. En azından kanamıyorsun.” Myers, Hunter'ın kaşının üstündeki kesiğe baktı. 'Hiç kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Seni gözümün önünde tuttum. Bayılman gerekiyordu.'

Hunter boynunu nazikçe uzatarak, "O halde yolumdan çekildiğim için şanslıyım," dedi. ‘Buraya nasıl girdin? Zorla girişe dair hiçbir iz yoktu.”

Myers, Hunter'a büyüleyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu durum giderek karmaşıklaşıyordu. Yerini korudu.

'Burada tüm konuşmayı ben yapıyorum ve sen hâlâ bana adını söylemedin ya da bana polis kimliğini göstermedin. Lanet olsun, senin olduğundan bile emin değilim *öyle* LAPD. Senin MPU olmadığını biliyorum. Peki sen kimsin?'

"Kayıp Kişiler Birimi'nden olmadığımı nereden biliyorsun?" Yüzü ciddileşti. "Çünkü ben de onların bir parçasıydım."

Elli Beş

Hunter birkaç saniye boyunca bakışlarını Myers'ın üzerinde tuttu. Bakışlarını aynı kararlılıkla tuttu.

"Tamam," dedi Hunter sonunda, "şu bahsettiğin özel dedektif lisansını görelim." Ama çok yavaş.”

Myers, "Şu bahsettiğin polis rozetini görelim," diye meydan okudu.

Hunter deri ceketinin sol tarafını açtı. Rozeti kemerine takılıydı.

Myers bunu başını sallayarak kabul etti, çantasının fermuarını açtı ve Hunter'a siyah deri bir cüzdan uzattı.

Dikkatini Myers'a çevirmeden önce kimlik kartını inceledi. Koyu gözler, küçük burun, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, mükemmel cilt ve sporcu vücudu.

Hunter sonunda silahını kılıfına soktu ve Myers'ın silahıyla birlikte el fenerini (Sig Sauer P226 X-5 yarı otomatik tabanca) aldı. Boş tabancayı Myers'a geri vermeden önce şarjörü bırakıp fişek yatağı olup olmadığını kontrol ederken, "Dedektif olmanın iyi bir getirisi olmalı" dedi. “Bu iki buçuk binlik bir silah.” Şarjörü cebine koydu.

'Neden? Yeni bir iş mi arıyorsunuz? Kesinlikle senin gibi bir adamdan faydalanabilirim. İyi sosyal yardımlar ve sağlık sigortası.”

Hunter şifonyerin üzerindeki dağıtıcıdan bir kağıt mendil aldı ve yüzündeki kanın bir kısmını temizledi. 'Evet? Senin gibi bir patronu kullanamam.'

Myers gülümsedi. 'Ah, geri dönüşlerde de hızlı mısın? Sanırım piliçler buna bayılıyor.”

Hunter onun yorumunu görmezden geldi.

“Şimdi bana kim olduğunu söyleyecek misin yoksa sana Bay Dedektif mi diyeceğim?” diye sordu kollarını kavuşturarak.

“Benim adım Robert Hunter.” Cüzdanını ona geri verdi. 'Ben LAPD'de bir dedektifim.'

“Hangi bölüm?” Rozetini işaret ederek başını salladı. “Dediğim gibi, Kayıp Şahıslar olmadığınızı biliyorum.”

Hunter el fenerini şifonyerin üzerine koydu. ‘Cinayet Özel’. Myers’ın gözleri irileşti. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu. Bir an için sözcükleri kaybetmiş gibiydi. “Ne zaman?” diye sordu.

'Ne zaman ne?'

'Aptal numarası yapma. Sen öyle bir tipe benzemiyorsun ve ben de ortalıkta dolaşmayı bıraktım. Jensen'ın ne zaman öldüğünü biliyor musun?'

Hunter, Myers'ın yüzünü inceledi ve orada bir miktar çaresizlik gördü. Kabul etmeden önce mekanik olarak saatini kontrol etti. ‘Dün.’ ‘Cesedi dün bulundu mu yoksa dün öldü mü?’

'İkisi birden. Onu bulduğumuzda yalnızca birkaç saat önce ölmüştü.” “Onu kim götürdüyse öldürmeden önce neredeyse üç hafta orada mı tuttu?” Hunter cevap vermedi. Buna ihtiyacı yoktu. Myers, bir adam kaçıran/katil tarafından yapılan böyle bir eylemin sonuçlarını tam olarak biliyordu.

“Nasıl öldürüldü?” diye sordu.

Sessizlik.

'Hadi ama, büyük bir soruşturma sırrı istemiyorum. Protokolü biliyorum ve neyi açıklayıp açıklayamayacağınızı da biliyorum. Senden değilse, bu bilgiyi bulmam ne kadar sürer sence? Belki birkaç telefon görüşmesi. Polis teşkilatında hâlâ bağlantılarım ve bağlantılarım var.'

Hunter hâlâ bir şey söylemedi.

'İyi. O zaman yolumu bulacağım.”

‘Katil bıçak kullandı.’

Myers parmak uçlarını üst dudağında gezdirdi.

'Kaç kurban?'

Hunter merakla ona baktı.

Devam etti. ‘Şu ana kadar kaç kurbanınız oldu? Eğer Cinayet Masası Uzmanıysanız bu, bu adamın ya daha önce öldürdüğü ya da Kelly Jensen'ın özellikle korkunç bir şekilde öldürüldüğü anlamına gelir. . veya her ikisi. Ve eğer bir tahminde bulunmam gerekse ikisini de söylerdim.'

Avcı sessiz kaldı.

'Bir seri katili arıyorsunuz, değil mi?'

‘Eskiden polis olan biri için kesinlikle çok çabuk sonuca varıyorsun.’

Myers'ın gözleri Hunter'dan uzaklaştı.

‘Tamam, paylaşma sırası sende’ dedi. 'Kimin adına çalıştığın eski erkek arkadaşın?'

Myers yalanına daha fazla bulaşmak istemiyordu. “Şimdi benden bilgi mi istiyorsun?” Kaşları havaya kalktı.

"Yine oyun oynamaya mı döndük tatlım?" diye meydan okudu Hunter. 'Ben ortalıkta dolaşmanın bittiğini söylediğini sanıyordum.'

Myers ona tekrar baktı.

'Kelly Jensen öldü. Kabuslarınızın yaratamayacağı bir şekilde öldürüldü. Kayıp Kişiler davanız bitti. Bilmeniz gereken tek şey bu.”
“Müşteri/araştırmacının gizlilik ayrıcalıkları dava bittiğinde sona ermiyor. Bunu biliyorsun.'

‘Eski erkek arkadaşı şüpheli olabilir.’

Bir saniyelik tereddüt.

Myers kendinden emin bir şekilde "O değil" dedi. 'Yoksa davayı almadan önce onu iyice kontrol etmediğimi mi düşünüyorsun? Kelly'nin dün öldürüldüğünü söylemiştin. Beş gündür ülke dışındaydı.”

'Masumiyetinden bu kadar eminsen neden bana adını vermiyorsun ve onu da kontrol etmeme izin vermiyorsun?'

Myers avucu yukarı bakacak şekilde sağ kolunu uzatana kadar aralarında uzun, rahatsız edici bir an geçti. Gözleri doğrudan Hunter'ınkilere bakıyordu. 'Cephanemi geri alabilir miyim?'

Hunter onun bir güven jesti istediğini biliyordu. Bir tür şeyi almak için vermek. Yavaşça cebinden dergiyi çıkardı ve eline koydu. Myers onu silahına doldurmadı. Bunun yerine uzun bir süre ona baktı. Yalanı, kontrol edemeyeceğini bildiği bir şeye çığ gibi büyüyordu. Hata yapmadan oradan çıkması gerekiyordu.

"Adını sana veremeyeceğimi biliyorsun. Eğer bunu yaparsam bir daha asla başka müşteri alamayacağım. Ama davayla ilgili elimdeki her şeyi sana verebilirim. Belki orada bir şeyler bulabilirsin.”

Hunter onun sağ gözünün hafifçe seğirdiğini gördü.

Myers aşağı baktı ve saatine baktı. 'Her şeyi bir araya toplamam için bana birkaç saat ver, böylece sahip olduğum her şeyi alabilirsin.'
Hunter onu gözlemlemeye devam etti.

'Seni nerede bulacağımı biliyorum.'

Hunter cebine uzanmadan önce Myers'ın odadan çıkışını izledi. Özel Dedektifin elinden çıkardığı kimliğine baktı.
deri cüzdan.

Kendi kendine, "Ve seni nerede bulacağımı biliyorum," diye fısıldadı.

Elli Altı

Kelly Jensen'in sanat stüdyosu, Culver City'deki bir dizi mağazanın arkasındaki yenilenmiş bir tamircinin garajıydı. Sokak dardı ve küçük bir tepenin üzerinde, ana yollardan uzakta gizlenmişti. Stüdyosunun sağında tüm dükkan sahiplerinin gün boyunca araçlarını park ettiği küçük bir otopark vardı. Gecenin o saatinde tamamen boştu. Tek ışık köşedeki bir elektrik direğinden geliyordu; ampulü eski ve sararmıştı. Hunter güvenlik kameralarını aradı. Hiç bir şey.

Stüdyo geniş ve iyi organize edilmişti. Her boya rengine, fırça türüne, palete ve tuval boyutuna göre raflar ve çekmeceler vardı. Tamamlanan tüm resimler, kuzey duvarının tamamını kaplayan büyük bir ahşap rafa yerleştirildi. Batıya bakan büyük pencereden sadece birkaç metre uzakta konumlandırılmış tek bir tuval standı vardı. Hunter, Kelly'nin çalışırken gün batımını izlemeyi sevdiğini tahmin etti. Standın üzerindeki tablonun üzerini boya sıçramış bir bez kaplamıştı. Laura Mitchell'ın aksine Kelly aynı anda yalnızca tek bir tuval üzerinde çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Hunter lekeli kumaşı kaldırdı ve altındaki tabloyu kontrol etti. Dik, eğimli bir tepenin üzerindeki eski bir binanın kalıntılarını çevreleyen sakin bir göle karşı karanlık, gölgeli gökyüzü. Hunter daha iyi görebilmek için geri çekildi.

Kelly gerçekçi bir ressamdı ve o tuvalle elde ettiği etki o kadar canlıydı ki sanki kıyıda durup ufka bakıyormuş gibiydi. Ama Hunter'ın daha önce hiç görmediği bir şey yapmıştı. Sanki bütün manzara dumanlı bir camın ardından görülüyordu. Her şeyin hüzünlü, gri bir tonu vardı, sanki hava intikamla üzerinize gelmek üzereymiş gibi. Tablo o kadar gerçek görünüyordu ki Hunter'ın üşümesine neden oldu. Ceketinin yakasını daha da sıkılaştırıp boynuna doğru çekti.

Kelly'nin geniş çalışma alanı düzenliydi. Mekanın etrafındaki tek mobilya, duvarların karşısındaki raflar ve çekmece üniteleri, depolama rafı ve pencereden birkaç metre uzakta, kanvas sehpaya bakan eski, yıpranmış bir koltuktu. Bu konuda bir buçuk metrelik tuval, bölme veya başka herhangi bir şey yoktu. Kimsenin arkasına

saklanabileceği bir yer yok. Bir köşede doğaçlama bir mutfak alanı ve küçük bir
banyo karşı tarafta. Hunter her yeri kontrol etti. Katilin bekleyip Kelly'nin farkına varmadan gizlice içeri girmesine imkân yoktu.

Hunter pencereye doğru yürüdü ve geceye baktı. Stüdyosu bir tepenin üzerinde olduğundan manzara engelsiz ve oldukça şaşırtıcıydı. Kelly'nin bu manzaraya karşı resim yapmasına şaşmamalı. Kilitleri kontrol etti. Hepsi oldukça yeni ve çok güvenli. Küçük otopark en soldaydı ama pencereden sadece bir kısmı görünüyordu.

Aniden, bulunduğu yerden sadece birkaç metre uzakta,
inanılmaz bir çeviklikle pencerenin dışına bir şey hareket etti.

“Kahretsin!” Hunter geri sıçradı ve eli silahına gitti.

Kara kedi pencere pervazını sadece bir saniye içinde koştu. Hunter iki kolunu da uzatmış, tabanca kabzasını sıkı bir şekilde kavramış ve nabzı hızla atarak hareketsiz duruyordu.

'Lanet olsun! Bir gecede iki kere olmaz, dedi sonunda nefesini verdi. Kediyi nasıl fark etmezdi? Yaklaştı ve tekrar baktı. Dışarıda hiç ışık olmaması pencerenin neredeyse iki yönlü bir ayna gibi çalışmasına neden oluyordu. Geceleri tamamen siyah giyinmiş bir kişi Kelly'yi fark edilmeden gözlemleyebilirdi. Hunter pencerenin kilidini açtı, iterek açtı ve yüzünü öpen serin esintiyi karşıladı. Öne doğru eğilip önce sağa, sonra sola, otopark yönüne baktı. İşte o zaman uzak duvardaki bir şeyin ona göz kırptığını fark etti.

Elli Yedi

Televizyonundan gelen çığlık Jessica Black'in irkilerek uyanmasına neden oldu. Kanepede uyuyakalmıştı ve başlayan eski siyah beyaz B filmi korku filmini bile fark etmemişti.

Cesur gözlerini ovuşturdu, oturma pozisyonuna geçti ve erkek arkadaşı Mark'ı bulmak için oturma odasında etrafına baktı. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Ekrandaki kadın yeniden çığlık attı ve Jessica sersemlemiş bir

halde bacaklarının arasına düşen uzaktan kumandaya uzanıp cihazı kapattı. Daha önce yaktığı kokulu mum yarıya kadar yanmıştı ve artık odanın tamamı elma ve tarçının tatlı kokusunu taşıyordu. Jessica bir dakika boyunca alevin yanmasını izledi. Wechter akustik gitarı yanındaki kanepenin yanında duruyordu. Hâlâ alevi izlerken elini tellerin üzerinde gezdirdi ve anılarının ona yetişmesine izin verdi.

Jessica ilk akustik gitarını onuncu yaş gününde almıştı. Babası bunu ona bir garaj satışından hediye olarak almıştı. Bu, bir müzik enstrümanından çok ölmekte olan bir köpeğe benzeyen, paslı telleri olan eski ve çizik bir tahtaydı. Ancak o yaşta bile Jessica, babasının sırf onu mutlu etmek için karşılayamayacağı parayı harcadığını anlamıştı. Ve mutluydu.

Enstrümana olan hayranlığı iki yıl önce başlamıştı. Annesi hastalanmadan önce her öğleden sonra olduğu gibi Jessica'yı yaşadıkları yere yakın bir parka götürmüştü. O gün annesinin oturmayı sevdiği bankın birkaç metre uzağında gitar çalan yaşlı bir siyah adam vardı. O gün Jessica, diğer çocuklarla etrafta koşmak yerine yaşlı adamın önünde çimlere oturdu ve bütün öğleden sonra onun sadece altı telden çıkarabildiği seslerden büyülenerek oynamasını izledi.

Yaşlı adam asla parka dönmedi ama Jessica onu asla unutmadı. Bir hafta sonra annesi kimsenin teşhis edemediği bir hastalığa yakalandı. Hastalığı hızla ilerledi, içini kemiriyor ve onu gülümseyen, hayat dolu bir kadından, tanınmaz bir deri ve kemik torbasına dönüştürüyordu. Jessica'nın babası karısıyla birlikte soldu. Hastalık olarak
ilerledikçe depresyonu da ilerledi. Bir süpermarket memuru olarak aldığı maaş, onları zar zor ayakta tutmaya yetiyordu ve karısı hastalandıktan iki ay sonra işini kaybettiğinde, mali durumları çöktü.

Jessica'nın annesi, doktorların nihayet nadir görülen bir karsinoid tümör geliştirdiğini öğrendikten sonraki gün öldü.

Jessica'nın annesiyle ilgili son mutlu anısı, parkta her ikisinin de yaşlı gitarcıyı dinlediği o gündü.

Jessica, sanki bu anı, aldığı her notada yaşıyormuş gibi gitarı eline aldı. Derslere, dergilere ya da müzik kitaplarına ayıracak parası

yoktu ama mümkün olan her saniyeyi sevdiği enstrümanla geçiriyordu. Çok geçmeden tellere dokunma ve parmakla seçme konusunda kendine özgü bir stil geliştirdi ve enstrümanın ona verebileceği her sesi keşfetti. Kimsenin duymadığı şekilde gitar çalabiliyordu. On dokuz yaşındayken Güney Los Angeles merkezli küçük bir bağımsız plak şirketinden kendisine bir plak anlaşması teklif edildi. Yıllar boyunca onlar aracılığıyla altı albüm çıkarmış ve sayısız turneye çıkmıştı. Jessica, caz müziği sahnesinde iyi tanındı ve saygı duyuldu, ancak müziği en popüler radyo istasyonlarında çalınacak kadar yaygın değildi.

Üç yıl önce, plak şirketinin yöneticisi temellere geri dönmeye ve Jessica'nın kendi başına çaldığı birkaç videoyu YouTube'a yüklemeden önce kaydetmeye karar verdi. Yeteneğinin yanı sıra güzelliğine de bahse giriyordu.

Jessica basit bir şekilde büyüleyiciydi. Bir seksen altı boyunda, bir dansçının kıvrak vücuduna, düz omuz hizasında siyah saçlara, mıknatıs gibi koyu kahverengi gözlere, dolgun dudaklara ve kusursuz bir cilde sahip. Gittiği her yerde bakışları üzerine çekiyordu.

Kumar işe yaradı ama o bile bu kadar başarılı olacağını beklemiyordu. Ağızdan ağza iletişim ve sosyal ağlar aracılığıyla Jessica'nın YouTube videoları çığ gibi büyüdü. Yalnızca ilk ayda dünya çapında bir milyondan fazla izlendi ve adı YouTube'un ön sayfasında en çok izlenen klip olarak yer aldı. Bugün Jessica'nın albümlerinin çoğu ana akım, dünyaca ünlü pop gruplarının albümleri kadar satıldı ve indirildi.

Jessica'nın dikkati oturma odasına döndü. Önündeki küçük cam masanın üzerinde tek bir boş yemek tabağı ve yarısı içilmiş bir şişe kırmızı şarap duruyordu. Bunu görmek ona tek başına yemek yediğini hatırlattı ve sonunda gerçeklik onu yakaladı. Mark içeride değildi. Yakın zamanda da geri dönmeyecekti.

Jessica ve Mark, iki yıl önce onun bir konserinden sonra Sunset Bulvarı'ndaki Catalina Caz Kulübü'nde tanışmışlardı. O gece barda, etrafı hayranlar ve birkaç müzik muhabiriyle çevriliyken sahnede birinin takıldığını fark etti. Uzun boylu, geniş omuzlu ve güçlü bir fiziğe sahipti. Uzun gece yarısı siyahı saçları Viking tarzında arkadan

toplanmıştı. Ancak Jessica'nın dikkatini çeken yakışıklılığı değildi. Onun gitarını inceleme şekli ilginçti.

Kalabalıktan izin isteyerek ona yaklaştı ve enstrümanında bu kadar ilginç olan şeyin ne olduğunu merak etti. Bir süre sohbet ettiler ve Mark'ın da gitarist olduğunu öğrendi. Klasik eğitim almıştı ama bu yolu takip etmek yerine kendi hard rock grubunu kurmuştu. Onlara Dust deniyordu ve ilk albüm anlaşmalarını birkaç gün önce imzalamışlardı.

Sohbet Sunset Strip'te bir yerde akşam yemeğine dönüştü. Mark komik, zeki ve çekiciydi. Bunu birkaç tarih daha takip etti ve sekiz ay sonra Burbank'ta büyük bir deponun çatı katındaki dönüşümü birlikte kiraladılar.

İnternet ve müzik video kanallarının yardımıyla Dust'ın ilk albümü dünya çapında bir sansasyon yarattı. İkincileri henüz karıştırılmıştı ve bir ay içinde yayınlanması planlanıyordu. Yorucu tur programları yeniden başlamak üzereydi. Tur öncesi ısınma olarak Kaliforniya'nın her yerindeki daha küçük mekanlarda sekiz gizli konser veriyorlardı. İlki bu gece Fortuna'daydı. Mark ve grup o sabah ayrılmışlardı.

Jessica bacak bacak üstüne attı ve saatine baktı - 01:18. Garip bir pozisyonda uyuyakalmıştı ve boynunun sol tarafı sertleşmişti. Acıyı dindirerek ve yatağının yalnızlığından korkarak bir süre daha orada oturdu. Ama geceyi oturma odasında geçirmek muhtemelen onu daha da çok özlemesine neden olacaktı. Yatmadan önce şarabından son bir yudum aldı ve kokulu mumu üfledi.

Jessica uyuyanların en iyisi değildi ve bazen sonunda hafif bir uykuya dalmadan önce uzun bir süre bir o yana bir bu yana dönüp dururdu. Ancak bu gece şarabın da yardımıyla hemen uykuya dalmaya başladı. *Tıklayın, tıklayın.*

Gözlerini açmadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten bir şeyler mi duymuştu yoksa aklı ona oyun mu oynuyordu? Yatak odasının perdeleri çekilmemişti ve penceresinin hemen dışındaki dolunay parlıyordu.
tamamen karanlığı dışarıda tutmaya yetecek kadar. Jessica gözlerinin odada yavaşça dolaşmasına izin verdi - hiçbir şey.

Hareketsiz yatıyordu, dikkatle dinliyordu ama ses tekrarlanmıyordu. Bir dakika sonra yeniden uykuya dalmaya başladı. *Tıklayın, tıklayın.*

Bu sefer gözleri fal taşı gibi açıldı. Aklında hiçbir şüphe yoktu. Bir şeyler duymuştu. Ve dairesinin içinden geliyordu. Jessica yatakta doğruldu ve parmaklarını komodinin üzerindeki dokunmatik lambanın üzerinde gezdirdi. Gözleri hafifçe kısıldı. Bir yere musluk mu bırakmıştı? Ama eğer öyleyse, ses neden sabit değildi?

Tıklayın, tıklayın.

Nefesini tuttu ve nabzı boynunda hızla yükseldi. İşte yine oradaydı. Yatak odasının kapısının hemen dışından geliyordu. Koridorun ahşap zeminine hafifçe vuran bir ayakkabının topuğu gibi bir ses çıkardı.

“Mark?” diye seslendi ve bunu yaptığı için anında kendini aptal gibi hissetti. Birkaç hafta boyunca geri dönmeyecekti.

Jessica ne yapacağını tartışarak bir anlığına tereddüt etti. Ama başka ne yapabilirdi ki? Bütün gece yatakta endişe içinde mi kalacaksınız? Muhtemelen hiçbir şey değildi ama gidip kontrol etmesi gerekiyordu. Yavaşça yataktan kalktı. Üzerinde minicik bir şort ve çok ince kolsuz bir gömlekten başka bir şey yoktu.

Odasının dışına çıkıp koridorun ışıklarını açtı. Hiç bir şey. Bir süre bekledi. Ses yok. Koridorda dikkatli bir şekilde ilerlemeden önce depodan Mark'ın eski beyzbol sopasını aldı. Çıplak ayakları banyo zemininin soğuk fayanslarına dokunduğunda, içini rahatsız edici bir ürperti kapladı. Tüm musluklar güvenli bir şekilde kapalıydı. Damlama yoktu. Geri dönüp oturma odasını, mutfağı, Mark'ın oyun odasını ve antrenman odasını kontrol etti. Mutfaktaki saatin tik-tak sesleri dışında tüm daire tamamen hareketsizdi. Pencereleri yeniden kontrol etti - hepsi kapalıydı - kapılardı - hepsi kilitliydi.

Jessica başını salladı ve gözleri elindeki beysbol sopasına odaklanırken kıkırdadı.

“Evet, ben gerçek bir sayı vuruşçusuyum, ben.” Durakladı. 'Ama ne olur ne olmaz, seni yatağın yanında tutuyorum.'

Jessica odasına döndüğünde beysbol sopasını komodinin üstüne koyup yatağına dönmeden önce bir kez daha etrafına baktı. Lambayı kapattı ve tekrar yorganın altına girdi. Gözleri kapanırken

vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. Bazı gizli içgüdüler içinde hayata patladı. Bir çeşit tehlike sensörü. Ve hissedebildiği tek şey o odada yalnız olmadığıydı. Yanında başka biri daha vardı. İşte o zaman duydu. Dışarıdan gelen bir tıklama sesi değil, kontrol etmediği tek yerden gelen boğuk bir fısıltı sesiydi.

‘Yatağının altına bakmayı unuttun.’

Elli sekiz

Hunter gecenin geri kalanını bilgisayarda Whitney Myers'ın gerçekte kim olduğunu keşfederek geçirmişti.

Sabah, güçlü bir fincan sade kahvenin ardından Culver City ve Kelly Jensen'in stüdyosuna geri döndü. Dün gece penceresinden gördüğü yanıp sönen kırmızı ışık, duvardaki bir girintiye gizlenmiş kablosuz bir CCTV kamerasıydı. Kamera doğrudan küçük otoparkı işaret ediyordu. Kelly'nin stüdyosunda bilgisayar yoktu, dolayısıyla kamera ona ait olamazdı.

Sabah 6.00'da otoparkı Kelly'nin stüdyosuyla paylaşan mağazalardan yalnızca biri açıktı: Bay Wang'ın marketi. Hunter'ın şansı yaver gitmişti; kablosuz kamera yaşlı, kuşa benzeyen Çinli adama aitti.

Bay Wang'ın kırışık yüzü ve dikkatli gözleri sadece onun ne kadar yaşadığını, neler gördüğünü ve uzun yıllar boyunca biriktirdiği muazzam bilgiyi ima ediyordu.

Hunter'a, eski Ford kamyonetinin defalarca kırılmasının ardından oğlu Fang Li'den kamerayı arkaya takmasını istediğini söyledi.

Hunter ona kayıtları ne kadar geriye sakladığını sordu.

“Yıl,” diye yanıtladı Bay Wang, hiç solmayacakmış gibi görünen geniş bir gülümsemeyle. Hunter'ın yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. 'Bir yıl geriye giden kayıtlarınız var mı?'

'Evet. Her dakika.' Sesi bir fısıltı gibiydi ama sanki söylemek istediği şey için zamanı dolmak üzereymiş gibi kelimeler hızla çıkıyordu. Telaffuzu mükemmeldi, bu da uzun yıllardır Amerika'da

olduğunu gösteriyordu ama cümleler kesik kesikti. ‘Fang Li çok akıllı. Bilgisayarlarla arası iyi. Dosyaları kutulayan program yapıyor. On iki ay — dosyalar otomatik olarak silinir. Hiçbir şey yapmana gerek yok.'

Hunter başını salladı. 'Akıllı. Onlara bakabilir miyim?' Bay Wang'ın gözleri öyle ince bir çizgiye kadar kısıldı ki Hunter, onları kapattığını sandı. 'Mağazanın bilgisayarını görmek ister misin?' Hızlı bir baş sallama. 'Evet. Birkaç hafta önceki görüntüleri görmek isterim.”

Bay Wang eğildi ve gülümsemesi daha da genişledi. 'Tamam sorun değil ama ben iyi değilim. Fang Li ile konuşmam lazım. O burada değil. Aradım.’ Bay Wang tezgahın arkasındaki telefona uzandı. Mandarin dilini konuşuyordu. Konuşma birkaç saniyeden fazla sürmedi. "Fang Li geliyor" dedi ve telefonu bıraktı. 'Çok çabuk burada olun. Uzakta yaşama.' Saatine baktı. 'Henüz işe gitmiyorum. Çok erken.”

Hunter, Bay Wang'a Kelly Jensen'ı sordu. Neredeyse her gün, kendisi buralardayken dükkâna geldiğini ama bazen haftalarca ortadan kaybolduğunu söyledi. Kelly'yi çok seviyordu. Onun çok kibar, her zaman mutlu ve çok güzel olduğunu söyledi.

‘Benim ülkemde bütün köy ona evlenme teklif ediyor.’

Hunter beklerken gülümsedi ve dükkâna baktı. Bir fincan mikrodalgaya uygun kahve ve bir paket teriyaki aromalı kurutulmuş dana eti satın aldı. Birkaç dakika sonra Fang Li geldi. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve şampuan reklamındaki gibi parıldayan uzun siyah saçları vardı. Yüz hatları çarpıcıydı; babasının gençken nasıl göründüğünün bir kopyasıydı ama çok daha uzun ve yapılıydı. Dönüp Hunter'a elini uzatmadan önce hızla babasıyla konuştu.

'Ben Fang Li ama herkes bana Li der.'

Hunter kendini tanıttı ve ziyaretinin amacını anlattı. ‘Tamam, benimle gel, sana göstereyim.’ Li, Hunter'ı büyük, iyi organize edilmiş bir depo odasına açılan arka kapıdan geçirdi. Her yerde egzotik baharatlar, çeşniler, sabunlar, meyveler ve yanmamış tütsü karışımı tatlı ve hoş bir koku vardı. En uzak ucunda, ahşap merdivenlerin yukarısında dükkânın ofisi vardı. Duvarlarda yüzlerce Çin takvimi asılıydı; Hunter hiç bu kadar çok takvim görmemişti. Sanki onları

duvar kağıdı olarak kullanıyorlardı. Takvimlerin dışında birkaç eski metal dosya dolabı, ahşap bir raf, bir su soğutucusu ve üzerinde bilgisayar monitörü olan büyük bir masa vardı. Çince karakterler ekranda dans ediyordu. Li bunları okurken kıkırdadı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Hunter.

'Kendin ol. Bu işe daha uygun kimse yok.”

Avcı gülümsedi. 'Çok doğru.'

'Babam bu tür şeyleri sever. Atasözleri falan, bilirsin. Ama o kendi ekran koruyucusunu yaratmayı tercih ediyor, ben de onun için küçük bir ekran koruyucu programladım. Onun kendi bilgece sözlerinden oluşan bir listeden okunuyor.'

'Yani yaptığın bu mu? Bilgisayar programcılığı mı?'

"Hemen hemen."

‘Baban bir yıllık görüntüyü saklayabileceğini söyledi.’

'Bu doğru. Babamın organizasyon konusunda oldukça takıntısı vardır.” Depo odasındaki pencereyi işaret etti. 'Onun için hiçbir şey uygunsuz değil.'

Hunter başını salladı.

'Güvenlik konusunda da çok iyi. Günde yirmi dört saat çekim yapan beş kameramız var. Biri ön kapıyı alıyor, biri arkadaki otoparka bakıyor ve üçü de dükkanın içinde. Çok fazla sabit disk alanına sahip olmadan veya görüntüleri sıkıştırmadan bu kadar çok veriyi arşivlememizin imkanı yok. Bu yüzden, üç günden eski dosyaları otomatik olarak sıkıştıran ve ardından bunları yüksek kapasiteli harici sabit disklere arşivleyen küçük bir program oluşturdum.' Li sandalyesini geriye doğru yuvarladı ve masanın altındaki dört küçük siyah kutuyu işaret etti. “On iki ayın sonunda, bu dosyalar daha fazla yer açmak için otomatik olarak siliniyor.” Durakladı ve Hunter'a döndü. “Peki neye ihtiyacınız var, Dedektif?”

Hunter bir parça kağıda bir şeyler yazdı ve bunu Li'nin önündeki masaya koydu. ‘Bu tarihler arasında elinizde bulunan tüm görüntülerin bir kopyasına ihtiyacım var.’

Li kağıda baktı. 'Bütün bir haftanın değeri mi? Beş kameranın hepsinden mi?'

‘Olabilir ama otoparktaki görüntülerle başlayalım.’

Li öksürdü. 'Bu yüz altmış sekiz saatlik görüntü. Sıkıştırılmış olsa bile bu alır. .' gözleri kısıldı ve dudakları bir anlığına ses çıkarmadan hareket etti, '. . yaklaşık otuz DVD. Belki birkaç tane daha. Onlara ne zaman ihtiyacın olacak?'

'Dün.'

Li'nin yüzü soldu. Saatini kontrol etti. 'Profesyonel bir çoklu DVD fotokopi makinem olsa bile, ki bende yok, bu yine de günün çoğunu alırdı.' Hunter bir süreliğine bunu düşündü. 'Bir dakika. Eski dosyaların harici sabit disklerde saklandığını söylemiştin, değil mi?" Kara kutuları işaret etti. "Bu tarihlere ait dosyalar bunlardan birinde mi olacak?" Li, Hunter'ın önerdiği şeyi hemen anladı ve dudakları bir gülümsemeyle yayıldı. 'Öyle olacaklar, evet. Çok iyi fikir. Tüm sabit sürücüyü alabilirsin. İçlerinde arşivlenmiş CCTV görüntülerinden başka hiçbir şey yok.

Zaten babamın ihtiyaç duyacağı hiçbir şey yok. Sürücüyü herhangi bir bilgisayara kolayca bağlayabilirsiniz. Bu size çok zaman kazandıracak ama yine de dosyaları kendi tarafınızda açmanız gerekecek.'

'Bunu yapabiliriz.'

Li başını salladı. 'Sana onları nasıl bulacağını göstereyim.'

Elli Dokuz

Hunter yarım saatten kısa bir sürede Parker Center'a geri döndü ve doğrudan Bilgi Teknolojisi Bölümüne gitti. Brian Doyle masasındaydı, bir yığın kağıdı hızla okuyordu. Dünkü kıyafetlerin aynısını giyiyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzü tıraşsızdı. Masanın kenarında boş bir pizza kutusu vardı ve köşedeki kahve süzgeci neredeyse boştu.

Hunter, "Bütün gece burada mıydın?" diye sordu.

Doyle başını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Bakışları doğrudan Hunter'ın üzerinden geçti.

'İyi misin?'

Doyle'un gözleri sonunda odaklandı. 'Hımm? Evet, üzgünüm,

iyiyim.” Okuduğu sayfayı masanın üzerine koydu. 'Sadece yeterli personel yok ve çok çalışıyorlar. Herkes her zaman her şeye en kısa sürede ihtiyaç duyar. Her yerde birikmiş davalarım var. Ve bu öğleden sonra çok büyük bir operasyon var.' Sandalyesine yaslandı ve bir an Hunter'ı inceledi. “Yüzüne ne oldu?” Kaşının üstündeki kesiği işaret etti.

Hunter başını salladı. 'Bir kapıya yürüdüm.'

‘Elbette yaptın. Umarım kapı departmana dava açmaz.'

'Yapmaz.'

'*O?* A *kadın* bunu sana mı yaptın?'

'Uzun hikaye.'

“Bahse girerim.” Masasının kenarında bir yer açtı ve ona yaslandı. ‘Tamam Robert, senin burada olman için acil bir şey olmalı.’ Hunter başını salladı. “Ama sadece üç dakikanı ayırmana ihtiyacım var Jack. O zaman buradan gidiyorum.'

“Bu, Doktor Winston'ı o bombayla öldüren psikopatla mı ilgili?” Neredeyse fark edilmeyen bir baş sallama. Hunter eski dostunu bir daha asla göremeyeceğini hatırladığında göğsünün kalbinin etrafında sıkıştığını hissetti. ‘O iyi bir adamdı. Onunla birkaç kez karşılaştım.” Doyle saatine baktı. 'Ne istiyorsun?'

Hunter ona yüksek kapasiteli sabit sürücüyü verdi ve Doyle'un onu bilgisayarına bağlamasını bekledi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sabit diskteki tüm dizinler

sürücü mükemmel bir şekilde organize edilmişti; önce kamera konumuna, ardından tarihe göre. Hunter, "Bu dosyalar toplu olarak sıkıştırılamaz mı?" diye sordu.

‘Aynı anda değil. Çok büyükler. Çok yoğun işlemci gerektirir ve her makineyi çökertir, ama. Doyle işaret parmağını kaldırdı, 'onları bir uygulamanın içinde sıralayabilirsiniz. Bir dosyanın sıkıştırılması biter bitmez otomatik olarak listedeki bir sonraki dosyaya geçecektir. Bu şekilde orada olmanıza bile gerek kalmaz. Çalışmaya bırakın ve her şey bittiğinde geri gelin.'

'Bu işime yarayacak.'

Doyle gülümsedi. 'Lütfen bana bu dosyaların hepsine ihtiyacın olmadığını söyle. Yüzlercesi var. Bu günler sürecek.”

“Hayır.” Hunter başını salladı. 'Başlangıç için sadece birkaçı.' 'Tamam, bu durumda sana yapılacak en kolay şeyi anlatacağım. Bu harici bir sürücü olduğu için ofisinizdeki makineyi tıkamak yerine onu boş bir dizüstü bilgisayara bağlayabilirim. Bu şekilde, ihtiyacınız olduğunda makineniz üzerinde çalışabilir ve dizüstü bilgisayarı kendi işini yaptığı için bir kenara bırakabilirsiniz. Bana beş dakika ver, senin için her şeyi ayarlayacağım.'

Altmış

Hunter'ın masasındaki telefon neredeyse ofisine girdiği anda çaldı. Doktor Hove'du bu.

Robert, sana Jensen'ın bazı laboratuvar sonuçlarını göndermek üzereyim. Ekibimin ellerinden gelen her şeyi hızlandırmasını sağladım.'

Teşekkür ederim doktor. Elimizde ne var?' Az önce içeri giren Garcia'ya telefonunu alıp dinlemesini işaret etti.

'Tamam, beklediğimiz gibi kurbana sakinleştirici verildi. Kanında Estazolam adlı ilacın izlerini bulduk. Bu bir uyku ilacı.” “Genellikle uykusuzluğun kısa süreli tedavisi için reçete edilir, değil mi?” diye onayladı Hunter.

Doktor Hove, Hunter'ın uykusuzluk hakkında çoğu doktordan daha fazla şey bildiğini unutmuştu.

'Bu doğru. Nispeten yüksek konsantrasyonu göz önüne alındığında, katilin öldüğü gün onu sakinleştirmek için bu ilacı kullandığını düşündük. Onu bodruma atmadan önce. Yine de aşırıya kaçmadı. Onu birkaç saatliğine bayıltmaya yetecek kadar kullandı."

Hunter sandalyesine yaslandı.

'Fakat ilginç olan şu ki, başka bir ilacın da hafif izlerini bulduk. Mexitil diye bir şey. Bu bir anti-aritmik ilaçtır.”

“Neye karşı?” diye sordu Garcia.

'Ventriküler aritmi adı verilen kalp rahatsızlığını tedavi etmek için kullanılan yaygın bir ilaç.'

Hunter masasındaki kağıtları karıştırmaya başladı. Dönen

sayfaların sesini tanıyan doktor, "Eğer onun tıbbi kayıtlarını arıyorsan, zahmet etme Robert," dedi. 'Kalbi bir yarış atınınki kadar güçlüydü. Durumu yoktu."

Hunter durdu ve bir anlığına düşündü. 'Bu Mexitil'in yan etkileri nelerdir doktor?'

'Çok iyi, Robert. Mexitil, farmakolojik olarak bildiğiniz gibi lokal anestezik olan Lidokaine benzer. Başlıca yan etkisi hafif uyuşukluk ve kafa karışıklığıdır. Ancak ventriküler aritmi sorunu olmayan biri tarafından alınırsa, bu hafif uyuşukluk orta ila orta şiddette olabilir. haşin. Ve buna neden olmak için yüksek dozda ilaca ihtiyacınız bile yok. Ama yaptığı tek şey bu. Seni nakavt etmeyecek. Bu senin uyuklamana bile neden olmaz.'

Hunter bunu düşündü. Mantıklıydı. Muhtemelen kurbanların hiçbirinde kısıtlama izi olmamasının nedeni buydu. Eğer katil onları sürekli bir kafa karışıklığı ve uyku hali içinde tutuyorsa, onları hareketsiz bırakmasına gerek yoktu.

Hunter, "Katilin Mexitil'i kullanmayı seçmesinin başka bir nedeni olabilir mi?" diye sordu. 'Eğer sadece kafalarını uçurmak isteseydi, bir takım uyuşturucular kullanabilirdi.'

'İnternette elde edilmesi kolay bir uyuşturucu.'

Garcia, "Günümüzde çoğu uyuşturucu da öyle, Doktor," diye karşı çıktı.

“Doğru.” Kısa bir duraklama oldu. 'İlaca aşina olma ihtimali her zaman vardır. Kendisi de bu durumdan muzdarip olabilir.' Hunter zaten bilgisayarına tıklayıp ilaç hakkında daha fazla bilgi bulmak için internette arama yapıyordu. 'Veritabanınızı kontrol edebilir misiniz Doktor? Beş geriye git. . hayır, on yıl. Bir cinayet kurbanının kanında Mexitil'in bulunduğu herhangi bir vaka var mı?'

‘Sorun değil.’ Bu kez Doktor Hove’un tarafından çevrilen sayfaların sesi geldi. “Kurbanın tırnaklarının altından çıkarılan koyu bakır renkli tozdan da sonuç aldım. Tuğla tozu.”

Hunter'ın kaşları havaya kalktı.

'Bunun tam olarak ne tür bir tuğla olduğunu tespit edebiliriz. Yapabilirsek sana haber veririm.” Doktor boğazını temizlemek için öksürdü. 'İlk başta tutulduğu yerden çıkmaya çalıştığını düşündüm.

Tuğla duvarlı bir yerde. Ama bildiğiniz gibi eğer öyle olsaydı tırnakları mutlaka çatlar ve kırılırdı. . hatta belki eksik olanlar. Hiçbiri yontulmamıştı bile. Pençelere ayrılmışlardı, hatırladın mı? Belki de katilin sivri tırnaklara karşı tuhaf bir fetişi vardır.'

Hunter'ın gözleri hızla bilgisayarından resim panosuna geçti. 'Tırnaklarının altında başka bir şey bulunamadı mı?'

Doktor, "Evet, kendi derisinin bir kısmı" diye onayladı. ‘Ölmeden önce ağzını, kasıklarını ve dikişlerini kazıdı.’

'Sadece *o* deri?'

'Bu doğru.'

Hunter kendi kendine başını salladı. 'Tamam doktor. Başka bir şey olursa beni ara.' Telefonu bıraktı ve bir süre kendi tırnaklarına baktı. "Bir silah," diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordu Garcia, sandalyesini masasından uzaklaştırarak. 'Bir silah. Bu yüzden tırnakları pençe gibiydi.” Hunter ayağa kalktı ve resim panosuna yaklaştı. “İlk kurbanımızın olay yeri resimlerine bakın.” Laura Mitchell’in ellerindekini işaret etti. Tırnaklarında tuhaf bir şey yoktu.

"Dosyalama yok," diye onayladı Garcia.

'Doktorun önerdiği gibi sivri tırnaklara sahip olmak katilden kaynaklanmadı. Kelly bunları kendisi keskinleştirmek için bir tuğla duvar kullandı. Sanırım onu esir alan kişiye saldırmak istedi. Boş bir hücrede düşünebildiği tek silah oydu.”

Garcia alt dudağını çimdikledi. 'Ama tırnaklarının altında tuğla tozu ve kendi derisinden başka hiçbir şey bulunamadı. Bu yüzden onları kullanma şansı hiç olmadı.”

“Doğru.” Hunter masasına dönmüş ve not defterini karıştırıyordu. 'Doktor Kelly'nin organlarının hafif dehidrasyon ve yetersiz beslenme belirtileri gösterdiğini söyledi, değil mi? Sanırım kendini aç bıraktı.”

Garcia kaşlarını çattı.

'Meksitil. Kelly'nin üzerinde iğne izi yoktu, hatırladın mı?'

'Onu yemeğiyle besliyordu.'

Hunter masasına yaslandı. ‘Muhtemelen yiyeceğe ilaç konulduğunu anladı.’

“Bu yüzden baş dönmesinden kurtulmak için yemek yemeyi

bıraktı.” Garcia, Hunter'ın düşüncelerini anladı. 'Ama bu onu karşılık veremeyecek kadar zayıf yapmaz mı?'

'Birkaç gün yemeksiz kalsaydı öyle olurdu ama durum böyle değildi.'

'Sadece bir gün. Doktor Hove da böyle söyledi, değil mi?'

Hunter başını salladı. 'Mexitil uygun bir sakinleştirici değil. Kelly'nin sadece birkaç saatliğine bu işten uzak durması gerekiyordu.'

'Baş dönmesini gidermeye yetecek kadar ama gücünün tamamını almaya yetmiyor. Peki bunu nasıl bilebilir?'

'Yapmadı. Kumar oynadı.”

“Böylece aklına gelen tek silaha tırnaklarını çaktı.” Garcia nefes verirken elini saçlarının arasından geçirdi. 'Oradan çıkmak istedi. Tükendiğini bildiği için kendisi bir şeyler yapmaya çalışıyordu. zamanı gelmişti ve umudu tükenmişti. Onu kurtarmamızı beklemekten yoruldu.”

Hunter'ın cep telefonu çalmaya başladı.

"Dedektif Hunter" dedi ve kapaklı telefonu kulağına götürdü. Dedektif, ben Özel Harekat santralinden Tracy. Aradığınız şüpheliyle ilgili bilgi hattını ben yönetiyorum, James Smith.'

'Evet?'

'Telefonda o olduğunu iddia eden biri var.'

Hunter yüzünü buruşturdu. 'Evet, şu ana kadar bunlardan yaklaşık elli tane yaşadık. Sadece onunkini al..."

Tracy, "Dedektif," diye sözünü kesti. "Sanırım bu aramaya cevap vermelisiniz."

Altmış Bir

Hunter dikkatini çekmek için ortağına parmaklarını şıklattı. Bunu yapmak zorunda değildi; Garcia, Hunter'ın ifadesindeki değişikliği çoktan fark etmişti. Hunter, Tracy'ye, "Bir iz mi başlatmak istiyorsunuz?" dedi.

"Hepimiz buradayız, Dedektif."

Hunter kendi kendine başını salladı. 'Tamam, onu bağlayın.'

Hatta bir tık sesi duyuldu, ardından bir saniyelik statik

bir ses geldi. Avcı bekledi.

Hattın diğer ucundaki kişi de aynısını yaptı.

“Ben Dedektif Robert Hunter.” Hunter sonunda sessizliği bozdu. Oyun oynayacak havasında değildi.

‘Neden peşimdesin?’ Cümle sakin, telaşsız bir ses tonuyla söylendi. Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi, sanki telefonunun ahizesi birkaç kat kumaşla sarılmış gibiydi.

'James Smith mi?'

Kısa bir duraklama oldu. Aynı soğuk ses tonuyla “Neden peşimdesin?” diye tekrarladı.

“Neden peşinde olduğumuzu biliyorsun.” Hunter'ın sakin sesi Smith'inkiyle eşleşiyordu. 'Bu yüzden kaçtın, değil mi?'

'Şehrin her yerindeki gazetelerde resmim var. Polisin devam eden bir soruşturmayla ilgili olarak benimle konuşmak istediğini söylediler ancak başka ayrıntı verilmedi. Bu yüzden bana şunu söylemeni istiyorum: neden peşimdesin? Devam eden herhangi bir soruşturmayla nasıl bir bağlantım var?'

'Neden içeri gelmiyorsun James? Oturup konuşabiliriz. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım.'

Acı bir kahkaha. “Korkarım bunu şu anda yapamam Dedektif.” “Şu anda en iyi seçeneğiniz bu. Başka ne yapabilirsin? Sonsuza kadar kaçamaz veya saklanamazsınız. Söylediğin gibi, bütün gazetelerde senin fotoğrafın var. Ve orada kalacak. Er ya da geç birisi sizi sokakta, bir mağazada, arabada tanıyacaktır. Görünmez olmadığını biliyorsun. İçeri gelin ve konuşalım.'

'Gazetelerdeki resim berbat ve sen de bunu biliyorsun; grenli, odak dışı ve kısmen belirsiz. Bu umutsuz bir girişim. sorun yaşadım kendimi tanımak. Gazeteler bu resmi sonsuza kadar yayınlamaya devam etmeyecek, özellikle de bundan bir sonuç alamadığınız takdirde. Bir hafta içinde Sunset Strip'te çıplak dans edebilirdim ve kimse beni tanıyamazdı.' Hunter cevap vermedi. Bunun fazlasıyla doğru olduğunu biliyordu.

"O halde size bir kez daha soracağım Dedektif. Neden peşimdesin? Peki devam eden büyük bir soruşturmayla nasıl bir bağlantım var?' 'Neden peşinde olduğumuzu bilmiyorsan, bir soruşturma yürüttüğümüzü nereden biliyorsun?' *ana* soruşturma? Hiçbir gazetede bundan bahsedilmiyor." "Ben o kadar aptal değilim, Dedektif. LAPD konuşmak istediği herkesin anlık fotoğrafını yayınlayacak belgeleri alsaydı, Kaliforniya'da tüm fotoğraflar için yeterli kağıt olmazdı. Yayınlanan birkaçı her zaman büyük bir soruşturmayla ilgilidir. Büyük bir şeyler oluyor ve sen bir şekilde benim de bu işin içinde olduğumu düşünüyorsun.'

Smith haklıydı, diye düşündü Hunter, aptal değildi.

"Yani bana tüm bunları kendi başına çözdüğünü söylüyorsun ama neden kapına geldiğimiz hakkında hiçbir fikrin yok?"

'Ben de sana bunu söylüyorum.'

Smith'in ses tonundaki bir şey Hunter'ın ilgisini çekti. "O halde neden içeri gelmiyorsunuz, biz de her şeyi halledebiliriz?"

'Güle güle, Dedektif.'

"Bekle." Hunter, Smith'i bağlantıyı kesemeden durdurdu. "LAPD'nin hangi bölümünde çalıştığımı biliyor musun?"

Garcia ortağına baktı ve kaşlarını çattı.

Smith bir an tereddüt etti.

'Sahtekar?'

Garcia'nın kaşları daha da kırıştı.

Bunu takip eden duraklama birkaç saniye sürdü.

'Hayır, dolandırıcılık ekibinden değilim.'

Sessizlik.

'James mi? Hala orada mısın?'

'Hangi bölüm?'

Hunter, Smith'in sesinde farklı bir gerginlik fark etti.

'Cinayet.'

'*Cinayet?* Bakın, santrallerin arasında dolaşmayı sevmiyorum. Seninle doğrudan iletişime geçebileceğim bir numara ver bana." Sesindeki gerginlik endişeye dönüşmüştü.

'Neden bana numaranı vermiyorsun?'

'Oyun oynamak istiyorsan kendine göre davran. Hoşçakal

Dedektif.” “Tamam.” Hunter onu tekrar durdurdu. 'Senin yönteminle oynayacağız.' Smith'e numarasını verdi ve hat kesildi. Hunter hızla cep telefonundaki bir düğmeye bastı ve tekrar Özel Harekat santraline ulaştı. 'Tracy, orada mısın?'

"Buradayım Dedektif."

'Bana bir şeyin olduğunu söyle.'

Üzgünüm Dedektif, bu adam her kimse, gerçekten aptal değil. Ön ödemeli bir cep telefonu kullanıyor. Ya GPS çipi olmayan çok ucuz bir tane ya da onları nasıl devre dışı bırakacağını biliyor.'

Hunter, GPS çipli telefonların çalışma mantığını biliyordu. Uçakların kullandığına benzer şekilde her on beş saniyede bir yer belirleyici işaret ışığı yaydılar. GPS uyduları daha sonra telefonun konumunu çok hızlı bir şekilde en yakın on beş ila yirmi feet mesafeye sabitleyebiliyordu. James Smith'in de bunu bildiği açıktı.

Hunter, "Nergilemeye ne dersiniz?" diye sordu.

Daha önce de söylediğim gibi bu adam aptal değil, Dedektif. Görüşme sırasında hareket halindeydi. Yani hızlı hareket ediyordu. Bağlantı kesildiğinde telefon hemen kapatıldı.'

“Kahretsin!” Hunter elini saçlarının arasından geçirdi. Konum sinyali göndermeyen bir cep telefonunun yerini tespit etmenin en doğru yönteminin üçgenleme olduğunu biliyordu. Canlı bir cep telefonu, mevcut en iyi sinyali aldıklarından emin olmak için çevredeki cep telefonu kuleleriyle sürekli olarak yayın halindedir. Üçgenleme, telefondan en güçlü sinyali alan üç kuleyi belirleyerek ve bunların kapsama yarıçapını çizerek çalışır. Üç yörüngenin kesiştiği noktada telefon bulunuyor. Doğruluğu, üç sinyal alma kulesinin birbirine ne kadar yakın olduğuna bağlıdır. Los Angeles gibi yüzlerce baz istasyonunun bulunduğu bir şehirde doğruluk neredeyse GPS çipindeki kadar hassas olabilir. Hareket halinde olma sorunu da buradan geliyor. Los Angeles'ta cep telefonu kuleleri nispeten birbirine yakındır. Üçgenleme işlemi on ila on beş dakika kadar sürebilir. Bu işlem sırasında söz konusu cep telefonu üç üçgen kuleden birinin kapsama alanı dışına çıkıp yeni bir kulenin kapsama alanına girerse, tüm süreç başarısız olur ve yeniden baştan başlamak zorunda kalır. James Smith hareket eden bir arabadan

veya hatta bir otobüsten arıyor olsaydı, sinyali sürekli olarak kuleden kuleye atlayacaktı.
dakikalar içinde kule. Üçgenleme neredeyse imkansız olurdu. Tracy haklıydı. James Smith ilk defa gelen biri değildi.

'Tamam Tracy, yapmanı istediğim şey şu. .'

Altmış İki

İnsanları hayatta oldukları için mutlu eden Los Angeles bahar sabahlarından biriydi. Gevrek mavi gökyüzü, hafif rüzgarlar ve yirmi iki santigrat dereceyi geçmeyen sıcaklıklar. İnsanlar gülümsemeden edemediler. Böyle günlerde polis teşkilatındaki her dedektif LAPD'nin üstü açık, üstü açık arabalar çıkarmasını diliyordu. Bunların yokluğunda Garcia'nın Honda Civic'i yeterli olurdu. En azından kliması vardı; Hunter'ın eski Buick'inde olmayan bir şey bu.

Century City'ye ve A&E TV ağı stüdyolarına giderken Garcia, üstü açık kırmızı üstü açık bir BMW ile aynı hizaya geldi. Kaşları en ince çizgilerine kadar alınmış, kısa saçlı bir esmer, başını sürücünün omzuna dayamıştı. Parlayacak şekilde parlatılmış kurşun kafası olan, vücuduna iki beden küçük görünen bir spor yeleği giyen, kaslı bir adamdı. Hunter onları bir dakika kadar gözlemledi. Kadın tamamen sevilmiş görünüyordu. Parmaklarını gelişigüzel saçlarının arasında gezdirdi ve bir an ona Garcia'nın karısı Anna'yı hatırlattı.

Hunter aniden Garcia'ya dönerek, "Anna'ya zarar verir misin?" diye sordu.

Soru o kadar şaşırtıcı ve karakterine aykırıydı ki, Garcia iki kez karar vermek zorunda kaldı ve neredeyse yoldan çıkıyordu. *'Ne?'*

'Anna'ya fiziksel olarak zarar verir miydiniz?'

'Ben de bunu söylediğini duyduğumu sanıyordum. Ne oluyor Robert? Bu soru gerçek mi?'

Birkaç saniye geçti. Hunter şaka yapıyorsa hiçbir şeyi açıklamıyordu.

'Sanırım bu şu anlama geliyor *HAYIR,* o zaman," dedi Hunter.

'Bunun anlamı *hayır.* Anna'ya neden zarar vereyim ki? Fiziksel

olarak mı yoksa başka bir şekilde mi?'

Garcia, Anna Preston'la lisede tanışmıştı. Alışılmadık bir güzelliğe sahip tatlı bir kızdı. Garcia neredeyse anında aşık oldu. Yine de ona çıkma teklif etme cesaretini toplaması on ayını aldı. İkinci sınıfta çıkmaya başladılar ve Garcia, evliliklerinin hemen ardından evlenme teklif etti.
mezuniyet. Hunter birbirlerine olan sevgisi ve bağlılığı kendileriyle aynı olan bir çift bilmiyordu.

Hunter, "Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, ona hiçbir şekilde zarar vermezsin, öyle mi?" diye ısrar etti.

Garcia'nın yüzüne damgalanan kafa karışıklığı yoğunlaştı. 'Aklını mı kaybettin? Beni dinle. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, ne olursa olsun; *Asla* Anna'yı incitti. O benim için her şeydir. O olmadan ben yokum. Şimdi sen ne söylemeye çalışıyorsun Robert?'

“Neden?” Hunter’ın sesi düzgün geliyordu. '*Neden* ona hiç zarar vermez misin? Ne yaparsa yapsın. . ya da dedi. . veya herhangi bir şey. .'

Garcia, RHD'ye katıldığından beri neredeyse dört yıldır Hunter'ın ortağıydı. Hunter'ın sıradan bir dedektif olmadığını biliyordu. Olayları Garcia'nın şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha hızlı çözebiliyordu. Çoğu zaman, o açıklayana kadar kimse bunu nasıl yaptığını bile anlayamıyordu ve sonra her şey çok basit görünüyordu. Hunter konuştuğundan çok daha fazlasını dinledi. Konuştuğunda ilk başta söylediği her şey mantıklı gelmiyordu ama sonunda her şey bir yapboz gibi yerli yerine oturuyordu. Ama bazen Garcia, Hunter'ın bu gezegendeki herkesten farklı bir boyutta yaşadığını kabul etmek zorunda kalıyordu. Bu da o zamanlardan biriydi.

'Çünkü onu seviyorum.' Garcia'nın sözleri bilinçsizce şefkatle kaplıydı. 'Bu dünyadaki herkesten ve her şeyden çok.' 'Kesinlikle.' Hunter'ın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. 'Ve sanırım katilimiz de öyle.'

Altmış Üç

Trafik tıkanmaya başladı ama Garcia hâlâ Hunter'ın sözleri karşısında uyuşturulmuştu. Endişeli sürücüler arkalarından korna çalmaya başladı. Daha sabırsız olanlar zaten pencerelerinden küfürler yağdırmaya başlamışlardı. Garcia onları görmezden geldi ve kendi zamanında yavaş yavaş ilerledi. Dikkati hâlâ Hunter'ın üzerindeydi.

Lütfen bana bu deliliğin arkasında bir mantık olduğunu söyle. Ne diyorsun Robert? Katil karıma aşık mı?'

Hunter, "Hayır, Anna'yla değil" diye yanıtladı. 'Peki ya katil tüm kurbanlarına aşık olduğunu düşünüyorsa?'

Bunu düşünürken Garcia'nın gözleri kısıldı. 'Ne, *ikisi birden*

"Evet."

"Aynı zamanda mı?"

'Evet.'

'Ve takıntılı hayran sevgisinden bahsetmiyoruz, öyle mi?'

'HAYIR.'

Gözleri daha da kısıldı. ‘Onlara gerçekten aşıksa neden onları bu kadar vahşice öldürsün ki?’

'Onu söylemedim *öyleydi* Onlara aşığım,' diye açıkladı Hunter. 'O dedim *düşünüyor* onlara aşık. Ama asıl aşık olduğu şey onların imajıdır. Kim olduklarını değil, kimi temsil ediyorlar.'

Sessizlik.

Farkındalık saniyeler sonra geldi.

'Orospu çocuğu! Her iki kurban da ona başka birini hatırlatıyor," dedi Garcia sonunda anladı. 'Sevdiği biri. Bu yüzden birbirlerine bu kadar benziyorlar.” Hunter başını salladı. 'İstediği onlar değil. Ona hatırlattıkları kişi bu.” Üstü açık BMW'nin uzaklaşmasını izledi. 'Her iki kurbanda da dikiş atılmadan önce morarma olmaması başından beri beni rahatsız ediyordu. Düşünmeye devam ettim: Onları fidye için kaçırmadığına göre, onları hemen öldürmek yerine saklamasının bir nedeni olmalı, ama daha da önemlisi onlara son dakikaya kadar dokunmamasının da bir nedeni olmalı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hangi yolu izlersem izleyeyim morarma olmayacağını

anlayamıyordum. Eğer katil bunları saklıyorsa
Kadınlar cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için morarma olurdu. . İntikam için morarma olurdu. . Kadınlara ve hatta esmer ressamlara karşı geçmişteki bir travmanın neden olduğu genel nefret, morarmalara neden olurdu. . Eğer takıntılı bir hayran olsaydı morarma olurdu. . Sadist paranoya, morarma olurdu. . Saf cinayet çılgınlığı, morarma olurdu. . Hiçbir şey uymadı."

Garcia kaşlarını kaldırdı.

"Bunu ilk olarak birkaç gün önce Patrick Barlett ile röportaj yaparken duydum ama sanırım bilinçaltıma kazındı." "Patrick Barlett mi?" Garcia kaşlarını çattı. "Laura Mitchell'in eski nişanlısı mı?" Hunter trafiğin akışını izlerken başını salladı. Sağlarında beyaz bir Peugeot kullanan siyahi bir kadın başını sallıyor ve belli ki bir şeye şarkı söylerken el kol hareketleri yapıyordu. Hunter'ın kendisine baktığını fark etti ve utanarak gülümsedi. Devam etmeden önce gülümsedi. Patrick ne olursa olsun Laura'ya asla zarar vermeyeceğini söyledi. Onu çok seviyordu."

'Evet, bunu hatırlıyorum.'

'Ne yazık ki o gün Patrick'in tepkilerini gözlemlemek beni her şeyden daha çok endişelendirdi. Sadece elimden kaçtı. Ancak bu düşündüğünüzden daha sık olur. Olarak bilinen iki koşulun birleşiminin bir yan ürünüdür. *aktarım* Ve *projeksiyon*.'

Garcia kaşlarını çattı.

Hunter, "Bazı kocalar kendilerine kendi karılarını hatırlatan fahişeler ararlar" diye açıkladı. 'Bazı insanlar eski bir lise sevgilisine veya öğretmenine, hatta kendi anne veya babasına benzeyen kız arkadaşlar veya erkek arkadaşlar arar.'

Garcia, dördüncü sınıftayken tarih öğretmenine aşık olan çocukluk okul arkadaşını düşündü. Çıkabilecek kadar büyüdüğünde, sahip olduğu her kız arkadaşı, yıllar sonra evleneceği kişi de dahil olmak üzere, o öğretmenin tıpatıp aynısıydı.

'Her neyse,' diye devam etti Hunter, 'aktarım ve yansıtmayla eşleştirilmiş birine benzeme fikri bir dakika öncesine kadar aklıma gelmedi.'

"Kahretsin!" Garcia sıktığı dişlerinin arasından yavaşça nefes

verdi, kafa karışıklığı sonunda zihninde netleşmeye başladı. 'Kaçırdığı kadınlara baktığında aklı başkasını görüyor çünkü *istiyor* başka biri olmalarını. O birisiydi *tamamen* aşık. Ne olursa olsun asla incitmeyeceği biri. Bu yüzden herhangi bir morarma yok."

Hunter'dan hızlı bir selam. 'Bu projeksiyon tarafı.'

"Ama durun bir saniye." Garcia başını salladı. 'Onları hâlâ öldürüyor. . çok vahşice. Bu, bu teoriye aykırı değil mi?'

'Hayır, güçlendirir. Aktarım ve yansıtma ne kadar güçlü olursa katilin hayal kırıklığına uğraması da o kadar kolay olur. Olmalarını istediği kişiyle aynı görünüme sahip olabilirler ama aynı şekilde hareket etmezler, konuşmazlar veya başka hiçbir şey yapmazlar. Ne kadar istese de asla istediği kişi olamayacaklar.'

Garcia bir süreliğine bunu düşündü. 'Ve bunu anladığı anda neden onları saklasın, değil mi?'

'Bu doğru. Ama yine de onları doğrudan öldürmeye cesaret edemiyor. Bu yüzden onları terk ettiğinde hâlâ hayatta oluyorlar. Bu yüzden ölmeleri gerekirken orada bile değil. Gitmelerini görmeye dayanamıyor. İşte bu yüzden kendi kendini harekete geçiren tetik mekanizmasını yarattı."

"Yani orada olması gerekmiyor."

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter.

Garcia düşünceli kalmaya devam etti. "Yani onun gerçek aşkı öldü mü?" "Büyük ihtimalle," diye itiraf etti Hunter. 'Ve bu yüzden çatlamış olabilir. Aklı onu bırakamıyor.'

Garcia yanaklarının yavaşça sönmesine izin vermeden önce yanaklarını şişirdi. "Onun da kurbanlarının öldüğü gibi dikiş atılarak mı öldüğünü düşünüyorsunuz?" Onu da mı öldürdüğünü düşünüyorsun?"

Hunter pencereden bulutsuz, bebek mavisi gökyüzüne baktı ve düşüncelerinin de aynı derecede net olmasını diledi. 'Bunu öğrenmemizin tek yolu var.'

Telefonuna uzandı.

Altmış Dört

A&E TV ağının Los Angeles şubesi Century City'de bulunuyordu. Ünlü Twin Century Plaza Towers'tan ikisinin binasının dokuzuncu katında on beş ofis bulunuyordu. Binaların, 2001 yılında Manhattan'ın Dünya Ticaret Merkezi'ne düzenlenen terör saldırısında yıkılan ikiz kulelere benzemesi tesadüf değildi. Aynı mimar tarafından tasarlanmışlardı.

A&E TV ağının giriş lobisindeki resepsiyon bankosunun arkasındaki kızıl saçlı kadın, güzel olmaktan ziyade çarpıcı diyebileceğiniz türdendi. Hunter ve Garcia tezgâha yaklaşırken, işaret parmağını kaldırıp sadece biraz bekleyeceğini işaret ederken kibarca gülümsedi. Birkaç saniye sonra kulaklığına dokundu ve yanıp sönen mavi bir ışık söndü.

“Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?” Bakışları iki dedektifin arasında gidip geldi ve Hunter'a odaklandı. Gülümsemesi ekstra bir ışıltı kazandı. Stüdyolarının hazırladığı eski bir belgesel hakkında birisiyle konuşmaları gerektiğini söyledi. Resepsiyonist rozetlerine baktı ve tavrı değişti. Hızlı bir dahili arama ve iki dakika sonra uzun bir koridorun sonundaki bir ofise götürülüyorlardı. Kapının üzerindeki pankartta Üretim Direktörü Bryan Coleman yazıyordu.

Hunter ve Garcia kapısında belirdiğinde masanın arkasında oturan adam gülümsedi. Onun da eller serbest kulaklığı vardı. Mavi ışık yanıp sönüyordu. Her iki dedektife de içeri girmelerini işaret etti, ayağa kalktı ve masasının önüne doğru ilerledi. Hunter'dan en az beş santim daha uzundu, kısa kesilmiş siyah saçları ve boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasında birbirine yakın duran delici kahverengi gözleri vardı.

Hunter kapıyı arkasından kapatıp bekledi. Coleman'ın masasının önündeki iki sandalye kutularla doluydu. Her iki dedektif de ayağa kalktı. 'Bunu bugün yeniden teslim etmemiz gerekiyor. Coleman, Hunter ve Garcia'ya başını sallarken ellerin serbest olduğunu söyledi. Konuştuğu kişinin sözünü kesmeden önce yalnızca yarım saniye dinledi. ‘Dinle, eğer bugün tekrar teslim almazsak hesabımızı farklı bir şirkete devredeceğiz, anladın mı?’ Bir duraklama daha.

'Evet, bu öğleden sonra güzel.
saat üçten önce daha da iyi. . Bekliyor olacağım.' Serbest kalan ellerini sağ kulağından çıkardı ve masasına attı.

Coleman, iki koltuktaki kutuları temizlemeden önce her iki dedektifin elini sıkarken, "Karışıklık için özür dilerim" dedi. ‘Genişliyoruz. Tesisi taşımamız gerekiyordu ama birkaç ay önce karşımızdaki şirket iflas etti.' Kayıtsızca omuz silkti. 'Resesyon, biliyor musun? Biz de onun yerine onların ofislerini almaya karar verdik. Daha kolay ama daha az stresli değil.” Masasındaki telefonu işaret etti. 'Teslimat şirketleri kurnaz küçük piçlerdir. Eğer onlara izin verirsen, seni ezip geçerler.'

Hunter ve Garcia kibarca başlarını salladılar.

Coleman ellerini çırptı. 'Senin için ne yapabilirim?' Hunter koltuğa oturarak, 'Ağınızın yapımcılığını üstlendiği, Batı Yakası sanatçıları hakkında bir belgesel arıyoruz' dedi.

'Bu belgeselin adını biliyor musun?'

Hunter not defterini kontrol etti. 'Evet, adı *Canvas Beauty, Batı Yakasından Yaklaşan Yetenekler.*'

Coleman başını geriye eğdi. *'Tuval Güzeli mi?'* dedi şaşırmış bir kıkırdamayla. 'Vay. Bu üç belki de dört yıl önceydi.” “Üç,” diye onayladı Hunter.

'Bunun için yapım ekibindeydim. Çok düşük bütçeli bir şey.” Coleman gözlüğünü çıkardı ve bir parça bezle parlatmaya başladı. 'Bu belgesel bir tesadüftü. Bir promosyon hilesi. İstediğinin bu olduğundan emin misin?'

Hunter sol dirseğini sandalyenin koluna, çenesini de parmak eklemlerine dayadı. "Ne demek şans eseri?"

Coleman, "İlk etapta çekilmesinin tek nedeni o zamanki bölge müdürümüzdü" diye açıkladı. 'Kızı bir sanatçıydı, bir ressamdı. Bir süredir olay yerine girmeye çalışıyordu ancak pek başarılı olamadı. Böylece birdenbire yeni bir belgesel senaryosu programımızın en üst sıralarında yer aldı. İşin esasını biliyorsunuz; gerçekten yetenekli birkaç yeni sanatçıyı dahil edin, kızını bu işin tam ortasında öne çıkarın ve en iyisini umun.'

'İşe yaradı mı?'

Coleman tereddütle başını salladı. 'Sanırım işini yaptı. Fark edildi ve bence sanatında iyi durumda. O bölge müdürü birkaç yıl önce bizi terk etti, o yüzden gerçekten bilemiyorum.'

“Adı ne?” diye sordu Garcia. ‘Bölge müdürünün kızı mı?’

'Hımm. Coleman tükenmez kalemle oynamaya başladı. 'Martina' diye hatırladı. 'İşte bu, Martina Greene. Bu belgeselle neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim?'

Hunter, "Sadece bir göz atmak ve başka hangi sanatçıların öne çıktığını öğrenmek istiyoruz" diye yanıtladı. ‘Tek tek mi çekildiler? Yani farklı yerlerde, farklı günlerde mi?'

Coleman'dan bir kıkırdama daha. 'Hayır. Dediğim gibi öyleydi *Gerçekten* düşük bütçe. Yönetmenimiz bile buna gerçek para harcamayı haklı gösteremez. Biz de her şeyi bir günlük çekime sığdırdık. Bir öğleden sonra tüm sanatçıları bir araya topladık. .' sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir anlığına başka tarafa baktı, '. . Güney Grand Bulvarı'ndaki Moca Müzesi.'

'Hepsi kadın mıydı?'

Coleman kaşlarını çattı ve bir an bu konuyu düşündü. 'Belirli bir belgesel hakkında, evet.'

'Peki tekrar yayınlanıp yayınlanmadığını biliyor musun? Belki yakın zamanda?” “Kontrol edebilirim ama sanmıyorum. Söylediğim gibi pek iyi bir çalışma değildi.' Bilgisayarına yaklaştı ve klavyesine bir şeyler yazdı.

Birkaç saniye sonra sonuç geldiğinde bilgisayar monitörünü Hunter ve Garcia'nın görebileceği şekilde yeniden konumlandırdı. ‘Hayır, yapıldıktan iki hafta sonra yayınlandı ve hepsi bu.’

Garcia, "Bununla aynı doğrultuda yeni belgeselleriniz veya röportajlarınız var mı?" diye sordu. “Yani Los Angeleslı kadın ressamları öne çıkarmak mı?”

Coleman'ın yüzünde ilgi dolu bir ifade belirdi. “Özellikle biri var mı?” Hunter hemen cevap verdi. “Sahip olduğun her şeyi bize gösterebilirsen çok minnettar oluruz.” Coleman'ın merakının daha da artmasını istemiyordu.

Çok geç. Bir kez muhabir olan her zaman muhabirdir.

Coleman bilgisayarına dönmeden önce sandalyesinde seğirdi. ‘’Daha yeni’ derken ne kadar yeniyi kastediyorsunuz?’

'Bir, belki iki yıl.'

Bu sefer arama biraz daha uzun sürdü.

'Tamam, son iki yılda ressamlar üzerine üç program hazırladık' dedi Coleman, 'ama bunlar yalnızca Los Angeles ya da Kaliforniyalı sanatçılara yönelik değildi.'

Garcia kaşlarını çattı. 'Bu kadar mı, iki yılda üç program mı?'

Coleman sandalyesine oturarak, "Çok az insan resim sanatıyla veya modern ressamların hayatıyla ilgileniyor" diye açıkladı. Paranın hüküm sürdüğü kapitalist bir dünyada yaşıyoruz Dedektif ve bizim için rakamları görmek paraya dönüşüyor, yani reklam zamanı. Hip-hop, rap ya da listelerde fırtına gibi esmeye başlayan yeni moda şarkıcı hakkında bir belgesel yayınladığımızda izlenme sayımız tavan yapıyor. Ressamlar ya da sanatın daha az popüler olan herhangi bir kolu hakkında yayın yapıyoruz, bu sayı prime time'da bile üçte birin altına düşüyor. Resmi anladın mı?'

Hunter, "Üçünün de kopyasını alabilir miyiz?" dedi. *Tuval Güzelliği* bir?'

'Elbette.'

'Ayrıca çalışma günlüğünün bir kopyasına da ihtiyacımız olacak. *Tuval Güzelliği* belgesel. Üzerinde çalışan herkesin isimleri; kameraman, makyaj sanatçıları, yapım ve kurgu ekibi. . herkes.'

'Sorun değil. Seni arşiv sorumlumuz Tom'la temasa geçireceğim. İhtiyacınız olan her şeyi size verecektir.'

Hunter kapıyı arkasından kapatırken Coleman telefona uzandı ve çok yakın bir arkadaşının özel numarasını çevirdi: FBI'ın baş suç muhabiri Donald Robbins. *Los Angeles Times*.

Altmış Beş

Bay Wang'ın marketindeki CCTV dosyalarının sıkıştırılması tamamlandı. Görüntülerden ne bulmayı umduğundan emin değildi ama Kayıp Kişiler soruşturmacısının Kelly Jensen'in Santa

Monica'dan arabasını park ederken ya da oradan apartmanına doğru yürürken kaçırıldığı yönündeki varsayımı pek de doğru değildi. . Gecenin köründe bile San Vicente Bulvarı fazlasıyla meşguldü. Arabalar her on saniyede bir geçiyordu. Birisi her an pencereden dışarı bakabilir. Çok riskliydi. Katilinin Kelly'yi Culver City'deki çok daha sessiz stüdyosundan alarak kolaylıkla önleyebileceği bir risk. Arka taraftaki küçük otopark da kaçırılma için mükemmel bir yer sağlıyordu. Gözlerden uzaktı ve kötü aydınlatılmıştı. Kelly'yi kaçırmayı planlayan kişi Hunter olsaydı bunu oradan yapardı.

Hunter saatine baktı. Geç oldu. Ofisten ayrılmadan önce, Kayıtlar ve Kimlik Tespit Bölümü'nden iyi bir arkadaşı olan Jenkins'ten aldığı e-postayı hızla okudu. İçinde Whitney Myers ve polis teşkilatında geçirdiği süre hakkında istediği tüm bilgiler vardı ama Hunter konsantre olmakta zorlanmıştı. Son iki saattir beynini zonklayan baş ağrısı, şiddetlenmekle tehdit ediyordu. Yemeğe ihtiyacı vardı. Ancak evindeki dolaplar ve buzdolabına günlerdir malzeme gelmemişti. Üstelik iyi pişirmeyi bildiği tek şey patlamış mısırdı ve bu ay da bundan payına düşeni almıştı. Biraz daha sağlıklı bir şeyler yapmaya karar verdi. Jenkins'in e-posta ekinin içeriğini yazdırdı, dizüstü bilgisayarı aldı ve arabasına doğru yola çıktı.

Baldwin Hills'teki küçük bir Hawaii restoranı olan Uncle Kelome's, tüm Los Angeles'taki en iyi Aloha tarzı karidesleri servis ediyordu. Hunter yemekleri ve rahat atmosferi sevdi. Ve şu anda en sevdiği Volkan Karides Tabağı'nı yerken birkaç dakikalığına da olsa rahatlamaktan daha fazla ihtiyacı olan hiçbir şey yoktu. Barlarının aynı zamanda saygın bir tek malt viski stoku bulundurması da bir hoş geldin bonusuydu.

Hunter siparişini tezgâha verdi ve yemek odasının uzak ucunda, genellikle gürültü çıkaran bardan uzakta, gizlenmiş bir masaya oturdu. Oturdu ve
başını ellerinin arasına gömdü. Baş ağrısı o kadar şiddetliydi ki sanki beyni kafasının içinde patlayacakmış gibi hissediyordu.

Garson ona içkisini getirip önündeki masaya koydu.

"Teşekkür ederim" dedi başını kaldırmadan.

'Sorun değil ama sana söz verdiğim dosyaları beğendiysen

kimliğimi geri istiyorum.'

Hunter başını çok hızlı kaldırdı ve saniyenin çok küçük bir kısmı için görüşü bulanık noktalarla doldu. Gözleri hızla Whitney Myers'ın yüzüne odaklandı.

Gülümsedi.

Hunter bunu yapmadı.

“Oturabilir miyim?” diye sordu, çoktan karşısındaki sandalyeyi çekerek.

Hunter, kendisine rağmen Myers'ı takdir etti. Bu gece farklı görünüyordu. Saçları açıktı, omuzlarına düşüyordu. Koyu mavi kalem etekli bir takım elbise giymişti. Ceketinin üst düğmesi açıktı ve altındaki ipek beyaz bluzu görünüyordu. Makyajı o kadar hafifti ki neredeyse görünmezdi ama yüz hatlarını ustaca vurguluyordu. Hunter sağındaki masada oturan adamların hepsinin dönüp ona baktığını fark etti; ikisinin neredeyse salyaları akıyordu. Hunter'ın gözleri Myers'tan önündeki bardağa, sonra tekrar ona döndü.

Bardağını onunkine değdirmeden önce "Balvenie, 12 yaşındaki tek malt" dedi. O da aynısını içiyordu. 'Doğru dürüst bir içkinin kıymetini bilen birini bulmak her zaman bir zevktir.'

Hunter ellerini masaya koydu ama hiçbir şey söylemedi. Vay be, paramparça görünüyorsun, diye devam etti. “Ve bunun için üzgünüm.” Avucunu gövdesinin sol tarafına koymadan önce kaşının üstündeki kesiği işaret etti. 'Haklıydın, kaburgalarım kırılmadı ama morarmış durumdalar.'

Hunter hâlâ sessizdi ama bu onu rahatsız etmişe benzemiyordu.

“İtiraf etmeliyim ki dosyanız oldukça okundu. Bir dahi çocuk. Gerçekten mi?” Yüzünü buruşturdu. 'Prestijli Mirman Süper Zeki Okulu'na burslu olarak katıldı ve iki yıl içinde tüm müfredatı tamamladı. Bundan sonra Stanford da burslu. Doktora derecenizi Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında yirmi üç yaşında mı aldınız? Bu çok etkileyici.”

Hunter'dan tek kelime yok. Myers devam etti.

'Rekor bir sürede dedektif oldu ve hemen RHD'ye katılması istendi. . şimdi gerçekten *öyle* etkileyici. Bir sürü kişinin kıçını öpmüş olmalısın ya da bazı önemli insanları fena halde etkilemiş olmalısın.'

Hunter'dan hâlâ ses yok.

‘Artık kötü şöhretli HSS’de bir dedektifsiniz ve departmanınızın çoğu tarafından sevgiyle tek kişilik zombi ekibi olarak anılıyorsunuz.’ Gülümsedi. 'Sevimli bir takma ad. Bunu kendin mi buldun?'

Cevap vermemesine aldırış etmeden devam etti.

Uzmanlık alanınız aşırı şiddet içeren suçlar ve etkileyici bir tutuklama geçmişiniz var. Kitabınız hâlâ FBI Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi'nde zorunlu olarak okunuyor. Herhangi bir şeyi atladım mı?'

Hunter hiç kitap yazmamıştı ama üniversite profesörlerinden biri Ceza Davranışı hakkındaki tez makalesinden o kadar etkilenmişti ki, onu Virginia'daki FBI akademisindeki arkadaşına iletti, o da onu akademi müdürüne iletti. Birkaç hafta sonra genç bir Robert Hunter, deneyimli subaylar ve eğitmenlerden oluşan bir sınıfla konuşmak üzere Quantico'ya davet edildi. Bir günlük konuşma bir hafta süren bir seminere dönüştü ve sonunda yönetici, tezini tüm saha görevlileri için gerekli okuma materyali olarak kullanmak için Hunter'dan izin istedi. Artık hiç kimse Quantico'yu okumadan mezun olamıyor.

Hunter sonunda "Demek hayat hikayemi okudun" dedi. 'Oldukça sıkıcı bir kaç dakika olmuş olmalı.'

'Tam tersine. Çok renkli olduğunu düşündüm.” Myers tekrar gülümsedi. 'Gerçi tuhaf bir boşluk var. Birkaç yıldır yeryüzünden kaybolmuş gibisin. Hiçbir yerde seninle ilgili tek bir bilgi kırıntısı bile yok. Ve araştırma ekibim mevcut olanların en iyisidir.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Sana şunu sormam gerekiyor: neden polis oldun? Böyle bir özgeçmişle FBI, NSA, CIA'de olabilirsiniz, seçiminizi yapın.' 'Bana yeni bir iş bulma takıntınız mı var?'

Gülümsedi.

Garson Hunter'a karides tabağını getirdi. O uzaklaşırken Hunter'ın gözleri bardağından Myers'a kaydı. “Portakal suyu sipariş ettim.” “Biliyorum,” diye cevapladı kayıtsızca. “Ama yine de viski sipariş ederdin.” Sadece sana biraz zaman kazandırıyordum.” Durdu. 'Aç olmalısın. Şu tabağın büyüklüğüne bak.”

'Biraz ister misin?'

Başını salladı. 'İyiyim, teşekkürler. Kendini bayılt.” Hunter bir jumbo karidesi acı sos tenceresine batırdı ve bir ısırık aldı.

Myers birkaç saniye bekledi. “Dosyanın söylediği kadar iyiysen, o zaman beni de araştırmışsındır ve artık yalan söylediğimi anlayacaksın.” Hunter başını salladı. 'Eski erkek arkadaş yok.'

Myers bir an Hunter'ın yüzünü inceledi. “Ama bunu zaten dün biliyordun, değil mi?”

Tekrar başını salladı.

'Madem yalan söylediğimi biliyordun, neden beni yanına almadın?'

Anlamı yok. Eskiden polistin. Sizi müvekkilinizin gerçekte kim olduğunu söylemeye zorlamak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını biliyordunuz. İşbirliği yapmak istemeseydiniz çok fazla zaman kaybetmiş olurduk. Ve zaman sahip olmadığım bir şey. Buna biraz profesyonel nezaket diyebilirsiniz.'

Myers gülümsedi. 'Saçmalık. Kimin için çalıştığımı kendi başına öğrenebileceğini sandın. Ama o kadar da kolay olmadı değil mi?' Bir süre birbirlerine baktılar.

Myers sonunda içkisinden bir yudum alırken, "Dün gece Kelly Jensen'in dairesinde olmamın nedeni bir önseziyi takip etmek istememdi" diye itiraf etti. 'Ve bu önsezi öyleydi. .?'

'Kelly'nin ortadan kaybolması ile aradığım kadının ortadan kaybolması bağlantılıydı.'

Hunter çatalını bıraktı.

'Dairesinde bu önseziyi doğrulayacak hiçbir şey bulamadım. Oradan alınmadı. Ancak göz ardı edilmesi zor başka benzerlikler de var.'

'Başka ne gibi benzerlikler var?'

“Kaç kurban?” diye karşı çıktı Myers. ‘Şu ana kadar kaç kurbanınız oldu? Ve bu sefer gerçekten dalga geçmiyorum. Ne bildiğimi bilmek istiyorsan benimle konuşmalısın.'

Hunter arkasına yaslandı ve kağıt peçeteyle ağzını sildi. ‘Kelly Jensen ikinci kurbandı.’

Myers başını salladı ve çekici bir esmerin fotoğrafını masaya

koydu. “Bu ilk kurban mıydı?” Nefesini tuttu.

Hunter'ın gözleri resme yöneldi. Görünüşe göre içindeki kadın Laura ya da Kelly'nin kız kardeşi olabilirdi. Başını salladı. 'Hayır, bu değil
o. . Bu kim?'

Myers nefesini verdi. "Kayıp Kişiler listesinde yok" diye devam etti. 'Babası onu kayıp olarak bildirmeye çalıştı ama MP onu her zamanki altı maddelik kontrol listesinden geçirdi. Yalnızca bir şartı yerine getirdi, bu yüzden ona hemen zaman ayırmaya hazır değillerdi.'

Hunter, "Kim o?" diye tekrarladı.

Myers arkasına yaslandı. 'Adı Katia Kudrov. Kendisi Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın baş kemancı konserve şefi.'
'Müzisyen mi?'

“Doğru.” Myers durakladı. 'İlk kurbanın adı Laura Mitchell miydi?'

Hunter sandalyesine yaslandı. Kayıp kişiler söz konusu olduğunda Myers'ın ödevini yaptığı açıktı.

Myers bekledi.

‘Evet, bulduğumuz ilk kurban Laura Mitchell’di.’

Myers'ın parmak uçları doğrudan üst dudağına doğru ilerledi. 'O aynı zamanda bir ressamdı. Bu katil sanatçıların peşinde.”

'Durun, bu sonuca varmak için henüz çok erken. Ve *sanatçı* çok geniş bir alan. Eğer bu yola gireceksek dansçıları, aktrisleri, heykeltıraşları, sihirbazları, hokkabazları da dahil etmemiz gerekir. . liste uzayıp gidiyor. Şu ana kadar iki ressamı kaçırıp öldürdü ve elimizde kalan tek şey bu. Katia'nın mesleğinin bu kategoriye girmesi *büyüklük* Sanatçı olma kategorisi bu noktada basit bir tesadüf.” Hunter masanın üzerindeki resme hafifçe vurdu. "Ne zaman kayboldu?"

'Dört gün önce. Laura, Kelly'den yaklaşık bir hafta sonra
kayboldu, değil mi?' 'İsimler ve tarihler konusunda iyisin.'

'Evet, öyleyim *çok* isimler ve tarihlerle arası iyidir. Yani adam kaçırma ile cinayet arasında belirli bir zaman işareti yok mu?'

'*Biz*?'

Myers, Hunter'a dik dik baktı. 'Katia Kudrov hâlâ benim *özel* dava. Şu anda o bir cinayet kurbanı değil, kayıp bir kişi. Bugünün çoğunu Katia'nın geçmişini Kelly'ninkiyle karşılaştırarak geçirdim.' Masanın üzerine bir dosya koydu. 'Aynı yaşta olmak ve bazı fiziksel özellikleri paylaşmak dışında kesinlikle başka hiçbir ortak noktaları yok. Önemli bir bağlantı yok."

Hunter yine sessizliğe büründü.

Myers öne doğru eğildi. "İnan bana Robert, yapmak isteyeceğim son şey LAPD'yle çalışmak. Ama psikopatın Katia'yı değerli zamanımızı boşa harcamadan gerçekten kaçırıp kaçırmadığını daha iyi anlamamızın tek yolu bildiklerimizi paylaşmamızdır.' Az önce masanın üzerine koyduğu dosyaya hafifçe vurdu. 'Ve buradaki en uygun kelime *paylaşmak.* Yani ben sana ne bildiğimi söylersem, sen de bana bildiğini söylersin. Ve bana gizli bilgi bahanesi saçmalığını vermeyi aklından bile geçirme. Ben muhabir değilim. Bu davayla ilgili herhangi bir bilgi sızarsa benim de senin kadar kaybedeceğim çok şey var. Burada da aynı şeyi istiyoruz; bu herifi yakalamak. Kurbanlarınız zaten öldü. Katia hâlâ hayatta olabilir. Gerçekten vakit kaybetmek istiyor musun?'

Hunter, Jenkins'in kendisine gönderdiği Whitney Myers hakkındaki dosyayı okuduktan sonra, Jenkins'in soruşturmasıyla ilgili kendisine ücretsiz olarak herhangi bir bilgi vermeye hazır olmamasına şaşırmamıştı.

Uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Myers, Hunter'ın ifadesini okumaya çalışıyordu. Ama bir sonraki sorusunu kesinlikle beklemiyordu.

'Yaptım *Sen* onları öldürmek mi?'

Altmış Altı

Aralarındaki rahatsız edici sessizlik uzamıştı. Ne Hunter ne de Myers kıpırdamadı. İkisi de göz temasını kesmedi. Ama Myers'ın bakışı tüm sıcaklığını kaybetti.

Hunter, Myers'ın LAPD'deki son davasıyla ilgili Jenkins'in

kendisine gönderdiği tüm bilgileri okumuştu.

Myers, birkaç yıl önce Culver City'deki bir gökdelende gelişen bir durumu çözmeye çalışmak için çağrılmıştı. 10 yaşında bir erkek çocuk bir apartman bloğunun çatısına ulaşmayı başarmış ve yerden on sekiz kat yüksekteki çıkıntıda oturuyordu. Herkesin Billy adıyla tanıdığı çocuk kimseye yanıt vermiyordu ve anlaşılır bir şekilde kimse ona yaklaşmak istemiyordu. Anne ve babası, kendisi sadece beş yaşındayken bir araba kazasında ölmüştü ve o zamandan beri, yasal vasisi olan teyzesi ve amcasıyla birlikte yaşıyordu. Öğleden sonra dışarı çıkmışlar ve Billy'yi dairede yalnız bırakmışlardı.

Billy'nin herhangi bir akıl hastalığı geçmişi yoktu, ancak onu tanıyan birkaç komşu onun her zaman çok üzgün olduğunu, asla gülümsemediğini ve diğer çocuklardan hiçbiriyle oynamadığını söyledi.

Myers, protokolü bozup uygun destek ekibini beklemeden çatıya çıkmaktan başka yol göremedi.

Hunter'ın okuduğu raporda Myers'ın Billy'yi ikna etmek için yalnızca on dakika harcadığını ve Billy'nin ayağa kalkıp atladığını yazıyordu. Myers o kadar perişan haldeydi ki işten izin almak zorunda kalmıştı ama polis doktoruna gitmeyi reddetmişti. Olaydan iki gün sonra Billy'nin amcası ve teyzesi Billy'nin atladığı yerden atladılar. Bilekleri fermuarlı bir kelepçeyle birbirine bağlanmıştı. Eğer üç komşu, Angela ve Peter yere düştükten birkaç dakika sonra Myers'ın tarifine uyan bir kadının binadan çıktığını görmemiş olsaydı, iki kederli gardiyanın intihar anlaşması sonuç olurdu.

Hunter, "Peter ve Angela Fairfax," diye açıkladı.

“Evet, kimden bahsettiğini biliyorum.” Sesi kesindi.

'Onları o çatıdan mı ittin?'

'Bunun bununla ne alakası var?'

Hunter sonunda viskisinden bir yudum aldı. 'Az önce benden yeni tanıştığım biriyle devam eden bir soruşturmanın bilgilerini paylaşmamı istedin. Eskiden polistin, dolayısıyla bunun protokole aykırı olduğunu biliyorsun. Ama eğer bu, bu adamı yakalamaya bir adım daha yaklaşacağım anlamına geliyorsa, bunu bozmaktan çekinmem. Sorun şu: Hakkınızda okuduğum dosyada iki masum

insanı birbirine kelepçeleyip sonra da on sekiz katlı bir binanın tepesinden aşağı atmış olmanızın büyük bir ihtimal olduğu söyleniyor. Eğer gerçekten serseri biriysen bu konuşma burada sona eriyor.' Myers'ın özel dedektif kimliğini cebinden çıkardı ve kadının önündeki masanın üzerine koydu. Uzanamadı. Bakışları Hunter'ın yüzünde bir delik açabilirdi.

'Ne düşünüyorsun?'

Hunter'ın sol kaşı hafifçe kalktı.

‘Dosya *BEN* oku, karakter konusunda iyi bir yargıç olduğunu söylüyor. O halde şunu bilmek istiyorum: İki masum insanı çatıdan itebilir miydim sence?' 'Seni yargılamak için burada değilim. Ama ben gerçeği sizden duymak istiyorum, bir İçişleri müfettişi ve bir polis psikiyatrının yazdığı bir dosyadan değil.'

“Ve senin fikrini duymak istiyorum.” Sesi meydan okurcasınaydı. ‘İki masum insanı binadan ittiğimi mi sanıyorsun?’

Myers'ın çatı olayından önceki güveni kusursuzdu. Dedektif olmak için çok çalışmıştı ve öyle olmaktan gurur duyuyordu. Bu işte iyiydi, en iyilerden biriydi. Geçmiş performansı bunu kanıtladı. Teşkilattan ayrılıp özel dedektif olduktan sonra bile başarı oranı etkileyiciydi. Hunter onun gibi insanların birdenbire aklını kaybetmediğini, aklını kaçırmadığını biliyordu. Onu bir süre daha inceledi ve sonra öne doğru eğildi.

Hunter sakin bir sesle, "Sanırım bu davaya kişisel olarak müdahil olmana izin verdin," dedi. “Ama sen deneyimli bir dedektiftin, yani seni oldukça sarsan bir şey olmuş olmalı. Tahminimce o ailede gerçekten kötü bir şeyler olduğundan şüpheleniyorsun. Özellikle Billy'ye. Ancak bunu kanıtlayacak yeterli kanıtınız yoktu. Belki de Billy'nin velilerinden bir açıklama almak için geri dönmüşsündür ama işler fena halde ters gitmiştir.'

Myers'tan tepki yok.

'Eğer haklıysam. . o zaman ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım.' Myers içkisini yavaşça yudumladı, gözleri hâlâ Hunter'ın yüzündeydi. Bardağı tekrar masaya koydu. Hunter bakışlarını değiştirmeden tuttu. ürküyor.

"Atladı," dedi Myers sakince. Angela Fairfax atladı.

Hunter bekledi.

'O gün potansiyel bir atlayıcıya yanıt veren ilk kişi bendim' diye başladı. 'İki dakika içinde oraya ulaştım ve hemen protokolü çiğnemeye başladım. Başka seçeneğim yoktu. Yedeklemeyi bekleyecek zamanım yoktu. Çocuğa dair istihbaratım neredeyse sıfırdı. Çatıya çıktığımda bu çocuğun bacakları binanın kenarından sarkmış halde oturduğunu gördüm. Oyuncak ayısıyla orada oturuyordu ve bir kağıt parçasına çizim yapıyordu. Billy çok küçüktü. Çok kırılgan görünüyordu. . çok korktum. İşte bu yüzden destek için sabırsızlanıyordum. Kuvvetli bir rüzgar olsaydı uçurtma gibi havalanırdı.'

Bir tutam saçını sol kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Ağlıyordu" diye devam etti. 'Ona o binanın kenarında otururak ne yaptığını sordum. Çizim yaptığını söyledi." İçkisinden uzun bir yudum daha aldı. "Ona buranın oturup resim yapmak için pek güvenli bir yer olmadığını söyledim. Ne dediğini biliyor musun?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Amcası evdeyken kendi evinde olmanın daha güvenli olduğunu söyledi. Annesini ve babasını çok özlediğini söyledi. Bir araba kazasında onun değil de kendilerinin ölmesi haksızlıktı. Amcası Peter'ın yaptığı gibi ona zarar vermediklerini.'

Hunter boğazına bir şeyin takıldığını hissetti.

Myers, "Çocuğun canının yandığını görebiliyordum" diye devam etti, "ama önceliğim onu o çıkıntıdan uzaklaştırmaktı." Onunla konuşmaya devam ettim, bir yandan da ileriye doğru küçük adımlar atıyordum, ona ulaşmam gerekirse diye giderek yaklaşıyordum. Ona ne çizdiğini sordum. Kağıdı bloknottan kopardı ve bana gösterdi.' Gözleri ilk kez Hunter'ın yüzünden masanın üzerindeki boş bir noktaya kaydı. 'Çizim onun yatak odasınındı. Çok basit, çizgiler ve çarpık yüzlere sahip çöp adam figürleri kullanılarak çizilmiş. İçinde küçük bir çöp çocuğun olduğu bir yatak vardı." Myers durakladı ve yutkundu. 'Üzerinde daha büyük bir çöp adam yatıyordu.'

Hunter dinledi.

'Ve işte cehennemden gelen enayi yumruk: yatağın hemen yanında bir çöp kadın duruyordu.'

“Teyzesi biliyordu.” Bu bir soru değildi.

Myers başını salladı ve gözleri cam gibi oldu. 'Onlar onun koruyucularıydı. Onu korumaları gerekiyordu. Bunun yerine onun ruhuna tecavüz ediyorlardı.”

viskisini bir dikişte bitirdi. 'Tam orada, eğer benimle gelirse, o çıkıntıdan inerse amcasının ona bir daha asla zarar vermeyeceğine dair ona söz verdim. Bana inanmadı. Benden kalbimi kırmamı ve ölmeyi umut etmemi istedi. Ben de öyle yaptım.' İçten bir duraklama. 'Gereken tek şey buydu. O zamanlar polis memuru olduğum için bana inandığını ve polis memurlarının yalan söylememesi gerektiğini, insanlara yardım etmeleri gerektiğini söyledi. Billy ayağa kalktı ve bana doğru döndü. Ona elimi uzattım ve o da küçük kolunu uzatmak için uzattı. İşte o zaman kaydı.”

“Yani raporun söylediği gibi hiç atlamadı mı?”

Myers başını salladı.

Birkaç dakika ikisi de konuşmadı.

Garson masaya döndü ve Hunter'ın yenmemiş tabağını görünce kaşlarını çattı. 'Yemekle ilgili bir sorun mu var?'

“Ne?” Hunter başını salladı. 'Ah hayır, hayır. Bu harika. Henüz bitirmedim. Bana birkaç dakika daha ver.”

“Bundan bir tane daha alacağım.” Myers boş bardağını işaret etti. 'Balvenie, 12 yaşında.'

Garson başını salladı ve yoluna devam etti.

Myers, "Ona doğru atıldım" diye devam etti. 'Parmaklarım onun minik eline dokundu. Ama bir türlü kavrayamadım. O kadar kırılgandı ki yere düştüğünde neredeyse bedeni parçalanıyordu.'

Hunter elini saçlarının arasından geçirdi.

'Billy'nin binasına geri dönecek cesareti toplamam iki günümü aldı.' Sözlerini bulmak için durakladı. 'Aslında içimde oluşan şeyin cesaret değil, saf nefret olduğunu düşünüyorum. İtiraf istemedim. Onlara bir ders vermek istedim. Billy'nin hissettiği korkunun en azından bir kısmını hissetmelerini istedim.' Sesi aniden öfkeyle kaplandı. '10 yaşında bir çocuktu, o kadar incinmiş ve o kadar korkmuştu ki onu sevmesi gereken ailenin yanına dönmektense bir binanın tepesinden atlamayı tercih etti. Sen bir psikologsun. 10

yaşındaki erkek çocukların intihar etmemesi gerektiğini biliyorsunuz. Konsepti anlamamaları bile gerekiyor.'

Garson, Myers'ın içkisiyle geri döndü ve onu masaya koydu. 'Onların dairesine gittim ve onlarla yüzleştim. Angela ağlamaya başladı ama Peter buz kadar soğuktu. Daha az umursayamazdı. O an bir şey beni ele geçirdi. Ben de onları birbirlerine kelepçelemeye zorladım ve çatıya çıkardım. Billy'nin düştüğü noktaya. İşte o zaman oldu."

Hunter öne doğru eğildi ama hiçbir şey söylemedi ve Myers'ın kendi hızıyla devam etmesine izin verdi.

'Angela kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı ama korktuğu için değil. İçindeki suçluluk duygusu patladı ve her şeyi dışarı çıkardı. Kendinden çok utandığını ama bunu birine söylerse Peter'ın ona ve Billy'ye yapabileceklerinden korktuğunu söyledi. Peter ayrıca ona tecavüz edip dövüyordu. Billy'yi alıp kaçmayı düşündüğünü ama gidecek hiçbir yeri olmadığını söyledi. Parası yoktu, arkadaşları yoktu ve ailesi onunla ilgilenmiyordu. İşte o zaman Peter onu orada kaybetti. Ona çenesini kapatmasını söyledi ve yüzüne tokat attı. Bunun için neredeyse onu vuruyordum." Myers bir yudum daha almak için durakladı.

'Ama Angela bu konuda benden önce davrandı. Tokat onu şaşırtmadı. Artık korkmaktan yorulduğunu söyledi. Ona karşı çaresiz kalmaktan yorulmuştu ama artık değil. Bana baktı ve gözleri kararlılıkla yandı. Şöyle dedi: "Sonunda bana bir şeyler yapma şansını verdiğiniz için teşekkür ederim. Billy için çok üzgünüm." Daha sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kendini çatıdan attı. Hâlâ Peter'a kelepçeli."

Hunter, Myers'ı inceliyordu ve ikiyüzlülük belirtileri arıyordu; hızlı yüz hareketleri, göz çırpma. Yalnızca hüzünlü bir sakinlik sergiledi.

'Angela iri yapılı bir kadındı. Peter uzun boylu ve zayıftı. Bunu beklemiyordu. Ağırlığı onu bir vinç gibi çekiyordu ama o onu birkaç saniye tutmayı başardı. Korkmuş gözlerinin bana bakmasına yetecek kadar uzun bir süre. Benden yardım isteyecek kadar uzun bir süre." Bir duraklama. 'Artık döndüm ve uzaklaştım.'

Hunter hikayeyi sindirirken bir süre sessizce oturdular. 'Peki ne

söyleyeceksin? Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?' diye sordu Myers sonunda.

Myers'ın yıllar önce bu olayları onun davasını araştıran hiç kimseye anlatmamasının nedeni de buydu. Hunter hiçbir İçişleri müfettişinin ona inanmayacağını biliyordu. Tam tersine intikam almak istediği için onu çarmıha gererlerdi.

Hunter, "Dediğim gibi ben de aynısını yapardım" dedi.

Altmış Yedi

Hunter ve Myers bir saatten fazla konuştular. Bilgi paylaştılar. Ona, topladığı kanıtların Katia Kudrov'un Batı Hollywood'daki dairesinden kaçırıldığını gösterdiğini anlattı. Ona Katia'nın telesekreterindeki altmış mesajı ve bunların hepsinin tam olarak on iki saniye uzunluğunda olduğunu anlattı. Son mesajındaki ses analizlerini, boğuk fısıltı sesinin deşifre edilmesini anlattı: 'Nefesimi kesiyorsun. . EVİNE HOŞGELDİN, KATIA. SENİ BEKLİYORDUM. Sanırım SONUNDA BULUŞMA ZAMANI GELDİ.' - ve neden kaçıranın son aramayı yatak odasından, muhtemelen duşunu izlerken yaptığına inandıklarını.

Myers, Hunter'a, şifresi çözülmüş son kayıt da dahil olmak üzere tüm kayıtların bir kopyasını birkaç dosyayla birlikte verdi. Araştırması söylediği kadar iyiydi.

Hunter pazarlığın kendine düşen kısmını tuttu ama Myers'a yalnızca gerçekten bilmesi gerekenleri anlattı. Ona kurbanların ağızlarına dikilen dikişlerden bahsetti ama vücutlarının alt kısımlarına dikiş atıldığını söylemedi. Katilin kurbanlarının içinde herhangi bir cihaz bıraktığından hiç bahsetmedi. Ayrıca bomba ve sprey boyayla yazılan mesajlar hakkında da hiçbir şey söylemedi. Katilin bıçak kullandığını ve öylece bıraktığını söyledi.

Hunter nihayet Kelome Amca'dan ayrılmadan önce karides tabağını bitirdi. Baş ağrısı geçmemişti ama artık dayanılabilir hale gelmişti. Hunter, Operasyonlar'la temasa geçti ve onlardan Katia Kudrov'la ilgili bir dosya üzerinde hemen çalışmaya başlamalarını

istedi.

Dairesine döndüğünde oturma odasında oturup yeni bir bardak saf malt içti. Işıklara bile aldırış etmedi. Karanlık ona çok yakışıyordu. Beyni Myers'ın ona söylediği her şeyin üzerinden geçmeye devam ediyordu. Laura Mitchell ve Kelly Jensen'i kaçıran kişinin aynı zamanda Katia Kudrov'u da kaçırdığına dair somut bir kanıt yoktu ama Hunter'ın aklı çoktan onların kaybolma yöntemiyle ilgili bağlantılar bulmaya başlamıştı.

Katia kendi dairesinden kaçırılmıştı. Bu, ilk kurban Laura Mitchell'in öldürülme şekliyle tutarlıydı.
kaçırıldı. Hunter, şüphelerine rağmen Kelly Jensen'in nereden götürüldüğünü henüz öğrenememişti.

Katia Kudrov'un telesekreterine bırakılan telefon mesajları da onu rahatsız etti. Hepsinin on iki saniye uzunluğunda olması, aynı kişi tarafından bırakıldıklarının yeterli kanıtıydı. Altmış gün boyunca günde bir mesaj. Bu da yine sabırlı ve disiplinli biriyle karşı karşıya olduklarını ima ediyordu. Beklemekten çekinmeyen bir insan. Adeta kurbanlarıyla oynadığı bir oyun gibiydi. Peki neden on iki saniye? Bunun rastgele bir seçim olmayacağından emindi.

Hunter, Myers'ın kendisine verdiği kayıtların kopyasını oynattı. Kaçıranın boğuk fısıltısını önce bir statik ses olarak, sonra da şifresi çözülmüş bir ses olarak duydu. Geri sardı ve tekrar oynattı. Tekrar tekrar.

Hunter eski püskü siyah deri kanepesinde arkasına yaslandı ve başını koltuk arkalığına yasladı. Kelly'nin stüdyosunun otoparkındaki CCTV görüntülerini izlemesi gerekiyordu ama bitkin düşmüştü. Göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Ve ne zaman Hunter'ın yolu uyku olsa, onu her zaman iki eliyle tutardı.

Oturma odasında uyuyakaldı. Peş peşe ve rüyasız beş saat, çok nadiren gerçekleşen bir şeydi. Uyandığında boynu tutulmuştu ve ağzında sanki çöp kutusundan yemek yemiş gibi bir tat vardı ama kendini dinlenmiş hissediyordu ve baş ağrısı çok şükür geçmişti. Sıcaklığın ve güçlü su jetinin boyun kaslarına masaj yapmasını sağlayan uzun bir duş aldı. Yüzündeki tüyleri kesmek yerine koparıyormuş gibi görünen eski bir jiletle tıraş oluyordu. Lanet etti.

Birazdan markete gitmesi gerekiyordu.

Hunter kendine güçlü bir fincan sade kahve yaptıktan sonra oturma odasına ve eve getirdiği dizüstü bilgisayara döndü. Bay Wang'ın gizli otopark kamerası günde yirmi dört saat kayıt yapacak şekilde ayarlanmıştı, ancak Hunter yalnızca gece görüntülerini izlemesi gerektiğini hissediyordu. Bu katil ona, gün ortasında herkesin gözü önünde bir kaçırılma sahnesinde takılma riskini göze alacak biri gibi gelmedi. Kelly Jensen gerçekten stüdyosundan alınmış olsaydı, muhtemelen gece yapılmış olurdu.

Otoparkın tenha olması ve çoğunlukla dükkan sahipleri tarafından kullanılması nedeniyle arabaların ve insanların hareketi minimum düzeydeydi. Sıra dışı olan her şey öne çıkacaktı. Hunter'ın her şeyi izlemesine gerek yoktu.

Elindeki elli altı saatlik gece çekiminin bir dakikası. Hızlı bir testten sonra, oynatmayı orijinal oynatma hızının altı katına kadar hızlandırabildiğini ve yine de şüpheli herhangi bir şeyi tespit edebildiğini keşfetti. Bu, tam sekiz saati tamamlamasının bir saatten biraz fazla süreceği anlamına geliyordu. Hunter saatine baktı - sabah 6:22. Parker Center'a doğru yola çıkmadan önce kaydedilen ilk geceyi gözden geçirmek için yeterli zamanı vardı.

Uzun süre izlemesine gerek yoktu.

Ekranın sağ alt köşesindeki zaman damgası 20:36'yı gösteriyordu. Eski bir Ford Fiesta otoparka girip Kelly'nin Trans-Am'inin hemen arkasında durduğunda. Hunter doğruldu ve görüntüyü normal oynatma hızına yavaşlattı. Birkaç saniye sonra birisi arabadan indi; erkek, uzun boylu, yapılı. Sürücü kapısına yaslandı ve sanki etrafta başka biri var mı diye kontrol ediyormuş gibi gergin bir şekilde etrafa baktı. Sigarasını yakarken rahatsız görünüyordu. Hunter resmi duraklattı ve yakınlaştırarak geliştirdi, ancak dizüstü bilgisayarın görüntüleme uygulamasından elde ettiği kalite mükemmel değildi - fazla pikselli ve grenli - bu yüzden adamın yüzünü gerektiği gibi yapamadı. LAPD bilgisayar adamlarının bunu temizleyebileceğinden emindi. Hunter tekrar oynat tuşuna bastı. Otuz saniye sonra yolcunun kapısı açıldı ve uzun bacaklı bir sarışın dışarı çıktı. Sinirli erkeğin durduğu yere doğru ilerledi, önünde diz çöktü,

kemerini çözdü, pantolonunu indirdi ve onu ağzına aldı.

Hunter gülümsedi ve çenesini ovuşturdu. Sadece birkaç heyecan arayanlar. Görüntüyü tekrar hızlandırdı. Çift, kaputun üzerinden ve sürücü kapısına yaslanarak oral seksten tam anlamıyla sekse geçti. Otuz sekiz dakika boyunca oradaydılar.

Hunter yoluna devam etti. 21:49'da. Bay Wang, kamyonetine atladı ve otoparkta yalnızca Kelly'nin arabasını bırakarak ayrıldı. 22:26'da. Hunter görüntüleri bir kez daha yavaşlattı.

'Ne oluyor be?'

Ekrana yaklaştı ve bir sonraki dakikada gelişen olayları ağzı açık bir şekilde izledi.

'Orospu çocuğu.'

Altmış Sekiz

Tamamen karanlıkta titreyerek oturdu, sıkı bir top gibi kıvrıldı. Başının döndüğünü, midesinin bulandığını ve vücudundaki her kasın şiddetli bir şekilde ağrıdığını hissetti. Dikenli tel topunu yutmuş gibi boğazı kaşındı.

Ne kadar süredir o hücrede kilitli kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Birkaç gün olduğunu tahmin etti. Emin olmasının hiçbir yolu yoktu. Odanın hiç penceresi yoktu ve tavandaki metal kafes kutunun içindeki zayıf ampul yalnızca birkaç dakikalığına yanıyordu. Aralıklar eşit değildi. Günde bazen dört, bazen beş defa. Ama ışık her zaman kendisine yemek verilmeden hemen önce yanıyordu. Bir laboratuvar faresini eğitmek gibiydi.

Hücrenin ağır ahşap kapısının altındaki özel bir kapaktan plastik bir tepsi üzerinde kendisine kaydırılan günde dört öğün yemek veriliyordu. Hücre küçüktü, on adım uzunluğunda ve sekiz adım genişliğindeydi; çıplak tuğla duvarları, beton zeminleri, metal çerçeveli bir yatağı ve köşesinde günde bir kez boşaltılan bir kovası vardı.

Başını hareket ettirdi ve odanın yeniden döndüğünü hissetti. Baş dönmesi hiç geçmeyecek gibiydi. Uyanık mı yoksa uykuda mı

olduğundan bile emin değildi. Sanki iki eyalet arasında bir yerde kalmış gibi hissetti. Emin olduğu tek şey korktuğuydu; gerçekten korktuğu.

Ellerini yüzüne götürüp hiç durmayacakmış gibi görünen gözyaşlarını silmesini izledi. Eğer ses çıkarırsa daha ne kadar korkacağını merak etti. Eğer gerçekten yalnız olmadığını fark etmesini sağlarsa. Onun orada, karanlıkta saklandığını, ondan sadece üç adım uzakta olduğunu bilseydi. Elini uzatıp tenine, saçına dokunsa nasıl tepki verirdi? Kulağına bir şey fısıldarsa ne kadar korkardı?

Onun bir kez daha titrediğini görünce gülümsedi. Belki de öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Altmış Dokuz

Duraklatma ve ileri sarma arasında Hunter, Kelly Jensen'in stüdyosunun otoparkındaki CCTV kamera görüntülerini incelemek için yarım saat daha harcadı. Onu ilgilendiren üç ana bölüm vardı. İlki 22:26 ile 22:31 arasında zaman damgasına sahipti. İkincisi 11:07'den 23:09'a kadar. Ve sonuncusu 11:11'den 23:14'e kadar.

Hunter'ın Huntingdon Park'taki dairesinden Parker Center'a arabayla ulaşması yirmi beş dakika sürdü. Doğrudan BT Bölümüne gitti, ancak sabahın o saatinde orada, ekibi etkilemeye hevesli yeni bir üye dışında kimse yoktu. Yeni ütülenmiş beyaz bir gömlek ve muhafazakar gri bir kravat takıyordu. Eşleşen takım elbise ceketi sandalyesinin arkasında duruyordu. BT'deki hiç kimse takım elbiseyi bırakın, gömlek ve kravat giymedi.

Genç eleman Hunter'a Brian Doyle'un muhtemelen geç geleceğini söyledi. Önceki gece kutlamaya çıkmıştı. Kişisel olarak dahil olduğu uzun süredir devam eden soruşturma nihayet sona ermişti. Bütün gün süren bir operasyonun ardından bir seri sübyancıyı başarıyla yakalamışlardı.

'Yakaladıkları adam. acemi Hunter'a şöyle dedi: 'evli ve iki çocuk babası; biri on yaşında, diğeri on iki yaşında. İnternette terbiye ettiği

çocukların yaşları tam olarak bu.' Sanki tüm dünya mantığını kaybetmiş gibi başını salladı. Acemi eleman, kafasını Hunter'ın kolunun altındaki dizüstü bilgisayara doğru uzatarak, "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Dedektif?" diye sordu.

'Adın ne evlat?'

“Garry, efendim.” Elini uzattı. 'Garry Cameron.'

Hunter onu salladı. 'Ben Robert ve eğer beni ararsan *Sayın* Bir kez daha seni hakaretten tutuklayacağım.'

Cameron gülümsedi ve başını salladı.

Korkarım Jack'le konuşmam gerekiyor Garry. Birkaç parça video görüntüsünü süper uygulamalarından birinde çalıştırmasına ihtiyacım var.'

Cameron'ın gülümsemesi genişledi. 'Eh, bu benim uzmanlık alanım; video ve ses analizleri. Buraya transfer edilmemin asıl nedeni bu.” Hunter şaşkınlıkla kıkırdadı. 'Lanetleneceğim. Sanırım sen tam ihtiyacım olan adamsın.' Dizüstü bilgisayarı Cameron'un masasına koydu ve ikisi de

açılırken sessizce bekledi. Hunter video oynatıcı uygulamasını açtı ve önceden seçilmiş bölümleri sıraya koydu. Oynat tuşuna basmadan önce, "Bu, özel bir CCTV kamerasından alınan orijinal görüntüdür" diye açıkladı.

Cameron bilgisayar gözlüğünü taktı ve öne doğru eğildi. Görüntüler, koyu renkli arka camları olan şeker beyazı Trans-Am T tavan dışında boş bir park yeri ile başladı. Görüntü kalitesi iyi değildi, ışık yetersizliğinden dolayı daha da kötüleşti.

Cameron "Güzel araba" dedi.

Gizemli bir erkek figürü sağdan yaya olarak arsaya yaklaşmadan önce sadece birkaç saniye izlediler. Uzun boyluydu, altı iki ile altı dört arasında bir yerdeydi ve güçlü bir futbolcu fiziğine sahipti. Koyu renk giysiler giyiyordu; ayakkabılar, pantolonlar, eldivenler, takke ve yakası yukarı çekilmiş bir ceket. Sorun şuydu: Bay Wang'ın kamerası arsanın doğu tarafındaydı, batıya bakıyordu ve yabancı da öyleydi. Şu ana kadar sadece arkadan görülebiliyordu. Trans-Am'in sürücü kapısının yanında durdu, ceketinin içine uzandı ve okul cetveline benzeyen uzun, düz bir metal parçası çıkardı. Adam profesyonel bir

araba hırsızı gibi metal çubuğu pencere aralığından aşağıya ve arabanın kapısına doğru kaydırdı. Hızlı bir hareketle onu yukarı çekti. Kulpu denedi ve kapı sanki anahtar kullanmış gibi açıldı.

Cameron, dikkatini ekrandan ayırmadan LAPD'nin Ticari Araç Hırsızlığı Bölümü'ne atıfta bulunarak, "Bir CATS'e benzemiyorsunuz, Dedektif" dedi.

'Ben değilim.'

Ekranda adam eğildi, elini arabanın içine soktu ve kaputu açtı.

Cameron kaşlarını çattı.

Adam hızla arsanın girişini tekrar kontrol etti; kimse gelmiyordu. Hiç doğuya bakmadan arabanın önüne geçti ve kaputu kaldırdı, ardından motorun üzerine eğilip ana bloktaki bir şeye uzandı. Tam olarak ne yaptığını görmelerine imkan yoktu ama her ne ise, bu sadece üç saniyesini aldı. Kaputu kapatıp sürücü tarafına döndü. Kapıyı açıp içeri girip arka koltuğa kaybolmadan önce etrafa bir kez daha bakın.

Cameron "Garip" yorumunu yaptı. 'Bu neyle ilgili?'

'Göreceksin.'

Video uygulaması doğrudan Hunter'ın sıraya koyduğu bir sonraki bölüme atladı. Cameron ekranın sağ alt köşesindeki zaman damgasını kontrol etti ve görüntünün otuz altı dakika ileri atladığını fark etti.

Cameron, "Gizemli adamımızın hâlâ arabanın içinde olduğunu mu sanıyorum?" diye sordu.

'Hiç hareket etmedim.'

İzlemeye devam ettiler. Bu kez, adamın daha önce yaptığı yönden, Kelly Jensen'den gelen ince yapılı bir esmer ortaya çıktı. Saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Mavi kot pantolon, düz ayakkabılar ve soluk kahverengi deri bir ceket giyiyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cameron, ne olacağını zaten tahmin ediyordu.

Kelly arabaya yaklaştı ve çantasında arabanın anahtarlarını aradı. İçeride birinin onu beklediğinden habersiz kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. Karanlık, arabanın konumu ve Bay Wang'ın kamerasının ayarlandığı açı, Hunter ve Cameron'un ön camdan

görmesini imkansız hale getirdi. Resmi yakınlaştırmak da işe yaramadı.

Cameron gözlüğünü yüzünden çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Sonraki iki dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Ekranın altındaki zaman damgası 23:11'i gösterdiğinde. yolcunun kapısı açıldı ve adam arabadan indi. Durdu ve yavaşça etrafına baktı, hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol etti. Memnun bir şekilde diğer tarafa geçti, sürücü kapısını açtı ve bagajı açmadan önce kontaktan anahtarları aldı. Sanki alışveriş çantasından daha ağır hiçbir şeyi kaldırmıyormuş gibi Kelly'yi iki koluyla kaldırdı. Bayılmıştı ama hala hayatta olduğunu söylemek kolaydı.

Adam onu dikkatlice sandığa koydu ve uzun süre hareketsiz durdu, sanki ona hayranlık duyuyormuş gibi baktı. Sonunda arabanın önüne döndü, kaputu açtı ve motor bloğunda yeniden bir şeyler ayarladı. Bir süre sonra sürücü koltuğuna oturdu ve yola çıktı.

"Kahretsin," dedi Cameron Hunter'a bakarken, cildi dakikalar öncesine göre daha solgundu. 'Ne yapmamı istiyorsun?'

Hunter, "Bu görüntüye birkaç kez baktım" dedi. ‘Bu adam yüzünü bir kez bile kameraya çevirmiyor ama birkaç kez etrafına bakıp yerini kontrol ediyor.’

Cameron başını salladı. 'Evet, bunu fark ettim.'

'Tamam, ben de merak ediyordum; eğer bu şeyi tamamen yavaşlatırsak ve sonra kare kare hareket ettirirsek, orada bir yerde en azından kısmi bir yüz çekimi yapabilecek kadar şanslı olabiliriz.'

Cameron saatine bakarak "Mümkün" dedi. 'Hemen üzerinde çalışmaya başlayabilirim. Görüntüyü bilgisayarıma aktarmam ve ardından profesyonel bir yazılım kullanarak tekrar analiz etmem gerekecek, ancak bu bir, en fazla iki saatten fazla zamanımı almaz.'

Hunter masaya bir kart koydu. 'Bir şey bulur bulmaz beni ara.'

Gitmek üzere döndüğünde Cameron onu durdurdu.

'Dedektif, hâlâ hayatta olma ihtimali var mı?'

Avcı hiçbir şey söylemedi. Bunu yapmak zorunda değildi.

Yetmiş

'Orospu çocuğu!'

Garcia, Hunter'ın ITD'de Cameron'a bıraktığı görüntülerin bir kopyasını izlerken bağırdı. Ekrandaki zaman damgası Kelly Jensen'in 24 Şubat'ta çekildiğini gösteriyordu. Şüpheleri, ilk kurban olan Laura Mitchell'in 2 ile 5 Mart tarihleri arasında kaçırıldığı yönündeydi.

Garcia, "Yani ilk önce Kelly'yi kaçırıyor ama ikincisini öldürüyor" dedi. Hunter başını salladı.

'Neden?'

'Eğer katilin, olmasını istediği kişinin imajını kurbanlarına yansıttığı konusunda haklıysak, o zaman onların bu büyüyü bozacak bir şey yapması veya söylemesi an meselesidir. Onların gerçekte kim olduklarını görmesini sağlayacak bir şey."

'Büyüyü ilk olarak Laura bozdu.'

'Öyle görünüyor, evet.'

Garcia dikkatini Hunter'ın Bay Wang'ın dükkanından aldığı görüntülere verdi. 'Yüz çekimimiz var mı?'

'Henüz hayır ama ITD bunun üzerinde çalışıyor.'

Garcia'nın gözleri bilgisayar ekranına ve görüntülere döndü. 'Sabırlı biriyle karşı karşıya olduğumuzu söylerken haklıydın.'

Hunter, "Sadece sabırlı değil," diye yanıtladı. 'Sakin, aklı başında ve kendinden emin. Harekete geçmeden önce şüphesiz birkaç gece Kelly'nin stüdyosunun yerini belirledi. Ve bunu yaparken de kesindi. Zaman kaybı yok, mücadele yok, tepki verme şansı yok. Bu adam farklı Carlos. Kurbanlarını kendilerini güvende hissetmeleri gereken yerlerden alıyor; onların evleri. . onların çalışma stüdyoları. . onların arabaları. .'

Garcia başını salladı. 'Bu görüntülere bakılırsa onun ne olduğunu düşünüyorsunuz? .? Altı iki, altı üç. .? Yaklaşık iki yüz pound ağırlığındadır. .?" "Bu doğru gibi görünüyor. Ve bu, Laura'nın stüdyosundaki tuğla duvardan alınan takke liflerinden elde edilen failin boyu teorisiyle tutarlıdır. Adli Tıp'ı aradım ve onlara Kelly'nin Trans'ını seçmelerini söyledim.

Santa Monica'dan geldim ve kokpitin ve bagajın her santimini inceledim.'

Garcia görüntüleri bir kez daha sessizce izledi.

Hunter aynı zamanda büronun Trafik Bölümleriyle de temasa geçmişti. Katil, Kelly'nin arabasını stüdyosunun otoparkından çıkarıp Los Angeles sokaklarına sürmüştü ve şehrin her tarafına yayılmış binlerce trafik ve CCTV kamerası vardı. Kelly'nin Trans-Am'i fark edilmesi kolay bir arabaydı, dolayısıyla katil mümkün olan en kısa sürede araçları değiştirmek isterdi. Muhtemelen yakınlarda bir yere gitmeye hazır bekleyen bir minibüsü vardı ama akıllıydı, arabasını öylece bırakıp gitmedi. Bir ara sokakta terk edilmiş klasik bir Trans-Am çok fazla kaşın kalkmasına neden olurdu. Polisi neredeyse anında Kelly'yi aramaya başlaması konusunda uyaracaktı. Katil ayrıca arabasını stüdyonun otoparkına bırakmaması gerektiğini de biliyordu. Gözlemlerinden Kelly'nin onu bir gecede orada bırakmadığını biliyordu. Dükkan sahiplerinden birinin bunu fark etmesi ve polisi araması riskini almak istemezdi. Bunun yerine onu Santa Monica'ya geri götürmüş ve her zaman yaptığı yere, apartman bloğunun tam önüne park etmişti. Suçlu olmanın birinci kuralı: Mümkün olduğunca az şüphe uyandırın. Bu adam bu kuralı yazmış gibi görünüyordu.

Hunter bir yerlerdeki bir trafik kamerasının bu yolculuğun bir kısmını yakalamış olmasını umuyordu. Uzak bir ihtimaldi ama şu anda her türlü atış yapmaya değerdi.

"Dikiş atılan kurbanlarla ilgili operasyonlardan bir şey var mı?" Ülkenin herhangi bir yerinde bir şey var mı?” diye sordu Garcia.

Hunter, Operasyon Ofisi'nden ülke çapında bir arama başlatmasını istemişti; ağzına, cinsel organına veya her ikisine birden dikiş atılmış esmer bir kadın kurbanın bulunduğu ölümler için. Katil gerçekten duygularını aktarıyor ve bir zamanlar sevdiği kişinin imajını kurbanlarına yansıtıyorsa, o kişinin de benzer şekilde ölmüş olma ihtimali oldukça yüksekti.

'Şu ana kadar hiçbir şey yok.'

'Ne kadar geriye doğru arama yapıyoruz?'

'Yirmi beş yıl.'

'Gerçekten mi? O kadar uzun zaman önce mi?'

Hunter masasına yaslandı. ‘Her açıdan bakabiliriz.’ ‘Ne demek istiyorsun?’

'Ya aşk teorisinde haklıysak ama kurbanların katilimize hatırlattığı kişi eski karısı, kız arkadaşı ya da hatta onun tanıdığı biri değilse
hayatı boyunca aşık oldu. Peki ya başka biriyse? Onun da sevdiği biri. Ne olursa olsun asla incitmeyeceği biri mi?'

Garcia kısa bir süre bunu düşündü. “Annesi mi?” Hunter başını salladı. 'Bu bir olasılık. Ya annesi ya da vasisi; teyzesi, ablası ya da kuzeni ya da ona benzer bir şey.' Hunter durakladı ve masasının üzerindeki bir dosyaya uzandı. “Hiç Katia Kudrov'u duydun mu?” Garcia kaşlarını çattı ve aynı zamanda başını salladı. “Kim o?” Hunter zarftan bir portre çıkardı.

Garcia'nın kalbi tekledi. 'Kahretsin. Laura ve Kelly'nin neredeyse tıpatıp aynısı. Kim oluyor *öyle* o?'

Hunter, Garcia'ya Whitney Myers'la tanıştığından beri olup biten her şeyi anlatmak için acele etmedi.

'Bu Whitney'in soruşturma dosyasının bir kopyası. Her açıdan ele alındı. Hatta kendi adli tıp uzmanı bile var.”

'Ve. .?' Garcia sayfaları karıştırmaya başladı.

‘Önemli bir şey yok. Bulunan parmak izleri Katia'nın kendisine, babasına ya da o sırada görüştüğü kişiye aitti.'

Garcia'nın kaşları havaya kalktı.

‘O bir şüpheli değil. Kaçırılma anında ülkede bile değildi. Hepsi orada, daha sonra bir göz atın.'

"Yani babası hiçbir Kayıp Kişiler raporu sunmadı mı?"

Hunter başını salladı. ‘Resmi olarak değil. Bu yüzden MP'nin bize gönderdiği listelerin hiçbirinde yoktu. Dün gece onun adını ilk kez duydum.” “Sizce katilimiz onu ele geçirdi mi?”

'Emin değilim. Bazen zihnimin hayaletleri kovaladığını düşünüyorum.' 'Ne tür hayaletler?'

Hunter omuz silkti ve kaşının üstündeki kesikte oluşan kabuğu soymaya başladı.

'Katia, Laura ve Kelly'nin kaçırılma şekillerinde birkaç benzerlik olduğunu düşünüyorum. Ama yine de, bir insanın çok fazla yolu vardır. *olabilmek* kaçırılmak. Bu yüzden zaman kaybetmekten ve orada bile olmayan bir bağlantının peşinden koşmaktan endişeleniyorum. Whitney'in söylediği gibi, Katia Kudrov resmi olarak bir Kayıp Kişiler vakası bile değil, hiçbir zaman rapor edilmedi.' Kabuğu çok sert bir şekilde kazdı ve küçük bir kan damlası oluşmaya başladı. Hunter elinin tersiyle sildi. 'Araştırma ekibimiz halihazırda Laura ve Kelly'nin geçmişini araştırıyor ve daha fazlasını arıyor. görünüş ve meslek dışındaki bağlantılar. Onlardan bu aramaya Katia'yı da dahil etmelerini istedim.'

Hunter'ın cep telefonu çaldı ve onu ceketinin cebinde aradı. 'Dedektif Hunter.'

'Dedektif, ben ITD'den Garry Cameron.'

'Garry. . bana bir şeyin olduğunu söyle." Gözleri beklentiyle Garcia'ya doğru fırladı.

Garry, "Kusura bakmayın Dedektif, hiçbir yüz görüntüsü yok," dedi. 'Bana verdiğiniz görüntülerin her karesini inceledim ve onları elimden geldiğince geliştirdim. Adam hiçbir zaman açıklayıcı bir açıya girmiyor." Kısa bir duraklama. 'Birkaç karede bir deri parıltısı var ama hepsi bu. Size söyleyebileceğim tek şey onun Kafkasyalı olduğudur. Gerçekten üzgünüm, Dedektif.'

Hunter bağlantıyı kesti ve gözlerini kapattı. Bu soruşturmada biraz ara vermeye ihtiyacı vardı. Dört kişi ölmüştü. O tuhaf telefon görüşmesinden sonra James Smith hâlâ kayıptı ve eğer Katia Kudrov, Laura ile Kelly'yi kaçıran kişi tarafından kaçırıldıysa, zamanı hızla tükeniyordu.

Yetmiş Bir

Bulaşıcı bir hastalık gibi Hunter'ın kötü şansı soruşturmanın her aşamasına yayılmış gibiydi. Onun ve Garcia'nın A&E TV ağından aldıkları belgeseller hiçbir şey ortaya çıkarmadı. Bryan Coleman bu konuda haklıydı *Tuval Güzelliği* prodüksiyon: Başlangıç kredisinden

itibaren düşük bütçeli görünüyordu. Laura Mitchell ve Kelly Jensen filmde yer aldılar, ancak her biri birkaç dakikadan uzun sürmedi. Çoğunlukla Batı Yakası'nda yaşamanın resim yapma biçimlerini nasıl etkilediğinden bahsettiler.

Coleman'ın söylediği gibi yazının çoğunluğu eski A&E TV bölge direktörünün kızı Martina Greene üzerinde yoğunlaştı. Her şey her şeyden çok bir reklam gibi oynanıyordu. Belgeselde Martina, Laura ve Kelly'nin yanı sıra yalnızca iki kadın ressam daha yer aldı; bunlardan biri, tıpkı Martina gibi, doğal olarak sarışındı. Diğeri çok daha yaşlıydı; ellili yaşlarındaydı. Hunter her ikisini de kontrol etti; o zamandan beri ne Laura'yı ne de Kelly'yi görmüş ve onlarla konuşmamıştı. İkisi de Hunter'ın onlara gösterdiği resimden James Smith'i tanıyamadı.

Hunter'ın ekibi, adı geçen her kişinin geçmişini kontrol ediyordu. *Tuval Güzelliği* belgesel kredileri listesi. Şu ana kadar herkes kontrol etmişti ama liste uzundu.

Hunter ve Garcia'nın A&E TV ağından edindiği diğer üç belgeselde ülkenin her yerinden birçok ressam yer alıyordu; hiçbiri otuzlu yaşlarındaki esmer kadınlar değildi.

Doktor Hove'un laboratuvarı, Kelly Jensen'in tırnaklarının altından alınan tozun, sıradan duvar tuğlalarıyla tutarlı olarak harç ve kırmızı kil karışımından geldiğini doğrulamıştı. Bu, kendisinin inşa ettiği bir yer altı sığınağından iç odaya veya dış garaja kadar kesinlikle her yerde tutulabileceği anlamına geliyordu.

Hunter'ın trafik kamerası kumarı da işe yaramadı. Kelly Jensen'in sanat stüdyosuna en yakın yol kamerası bir mil uzaktaydı. Trans-Am'i kaçırıldığı gece hiç görülmedi. Güney Bürosu Trafik Operasyonları kaptanı, şehir içi kameraların çoğunun yalnızca kırmızı ışıkta geçmek veya hız sınırını aşmak gibi ihlallerde etkinleştirildiğini açıklamıştı. Günün yirmi dört saati çekim yapmıyorlardı. Bunu yapanlar

Ana yollar, caddeler ve eyaletler arası stratejik olarak konumlandırılmıştı. Başlıca işlevleri Trafik Bölümlerini sıkışıklık sıcak noktaları ve kazalar konusunda uyarmaktı.

Kelly'nin ortadan kaybolmasının ardından sabahın erken

saatlerinde, Santa Monica'daki bir kamera arabasını San Vicente Bulvarı'ndan batıya, apartmanına doğru giderken yakaladı. Ancak kameralar bulvarın tamamını izlemiyor. Araç sahile giden son yola yaklaşırken kayboldu.

Hunter'ın isteği üzerine Adli Tıp, arabayı Santa Monica'dan almış ve iç kısmı ile bagajının her santimini incelemişti. Bulunan saçlar Kelly Jensen'la eşleşti. Sürücü koltuğundan alınan birkaç koyu renkli elyaf, Laura Mitchell'in dairesindeki büyük tuvalin arkasındaki duvarda bulunanlarla eşleşiyordu. Aynı takkeden geldiler. Parmak izi yoktu.

Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve baharın başından bu yana ilk kez gökyüzü bulutlanmıştı. Tehditkar yağmur bulutları ve kuvvetli rüzgarlar kuzeyden yaklaşıyor ve yanlarında bariz ıslak çim ve çim kokusunu getiriyordu. Hunter oturma odasında oturuyordu ve araştırma ekibinin Laura, Kelly ve Katia'nın profesyonel ve kişisel yaşamlarıyla ilgili raporlarını okuyordu. Geçmişleri birbirlerinden tamamen farklıydı. Ekip, fiziksel olarak aynı genel görünüme sahip olmak ve mesleği gereği sanatçı olmak dışında, üç kadın arasında başka bir bağlantı bulamadı.

Laura başarı öyküsü olan bir aileden geliyordu. Babası Roy Mitchell, hayatına yoksul bir mahallede başladı. Gençken şiddet uygulayan ve istismarcı ebeveynlerden kaçan Roy'un, ilk yıllarında yediği yiyeceklerin çoğu otel ve restoranların arka sokaklarındaki çöp kutularından geliyordu. Otel çalışanlarından aldığı atılmış ikinci el kitapları satmaya başladığında henüz on dört yaşındaydı. On sekiz yaşına geldiğinde ilk kitabevini açtı ve oradan işleri gelişti. Otobiyografisi - *Arka Sokak Kitapları* - ABD'nin kurgu dışı kitaplar listesinde on iki hafta boyunca zirvede kaldı ve otuz üçünü daha ilk yirmi beşte geçirdi. Kitap işini kurmasına yardım eden genç avukat Denise ile yirmi yaşındayken evlendi. Laura iki çocuğundan en küçüğüydü.

Öte yandan Kelly'nin oldukça macerasız bir hayatı olmuştu. Montana'da kiliseye giden küçük bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen onun kaderi, kocasına, çocuklarına ve ailelerine bakan, Treasure State'in ev hanımlarından biri olmaktı.

bahçe. Sanat öğretmeni onun resim konusundaki yeteneğini fark etti ve yıllarca ona bu yeteneğinden vazgeçmemesi gerektiğini söyleyip durdu.

Katia üç ailenin en zengininden geliyordu ama hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmezdi. Kendi isteğiyle kemancı oldu ve ailesinin ne kadar parası olursa olsun yetenek ve özveri satın alınamaz. Başardığı her şeyi kendi sıkı çalışmasıyla başardı.

Hunter raporu yere bıraktı ve kollarını başının üzerine doğru uzattı. Küçük barından bir çift doz daha malt döktü. Bu sefer damakta rahatlatıcı ve zengin bir şeye ihtiyacı vardı. Gözleri Balblair 1997 şişesine takıldı ve kararını verdi. Bardağına tek bir küp buz düşürdü ve yoğun, bal rengi sıvı ona çarptığında buzun kırıldığını duydu. Bardağı burnuna götürdü ve bir anlığına tatlı vanilya meşesi buharını içine çekti. Küçük bir yudum aldı ve alkolün ağzının her köşesine ulaşmasını sağladıktan sonra yuttu. Cennetin bir tadı olsaydı bu da ona çok yakın olurdu.

Hunter penceresinden dışarı, hiçbir zaman gerçekten anlamadığı ve gün geçtikçe daha da çılgın hale gelen bir şehre baktı. Bu kasabada yaşanan çılgınlığı kimse nasıl anlayabilirdi ki?

İnce bir yağmur tabakası düşmeye başladı. Hunter'ın bakışları sehpanın üzerine dağılmış dosyalara ve fotoğraflara kaydı. Laura ve Kelly, dehşet içinde yalvaran gözlerle ona baktılar; bez bebek gülümsemeleri kaba dikişler ve siyah ipliklerle garip bir şekilde çerçevelenmişti.

Tak, tak.

Hunter'ın gözleri önce ön odasının kapısına, sonra da hızla saatine kayarken kaşlarını çattı. Ziyaretçiler için artık çok geç. Üstelik kapısını en son ne zaman birinin çaldığını bile hatırlamıyordu. *Tak, tak, tak.* Bu sefer çok daha acil.

Yetmiş iki

Hunter bardağını bıraktı, sandalyenin arkasından sarkan kılıfından silahını aldı ve ön kapısına yaklaştı. Gözetleme deliği

yoktu. Hunter onlardan nefret ediyordu: Herhangi bir saldırgana çok kolay öldürücü bir atış sağlıyorlardı. Mercek kararıncaya kadar bekleyin ve içinden bir kurşun geçirin. Eğitimi ve içgüdüsü ona kapı çerçevesinin sağında, kapı kanadının erişemeyeceği bir yerde kalmasını söylüyordu. Bu, kapıyı açarken birisinin kapıyı tekmelemesiyle yüzüne çarpmasını önleyecekti. Bu aynı zamanda Hunter'ı güçlü bir silahın doğrudan patlama yolundan uzaklaştıracak, eğer birisi kapıya delik açmak için bekliyorsa.

Ana kilidi açtı ve kapıyı geri çekerek güvenlik zincirinin üzerinde kısmen açık halde bıraktı. Dışarıdan bakıldığında, aralıktan yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu.

“Kötü adamları mı bekliyordun?” diye sordu Whitney Myers keyifli bir gülümsemeyle. Kısa, siyah deri bir motorcu ceketi ve altına AC/DC tişörtü giyiyordu. Mavi kot pantolonunun rengi solmuştu ve sol dizinde yırtılmıştı; bu görünüm, gümüş uçlu kovboy çizmeleriyle mükemmel bir şekilde tamamlanıyordu. Hunter onu baştan aşağı süzdü. Hiç eğlenmedi. ‘Beni içeri davet mi edeceksin, yoksa arkandan tuttuğun o silahla mı vuracaksın?’

Hunter kapıyı kapattı, güvenlik zincirini çözdü ve tekrar açtı. Aynı zamanda solmuş bir kot pantolon da giyiyordu -gerçi onunki yırtılmamıştı- ama başka pek bir şey yoktu.

Onu baştan aşağı inceleme sırası Myers'taydı. 'Eh, birileri spor salonu tavşanı.' Gözleri adamın gergin karın kaslarında durdu, sonra yavaşça göğsüne doğru ilerledi, pazularına iyice baktığından emin oldu ve sonunda tekrar yüzüne döndü.

‘Rock konserine falan giderken mi kayboldun?’ Kapının eşiğinde durdu, silahı hâlâ sağ elindeydi. 'Senin burada ne işin var? . ve gecenin bu saatinde?'

Bakışları Hunter'ın yanından geçip dairesine doğru ilerlerken Myers'ın ifadesi değişti. 'Üzgünüm. . sen misin? . birisiyle mi?'

Hunter başını sallamadan önce bu utanç verici anın birkaç saniye sürmesine izin verdi.

'HAYIR.'

Geri çekildi ve kapıyı tamamen açarak ona sessiz bir davette bulundu.

Hunter'ın ön odası, Kurtuluş Ordusu'na aitmiş gibi görünen mobilyalarla tuhaf bir şekle sahipti. Bilgisayar masası olarak kullandığı kare şeklinde ahşap bir masanın etrafında birbiriyle uyumsuz dört sandalye vardı. Üzerine bir dizüstü bilgisayar, bir yazıcı ve küçük bir masa lambası tıkıştırılmıştı. Uzak duvarın birkaç metre uzağında eski püskü siyah bir kanepe vardı. Önündeki sehpa resimler ve polis raporlarıyla doluydu. Myers odanın karşı tarafında etkileyici bir tek malt viski koleksiyonunun bulunduğu cam bir bar gördü.

“Abartılı dekorasyona önem veren bir adam olmadığını görebiliyorum.” Hunter sehpadaki resim ve kağıtları bir yığın halinde topladı ve onları kenara çekti. Sandalyelerden birinin arkasında duran beyaz tişörtü aldı ve giydi.

Myers hayal kırıklığını gizleyerek bakışlarını kaçırdı. Birkaç yalnız resim çerçevesinin dizildiği cam çubuğun sağındaki koyu renkli ahşap büfeye yaklaştı. Fotoğraflardan ikisi siyah beyazdı ve eski görünüyordu. Her ikisi de aynı gülümseyen çifttendi. Myers, Hunter'ın babasına benzediğini ancak annesinin anlayışlı gözlerine sahip olduğunu belirtti. Diğer fotoğrafların çoğu Hunter'ı ve daha ağır ve yaklaşık beş santim daha uzun olan başka bir adamı gösteriyordu. Myers'ın araştırmasından, onun Hunter'ın birkaç yıl önce bir tekne kazasında ölen eski RHD ortağı Scott Wilson olduğunu biliyordu. Diğer iki fotoğrafta Hunter'ın Los Angeles Belediye Başkanı ve Kaliforniya Valisinden övgüler aldığı görülüyordu. En arkada saklanan son resim, mezuniyet elbisesi giymiş, üniversite diplomasına sahip, daha genç görünümlü bir Avcıya aitti. Sanki dünyayı fethetmiş gibi görünüyordu. Babası gururla yanında duruyordu. Gülümsemesi karanlık bir günü aydınlatabilirdi.

Hunter kollarını kavuşturmuş halde pencerenin yanında durup bekliyordu. Myers'ın gözleri resimlerden cam bara ve özenle düzenlenmiş şişelere kaydı. 'Bir içki içmemin sakıncası var mı?'

“Bana neden burada olduğunu söyleyeceğine söz verirsen, elbette, devam et.” Kendine çift doz Balblair 1997 koydu ve içine tek bir küp buz attı.

Hunter'ın yüzü tarafsızlığını korudu ama etkilenmişti. 'İyi seçim.'

Myers içkisinden bir yudum aldı. “CD çaların var mı?” Hunter'ın gözleri kısıldı. 'Neden? Aniden bazılarının havasında mısın? *Siyaha Dönüş*?'

Gülümsedi ve bakışları bir an için gömleğine kaydı. 'O *öyle* en sevdiğim AC/DC albümüm ama isterseniz daha sonra dinleyebiliriz. Şimdi bunu dinlemelisin.” Myers çantasından bir CD kutusu çıkardı. "Çünkü sana söylesem bana inanmazsın."

Yetmiş Üç

Yağmur şimdi biraz daha sert yağmaya başlıyor, Hunter'ın hemen arkasındaki pencereye vuruyordu. Rüzgâr da hızlanmıştı. Küçük bir koridorda gözden kaybolmadan önce, "Bana bir saniye ver" dedi. Birkaç dakika sonra taşınabilir bir stereo sistemiyle geri döndü.

Hunter masayı temizlerken Myers, "Bunu internette tesadüfen buldum" dedi, müzik setini masanın üzerine yerleştirip fişe taktı. "Nedir bu?"

'Bir röportaj.'

Hunter durakladı ve başını kaldırdı. "Katia ile mi?"

Myers başını salladı ve CD'yi ona uzattı. ‘İlk kez KUSC Radyosu tarafından yayınlandı. Bu, özel bir klasik müzik FM istasyonudur.”

Hunter başını salladı. 'Evet biliyorum. Güney Kaliforniya Üniversitesi tarafından yönetiliyor.'

Myers yüzünü buruşturdu. ‘Klasik müzikle ilgilendiğinizi bilmiyordum.’ ‘Değilim ama çok okurum.’

Myers yoluna devam etti.

'Röportajın tamamı yaklaşık bir saat sürüyor ve birkaç klasik parça da dahil, yani her şey sadece konuşmadan ibaret değil. İlk yarıda Katia radyo DJ'iyle konuşuyor ve ona sorduğu soruları yanıtlıyor. İkinci yarıda dinleyicilerin telefonla veya e-postayla gönderdiği soruları yanıtlıyor.' Başını bir yana eğdi. 'Ben o kadar zalim değilim, bu yüzden sana her şeyi dinletmeyeceğim. Yalnızca önemli kısımları kopyaladım.”

Hunter CD'yi yerleştirdi, oynat tuşuna bastı ve ses seviyesini ayarladı. 'Tekrar hoşgeldiniz. Burası KUSC Radyo, Los Angeles ve Kaliforniya'daki klasik müziğin en iyisi.' DJ'in sesi tam olarak çoğu insanın bir klasik müzik istasyonu DJ'inin sesinden bekleyeceği sese benziyordu: kadifemsi ve rahatlatıcı. 'Bu öğleden sonra özel konuğumuzla geri döndük; çoğunuzun tanışmaya ihtiyaç duymayacağı biri. Los Angeles Filarmoni konseri şefi Katia Kudrov.'

Bir keman solosunun küçük bir bölümü birkaç saniyeliğine soluklaşıp sonra tekrar söndü.

'Tamam, aradan hemen önce erken başlangıçlarınızdan ve enstrümanınıza hakim olmak için ne kadar mücadele ettiğinizden bahsetmiştik, ama şimdi biraz daha kişisel bir şeye geçiyoruz - aşk ve romantizm. Bu uygun mu?'

Sanki Katia bir şey düşünüyormuş gibi kısa bir duraklama oldu. “Evet, elbette, beni utandırmadığın sürece.” Sesi hassastı ama kırılgan değildi. Sesinde güven vardı. 'Söz veriyorum yapmayacağım. Tamam, kendini umutsuz bir romantik olarak tanımlıyorsun. Neden?'

Utangaç bir kahkaha. Çünkü gerçekten öyleyim. Ve işte ilk allık geliyor. En sevdiğim film *Güzel Kadın.*Kıkırdar.

DJ, "Evet, bunun yüzümün kızarması için yeterli bir sebep olduğunu söyleyebilirim" diye güldü. 'Konu aşk olduğunda küçük bir kız çocuğu gibiyim. Bunun kulağa safça gelebileceğini biliyorum ama bu tür bir peri masalının var olmasını çok isterim.'

"Gerçek aşk' masalı mı?'

'Evet. Sizi canlı yayında uçuran büyülü türden bir aşk. Birini ilk kez gördüğünüzde kıvılcımlar uçuşuyor ve birbiriniz için yaratıldığınızı anlıyorsunuz.'

'Hiç bu kadar aşık oldun mu?'

Başka bir kıkırdama. 'Hayır, henüz değil. Ama acelem yok ve müziğim var. Bu gerçekten beni havada süzülmeye itiyor.'

'Müziğinizin hepimizi havada süzdürdüğünü söyleyebilirim.'

“Teşekkür ederim.” Kısa bir duraklama. 'Ve şimdi gerçekten kızarıyorum.' 'Yani, birini ilk gördüğünde kıvılcımların uçuştuğu hakkındaki yorumuna bakılırsa, ilk görüşte aşka inandığın anlamına

mı geliyor?' 'Kesinlikle.'

‘Peki birisinin dikkatinizi çekmek için ne söylemesi veya yapması gerekir?’ ‘Hiçbir şey.’

'Hiç bir şey?'

'Hiç bir şey. Aşkın kelimelerden veya görünüşten çok daha fazlası olduğuna inanıyorum. Bu, size çarpan ve sonra hiçbir uyarı vermeden kontrolü ele geçiren bir şeydir. İnanıyorum ki hayatının geri kalanını birlikte geçirmen gereken kişiyle tanıştığında..."

DJ, "Meşhur "ruh eşi" mi?' diye sözünü kesti.

'Evet, ruh eşin. Sanırım o kişiyle tanıştığımızda bunu anlıyoruz. Sessiz bir andan itibaren bile. İlk başta tek kelime etmese bile.”

'Tamam, sanırım ne demek istediğini anlayabiliyorum ama sonsuza kadar sessiz kalamaz. Eninde sonunda bir şeyler söylemek zorunda kalacak. Peki bu ne olmalı? Dikkatini nasıl çekerdi?”

'Özel bir şey yapmasına ya da söylemesine gerek yok ama izin verin size en sevdiğim romantik hikayeyi anlatayım.'

'TAMAM.'

'Ergenlik çağında büyükannemin ilk işi, eski Sovyetler Birliği'nin Perm kentindeki bir sokak pazarında çiçekçilik yapmaktı. Büyükbabam çarşıdan birkaç sokak uzakta bir terzi dükkanında çalışıyordu. İşteki ilk günü onu ilk görüşüydü ve öylece delicesine aşık oldu. Büyükbabam çekici bir adamdı ama aynı zamanda çok ama çok utangaçtı. Nihayet ona bir şeyler söyleyebilecek cesareti toplaması altmış gününü aldı.'

"Altmış mı?" diye yorum yaptı DJ.

'Her sabah işe giderken onun tezgahının önünden geçiyordu. Her sabah, o günün onunla konuşacağına dair kendine söz verirdi. Ve her sabah onu gördüğünde çok gergin oluyordu. Onunla konuşmak yerine sessizce yürürdü.'

'Tamam, peki ne oldu?'

“Büyükbabamın bilmediği şey, büyükannemin de onu gördüğü ilk günden itibaren ona aşık olduğuydu. Her gün onun çiçek tezgahının önünden geçişini izliyor ve her gün durup ona çıkma teklif edeceğini umuyordu. Böylece bir sabah toplayabildiği tüm cesareti topladı, büyükannemin yanına yürüdü, gözlerinin içine baktı ve beş küçük

kelime fısıldamayı başardı: "Nefesimi kesiyorsun.'"

Myers uzanıp duraklatma düğmesine bastı.

Hunter'ın hafızası, Myers'ın ona birkaç gün önce verdiği, şifresi çözülmüş telesekreter kaydına gitti. Katia'yı kaçıran kişinin söylediği ilk sözler tam olarak şunlardı: NEFESİMİ KESİYORSUN. .

Myers, Hunter'a bakarken daha fazlasının geleceğini biliyordu.

Yetmiş Dört

Myers, bakışlarını Hunter'a dikerek, "Elli dokuz gün boyunca çiçek tezgâhının önünden sessizce geçtik" dedi. 'Katia'nın telesekreterinde elli dokuz sessiz mesaj kaldı. Ve eminim altmışıncı mesajın ilk beş kelimesini hatırlıyorsunuzdur.'

Hunter başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

'Şimdi röportajın bu sonraki kısmı birkaç reklam arasının ardından geliyor. DJ, Katia'ya dinleyiciler tarafından telefonla veya e-postayla gönderilen soruları soruyor.' Duraklatma düğmesine tekrar bastı ve röportaj devam etti. Animasyonlu kahkahalarla başladı.

'Tamam' dedi DJ, 'arayanlarımızdan birinden başka bir sorum var. Bu senin umutsuz bir romantik olmana ve parlak zırhlı şövalyeni bulmana geri dönüyor.'

'TAMAM. Katia tereddütlü görünüyordu.

'Soru şu: Aşkın kelimelerden ya da görünüşten çok daha fazlası olduğuna inandığını söyledin. Ayrıca doğru kişiyle, yani “ruh eşinizle” tanıştığınızda bunu bileceğinize inandığınızı da söylediniz. Büyükannen ve büyükbaban gibi sessiz bir andan itibaren bile. Bilmek istediğim şey o anın ne kadar sürdüğü? Bilmeden önce ne kadar sessizliğe ihtiyacın var?'

'Hımm.'

DJ'den kahkahalar. 'Bu kötü bir soru değil. Peki bu an ne kadar sürüyor? Doğru kişiyle tanışıp tanışmadığınızı ne kadar çabuk öğrenebileceğinizi düşünüyorsunuz?'

Katia bunu düşünürken bir duraklama oldu. "On iki saniye" diye yanıtladı sonunda.

Hunter'ın bakışları Myers'la buluştu ama ikisi de tek kelime etmedi.

DJ, "On iki saniye mi?" diye sordu. 'Bu tuhaf bir sayı. Neden on iki?'

“Eh, muhtemelen on saniye sonra öğreneceğim ama kesinlikle emin olmak için iki saniye daha verirdim.” Katia ve DJ güldüler. DJ, "Bu çok iyi bir cevap," diye onayladı.

Myers uzanıp durdurma düğmesine bastı. 'Siz sormadan önce' dedi, 'kontrol ettim, istasyonda bu telefonla kimin aradığına dair bir kayıt yok.
soru.'

'Bunun tekrar yayınlandığı zamanı bana hatırlat?'

‘Sekiz ay önce ama bu kayıt diğer radyo istasyonlarına iletildi.’ Çantasından bir not defteri çıkardı. 'Northridge'de KCSN, Santa Barbara'da KQSC ve KDB, Thousand Oaks'ta KDSC ve hatta pürüzsüz bir caz istasyonu olan KTMV. Bütün mahkemede yayınlandı. Bunu KUSC'un web sitesinden aldım. Herkes çevrimiçi olarak dinleyebilir veya indirebilir. Soruyu sormak için arayan kişi kaçıran kişi olmasa bile röportajı duymuş ve fikrini oradan almış olabilir.' Scotch'undan bir yudum daha aldı. 'Sen ve ben, her mesajdaki o on iki saniyelik sessizliğin sadece bir tesadüf olmadığını biliyoruz.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?” Myers'ın sesinde heyecan vardı. 'Katia'nın kaçırılmasıyla ilgili *Aşk,* nefret değil. Onu kim aldıysa çaresiz durumda *aşık* onunla. Yani bu, sadist katilinizin onu kaçıran kişi olma ihtimalini büyük ölçüde ortadan kaldırıyor.'

Avcı sessiz kaldı. İfadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Katia, son dört aydır Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın yeni şefi Phillip Stein ile görüşüyordu. O tamamen ona takıntılıydı ve hala da öyle. Ancak tur bitmeden sadece birkaç gün önce her şeyi bıraktı. Molayı hiç de iyi değerlendiremedi.”

'Ama bunu yapmış olamaz. Chicago'daki son konserlerinin ardından doğrudan Münih'e uçtu. Raporunuzu okudum.”

“Ve emin olmak için bunu tekrar kontrol ettin, değil mi?” Hunter başını salladı. 'Başka sevgililer, eski sevgililer var mı? .?'

'Önceki erkek arkadaşı, ABD'ye dönmeden önce bulunduğu Fransa'da yaşıyor. Başka sevgilileri varsa onları çok iyi saklardı. Ama onu kaçıranın bir sevgili olduğunu düşünmüyorum.” Bir an duraksadı. 'Sanırım takıntılı bir hayranla karşı karşıyayız. Ona bu kadar aşık olan birinin tüm gerçekliği çarpıktır. Bu yüzden o röportajda söylediklerini bu kadar bağlamın dışına çıkardı. Ona masalsı aşk hikayesini vermek istiyor.'

Hunter'ın telefonu masanın üstünde titreyip yeni bir çağrı geldiğini haber verdiğinde Myers neredeyse yerinden fırlayacaktı. Arayanın kimliği okundu *Kısıtlı çağrı.*

Gecesinin daha da karanlık hale gelmek üzere olduğunu bilmek için cevap vermesine bile gerek yoktu.

Yetmiş Beş

Hunter Kuzeydoğu Los Angeles'taki Cypress Park'a vardığında yağmur hâlâ yağıyordu. Görüşmeyi kestikten sonra hiçbir şey söylemedi. O da bu sırada tek kelime etmemişti. Sadece dinlemişti. Ama Myers, yenilgiye uğramış bir şekilde gözlerini bir saniyeliğine kapattığını biliyordu -
başka bir kurbanları daha vardı.

Cypress Park, Los Angeles'ın ilk banliyölerinden biriydi. Yirminci yüzyılın başında şehir merkezinin hemen dışında gelişen bu bölge, ana cazibesi demiryolu tersanelerine yakınlığı olan bir işçi sınıfı mahallesi olarak yaratılmıştı. Kurbanın cesedinin raylar üzerindeki terk edilmiş binalardan birinde bulunduğu yer burası.

Eski demiryolu tersaneleri hala geniş bir alanı kaplıyordu ama büyük bir kısmı artık sadece çorak arazilerden ibaretti. Bu çorak arazilerden biri Rio de Los Angeles Eyalet Parkı'nın hemen arkasında bulunuyordu. Buradan yarım mil kuzeyde, hala bu ıssız bölgenin içinde, tren rayları ile LA Nehri arasında sıkışmış eski bir

bakım deposu vardı. Yağmurlu, aysız bir gecede, yanıp sönen polis ışıkları oldukça uzaktan görülebiliyordu.

Adli tıp zaten oradaydı.

Hunter Garcia'nın arabasının yanına park etti. Standart bir LAPD yağmurluğu giyen ve elinde ancak çocuk boyutunda bir şemsiye olarak tanımlanabilecek bir şey tutan genç bir polis memuru kapısına geldi. Hunter yakasını yukarı çekip boynuna daha sıkı sardı, şemsiyeyi reddetti ve tuğla binaya doğru yürümeye başladı. Elleri ceplerinin derinliklerine sıkışmıştı. Gözleri yerdeydi, yeri araştırıyor, herhangi bir su birikintisine basmamak için elinden geleni yapıyordu.

Çevreden bir adam, "Dedektif Hunter?" diye seslendi.

Hunter, Donald Robbins'in baş belası sesini tanıdı *Los Angeles Times* muhabir. Hunter'ın karıştığı her vakayı ele almıştı. Onlar eski dostlardı ama asla arkadaş değillerdi.

'Bu kurbanın hâlihazırda araştırdığınız davayla bir ilgisi var mı? Belki de bir ressamdır?'

Hunter adımlarını kaybetmedi ya da başını kaldırmadı ama Robbins'in kurbanların ressam olduğunu nasıl öğrendiğini merak etti.

"Haydi Robert." Benim. Başka bir seri katilin peşindesin, değil mi? O bir sanatçı avcısı mı?'

Hunter'dan hâlâ bir onay bile yok.

Tuğla binanın dışı graffiti ve renklerle doluydu. Garcia, iki polis memuruyla birlikte eski deponun girişindeki doğaçlama bir çadır bezinin altında duruyordu. Tam arkalarındaki metal kapıya öne doğru eğilmiş uzun saçlı bir direk dansçısının silueti çizilmişti. Açık bacakları mükemmel bir baş aşağı V şekli oluşturdu.

Garcia, Hunter'ın köşeden geldiğini gördüğünde adli Tyvek tulumunun fermuarını yeni çekmişti.

'Sen *sahip olmak* Yağmur yağdığını fark ettim, değil mi?' dedi Garcia, Hunter sığınağa ulaştığında.

Hunter, "Yağmuru severim," diye yanıtladı ve iki eliyle saçındaki suyu fırçaladı.

“Evet, bunu görebiliyorum.” Garcia ona içinde beyaz başlıklı bir tulumun olduğu kapalı bir plastik torba uzattı.

Hunter çantayı açarak, "Kim çağırdı?" diye sordu.

Kapıya en yakın polis memuru, "Yaşlı evsiz adam" diye onayladı. Kısa boylu ve şişmandı, buldog benzeri bir yüzü vardı. Bazen burada uyuduğunu söyledi. Bu gece yağmurdan kurtulmak istedi."

"Şimdi nerede?"

Memur bulundukları yerden yirmi beş metre ötede bir polis arabasını işaret etti.

"Onunla kim konuştu?" Hunter, başını sallayan Garcia'ya baktı. 'Buraya yeni geldim.'

Memur, "Çavuş Travis," diye yanıtladı. "Artık onunla birlikte." Hunter başını salladı. 'İçinizden biri içeri girdi mi?'

'Hayır, buraya Adli Tıp'tan sonra geldik. Bize verilen emirler burada kalıp bu berbat yağmurda kıçlarımızı ıslatmamız ve siz büyük Cinayet Masası elemanlarına gece kulübü kapıcısı gibi davranmanızdır.'

Garcia kaşlarını çattı ve Hunter'a baktı.

Hunter, "Sanırım bu çağrıyı aldığında vardiyanın sonundaydın, değil mi?" dedi.

"Evet, her neyse." Memur iki parmağını şeftali tüyü bıyıklarının üzerinde gezdirdi.

Hunter tulumunun fermuarını çekti. 'Tamam memur bey. .?'

"Donikowski."

"Tamam Memur Donikowski, sanırım artık gece kulübü kapıcılığı işini yapabilirsiniz." Başıyla kapıyı işaret etti.

Garcia sırıttı.

İlk oda yaklaşık on beş fit genişliğinde ve yirmi derinliğindeydi. Duvarlar da grafitilerle kaplıydı. Yağmur, kapının solundaki penceresiz çerçeveden yere sıçradı. Atılmış yiyecek kutuları ve ambalaj kağıtları, eski bir hasır şilteyle birlikte bir köşeye yığılmıştı. Zemin her türden molozla doluydu. Hunter hiçbir yerde kan göremiyordu.

Tanıdık, güçlü olay yeri adli tıp ışığı, kısık seslerin duyulabildiği

yan odadan geliyordu.

Kapıya yaklaştıklarında Hunter, çoğu bayat idrar, küf ve birikmiş çöpten oluşan bir koku karışımı yakaladı. Hepsi, bazen serseriler tarafından kullanılan, eski, terk edilmiş bir binada bulmayı bekleyeceğiniz türden kokular. Ama dördüncü, daha hafif bir koku vardı. Bir ceset çürümeye başladığında aldığınız türden iğrenç bir koku değil, başka bir şey. Hunter'ın daha önce kokladığını bildiği bir şey. Birkaç kez durup havayı kokladı. Göz ucuyla Garcia'nın da aynı şeyi yaptığını fark etti. Bunu ilk fark eden o oldu. Garcia, saniyeler içinde kustuğu kokunun aynısını son kez aldığında. Bu sefer farklı değildi.

Yetmiş Altı

İkinci oda, Hunter ve Garcia'nın bulunduğu odadan daha küçüktü ama şekil ve yıpranma durumu bakımından aynıydı; grafitilerle kaplı duvarlar, penceresiz çerçeveler, köşelerdeki çöp yığınları ve yere dağılmış her türlü döküntü. Doktor Hove ve Mike Brindle uzak duvardaki üçüncü odaya açılan kapının yanında duruyorlardı. Glassell Park'taki anaokulunun bodrum katında kullandıkları taşınabilir taktik röntgen ünitesinin aynısı yanlarındaki zemine kurulmuştu. Birimin üç adım solunda, beyaz esmer bir kadının çıplak vücudu sırtüstü yatıyordu. Hunter odanın diğer ucundan ağzını ve vücudunun alt kısmını dikmek için kullanılan kalın siyah ipliği görebiliyordu. Vücudun etrafında çok az kan vardı.

“Carlos nerede?” diye sordu Doktor Hove. “Seni dışarıda beklediğini sanıyordum.”

Hunter cevap vermedi, hareket etmedi, nefes almadı. Tamamen hareketsiz durdu, gözleri esmerin yüzüne sabitlenmişti. Derisi açık bir mor rengine dönmüştü, bu da kan göllendiğini gösteriyordu. Önceki iki kurban gibi yüzünün alt kısmı ağzına atılan dikişler nedeniyle şişmişti. Ama yine de onda tanıdık bir şeyler vardı. Hunter, adrenalin içinden geçerken teninin yandığını hissetti.

Doktor tekrar "Robert" diye seslendi.

Hunter'ın gözleri sonunda yeniden ona odaklandı.

'İyi misin?'

'Ben iyiyim.'

'Carlos nerede? Seninle olacağını düşünmüştüm.'

Hunter'ın arkasından kapıdan girerken Garcia, "Buradayım" dedi. Biraz öncesine göre biraz daha solgun görünüyordu. Dışarıdan aldıkları tuhaf, hafif koku odada daha belirgindi. Garcia elini ağzına götürdü ve midesinin yeniden patlamaması için çabalarken sindi.

Hunter sessizce cesede yaklaştı ve yanına çömeldi. Yüzü şişmeye başlamıştı. Vücudunun artık tam ölüm sertliğinde olduğunu bilmek için ona dokunmasına gerek yoktu. En az on iki yıldır ölüydü saat. Gözleri kapalıydı ama yüz hatlarına dair her şey tanıdık geliyordu. Burun, elmacık kemiği yapısı, çene şekli. Hunter daha da yaklaştı ve ellerine ve parmaklarına baktı. Tırnaklarının çoğu kırılmıştı ya da yontulmuştu. Cildinin morarmasına rağmen Hunter ilk bakışta ciddi bir hematom göremedi. Herhangi bir kesik ya da sıyrık da olmadı. Vücudundaki şişlik fiziksel istismardan kaynaklanmıyordu.

Hunter diğer tarafa geçti. Sağ omzunda tek renkli bir kabile dövmesi vardı.

Garcia ayakta dururken sessizce cesedi inceliyordu, eli hâlâ burnunu ve ağzını kapatıyordu.

Doktor, Hunter'ın sürekli onun yüzüne baktığını fark ederek, "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Kayıp kişiler listenizdeki ressamlardan biri mi o?"

Garcia başını salladı. 'Onu yerleştiremiyorum. Yüzün biraz şiş olduğunu biliyorum ama listelerde olduğunu sanmıyorum.'

Hunter tekrar ayağa kalkarak, "O bir ressam değil" dedi. 'O bir müzisyen.'

Yetmiş Yedi

Garcia'nın gözleri yüzüne döndü ve kaşlarını çattı. Hunter ona ondan bahsettiğinden beri Katia Kudrov'un fotoğraflarına çok iyi bakmıştı. Yerdeki kadın Katia'ya benzemiyordu.

Partnerinin ne düşündüğünü okuyan Hunter, "Bu Katia Kudrov değil" dedi.

Garcia kaşlarını daha da çattı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu.

Tanıdık geliyor. Onu daha önce görmüştüm ama nerede olduğundan emin değilim.” “Peki onun müzisyen olduğunu nereden biliyorsun?” Bu sefer Brindle. 'Sol elinin tüm parmak uçlarında, nasırın ilk eklemde olduğu başparmak hariç, nasır var.'

Brindle tereddütlü görünüyordu.

Hunter, "Yaylı çalgı müzisyenleri bunları alıyor" diye açıkladı. 'Parmak uçları tellere basmaktan, başparmak eklemi ise keman, çello, gitar, bas vb. gibi ellerini enstrümanın kolunda yukarı ve aşağı kaydırmaktan kaynaklanır.'

Doktor Hove başını salladı. 'Adli tıp teknisyenlerimden biri gitar çalmayı öğreniyor. Her zaman parmak uçlarının fena halde acıdığından şikayet ediyor ve gevşek deriyi yolmaya devam ediyor.'

Hunter arkasına döndü ve geldiği odanın yönüne baktı. "Bu odada mı bulundu?"

Brindle başını salladı. 'Şu anda tam olarak bulunduğu yerde. Glassell Park'taki kurbanın aksine, onu röntgen makinesini kullanmak için teslim etmemize gerek yoktu. Sırt üstü bulundu. Cesede kimsenin dokunduğuna dair de bir belirti yok."

Hunter bir anlığına tavana ve duvarlara baktı. “O odada ne var?” Başıyla yan odayı işaret etti.

Doktor Hove, "Buradaki ve önceki odadakiyle aynı" diye yanıtladı. 'Daha fazla grafiti ve çöp.'

Hunter yaklaştı ve gıcırdayan kapıyı çekip açtı. Adli ışık yandaki odanın çoğunu aydınlatacak kadar güçlüydü.

'Yatak, masa, tezgâh veya herhangi bir şey yok mu? Burada yerde mi bırakıldı?'

"Hayır," diye açıkladı Brindle. Başı biraz geriye eğildi ve gözleri tavana doğru kaydı. 'Üst katta.'

Hunter tekrar üçüncü odaya baktı. Merdiven kapının solundaydı ve duvara yaslanıyordu.

Brindle, "Orada olay yerinde çalışan iki ajanım var" diye devam etti. 'Tahta bir masanın üzerinde bırakılmış gibi görünüyor.' Hunter'ın bundan sonra ne soracağını biliyordu ve soru gelmeden başını salladı. ‘Masa tıpkı Glassell Park’taki gibi tahta bloklarla yerden yaklaşık 30 cm yukarı kaldırıldı.’

'Kelimeler. .?'

Brindle tekrar başını salladı. '*O senin içinde.* Bu sefer tavana boyanmış.”

Garcia yan odaya hızlıca bir göz attı. 'Yani masadan kalkıp o merdivenlerden aşağı inmeyi ve nihayet ölmeden önce buraya gelmeyi başardı, öyle mi?'

"Yıkılmadan önce," dedi Doktor Hove, iki dedektifin de dikkatini yeniden çekerek. ‘Ölümün gelmesi biraz zaman aldı ama öncesinde muazzam bir acı olmadı.’

Brindle, "Ve muhtemelen buraya kadar sürünerek gelmiştir" dedi. 'Fiziksel ve zihinsel olarak çok güçlü bir kadın olmalı. Hayatta kalma isteği olağanüstüydü. Onun yaşadığı acı ne kadar büyük olursa olsun, buraya kadar gelmek bir yana çoğu insan hareket edemezdi.'

Hunter'ın bakışları yerdeki röntgen ünitesine ve dizüstü bilgisayarın ekranına kaydı. Kapatılmış gibi görünüyordu.

Brindle ve Doktor Hove onun bakışlarını takip etti. Doktor, "Bildiklerimiz ve hareket tarzı ile imzaların aynı olduğu göz önüne alındığında, katilin daha önce kullandığı tetik mekanizmasının aynısını kullandığından eminim, ancak bu sefer yayılmayı tetiklemedi" dedi. bıçak veya bomba. Sana göstereyim.”

Doktor dizüstü bilgisayarı hayata döndürürken Garcia rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

Brindle, "Siz geldiğinizde bunu çekmeyi yeni bitirmiştik" diye açıkladı.

Vücudunun içinde bırakılan nesnenin görüntüsü ekranda belirdiğinde, her iki dedektif de yaklaştı.

Kimse tek kelime etmedi.

Hunter ve Garcia aynı anda gözlerini kısarak neye baktıklarını anlamaya çalıştılar.

"Olmaz" dedi Hunter. "Ben öyle mi düşünüyorum?"

Brindle ve Doktor Hove aynı anda başlarını salladılar. ‘Öyle düşünüyoruz.’ Birkaç saniye sonra Garcia sonunda bunu gördü, gözleri inanamayarak açıldı.

Yetmiş sekiz

Hunter'ın mikrodalga fırınındaki dijital saat, dairesine geri adım atıp kapıyı arkasından kapattığında sabah 3:42'yi gösteriyordu. Hiç vakit kaybetmeden her odaya girip tüm ışıkları açtı. Şimdilik daha fazla karanlık istemiyordu. Yorgundu ama ilk kez uykusuzluğu memnuniyetle karşıladı. Gözlerini kapatır kapatmaz geleceğini bildiği kabuslarla başa çıkacak güce sahip olacağından emin değildi.

Ceset kaldırılıp morga götürüldükten sonra Hunter ve Garcia eski depoyu, özellikle de üst kattaki odayı uzun süre incelemişlerdi. Muhtemelen ana depolama alanlarından biri olarak kullanılmış olan büyük bir odaydı. Duvarlardan ikisi yerden tavana kadar uzun ahşap raflarla kaplıydı. Zeminin ortasında büyük bir marangoz tezgahı bulunuyordu. Brindle'ın söylediği gibi tahta bloklarla yerden yaklaşık yarım metre yüksekteydi. Etrafta o kadar çok çöp ve moloz vardı ki, Adli Tıp'ın bunları analiz etmesi haftalar sürebilirdi ve belki de hepsini işlemesi aylar alabilirdi. Daha önce söylediği kelimelerin aynısı - O İÇİNDE - tıpkı kasap dükkanındaki gibi tavana sprey boyayla yazılmıştı. Dışarıdaki yumuşak zeminde lastik izleri varsa bile yağmur onları temizlemede iyi iş çıkarmıştı.

Cesedi bulan evsiz adam altmışlı yaşlarının sonlarındaydı, zayıftı ve yetersiz besleniyordu. Geceyi geçirmek için başını sokacak

bir çatıya sahip olmayı ve başlamasından bir saat önce havada kokusunu duyduğu yağmurdan kaçmayı umarak uzun bir yol yürümüştü. Eski deponun çevresinde hiç kimseyi görmemişti. Sadece yerde yatan, çıplak, ağzı bez bebek gibi dikilmiş bir kız. Ona hiç dokunmadı. Ona hiç yaklaşmadı bile. Hunter onunla konuştuğunda hâlâ titremesi durmamıştı.

Laura Mitchell'in cesedini bulduklarından bu yana tam yedi gün geçmişti. Kelly Jensen'in cesedi bundan üç gün sonra bulundu ve şimdi de kimliği belirlenemeyen yeni bir kadın kurban vardı. Otopsi odasındaki patlamada hayatını kaybeden Doktor Winston ve genç Adli Tıp asistanını da sayarsak, bir haftada beş kurbanları vardı. Hunter, soruşturmaları kaplumbağa hızıyla ilerlerken katilin rüzgârla birlikte hareket ettiğini biliyordu.

Hunter mutfakta kendine bir bardak su doldurdu ve sanki içinde bir yerlerdeki ateşi söndürmeye çalışıyormuş gibi büyük yudumlarla içti. Sanki beş mil koşmuş gibi terliyordu. Oturma odasının penceresine doğru yürümeden önce cep telefonuna uzandı ve Whitney Myers'ın numarasını çevirdi. Yağmur sadece on dakika önce durmuştu. Gökyüzü karanlık ve donuktu. Tek bir yıldız değil.

'Merhaba. Myers tek bir çalıştan sonra cevap verdi.

'O değil. Sesi ağırdı. 'O Katia değil.'

'Emin misin?'

'Olumlu.'

Huzursuz bir duraklama.

“Onun kim olduğunu biliyor musun?” diye ısrar etti Myers.

‘Milletvekili listesinde mi?’ ‘Hayır, listede yok. Ama tanıdık geliyor.”

'Aşina? Ne şekilde?'

'Sanırım onu daha önce gördüm. Nerede olduğunu bilemiyorum.”

‘Polis ortamı. .?'

'Öyle düşünmüyorum.'

'Mahkeme. .? Tanık. .? Kurban. .?'

‘Hayır, başka bir yere.’

'Barda. .?'

“Bilmiyorum.” Hunter elini saçlarının arasından geçirdi ve parmak uçlarını ensesine koydu. Bilinçsizce çirkin yara izinin hatlarını çizdiler. 'Onunla sokaklarda, barda ya da buna benzer bir yerde tanıştığımı ya da gördüğümü sanmıyorum. Sanırım onun bir resmini görmüştüm. Belki bir dergide ya da reklamda. .'

'O kadar ünlü mü?'

'Bilmiyorum. Yanılıyor olabilirim. Hatırlamak için beynimi zorluyorum ama hiçbir şeyim yok ve çok yoruldum.'

Myers hiçbir şey söylemedi.

Hunter pencereden uzaklaştı ve oturma odasında volta atmaya başladı.

Myers, "Bana onun bir fotoğrafını getirirsen belki yardımcı olabilirim" diye teklifte bulundu. 'Kimse onu olay yeri fotoğraflarından tanıyamayacak. On iki saatten fazla süredir ölü. Katil onu dün, hatta önceki gün oraya atmış olabilir. Evsiz bir serserinin bu gece burayı sığınak olarak kullanmak istemesi nedeniyle şanslıydık, yoksa biz ona ulaşana kadar çürümüş olabilirdi.' Hunter kitaplığının yanında dalgın bir şekilde durakladı.

başlıklara göz atıyoruz. Üst raftaki beşinci kitaba ulaştığında gözleri durdu. 'Bok!'

'Ne? Ne oldu?'

Hunter elini kitabın sırtında gezdirdi.

'Onu daha önce nerede gördüğümü biliyorum.'

Yetmiş Dokuz

Hunter, son kurbanın kim olduğunu kesin olarak öğrenmek için sabah 7:30'a kadar beklemek zorunda kaldı. Los Angeles Halk Kütüphanesi'nin Batı 5. Cadde'deki merkez şubesine kolaylıkla Hunter'ın evinden uzaktaki evi denilebilir, orada çok fazla zaman geçiriyordu. Açılış saati sabah 10.00'dı ama personelin çoğunu tanıyordu ve özellikle içlerinden birinin, Arşivlerden Maria Torres'in her zaman çok erken saatlerde orada olduğunu biliyordu.

Avcı haklıydı. Kurbanın yüzünü daha önce görmüştü.

Kütüphanenin ikinci katındaki Sanat, Müzik ve Eğlence bölümünden geçerken onun fotoğrafının önünden birçok kez geçmişti. CD'lerinden biri, *parmak yürüyüşü,* caz gitar bölümündeki ‘öneriyoruz’ sergisinin orta rafında yer aldı. Ekran ana yürüyüş yoluna bakıyordu. Kapağı yüzünün siyah beyaz yakın çekimiydi.

Hunter, Doktor Hove'un kendisini arayıp otopsi işinin bittiğini söylemesinden yirmi dakika sonra kütüphaneden Los Angeles morguna ulaştı. Garcia zaten oradaydı.

Doktor fazlasıyla bitkin görünüyordu. Hiçbir makyaj gözlerinin altındaki siyah halkaları gizleyemezdi ve sanki kafatasının daha derinlerine gömülmüş gibi görünüyorlardı. Cildi aylardır güneşi görmeyen birinin solgunluğuyla yorgun görünüyordu. Omuzları, sanki üzerlerindeki görünmez ağırlığı taşımakta zorlanıyormuşçasına öne doğru çökmüştü.

Otopsi odasının girişinde Hunter'ın ağır görünen göz kapaklarını fark eden Garcia, "Sanırım hiçbirimiz fazla uyumadık" dedi. 'Seni evde denedim. .'

Hunter başını salladı. 'Kütüphanedeydim.'

Garcia yüzünü buruşturup saatine baktı. 'Evde kitap mı bitti?'

Hunter, "Kurbanı daha önce gördüğümü biliyordum" dedi. “Adı Jessica Black.” Cebinden bir CD kutusu çıkardı.

Garcia ve Doktor Hove sırayla kapağa baktılar.

Hunter, "İçeride başka bir resim daha var" dedi.

Doktor kapak kitapçığını çıkardı ve açtı. İçinde Jessica'nın tam vücut resmi vardı. Sırtı dönük duruyordu
bir tuğla duvara karşı. Gitarı yanında duruyordu. Üzerinde kolsuz siyah bir gömlek, mavi kot pantolon ve siyah kovboy çizmeleri vardı. Sağ omzundaki dövme açıkça görülüyordu. Doktor Hove'un tekrar kontrol etmesine gerek yoktu. Bunun, otopsi masasındaki kurbanın omzunda bulunan dövmenin aynısı olduğunu biliyordu. Ona yeterince uzun süre bakmıştı.

Hunter, "Ondan on beş dakika önce haberim oldu," diye açıkladı. “Arabadan Operasyonları aradım ve onlardan bana bir adres ve onun hakkında ellerinde ne varsa vermelerini istedim. Buradan çıktıktan sonra kontrol ederiz.' Garcia'ya başını salladı, o da

ona karşılık verdi. "Kayıp Kişiler'de o yok" diye devam etti; 'Kayıp olduğu hiç bildirilmedi.'

Otopsi odasına girip muayene masasının yanında durduklarında sessizlik hakim oldu. Bütün gözler Jessica'nın yüzüne odaklandı. Dudaklarındaki dikişler alınmıştı ama cildinin derinlerine kazınmış yara izleri kalmıştı. Ağzının her tarafında çizik izleri vardı. Hunter, Jessica'nın, kalan tırnaklarıyla çaresizce dikişleri tırmalarken kör bir panik içinde bunları kendisinin yaptığını görebiliyordu. Ne kadar acı çektiğini kimse hayal bile edemiyordu.

'Haklıydık' diye sessizliği doktor bozdu. Sesi gırtlaktan geliyordu. ‘Katil onu içeriden yaktı.’

Garcia ürpertisini üzerinden attı. 'Nasıl?'

'Tam olarak kullandığını düşündüğümüz şeyi kullanıyor. İçine bir işaret fişeği yerleştirdi.”

Garcia gözlerini kapattı ve bir adım geri çekildi. Dün gece midesini bulandıran şey eski depodaki hafif yanmış insan eti kokusuydu. Asla unutamayacağın kokulardan biriydi. Ve Garcia bunu hiç unutmamıştı.

"Eh, tam olarak bir işaret fişeği değil," diye düzeltti doktor kendini, "ama onun bir çeşitlemesi." Arkasındaki, metal bir tepsinin içine metal bir tüpün yerleştirildiği uzun tezgahı gösterdi. Tüp beş inç uzunluğunda ve yarım inç çapındaydı. ‘Bu onun içine yerleştirilen alüminyum tüp.’

Hunter daha iyi görebilmek için yaklaştı. Tüpün bir ucu kapatılmıştır. Kimse bir şey söylemedi, bu yüzden Doktor Hove yoluna devam etti. 'Sinyal - veya uyarı - işaret fişekleri en yaygın işaret fişeği türüdür. Bunları elde etmek de oldukça kolaydır. Bunları marinadaki herhangi bir teknede, hatta hemen hemen her yerden kolayca satın alınabilecek yol güvenliği kitlerinde bulabilirsiniz. Ancak alabileceğiniz tek işaret fişeği türü bunlar değil. .'
durakladı ve bakışlarının tepsinin içindeki alüminyum tüpe dönmesine izin verdi, '. . ya da kendini yarat.”

Hunter, "Isı alevleri" dedi.

Doktor başını salladı. 'Açık olarak. Sinyal fişeklerinden farklı olarak asıl amacı parlak bir şekilde yanmak ve uyarı sinyali üretmek

değildir. Amaçları sadece yakmak *sıcak.*Tüpü aldı. 'Aslında, bir parlama sadece bir kaptır, patlama olmadan parlak bir ışık veya yoğun ısı üretebilen kimyasallarla dolu bir tüptür. Katilin yaratıp kurbanına yerleştirdiği şey de tam olarak bu.'

"Bu ne kadar süre yandı?" diye sordu Hunter.

Doktor omuz silkti. ‘Hangi kimyasalların kullanıldığına ve her birinden ne kadar kullanıldığına bağlı. Bu, buradan hemen sonra laboratuvara gidecek. Ama katilin pek fazla şeye ihtiyacı olmazdı. Isı alevleri gülünç derecede yoğun bir sıcaklıkta yanar. Sadece birkaç saniyelik doğrudan temas, insan etini tamamen karbonize etmek için yeterli olacaktır.' Durdu ve yavaşça yüzünü ovuşturdu. 'O yelpaze bıçağın ikinci kurbana verdiği hasar. .' başını salladı, 'burada sahip olduğumuzla karşılaştırıldığında bu pamuk şekeri.'

Garcia derin bir nefes aldı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Doktor Hove tüpü ters çevirdi ve onlara kapalı tabanındaki küçük bir tıklama düğmesini gösterdi. 'Aynı hassas darbeyle etkinleştirilen tetik mekanizması. Ayakları yere değdiğinde bu şey tık sesi çıkardı ve küçük bir kıvılcım yarattı. Tüpün içindeki kimyasalları tutuşturmaya yetecek kadar. Aslında fırın çakmağı gibi.”

Garcia, "Bir ateş nasıl tutuşup bir insan vücudunun içinde yanmaya devam edebilir?" diye sordu. ‘Oksijene ihtiyacı yok mu?’

Hunter, "Tıpkı bir işaret fişeğinin su altında tutuşup yanması gibi" dedi. 'Yangını doğrudan oksijen atomlarıyla besleyen oksitleyici bir madde kullanıyor. Su altı alevleri daha yüksek oksitleyici karışım taşıyor, dolayısıyla oksijenin olmadığı bir ortamda bile yangın asla sönmüyor.'

Garcia, Hunter'a sanki uzaydan gelmiş gibi baktı.

Doktor Hove tekrar başını salladı. 'Oksitleyici karışımı ne kadar yüksek olursa, ilk alevlenme o kadar güçlü olur.'

Hunter bunu düşünmemişti.

'Ve İngilizce'de öyle. Garcia sordu.

'Başlangıç kıvılcımı kimyasallara çarptığında bir kıvılcım üretir. . tabiri caizse etki. Bu etki her şeyin bir anda tutuşmasına neden olur, ancak patlamaz. Bu tek biçimli ateşleme bir alevlenmedir; bir yanmadır

patlamaya birkaç adım kaldı. Alev alma, aşırı ısıtılmış bir gaz kabarcığı oluşturur. Bu durumda, bu kabarcık, yangından bir milisaniye önce işaret fişeği kutusunun tepesini bir kurşun gibi fırlatırdı. Bu baloncuğun gücünü kaybedene kadar genişlemesi gerekiyordu.' Doktor Hove sağ elinin parmaklarını yumruk haline getirdi ve sonra yavaşça yeniden açarak baloncukların büyüdüğü bir yanılsama yarattı. ‘Çok fazla yayılmazdı, muhtemelen yalnızca milimetre, ama genişlerken dokunduğu her şeyi tamamen buharlaştırdı.’

Garcia midesinin yeniden çalkalanmaya başladığını hissetti.

'Çektiği acı muhtemelen. . tarif edilemez,' diye onayladı doktor. 'Yangın mağdurlarının çoğu, aldıkları yaralanmalardan değil, duman solumasından ölüyor. Temel olarak, dumanı işleyemedikleri için ciğerleri çöker ve boğulurlar; hatta bazen kavrulmuş etlerinden dolayı herhangi bir acı bile hissetmeden. Ama burada durum böyle değil. Duman yoktu. Ona gelen acının her iğnesini hissetti.” Metal boruyu yere koydu ve derin bir nefes aldı. ‘Bildiğiniz gibi ikinci kurban içeriden ciddi biçimde parçalanmış. Çok acı çekti ama bu sakatlanma yoğun kan kaybına neden oldu. Hepimiz biliyoruz ki, bir insan belli bir miktar kan kaybettiğinde, tıpkı kış uykusuna yatmak ya da uyuşturulmak gibi, vücudunun kapandığını biliyoruz. Kişi üşümeye ve yorulmaya başlar, ağrılar kaybolur ve ölmeden önce uykuya dalar.” Elini ağzına götürdü. 'Ama eğer yandıysan değil. Kan kaybı minimum düzeydedir. Hazırda bekletme veya anestezi etkisi yoktur. Yalnızca garip bir acı var.”

Seksen

Doktor Hove arkasındaki metal tezgahın üzerinde duran şeffaf plastik poşeti işaret etti. İçeriği küçük, yapışkan, yumuşak bir katran kütlesi gibi görünüyordu. 'Bütün üreme sisteminden geriye kalan tek şey bu. Isı ve ateş nedeniyle tanınmayacak kadar kavruldu. Eşit *BEN* Neyin ne olduğunu anlayamadım.'

Hunter ya da Garcia'dan tek kelime yok. Doktor devam etti.

'Rahimi, yumurtalıkları ve mesanesi karın boşluğunun içinde patladı. Ölüm bir dizi büyük organ yetmezliğinden kaynaklandı ama bu biraz zaman alacaktı. Bu süre zarfında vücudunun kaldırabileceği her acıyı hissetti. Daha fazla dayanamayana kadar."

Garcia'nın gözleri kararmış içindeki plastik torbaya dönüp duruyordu.

Hunter, "Uyuşturucu mu aldı?" diye sordu.

'Hiç şüphesiz ama toksikoloji sonuçları birkaç gün sürecek. Benim tahminim katilin yine Estazolam kullandığı yönünde."

'Yetersiz beslenme veya dehidrasyon belirtisi var mı?'

Doktor Hove başını salladı. 'Hiçbiri. Ve tıpkı önceki kurban gibi onun da cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını söyleyemeyeceğim.' Hunter ve Garcia Parker Center'a döndüklerinde araştırma ekibi Jessica Black hakkında üç sayfalık bir rapor hazırlamıştı. . Güney Los Angeles'ta doğmuştu ve bir aydan kısa bir süre önce otuz yaşına girmişti. Raporda, zavallı çocukluğu, henüz dokuz yaşındayken annesini nasıl kaybettiği ve çocukluğunda parkta gördüğü yaşlı bir blues gitaristi yüzünden akustik gitarlara olan tutkusu anlatılarak devam ediyordu. Ayrıca videoları YouTube'da yayınlandıktan sonra şöhrete yükselişini de açıkladı. Konserlerinin biletleri haftalar öncesinden tükendi. O ve kendisi de gitarist olan ama Dust adında bir metal grubuyla çalışan erkek arkadaşı Mark Stratton, Melrose'da bir daireyi paylaşıyorlardı.

Hunter apartmanın telefon numarasını denedi ama cevap yok. Mark'ın cep telefonunu doğrudan sesli mesaja yönlendirmeyi denedi.

Mesaj bırakmadı. Hunter ve Garcia kırk beş dakikada Melrose'a ulaştılar. Jessica ve Mark'ın dairesi özel bir apartman dairesinin en üst katındaydı.

North Kings Road'da California Körfezi ağaçlarından oluşan bir orman. Binanın kapıcısı Scott, yirmili yaşlarının sonlarında, kafası kazınmış ve modaya uygun keçi sakallı, uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Jessica'yı birkaç gündür görmediğini söyledi. Tam olarak beş.

Garcia, "Bayan Black'in ortağına ne dersiniz?" diye sordu.

'İşaret? Bir süredir uzaktaydı. . Dört gün oldu,' diye yanıtladı

Scott. 'Grubu Dust, yeni albümlerini çıkarmak üzere, bu yüzden gerçek tur başlamadan önce bir dizi tur öncesi konser için yola çıktılar.'

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Scott başını salladı. “Tam olarak değil ama birkaç hafta sürer.” Hunter'ın gözleri binanın giriş lobisinde gezindi ve en sol köşedeki güvenlik kamerasına takıldı.

‘Binada kaç tane CCTV kamera var?’ diye sordu. "Dört" dedi Scott. “Biri ana girişin hemen dışında, diğeri burada, lobide.” Hunter'ın tespit ettiği kamerayı işaret etti. ‘Biri yer altı garajının girişinde, diğeri asansörün içinde.’ ‘Peki CCTV çekimlerinizi ne kadar süre saklıyorsunuz?’

'Bir aylığına. Her şey bir sabit diskte saklanıyor.'

'Bayan Black'i son gördüğünüz güne kadar uzanan her şeyin kopyasına ihtiyacımız olacak.'

'Elbette bu bir sorun değil. Scott bir anlığına tereddüt etti.

'Ters giden birşey mi var?'

“Dört gün önce sigorta kutusu aşırı yüklendi ve gece yarısı tüm kameralar birkaç saatliğine kapandı. Ve eğer yanlış hatırlamıyorsam bu olay Mark'ın tura çıktığı gün oldu.'

Hunter, Myers'ın ona Katia Kudrov'un Batı Hollywood'daki apartmanındaki CCTV kameraları hakkında söylediklerini hatırladı. Kaybolduğu gece hepsi rahatlıkla aşağıya inmişlerdi. Sigorta kutusu aşırı yükü.

‘Sahip olduğunuz her şeyin kopyalarına ihtiyacımız olacak.’

'Elbette.'

Garcia, "Ziyaretçilerden ne haber?" diye sordu. "Bayan Black'i son gördüğünüz gün veya buna yakın bir tarihte sizi arayan birini hatırlıyor musunuz?" Belki bir şey teslim ediyor, bir işçi bir şeyi kontrol ediyor. . Onların dairesine gitmek için bir neden var mı?'

'Mark ve Jessica'nın pek misafiri yoktu. Dışarı çıkmayı tercih ettiler ve bunu da çok yaptılar. Her neyse, her ziyaretçinin, hizmetin veya teslimatın

Ön büroyu incelerseniz ayrıntılar her zaman not edilir.' Bilgisayar kayıtlarını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Garcia, "Mark'ın tura çıkmasından önceki günlerde binada şüpheli birinin dolaştığını fark ettiniz mi?" diye sordu.

Scott güldü. 'Mark ve Jessica'nın dışında burada yaşayan iki gelecek vadeden Hollywood aktrisimiz, bir rock şarkıcısı, bir rapçi, bir TV sunucusu ve iki radyo DJ'imiz var. Etrafta her zaman idollerine bir göz atmak, bir imza ya da fotoğraf almak için bekleyen tuhaf ve istekli insanlar vardır.'

Hunter, kameraların kapatıldığı gece görevdeki kapıcının adını aldı: Francisco Gonzales. O akşam geç saatlerde tekrar görev başında olacaktı.

Arabaya döndüklerinde Hunter Mark'ın cep telefonunu tekrar denedi. Hala sesli mesaj. Bir an önce Mark'la iletişime geçmesi gerekiyordu. Dairelerine erişmesi gerekiyordu. Operasyonları aradı ve Dust'ın yöneticisinin adını, ofisini ve cep telefonu numarasını vererek kendisine geri dönmelerini istedi. Onlar bu sırada onlardan Jessica'nın menajerinin bilgilerini de almalarını istedi.

Hunter'ın bağlantısı kesildi ve on saniye sonra cep telefonu çaldı. Garcia, "Hızlı tepkiden bahsediyoruz" diye şaka yaptı.

"Dedektif Hunter" dedi telefonu kulağına götürerek. Bir süre dinledi. 'Benimle dalga geçiyorsun. Ne zaman?. . O nerede? . Tamam, yola çıkıyoruz.'

Hunter telefonunu kapatır kapatmaz Garcia, “Neler oluyor?” diye sordu. ‘James Smith tutuklandı.’

Seksen Bir

James Smith, Parker Center'ın ikinci katındaki iki numaralı sorgu odasında tek başına oturuyordu. Elleri birbirine kelepçelenmişti ve onları önündeki metal masanın üzerine koymuştu. Parmakları endişeyle birbirine dokunuyordu. Sanki sadece kendisinin görebildiği bir ekranda oynatılan görünmez bir filmi izliyormuş gibi gözleri uzak duvara sabitlenmişti.

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake, bitişikteki gözlem odasındaki

iki yönlü aynanın diğer tarafından Smith'i izliyorlardı. Hunter gözlerine ve yüz hareketlerine özellikle dikkat etti.

Hunter kararlı bir sesle, "O bizim adamımız değil" dedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde tutuyordu.

“Ne?” Yüzbaşı Blake öfkeyle ağzından kaçırdı. 'Bu, ilk kurbanı bulduğumuzdan beri takip etmeyi başardığımız ilk somut ipucu. Jonathan yedi gün önce o otopsi odasında sebepsiz yere öldüğünden beri. Henüz onunla konuşmadın bile.”

'Zorunda değilim. O bizim katilimiz değil.'

“Peki bunu nasıl biliyorsun?” Elleri kalçalarına gitti. “Yoksa bana dudak okuma yeteneğinin yanı sıra aynı zamanda medyum olduğunu da mı söyleyeceksin?”

"Nerede tutuklandığını biliyor musunuz, Yüzbaşı?"

Hafifçe omuz silken Garcia'ya baktı.

'Tutuklama raporuna henüz bakmadım. Neden?'

"Lakewood," dedi Hunter. 'Lakewood'da tutuklandı.'

'Tamam ve. .?'

‘Laura Mitchell’in dairesinin köşesinde.’

'Demek istediğin şu. .?'

'Operasyonlara, onun yerini gözetlemeleri için sivil kıyafetli iki polis ekibi göndermesini söylediğim için tutuklandı.'

Kaptan kaşlarını çattı. 'Bunu ne zaman yaptın?'

‘Onunla telefonda konuştuktan sonra.’

"Onun evine geri döneceğini biliyor muydun?"

'Bunu gözlemleyeceğinden şüpheleniyordum.'

'Gözlemlemek mi? Neden?'

'Çünkü zihni Laura Mitchell'in başına bir şey geldiğine inanmayı reddediyor. Bunu kendisinin kontrol etmesi gerekiyordu.”

Kaptanın bakışları bir anlığına Garcia'ya döndü ve ardından tekrar Hunter'a döndü. Mantıklı davranmaya başlasan iyi olur, Robert. Ve şu an iyi bir zaman.'

Hunter sonunda döndü ve Yüzbaşı Blake'le yüzleşti. ‘Telefonda konuştuğumuzda benim dolandırıcılık ekibinde çalışan bir dedektif olduğumu sandı.’ ‘Dolandırıcılık ekibi mi? Neden?'

'Çünkü *bu* suçu Kaptan, taklitçilik. Hepimiz James Smith'in gerçek adının olmadığını biliyoruz. Yine de sahte kimlikle ehliyet, kimlik kartı, kütüphane kartı ve hatta belki pasaport almayı başardı. Bu onu bir ila beş yıl içeride tutabilir. Ancak telefonda bana söylediği gibi bu, büyük bir soruşturmanın başlatılması için yeterli değil. Bu yüzden fotoğrafının neden gazetelere çıktığını anlayamadı. Neden onun peşindeydik? Cinayet Masası'nda olduğumu öğrendiğinde bir an tereddüt etti, sonra sesinde belirgin bir değişiklik oldu.'

'Ne gibi?'

'Dehşet. . Korku ama kendisi için ya da yakalanma
korkusu için değil.' Kaptan kaybolmuş görünüyordu.

“Tereddüt etmesinin nedeni ilk başta Cinayet Masasının neden onun peşinde olduğunu anlayamamasıydı. Ama hepimizin bildiği gibi o aptal olmaktan çok uzak. Bunun takıntısıyla bağlantılı bir şey olması gerektiğini hemen fark etti.'

"Laura Mitchell," dedi Garcia anlayarak.

Hunter başını salladı. ‘Fuarda telefon numaralarını birbirlerine verdiklerini biliyoruz. Laura'nın cep telefonu kayıtlarını kontrol ettik. Ortadan kaybolduğu varsayılan zaman diliminden sadece birkaç gün önce Bellflower'daki bir ankesörlü telefondan bir çağrı aldı.'

Kaptan, "Burası Norwalk'tan sonraki mahalle" dedi. 'Smith'in dairesi Norwalk'ta, değil mi?'

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

'Sadece bir arama mı?'

'Bu doğru. Benim tahminime göre o gün konuşmuşlar, belki o hafta tekrar telefonda konuşmak için anlaşmışlar, hatta bir yerde buluşmuşlar. Ortaya çıkmadı ya da bir sonraki aramasında yanıt alamadı. Denemeye devam etti ama hala cevap yoktu. Endişelendi, belki biraz sinirlendi. Bahsettiğimde
Smith telefonda cinayet masasındaydı, bağlantıyı kurması sadece birkaç saniyesini aldı.'

Garcia, "Böylece onu tespit etmek ve bir çeşit onay almak için Laura Mitchell'in evini gözetlemeye başladı" dedi.

Hunter, "Ben de onun yapacağını düşünmüştüm," diye onayladı.

Kaptan, "Aptal olmayan biri için bu oldukça aptalca bir şey değil

mi?" diye bağırdı. "Bana en azından onun evinin izlendiğinden şüphelenmediğini mi söyleyeceksin?"

'Kolaj odasının resimlerini gördün, değil mi? Yıllardır Laura Mitchell'e takıntılıydı. Mantıklı düşünceyi geçersiz kılan türden bir saplantı, Kaptan; saf, ölümsüz aşk. Elbette bunun tehlikeli olduğunu biliyordu. Yakalanabileceğini elbette biliyordu. Ama elinde değildi. Öğrenmesi gerekiyordu. Onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu."

'Bağımlılık gibi mi?'

'Bağımlılıktan daha güçlü Kaptan. Bu bir zorunluluk." Hunter odadaki memura doğru döndü. 'Henüz bir avukat talep etti mi?'
'Henüz değil. Seninle konuşmak istediğini söyledi."

Bütün gözler Hunter'a çevrildi.

Bakışları bir süre daha James Smith'e döndü. 'Tamam, hadi yapalım.'

Seksen İki

James Smith sorgu odasına girer girmez gözleri Hunter'a çevrildi.

"Ben Cinayet Özel Bölümünden Dedektif Robert Hunter." Birkaç gün önce telefonda konuştuk." Hunter metal masanın üzerine içinde cezve ve iki kupa bulunan bir tepsi koydu. 'Kahve?'

"Kaçırıldı ve öldürüldü mü?" Smith'in sesi gergin ve endişeliydi. Gözleri perili görünüyordu.

"Taze." Hunter iki fincan doldurdu ve birini Smith'e doğru kaydırdı. 'Ve gerçekten biraz ihtiyacın olacak gibi görünüyorsun.'

Smith'in gözleri Hunter'ın yüzünden ayrılmadı. 'Laura kaçırılıp öldürüldü mü?' Bu sefer sormak yerine yalvardı.

Hunter sandalyeyi Smith'in masasının karşısına çekti ve kahvesini yudumlamadan önce oturdu.

'Bana Laura Mitchell'in kaçırılması ve öldürülmesi şüphesiyle tutuklandığımı söylediler.'

'Evet kaçırıldı. . Hunter dedi ve bir anlığına durakladı.

'İstasyondaki herkesin parası senin üzerinde. Senin yaptığını düşünüyorlar.”

Smith bir saniye kadar gözlerini kapattı ve içten bir nefes verdi. 'Ne zaman?'

Hunter ona baktı.

“Ne zaman öldürüldü?” Sesinde acı vardı.

'Kapınızı çalmadan birkaç gün önce.' Bunun aksine Hunter'ın sesi sakin ve sakindi.

Smith gözlerini Hunter'ın üzerinde tuttu ama bakışları mesafeliydi. Zihniniz uzakta bir yerdeyken aldığınız türden bir bakış.

Daniel Rossdale Sanat Galerisindeki sergisinin son gecesinde Laura ile konuştuğunuzu biliyoruz. Ve dairenizin içindeki odayı da gördük.”

Dikkati tekrar Smith'in bakışına döndü.

'Bir avukat bulundurma hakkım var, değil mi?'

'Elbette öyle, ama seni sorgulamak için burada değilim.'

Smith kıkırdadı. 'Gerçekten mi? Peki nedir bu, arkadaşça bir sohbet mi? Arkadaşım olmak için buradasın, öyle mi?'

‘Şu anda edinebileceğin tüm arkadaşlara ihtiyacın var.’

'Arkadaşlar yardım etmeyecek. Zaten herkesin parasının benim üzerimde olduğunu söylemiştin. Kararınız çoktan verilmiş. Ne olursa olsun inanmak istediğine inanacaksın.'

“Beni dene.” Hunter öne doğru eğildi.

Smith'in odağı iki yönlü aynaya kaydı ve gerilim yoğunlaştı. Gerçekten Laura'ya zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun? . herhangi bir şekilde?” Bakışları Hunter'a döndü. Onu asla anlayamayacağın bir şekilde seviyorum. Hunter anın sakinleşmesine izin verdi.

'Kalbini boğan ve seni geceleri uykusuz bırakan türden bir aşk mı?' diye karşı çıktı. 'Seni hiç fark etmese bile, yanındayken nefes almanı zorlaştıran türden bir aşk mı? Basit bir dokunuş ya da bir öpücük için sonsuza kadar beklemek zorunda kalsan bile bekleyebileceğin türden bir aşk mı?'

Smith sustu.

‘Evet, ne tür bir aşktan bahsettiğini biliyorum.’

Smith parmaklarını o kadar sıkı birbirine kenetledi ki eklemlerinin rengi solmaya başladı.

“Onu bu şekilde mi sevdin?” Hunter'ın sesindeki bir şey Smith'i belki de anlamış olabileceğine inandırdı.

Laura'yı bankadan tanıyordum. Ünlü bir ressam olmadan çok önce.” Smith'in ses tonu melankolik doluydu. Hunter'a üzgün bir şekilde başını salladı. 'Ama o beni tanımıyordu. Beni hiç fark etmedi. Varlığımdan haberi olduğunu bile sanmıyorum. O zamanlar kahve odasında onunla birkaç kez konuşmuştum. Her zaman iyi biriydi, beni yanlış anlamayın ama onunla her konuştuğumda kendimi yeniden tanıtmak zorunda kaldım. Onun kim olduğumu hatırlamasını sağlayacak kadar önemli ya da çekici olmadım hiçbir zaman.” Gözleri üzüntüyle doldu. ‘Onun ayrılış partisine bile davet edilmedim.’

Gözlem odasında Yüzbaşı Blake Garcia'ya döndü. 'Laura Mitchell'in oradaki son altı ayı boyunca çalıştığı bölümdeki tüm banka çalışanlarının isim ve fotoğraflarının yer aldığı bir listeye ihtiyacımız var.'

Garcia zaten telefondaydı. 'Ben bu işin üzerindeyim.'

Camın diğer tarafında Smith ellerindeki sıkı tutuşu gevşetti ve parmak eklemlerine kan geri döndü. 'O gittikten sonra iki yıl daha bankada kaldım. Ama kariyerini başından beri takip ettim. Her makaleyi okudum, her sergiye katıldım. Hatta hoşlanmaya başladım ve
sanatı takdir ediyorum.' Gözlerinde bir güven kırıntısı belirdi. 'Sonra bir gün aynaya baktım ve artık zayıf olmayacağıma karar verdim. karar verdim *öyleydi* Beni fark edecek kadar önemli ve çekici olduğundan, bazı pürüzleri gidermem gerekiyordu.'

Hunter, "Demek yeni kimliğini yarattın," diye ısrar etti.

'Bir kimlikten daha fazlası. Tamamen yeni bir şey yarattım *kişi.* Yeni diyet, sıkı egzersiz programı, yeni saç kesimi, yeni saç rengi, renkli kontakt lensler, yeni gardırop, yeni tavırlar, yeni konuşma şekli, yeni her şey. Onun fark edeceği biri oldum. Konuşacağı ve flört edeceği biri. Birlikte vakit geçirmek isteyeceği biri. James Smith oldum.'

Hunter onun kararlılığına hayran kaldı.

'Her sergisine gittim. Ama hâlâ ona tekrar merhaba deme cesaretini gösteremedim. Beni tanıyacağından korktum. Beni doğrudan görebildiğini. . bana güleceğini söyledi.'

Hunter bunun nedenini tam olarak biliyordu. Bir kişinin görünüşünü değiştirmek kolaydır; bir öğleden sonra veya kişinin vücut şeklinin değiştirilmesi durumunda, doğru diyet ve egzersiz programıyla birkaç ayda yapılabilir. Ancak bir kişinin kişiliğini değiştirmek çok daha zordur; çalışmayı, kararlılığı ve iradeyi gerektirir ve yıllar alabilir. Smith, utangaç, özgüveni düşük, kendine güveni düşük, reddedilmekten korkan bir insandı ve dışarıdan tamamen farklı görünmesine rağmen henüz tüm kişilik kusurlarının üstesinden gelmemişti.

"O gece sana yaklaştı, değil mi?" diye bitirdi Hunter. Smith başını salladı. ‘O kadar şaşırdım ki kekeledim.’ Hatırladıkça dudaklarında bir gülümseme belirdi.

'Sana numarasını verdi mi?'

'Evet.'

"Onu aradın mı?"

'Evet.'

“Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?” Hunter öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı.

“Günü, saati ve söylenen her şeyi hatırlıyorum.”

Hunter bekledi.

'4 Mart'ta saat 16.30'du. Ankesörlü telefon kullandım ve onu cep telefonundan aradım. Stüdyosuna doğru gidiyordu. Bir süre konuştuk ve hafta sonundan hemen önce onu aramamı istedi. Belki bir şeyler içmek, hatta akşam yemeği için dışarı çıkabileceğimizi söyledi. Adeta bana çıkma teklif etti.”

Smith'in gözleri uzun bir süre Hunter'ın yüzünden uzaktaki duvara kaydı. Hunter'a geri döndüklerinde üzerlerinde sıvı bir parlaklık oluşmuştu. 'Sen bir dedektifsin. Yaptığım onca yıldan sonra, onun dikkatini çekmeye, beni fark etmesini, benimle konuşmasını sağlamaya çalıştığım bunca yıldan sonra, gerçekten bunu mu düşünüyorsun? . Sonunda bunu yaptığında ona herhangi bir şekilde

zarar verir miyim?'

‘Kapınızı çaldığımızda neden kaçtınız?’

Smith hiç tereddüt etmeden "Panikledim" diye yanıtladı. 'Sahte bir kimlik altında yaşayarak yasayı çiğnediğimi biliyordum. Bunun için birkaç yıl kilit altında tutulabileceğimi biliyorum. Bir anda polis kapımda belirdi. Benim yerimde olan çoğu insanın yapacağını yaptım, düşünmedim, sadece koştum. Düşünmeye zamanım kalmadan, resmim şehirdeki her gazetede yayınlandı. O zaman bir şeylerin kesinlikle doğru olmadığını biliyordum. İşte o zaman seni aradım.'

Avcı sessiz kaldı. Bakışları Smith'in yüzüne kilitlendi. Bütün bunları çekinmeden, tereddüt etmeden ve Hunter'la göz temasını kesmeden söylemişti. Hunter eğer yalan söylüyorsa bu konuda usta olduğuna karar verdi.

'*O* O gece bana yaklaştı,” dedi Smith tekrar. '*O* bana gülümsedi. *O* benimle flört etti. *O* numarasını verdi ve onu aramamı istedi. *O* benimle akşam yemeği yemek istiyordu. . benimle randevuya çıkmak için.” Smith iki yönlü aynaya baktı. Yıllardır nihayet beni fark ettiği günün hayalini kuruyordum. Hayalim yeni gerçek olmuştu. Tanrı aşkına neden ona zarar vereyim ki?'

Seksen Üç

Hunter yüzüne biraz soğuk su çarptı ve aynadaki yorgun yansımasına baktı. James Smith bir avukat talep etmişti. Ne olursa olsun, Smith ile Laura Mitchell arasında herhangi bir ilişki olduğuna dair gerçek bir kanıt olmadan, LAPD onu suçlama olmaksızın en fazla kırk sekiz saat tutabilirdi. Yüzbaşı Blake zaten savcının ofisiyle Smith'i dolandırıcılık ve taklitçilikle suçlama konusunda konuşuyordu. Bu şekilde, en azından kendisi, hikayesi ve üç cinayetin işlendiği gecelerde nerede olduğu hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar onu sokaklardan daha uzun süre uzak tutabilirlerdi.

Hunter, sorgu odasından ayrıldıktan sonra sonunda Jessica Black'in erkek arkadaşı Mark Stratton ile temasa geçmeyi başardı.

Bu durumlarda deneyimin hiçbir önemi yoktu. Birine hayatının mahvolduğunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. En çok sevdikleri kişinin acımasız bir katil tarafından ellerinden alındığını. İnsanlar kayıp ve acıyla kendi yöntemleriyle başa çıktılar ama bu hiçbir zaman kolay olmadı.

Hunter telefonda her ayrıntıyı açıklamadı. Bilgileri minimum düzeyde tuttu. Stratton'un başlangıçta aramanın bir şaka olduğunu, arkadaşlarından birinin yaptığı çok kötü bir şaka olduğunu düşünmesi şaşırtıcı değildi. Birçoğu karanlık ve nahoş mizah anlayışlarıyla ünlüydü. Hunter, üzücü haberler karşısında en yaygın ilk şok tepkisinin inkar olduğunu biliyordu. Sonunda farkına varıldığında Stratton çoğu insanın yaptığı gibi yıkıldı. Hunter'ın yıllar önce bir RHD dedektifi kapısını çalıp babasının bir banka soyguncusu tarafından göğsünden vurulduğunu söylemesi gibi yıkılmıştı.

Hunter yüzüne biraz daha su çarptı ve saçını ıslattı. İçindeki karanlık yeniden pusuya yatmıştı, karanlık ve derin. Stratton, Hunter'a Los Angeles'a mümkün olan en kısa sürede, bugün bir zamanda döneceğini ve döner dönmez Hunter'ı arayacağını söyledi. Jessica Black'in cesedinin hâlâ kesin olarak tanımlanması gerekiyordu. Hunter masasına döndüğünde Garcia bilgisayar ekranında bir şeyler okuyordu. “İyi misin?” diye sordu. Bu aramaları yapmanın ne kadar zor olduğunu tam olarak anlamıştı.

Hunter başını salladı. 'Ben iyiyim. Sadece soğumaya ihtiyacım vardı, hepsi bu.” “Emin misin? İyi görünmüyorsun.”

Hunter resim panosuna yaklaştı ve üç kurbanın da fotoğraflarını tekrar inceledi.

"Robert," diye seslendi Garcia, sesi yalnızca birkaç desibel daha yüksekti. Hunter dönüp onunla yüzleşti. ‘Kurbanlarını kaçırmakla öldürmek arasındaki süre kısalıyor.’

"Evet, bunu fark ettim," diye onayladı Garcia. 'Kaçırılan ilk kişi Kelly Jensen'dı. Neredeyse üç hafta sonra öldürüldü. Laura Mitchell, Kelly'den yaklaşık bir hafta sonra kaçırıldı ama ilk ölen o oldu. Hala kesin olarak bilmiyoruz ama görünen o ki Jessica Black beş günden daha kısa bir süre önce ortadan kayboldu ve dün ölü bulundu.

Haftalardan günlere dönüştü. Yani ya Jessica Black büyüsünü bozma konusunda hiç vakit kaybetmedi ya da sabrını kaybediyor.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Garcia sandalyesine yaslanıp çenesini çimdikledi. ‘Ağızlarına, cinsel organlarına veya her ikisine de herhangi bir dikiş atılmış esmer kurbanlara ilişkin ulusal araştırmanızın sonuçlarını kontrol ediyordum.’

'Ve. .?'

'Hiç fena bir şey değil. Görünüşe göre dosyaların çoğu yalnızca on dört ila on beş yıl öncesine ait. Bunun ötesinde neredeyse hiçbir şeyimiz yok.” Hunter bir an bunu düşündü. 'Lanet etmek.'

'Ne. .?'

‘Polis kayıtları ancak gerektiği gibi dijitalleştirilmeye başlandı. . Ne? Belki on, on iki yıl önce?'

'Bunun gibi bir şey.'

'Sorun şu ki, günlük vakaların miktarı o kadar büyük ki, ülke çapındaki çoğu polis departmanının birikmiş işlerle uğraşacak bütçesi veya personeli yok. Belki on beş yıldan daha eski vakaların çoğu muhtemelen bodrumdaki depo odalarında tozlanarak kutuların içinde duruyor. Veritabanı aramaları yapılacak *Asla* Onlara ulaşın.'

'Harika. Yani haklı olsak bile, bu olay on beş yıldan fazla bir süre önce olmuş olsa bile bunu asla bilemeyeceğiz, öyle mi?'

Hunter zaten bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. ‘Polis dosyaları ve veritabanları henüz düzgün bir şekilde biriktirilmemiş olabilir, ancak. .'

Garcia bekledi ama gelecek başka bir şey yoktu. 'Ama ne?'

'Ama gazetedekiler kesinlikle öyle. Aptallık ettim, bunu ilk başta düşünüp polis arşivlerinin yanı sıra ulusal haber arşivlerini de araştırmam gerekirdi.'

Hunter ve Garcia, internette ve belirli gazete veritabanlarında saatlerce arama yaparak, kendi arama kriterlerine göre işaretlenen her makaleyi taradılar. Üç buçuk saat sonra Garcia, 20 yıllık bir yerel gazete makalesini okumaya başladı ve omurgasından aşağı doğru bir ürperti indiğini hissetti.

"Robert," diye seslendi, iki dirseğini de masasına dayadı, ellerini birbirine kenetledi ve gözlerini kısarak ekranına baktı. 'Burada bir şeyler bulabileceğimi düşünüyorum.'

Seksen Dört

Los Angeles, Alibi Room gibi yerel bir barın varlığını bir nimet haline getiren, gör ve görül kulüpleriyle dolu, modaya uygun bir gece kulübü Mekke'ydi. Dumanla dolu iç mekanların ve sarhoş bilardo oyunlarının olduğu günlere kadar uzanıyordu. Burası gerçekten de eski bir halının bulunduğu tek bir odadan, bara kadar doluşmuş yerel halktan, şüpheli geometrilere ve sabit raylara sahip tek bir bilardo masasına, rock albümleriyle dolu düzgün bir müzik kutusuna ve tüm zamanların en iyi dalış barı mekanına sahipti: ucuz içki.

Whitney Myers, kapıdan içeri girer girmez Xavier Nunez'i gördü. Barın solundaki pencerenin yanındaki birkaç alçak meşe masadan birinde oturuyordu. Önündeki masada iki şişe bira ve bir sepet mısır tortillası vardı.

Nunez tuhaf görünüşlü bir adamdı. Otuzlu yaşlarının ortasında, tıraşlı bir kafası, uzun sivri bir yüzü, büyük koyu gözleri, çarpık kulakları, küçük çarpık burnu, çukurlu cildi ve keçeli kalemle çizilmiş gibi görünen ince dudakları vardı. Gömleğinin üzerindeki slogan şöyle: *Göğüslerine söyle bana bakmayı bıraksınlar.*

Nunez, Myers'ın bağlantılarından biriydi ve bilgiye ihtiyaç duyduğunda ona çok yüklü miktarda para ödüyordu. Los Angeles County Adli Tıp Departmanı'nda çalıştı.

Myers masasına geldiğinde "Güzel gömlek" dedi. 'Bunu giydiğinde bir sürü kız buluyorsun, değil mi?'

Nunez birasından bir yudum aldı ve ona baktı. Nunez onun sözleri hakkında yorum yapmak üzereydi ama Myers ona gülümsedi ve yapabileceği tek şey oturduğu yerde erimek oldu.

'Peki, benim için neyin var?'

Nunez yanındaki koltukta bulunan plastik dosyaya uzandı. “Bunları elde etmek gerçekten zordu.” Ağır bir Porto Riko aksanıyla

konuşuyordu.

Myers masanın karşısında onun karşısında oturuyordu.

“İşte bu yüzden sana bu kadar iyi para ödüyorum, Xavier.” Dosyaya uzandı ama o onu elinden aldı.

'Evet ama özel durumlar *gerçekten, gerçekten* elde edilmesi zor, ne demek istediğimi anlıyor musun? Belki bunun için biraz daha fazlasını hak ediyorum.” Myers durakladı ve tekrar gülümsedi ama bu sefer içinde hiç sıcaklık yoktu. 'Oraya gitme tatlım. Oyunun oynanması gerektiği şekilde oynadığınızda çok nazik olabilirim. Sana gereğinden fazla para ödediğimi biliyorsun. Ama eğer sert oynamak istiyorsan bana güven. .' Elini onun elinin üzerine koydu ve hafif ama sıkı bir şekilde sıktı, '. . Gerçek bir kaltak olabilirim. Senin ve arkadaşlarınızın bulaşmak istemeyeceği türden bir sürtük. Peki böyle yuvarlanmak istediğinden emin misin?'

Sesindeki ve dokunuşundaki bir şey Nunez'in ağzının kurumasına neden oldu. 'Hey, sadece şaka yapıyordum. Bana yeterince para ödediğini biliyorum. Ben daha çok bildiğin gibi konuşuyordum. . sen ve ben. . akşam yemeği. . bazen. . Belki. Gülümsemesine sıcaklık geri geldi. "Ne kadar çekici olsan da Xavier, ben çoktan kapıldım" diye yalan söyledi.

Başını iki yana salladı. “Anlamsız sekse razıyım.” Myers sonunda dosyayı Xavier’den aldı. “Anlaştığımız şeyle yetinmeye ne dersin?” Sesi tehditkardı.

‘Tamam, bu da işe yarar.’

Myers klasörü açtı. İlk fotoğraf Kelly Jensen'in yüzüne aitti. Ağzındaki dikişler henüz alınmamıştı. Birkaç saniye boyunca ona baktı. Her ne kadar Hunter bunu kendisine bildirmiş olsa da fotoğrafları görmek suçun kötülüğüne yeni bir boyut kazandırdı.

Myers bir sonraki resme geçti ve dondu. Bunlar Kelly Jensen'in vücuduna atılan ikinci dikiş dizisiydi. Hunter ona bunlardan hiç bahsetmemişti. Devam etmeden önce derin bir nefes alması gerekiyordu. Bir sonraki fotoğraf Kelly Jensen'in tüm vücudunun geniş bir çekimiydi. Myers onu dikkatle inceledi.

Kendi kendine, 'Kesikler nerede?' diye fısıldadı ama bu Xavier'in kulaklarından kaçmadı.

"Kesikler mi?" dedi. 'Hiçbiri yok.'

‘Katilin onu öldürmek için bıçak kullandığı söylendi bana.’

'Görünüşe göre öyle yapmış. Ama onu dışarıdan kesmedi.”

Myers soru sorarcasına baktı.

'Bunu onun içine yerleştirdi.'

Myers'ın tüm vücudu tüylerim diken diken oldu.

'Ve bıçak şimdiye kadar gördüğüm bir bıçak değil. Orada bir resmi var.”

Myers, bulana kadar hızla tüm fotoğrafları karıştırdı.

'İsa aşkına. . Ne var Allah aşkına. .?'

Burada bir canavarla karşı karşıyaydılar. Katia'yı bulması gerekiyordu. Ve hızlı.

Seksen Beş

Hunter bilgisayar ekranından başını kaldırdı. Garcia'nın bakışları PC monitörüne sabitlenmişti, kaşları tuhaf bir şekilde kırışmıştı.

'Neyin var?'

Garcia nihayet başını kaldırıp bakmadan önce birkaç saniye daha kaldı. ‘20 yıllık bir makale.’

'Ne hakkında?'

‘Bir aile cinayeti/intihar. Karısının başkasıyla yattığını öğrenen koca, kafasını kaybetti, başkasını, 10 yaşındaki çocuğunu ve karısını öldürdü, ardından da pompalı tüfekle kafasını uçurdu.' Hunter kaşlarını çattı. 'Evet ve. .?'

'İşte burası ilginçleşiyor. Kocanın, karısını öldürmeden önce vücudunun bazı kısımlarını diktiğini söylüyor.'

Hunter'ın gözleri büyüdü.

'Ama hepsi bu. Vücudun hangi kısımlarına dair daha fazla ayrıntı vermiyor.' 'Karısını mı vurdu?'

'Yine de söylemiyor ve bunda tuhaf olan da bu. Potansiyel olarak büyük bir hikaye ama makale oldukça kısa.'

“Bu nerede oldu?” Hunter ayağa kalktı ve Garcia'nın masasına yaklaştı. 'Kuzey Kaliforniya, Sonoma İlçesindeki Healdsburg.'

Hunter, Garcia'nın bilgisayar faresinin kontrolünü ele geçirdi ve makaleyi taradı. Yaklaşık beş yüz kelime uzunluğundaydı. Garcia haklıydı, çok kısaydı, neredeyse pasajda olup bitenlerden bahsediyordu. İlgili olanlar dışında spesifik bir ayrıntı verilmedi. Kurbanlar Emily ve Andrew Harper (anne-oğul) ve Emily'nin sevgilisi Nathan Gardner'dı. Emily'nin kocası Ray Harper, çiftin yatak odasında kendini vurmadan önce üç infazı da gerçekleştirmişti. İki resim vardı. İkisinden büyük olanı, kusursuz bir çimenliğe sahip, tamamen sarı suç mahalli bandıyla çevrelenmiş, iki katlı, beyaz cepheli bir evi gösteriyordu. Sokakta üç polis aracı park etmişti. İkinci resimde birkaç ilçe şerif yardımcısının ön kapıdan koyu renkli bir polietilen ceset torbası getirdiği görülüyor. Yüzlerindeki ifade kendi hikayesini anlatıyordu.

‘Tek makale bu mu?’ diye sordu. 'Takip yok mu?'

Garcia başını salladı. 'Hayır, zaten kontrol ettim. O tarihten önce veya sonra Harper davasıyla ilgili hiçbir şey yok. Buna yine inanmakta zorlanıyorum.' Hunter ekranı yukarı kaydırdı ve gazetenin adını kontrol etti - *Healdsburg Tribünü.* Hikayeyi aktaran muhabirin adını kontrol etti: Stephen Anderson. Hızlı bir aramanın ardından gazete genel merkezinin adresini ve telefon numarasını buldu.

Telefon otuz saniye boyunca çaldı ve karşı taraftan biri cevap verdi. Kişinin sesi gençti. Hunter'a, Stephen Anderson adında bir muhabirin adını hiç duymadığını ama yine de gazetede yalnızca altı aydır çalıştığını söyledi. Gazetenin Sonoma Üniversitesi stajyer programındaydı. Etrafı araştırdıktan sonra çocuk telefona döndü ve Hunter'a en kıdemli muhabirlerden birine göre Bay Anderson'ın dokuz yıl önce emekli olduğunu söyledi. Hala Healdsburg'da yaşıyordu.

Hunter bağlantıyı kesti ve Sonoma County'nin operatörünü buldu. Stephen Anderson'ın adı listede yer almadı. Tekrar tıkladı ve Operasyon Ofisini aradı. Beş dakikadan kısa bir süre sonra elinde bir adres ve telefon numarası vardı.

Seksen Altı

Stephen Anderson, Healdsburg'un eteklerindeki ev ofisinde telefonuna cevap verdiğinde saat akşam sekizi biraz geçiyordu. Hunter hemen kendini tanıttı.

"Los Angeles Polis Departmanı mı?" dedi Anderson endişeli bir sesle. Sesi boğuktu. Hunter bunun doğal çekicilikten ziyade yıllarca sigara içmekten kaynaklandığını söyleyebilirdi. "Doğru kişiyi yakaladığınızdan emin misiniz, Dedektif?"

Hunter, "Eminim" diye yanıtladı ve Garcia'ya

dinlemesini işaret etti. "Peki bu neyle ilgili olacak?"

'Yirmi yıl önce yazdığınız bir makale, aramalarımızdan birinde işaretlendi. Maalesef yazı oldukça kısa. Acaba bize bu konuda birkaç ayrıntı daha verebilir misiniz diye merak ediyordum.'

Telefon hattının aşağısında bile, bunu takip eden sessizlik rahatsız ediciydi.

'Bay. Anderson, hâlâ benimle misin?'

'Bana Stephen deyin ve evet, hâlâ buradayım' dedi. 'Yirmi yıl önce. . Bu Harper ailesinin cinayet trajedisi olsa gerek.'

'Bu doğru.'

Yeni, kısa bir sessizlik. “Yazımın LAPD soruşturmasında işaretlendiğini söyledin. Sanırım bir cinayet soruşturması mı?'
'Doğru.'

Hunter birkaç kez çakmağın vurulduğunu duydu. 'Orada

dikiş atılmış bir kurbanınız mı var?'

Bu sefer sessizlik Hunter'dan geldi. Anderson konuyu hızlı bir şekilde ele aldı. Hunter sonraki sözlerini dikkatle seçti.

'Harper davası ile devam eden soruşturmalarımızdan biri arasında benzerlikler olabilir gibi görünüyor, evet, ancak söylediğim gibi makaleniz olanları çok ayrıntılı olarak anlatmıyor.'

‘Peki bu benzerlikler kurbanın vücudundaki dikişler olabilir

mi?’ ‘Ben öyle bir şey söylemedim.’

'Ah, hadi Dedektif, otuz beş yılımı muhabir olarak geçirdim. Bahsettiğiniz benzerliklerin sadece kıskançlık kaynaklı

olamayacağını biliyorum.
aile cinayeti/intihar ya da birisinin pompalı tüfekle kafasını uçurması. Sen bir Los Angeles polisisin; ucubelerin oyun oynamak için ortaya çıktığı şehir. Muhtemelen her hafta kapınızın eşiğinde yaşananlara benzer suçlarla karşılaşıyorsunuz. Makaleme göre Harpers olayının tek sıra dışı yönü dikişlerden bahsedilmesi.'

Buna hiç şüphe yoktu; Anderson konuyu çabuk kavradı. Hunter kabul etti.

'Evet, burada kurbanın vücuduna dikiş atıldığı bir vaka var.'

Bir anlığına sessizlik geri geldi.

Hunter, "Başka ayrıntı hatırlıyor musun?" diye bastırdı. 'Yoksa makalenizin bu kadar kısa olmasının ve devamı olmamasının nedeni, davayla ilgili sahip olduğunuz tüm bilgilerin bu olması mıydı?'

"Sonoma İlçesi hakkında bir şey biliyor musunuz, Dedektif?"

"Kaliforniya'nın en büyük şarap üretim bölgesi," diye yanıtladı Hunter. "Bu doğru." Anderson ağzını temizlemek için birkaç kez öksürdü.
boğaz. Görüyorsunuz Dedektif, Sonoma şarap üretim bölgesi statüsünü mümkün olan her açıdan sürdürüyor; sadece harika şaraplar üreterek değil. Yılın her ayında ilçenin her yerinde kalabalıkların ilgisini çeken özel etkinlikler düzenlenmektedir. Tarımsal festivaller, tatil kutlamaları, sokak fuarları, müzik karnavalları ve daha fazlası. Her zaman bir yerlerde bir şeyler oluyor."

Hunter, Anderson'ın bununla nereye varacağını zaten görebiliyordu. 'Los Angeles veya Vegas'la kıyaslayamayız ama turist payımız var. O gün yaşananlar kadar korkunç bir şeyin kamuoyuna duyurulmasının kimseye faydası olmazdı. *Tribün* günlük bazda olduğundan daha fazla kopya satmazdı." Anderson yeniden öksürdü, bu sefer çok daha ağırdı. 'Sahneyi göremedim ama evet, detayları öğrendim. Aynı gün Şef Cooper ve Belediye Başkanı Taylor bana yaklaştı. Uzun süre konuştuk ve gazetenin hikayeyi sansasyonel hale getirmemesinin kasabanın çıkarına olacağına karar verildi ve ben de olayı önemsizleştirmeyi kabul ettim. Böylece polis, belediye başkanı ve gazete arasında tüm olay çok ağır bir şekilde örtbas edildi.' 'Bu

ayrıntıları gerçekten bilmemiz gerekiyor, Stephen.’

Bunu takip eden duraklama çok ağır geldi.

Hunter, "Polis şefine ya da belediye başkanına verdiğin sözü tutmayacaksın," diye ısrar etti. 'Bana söylediklerinin hiçbiri daha ileri gitmeyecek ama bu detayları bilmem gerekiyor. Hayat kurtarabilir.”

Anderson sigarasından uzun bir nefes çektikten sonra, "Sanırım yirmi yıl oldu" dedi. 'Nereden başlamamı istersiniz?'

Seksen Yedi

Anderson, "Harpers'ı oldukça iyi tanırdım" diye başladı. 'Healdsburg'un bugün bile büyük bir kasaba olmadığını anlamalısınız. O zamanlar burada belki dokuz binden fazla insan yaşamıyordu. Ray Harper bir ayakkabıcıydı ve karısı Emily ilkokulda öğretmendi. On beş yılı aşkın bir süredir evliydiler ve sanırım uzun süredir devam eden birçok evlilikte olduğu gibi işler artık güllük gülistanlık değildi.'

Hunter not almakla meşguldü.

'Emily başka bir öğretmen olan Nathan Gardner'la yatmaya başladı; bu kadar küçük bir şehirde görünmez olduğunuzu düşünmüyorsanız bu pek akıllıca bir fikir değil.'

Hunter, Anderson'un sigarasından bir nefes daha çektiğini duydu.

Ray bir şekilde o yılın kış okulu tatilinde bunu öğrendi. Ray her zaman çok sakin bir insan olmuştu. Onun kafasını kaybettiğini hiç görmemiştim. Aslında onun sesini bile yükselttiğini hiç görmemiştim. O sizin sıradan, her gün kiliseye giden, sessiz adamınızdı. Yaptığı işte bu kadar karakter dışı olan şey de buydu.'

Garcia bir şey soracakmış gibi göründü ama Hunter elini kaldırıp onu durdurdu. Anderson'ı aceleye getirmek istemedi.

“Eh, o gün Ray sanki ele geçirilmiş gibi kontrolü tamamen kaybetti. Nathan'ın dairesine gitti ve önce onu öldürdü, sonra evine dönüp çocuğunu ve karısını öldürdü ve ardından çift namlulu pompalı tüfekle beynini duvarların her tarafına saçtı.'

Anderson öksürdü ve Hunter çakmağın tekrar yakıldığını duyunca bekledi.

'Onları nasıl öldürdü?'

“Şef Cooper ve Belediye Başkanı Taylor'un o gün benimle konuşmak istemesinin nedeni buydu. Ray'in öldürme işini yürütme şekli yüzünden. Ted Bundy yaptığıyla karşılaştırıldığında izci sayılır.” Anderson duraksadı. “Nathan'ın dairesinde Ray onu bağladı ve kendisininkini et satırıyla kesti. . Penis kapalı.' Bu sefer daha uzun bir duraklama. 'Bu kadardı. Başka bir şey yok. Ray onu kan kaybından ölmesi için orada bıraktı. Şimdi, Nathan'ın neden çığlık atıp tüm mahalleyi uyarmadığını sorabilirsiniz. Peki,
Bunun nedeni Ray'in Nathan'ın ağzını kapatmak için ayakkabı iğnesi ve ipliği kullanması olabilir.'

Garcia'nın gözleri Hunter'a doğru kaydı.

Ray, Nathan'ın dairesinden evine geri döndü. Anderson devam etti: '. . Çocuğunu kamyonunun içinde öldürdü ve sonra Nathan'a yaptığının aynısını karısı Emily'ye yaptı. Onun ağzını da dikti.” Hunter yazmayı bırakmıştı.

‘Fakat mesele burada bitmedi.’

Hunter ve Garcia beklediler.

‘Ray, Nathan’ın kestiği şeyi yanına aldı, karısının içine soktu ve onu da dikti.’

Garcia irkildi ama Hunter'ın yüzü tarafsız kaldı. Mavi gözleri defterindeki boş bir sayfaya kilitlendi.

'Ray'in yaptığını yaptığına hâlâ inanamıyorum. Tanıdığımız Ray Harper değil. Aynı kişi olamazdı. Dediğim gibi sanki ele geçirilmiş gibiydi.”

Kısa bir duraklama, yeni bir sigara çekişi.

‘Karısını diktikten sonra Ray, onun önünde yere oturdu ve pompalı tüfeğiyle beynini odanın her yerine dağıttı.’

"Peki bu gerçeklerin doğru olduğundan emin misin?" diye sordu Hunter. “Suç mahallini hiç kendi gözünüzle görmediğinizi söylemiştiniz.”

Gergin bir kahkaha.

'Evet eminim. Olay yerini görmedim ama fotoğraflarını kendi gözlerimle gördüm. Bu görüntüler beynimde sonsuza kadar kazınacak. Bazen hâlâ onlarla ilgili kabuslar görüyorum. Ve kelimeler. .” “Kelimeler mi?” Hunter başını öne doğru eğdi.

Yanıt yoktu.

Hunter, “Stephen?” diye seslendi. 'Siz hala orada mısınız? Hangi sözler?” “Ray karısını yataklarına dikişli halde bıraktı. Ama kafasını uçurmadan önce duvara bir şeyler yazmak için kan kullandı.” “Peki ne yazmış?” diye sordu Garcia.

'Şu kelimeleri yazdı... *O senin içinde.*'

Seksen Sekiz

Hunter, Anderson'la konuştuktan sonra Healdsburg Polis Departmanı ile telefonda görüştü ve doğrudan Yüzbaşı Blake'in ofisine gitti. Onu o gün için eve gitmeye hazırlanırken yakaladı.

Kapının arkasından kapanmasına izin vererek, "Yarın sabah ilk iş Healdsburg'a gitmem gerekiyor" dedi. ‘Bir, belki iki gün uzakta olacağım.’ ‘Ne?’ Bilgisayar ekranından başını kaldırdı. 'Healdsburg'u mu? Neden?”

Hunter öğrendiği her şeyi ona anlattı. Yüzbaşı Blake tüm hikayeyi mutlak bir sessizlik içinde, yüzü değişmez bir şekilde dinledi. Bitirdiğinde sanki dakikalardır nefesini tutuyormuş gibi nefes verdi.

'Bütün bunlar yine ne zaman oldu?'

'Yirmi yıl önce.'

Kaşları kalktı. 'Tahmin edeyim, çünkü bu dava on beş yıldan daha eski, dosyalar Birleşik Kaliforniya Polis Veritabanında yok, hiçbir şey dijital ortama aktarılmadı, değil mi?'

Hunter başını salladı. ‘Tarihe, kasabaya ve kurban isimlerine göre arama yaptım. Hiçbir şey yok. Kayıtlar kağıt halinde Healdsburg Emniyet Müdürlüğü'nün depolama arşivlerinde yer alacak.'

'Harika. Peki gazete makalesi ve muhabirin hikayesi dışında elimizde ne var?'

Az önce Healdsburg'da Şef Suarez'le telefonda görüştüm. O

zamanlar şef değildi. Dokuz yıl önce, yani tüm Healdsburg Emniyet Müdürlüğü'nün yeni yerine taşınmasından bir yıl sonra Fair Oaks'tan transfer edildi ve yeri değiştirildi. Harper davasını duymamıştı bile."

Yüzbaşı Blake durakladı ve Hunter'a yan gözle baktı. 'Bir dakika. Neden Healdsburg'a gidiyorsun? Cinayet davası dosyaları Sonoma Bölge Savcılığı'na sunulurdu ve bu da...'

Hunter, "Santa Rosa," diye onayladı. "Onları da aradım." Saatini işaret etti. 'Mesai saatlerinden sonra. Orada konuşabileceğim kimse yoktu. Ancak dava dosyaları Kaliforniya Polis Veri Tabanı'nda değilse, bu, ya Sonoma Bölge Savcısı'nın ofisinde yok ya da bazı dosyalarda yığılmış demektir.

hâlâ dijitalleştirilmeyi bekleyen tozlu oda. Eğer bulabilirsem olay yeri fotoğraflarına ve otopsi raporlarına bakmak isterdim ama polisin ve savcılığın dava dosyalarının bize pek bir faydası olmayacak. O zamanlar olanları Stephen'ın anlattıklarından biraz daha ayrıntılı olarak anlatacaklar. Bu bir aile cinayeti/intihardı, Kaptan. Kasayı açın ve kapatın. Tanık ifadesi yok, soruşturma kaydı yok, hatta varsa bile yok. Araştıracak hiçbir şeyleri yoktu. Karısı başka bir adamla yatıyor, kocası kıskanıyor, kontrolünü kaybediyor. . Bunun bedelini sevgili ve tüm aile öder. Dava kapandı. Ülkenin her yerinde kopya vakalarımız var.'

Yüzbaşı Blake sandalyesine yaslandı ve çenesini parmak eklemlerine dayadı. "Peki bu davaya karışan biriyle konuşmak ister misin?" Hunter başını salladı. 'Eski polis şefi yedi yıl önce emekli oldu ama hâlâ Healdsburg'da yaşıyor. Sonoma Gölü yakınlarında bir yerde. Onunla telefonda konuşmayı gerçekten istemiyorum."

Kaptan, Hunter'ın gözlerinde bir şeyin parladığını gördü. 'Tamam, konuş benimle Robert. Gerçekten neyin peşindesin? Katilimizin Healdsburg'dan geldiğini mi düşünüyorsunuz?'

Hunter sonunda kaptan masasının önündeki berjerlerden birine oturdu. "Sanırım katilimiz oradaydı, Kaptan. Sanırım o suç mahallini gördü."

Yüzbaşı Blake bir süreliğine Hunter'ı inceledi. 'Travma mı?'

'Evet.'

'Diyorsun ki. . Gördüklerinin neden olduğu bir şok travması mı?'

“Evet.” Hunter elini sol kolunun üzerinde gezdirdi ve tricepsindeki kurşun izini hissetti. ‘Yirmi yıl önce Healdsburg’da yaşananlar ile bugün burada yaşananlar arasındaki benzerlikler tesadüf olamayacak kadar güçlü.’

Yüzbaşı Blake hiçbir şey söylemedi.

'Ray Harper'ın ailesini öldürme şekli. . karısının sevgilisini nasıl öldürdü. . Büyük şehirdeki deneyimli Cinayet Masası dedektifleri bile böylesi bir suç mahalli ile uğraşmayı zor bulacaktır; zorlu bir suç fikri muhtemelen kırmızı ışıkta geçmek olan küçük bir kasabanın polis teşkilatını bir kenara bırakın.'

Kaptan küpelerinden biriyle oynamaya başladı. 'Ama durun. Healdsburg Polis Departmanı işini düzgün yapsaydı, o zaman çok fazla kişinin olay mahalline erişimi olmazdı. Muhtemelen memurlar ve şerifin adli tabibi, hepsi bu.”

Hunter başını salladı. “İşte bu yüzden eski polis şefiyle konuşmam ve umarım olay yeri kayıt defterini bulmam gerekiyor. O gün ona erişimi olan herkesin nerede olduğunu tespit etmemiz gerekiyor.'

Beyni cevaplar ararken kaptanın gözleri Hunter'ın üzerindeydi. ‘Sadece olay yeri fotoğraflarına bakarak da benzer bir travma yaşanabilir mi?’

Hunter düşündü. 'Bu, kişinin o sırada zihinsel olarak ne kadar savunmasız olduğuna bağlı olacaktır. Ama evet, son derece rahatsız edici fotoğraflar kişinin zihninde kolayca bir şeyler başlatabilir.'

Yüzbaşı Blake bunu düşünürken durakladı. ‘Fakat ölümler Healdsburg’dakiyle tam olarak aynı değil. Kurbanlarımız bağlı değil. Kullandığı kelimeler de tam olarak aynı değil.”

“Bu alışılmadık bir durum değil, Kaptan. Travma gözlerinizin önünde parıldayan büyük bir resim gibi olabilir. Herkes her ayrıntıyı mükemmel bir şekilde hatırlamayabilir. Uyum aynı zamanda erken travmalardan kaynaklanan suçların da önemli bir sonucudur. Yaptığı şey bu.”

Yüzbaşı Blake gözlerini kapattı ve başını yavaşça salladı. Hunter ayağa kalkarak, "Bir şey daha var Kaptan," dedi. 'Yirmi yıl önce Healdsburg'da dikiş atılıp öldürülen kadın Emily Harper bir

öğretmendi.'

'Evet biliyorum, bunu bana sen söylemiştin. Ve. .?'

Hunter kapının yanında durdu. 'Sanat ve müzik dersleri veriyordu.'

Seksen Dokuz

Hunter, Healdsburg'a gitmeyi düşündü ama trafik sıfır olsa bile dört yüz elli mili kat etmesi en az yedi saatini alırdı. Yolda on beş saatten fazla zaman harcamak söz konusu bile olamazdı.

Böylece Hunter, Los Angeles'ın LAX'inden Healdsburg belediye havaalanına sabah 6:30'daki aktarmasız uçuşa yetişti. Uçuş zamanında gerçekleşti ve sabah 8:10'da Hunter kiralık Chrysler Sebring'ini nispeten boş olan Hertz avlusundan dışarı sürüyordu.

Bir harita ya da araç içi navigasyon sistemi olmasa bile Hunter'ın havaalanından Center Street'teki Healdsburg Polis Departmanına ulaşması on beş dakikadan fazla sürmedi.

Şef Suarez ellili yaşlarının sonlarındaydı, tıknaz, korkutucuydu ve konuşmasına gerek kalmadan kendini gösteren bir varlığı vardı. Aynı işte çok fazla zaman harcamış bir adama benziyordu. Hunter'a telefonda söylediği gibi Harper davasını hiç duymamıştı. Healdsburg'a transfer edilmeden on bir yıl önce olmuştu bu. Ancak Şef Suarez aynı zamanda çok titiz ve meraklı bir adamdı ve bir gecede elinden geleni araştırdı.

Şef, Hunter'a onu ofisine götürdükten sonra "Buraya taşındığımda tanıştığım ilk insanlardan biri Ted Jenkins adında bir adamdı" dedi. “Kahve?” masasının üzerindeki alüminyum termal şişeyi işaret etti.

Hunter başını salladı. 'İyiyim şef, teşekkürler. Havaalanından ayrılırken bir tane aldım.”

Şef Suarez güldü. “Evet, eminim tadı da kedi sidiği gibiydi.” Hunter kabul etti. ‘Muhtemelen bunun sadece bir adım üstünde.’

'Hayır, hayır. Bunu denemelisin.' Pencerenin yanındaki metal

dosya dolabının üstündeki tepsiden bir kupa aldı ve Hunter'a bir fincan doldurdu. 'Kimse benim Louise'im gibi kahve yapamaz. Bir yeteneği var. Bir aile sırrı gibi. Bunu nasıl karşılıyorsun?'

Hunter, o mesafeden bile kahvenin inanılmaz koktuğunu itiraf etmek zorundaydı. 'Siyah harikadır.'

'Senden zaten hoşlanıyorum. Kahve böyle olur *anlamına gelen* sarhoş olmak için." Şef, Hunter'a bardağı uzattı.

Bir yudum almadan önce, "Bana Ted Jenkins'ten bahsediyordun" dedi. "Vay canına." Gözleri büyüdü.

Şef Suarez gülümsedi. 'Güzel, değil mi? Ayrılmadan önce Louise'den sana bir matara yapmasını isteyeceğim.'

Hunter teşekkür ederek başını salladı.

'TAMAM. Ted Jenkins. O, editörü *Healdsburg Tribünü.* O zamanlar sadece bir muhabirdi. Dün gece seninle telefonda konuştuktan sonra onunla bir içki içtim. Ne olduğunu kesinlikle hatırlıyor. Aldatılan bir kocanın kafasını kaybedip önce karısını, çocuğunu, karısının sevgilisini öldürdüğü, sonra da pompalı tüfekle kendi kafasını patlattığı korkunç bir vaka. Healdsburg gibi bir yer için çok büyük ama bir Los Angeles polisi için. .?' Şef Suarez öne doğru eğildi, iki elini de masasına koydu ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Polis şefi olmamın sebeplerinden biri de çok meraklı bir adam olmamdır, Dedektif. Dünkü telefon görüşmen merakımı daha da artırdı.' Durdu ve kahvesinden bir yudum aldı. 'Seni araştırdım. Bu sabah da kaptanınızla kısa bir sohbet ettik."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Şef okuma gözlüğüne uzandı ve gözleri masasının üzerindeki not defterine kaydı. 'Los Angeles Polis Departmanı - Cinayet Özel Bölümü. Uzmanlığınız aşırı şiddet içeren suçlar. Bu, biz buradaki insanların yalnızca filmlerde gördüğü bir şey.' Gözleri gözlüğünün üzerinden Hunter'a döndü. Kaptanınız bana sizin en iyi olduğunuzu söyledi. Ve bu benim yaşlı beynimi düşündürdü. Los Angeles'ın çılgın bir şehir olduğunu herkes biliyor Dedektif. Çeteler, uyuşturucular, arabalı silahlı saldırılar, seri katiller, toplu katiller, cinayet serileri ve daha kötüsü. Yirmi yıl önce Healdsburg gibi küçük bir kasabada meydana gelen bir cinayet vakası neden Los Angeles'taki Cinayet

Özel Bölümü'nün ilgisini çeksin ki?'

Hunter kahvesini yudumladı.

'Dün gece geç saatlerde dava dosyalarını aramak için arşiv odamıza gittim. Pis kokulu ve örümcek ağlarıyla dolu bir odanın arka tarafındaki işaretsiz karton kutuların içindeki çöp yığınlarının altında on yıldan daha eski herhangi bir şeyin sıkışıp kaldığı ortaya çıktı. Onları bulmam benim ve bir memurun neredeyse beş saatini aldı.' Masaüstü bilgisayarının yanındaki çok eski görünümlü bir kağıt dosyaya tıkladı.

Hunter koltuğunun kenarına doğru ilerledi.

'Resimleri gördüğümde ve yaşananların raporlarını okuduğumda yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. *Gerçekten* Dosyayı Hunter'a uzattı.

Hunter kapıyı açtı ve gördüğü ilk fotoğraf kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Doksan

Kadın yirmili yaşlarının sonunda, otuzlu yaşlarının başındaydı. Yüzü şişmiş ve yıpranmış olduğundan fotoğraftan bunu anlamak zordu ama yine de Hunter onun çok ama çok güzel olduğunu görebiliyordu.

Alnının, gözünün ve elmacık kemiğinin sol tarafını büyük bir morluk kaplıyordu. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ıslaktı ve yüzüne yapışıyordu. Hunter'ın bir zamanlar pek çok erkeğin gözlerini kamaştırdığından emin olduğu büyük ela gözleri fal taşı gibi açıktı. Korkunç korkusu bir fotoğraf gibi içlerinde donup kalmıştı. Tıpkı Laura, Kelly ve Jessica gibi dudakları kalın siyah iplikle sıkıca dikilmişti ama dikişler Los Angeles'taki kurbanlarınkinden farklı olarak düzgün ve düzenliydi. İğne deliklerinden kan sızmış ve çenesine ve boynuna doğru akmıştı. Onu diktiğinde hayattaydı. Ayrıca dudaklarının arasında ve ağzının kenarlarında kahverengimsi bir madde birikmişti; kusmuk. Hastaydı ve taburculuğun gidecek yeri yoktu.

İkinci resim duvara yazılan kelimelerin yakın çekimiydi: O İÇİNİZDE. Ray Harper bunları yazmak için kan kullanmıştı. Üçüncü resim vücudundaki bir sonraki dikiş setini gösteriyordu. Kasıkları ve uyluklarının iç kısmı da delinme yaralarından sızan kana bulanmıştı. El ve ayak bileklerinden yatağa kartal pozisyonunda bağlanmıştı. Ancak yatak ters çevrilmiş ve bir duvara doğru itilmiş, kurban ayakta duracak ve yüzü odanın içine dönük olacak şekilde yerleştirilmişti.

Hunter bir sonraki resme geçti; yatağın hemen önünde yerde yatan bir erkek cesedi ve kadın kurban. Başının tamamı ve boynunun büyük bir kısmı kayıptı. Çift namlulu bir pompalı tüfeğin bir kısmı gövdesinin üzerinde, bir kısmı da muazzam bir kan gölünün içinde duruyordu. Her iki eli de silahın kabzasındaydı. Hunter, hasardan kafasına kadar her iki mermiyi de aynı anda ateşlediğini ve namlu uçlarının çenesinin altına yerleştirildiğini biliyordu.

Hunter fotoğrafların geri kalanını atlayıp rapora ve otopsi dosyalarına göz attı. Nihayet dosyanın içindeki son sayfaya ulaştığında aradığını buldu: olay yeri kayıt defteri. Sekiz farklı insanlar o gün Harper olay mahalline doğrudan erişime sahipti - ilçe adli tabibi, ilçe adli tıp müfettişi, ilçe şerifi ve onun iki yardımcısı, Şef Cooper ve diğer iki Healdsburg polis memuru.

Şef Suarez'e, "Memur Perez ya da Memur Kimble hâlâ polis departmanında mı?" diye sordu.

Şef çenesinin altındaki ince bir yara izini kaşıdı. 'Memur Perez dört yıl önce emekli oldu. Benden hemen aşağıda yaşıyor. Oğlu itfaiyede çalışıyor. Memur Kimble birkaç yıl önce vefat etti. Pankreas kanseri bu savaşı kazandı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Hunter'ın dikkati tekrar kayıt sayfasına döndü. "İlçe Şerif Ofisi'ndeki bu milletvekillerinden Peter Edmunds ya da Joseph Hale'i tanıyor musunuz?"

Şef başını salladı. 'Elbette ama artık milletvekili değiller. Peter Edmunds, Saha Hizmetleri ve Operasyonlardan Sorumlu Kaptan'dır ve Joseph Hale, Kolluk Kuvvetleri Bölümünde Şerif Yardımcısıdır. İkisi de Santa Rosa'da yaşıyor. Onlar harika adamlar.'

Hunter bir an gözlerini ovuşturdu. İlçe adli tabibi, ilçe adli tıp müfettişi, ilçe şerifi ve Healdsburg'un eski polis şefi Şef Cooper

bugün altmış beş yaşın üzerinde olacaktı. İmkansız değildi ama herhangi birinin ileri yaşlarında seri katile dönüşme şansı çok azdı. Bu, birisi oturum açmadığı sürece olay mahalline katılan herkesin isminin hesaba katıldığı anlamına geliyordu. Ancak durum böyleyse Hunter'ın olay yerini başka kimlerin gördüğünü öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu. İçgüdüsel olarak dosyalara ve resimlere tekrar göz attı ve aniden kaşlarını çattı. Bir şey gözüne çarptı. Bu kez her resmi dikkatle inceleyerek fotoğraflara geri döndü. Sonuncuya ulaştığında dosyalara geri döndü ve onları son sayfaya kadar yeniden taradı.

‘Bunların hepsi dava dosyaları mı yoksa arşiv odanızda bir yerde başka bir dosya mı var?’ diye sordu.

'İşte bu. Başka bir şey yok.”

'Emin misin?'

Şef Suarez kaşlarını kaldırdı. 'Evet eminim. Sana söyledim, o dosyaları bulmamız beş saatimizi aldı. Eski kutuların her birini inceledik ve inanın bana onlardan çok sayıda vardı. Neden? Hunter kucağındaki dosyayı kapattı.

'Çünkü eksik bir şey var.'

Doksan Bir

Şef Cooper'ın evine yolculuk Hunter'ın on beş dakikadan az zamanını aldı.

Arabadan indi ve kapıyı arkasından kapatırken evin verandasına bir kadın çıktı. Altmışlı yaşlarının ortasındaydı, zayıftı ama sıska değildi. Basit mavi bir elbise ve cepli bir önlük giymişti. Omuzlarına düşen düz gri saçlarla çevrelenmiş uzun, köşeli bir yüzü vardı.

"Günaydın" dedi gülümseyerek. Sesi sanki soğuk algınlığıyla mücadele ediyormuş gibi biraz kısıktı. "Tom'un bahsettiği Los Angeleslı dedektif sen olmalısın." Mavi gözleri Hunter'ın yüzüne odaklanmıştı. Sesi kadar hassastılar.

"Evet hanımefendi," dedi Hunter ona yaklaşarak. Kimlik bilgilerini verdi ve kadın onları deneyimli bir profesyonel gibi inceledi.

Elini uzatarak, "Benim adım Mary," diye teklif etti. 'Tom'un

karısı.' 'Sizinle tanıştığıma memnun oldum hanımefendi.'

El sıkıştılar ve Hunter onun minik eline ne kadar güç sığdırdığına şaşırdı.

‘Tom göl kenarında balık tutuyor.’ Sahte bir onaylamaz ifadeyle başını salladı. 'O her zaman balık tutar. Kuyu. .' diye güldü, 'en azından bu ona yapacak bir şeyler veriyor. Yoksa bütün gün evde bir şeyler çekiçle vururdu.”

Hunter kibarca gülümsedi.

Evin sağındaki ormanın derinliklerine gidiyormuş gibi görünen dar bir patikayı işaret ederek, "Küçük tepeden aşağıya kadar şu patikayı takip edin" dedi. “Onu kaçıramazsınız.” Durdu ve hızla gökyüzünü değerlendirdi. 'Arabanda yağmurluk var mı?'

'Korkarım bunu yapmıyorum.'

Mary ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “O halde bir dakika bekle.” Eve geri döndü. Birkaç saniye sonra elinde polis yapımı bir yağmurlukla tekrar ortaya çıktı. “Yağmur çok uzakta değil, bunu alsan iyi olur, yoksa üşütebilirsin.” Paltoyu ona uzattı. ‘Tom’un yanında ikinizi bir buçuk gün doyurmaya yetecek kadar kahve ve kek var.’

Hunter ona tekrar teşekkür etti ve yolda gözden kayboldu. Birkaç kez sağa sola döndü ve Hunter ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe daha da dikleşti. Sonoma Gölü kıyısındaki tenha bir noktaya iniyordu. Yolun dibindeki kaya ve toprak sahanlığa ulaştığında durakladı. Orada kimse yoktu. Göl sakindi, hâlâ düzdü. Hunter bir adım geri çekildi ve bir süre dinledi. Bir şeyler doğru görünmüyordu.

Aniden dönüp silahını çekti.

'Vay be, kolay.' Ondan yaklaşık bir buçuk metre ötede duran, elleri havada duran adam altmışlı yaşlarının sonlarındaydı, uzun boylu ve zayıftı. Kulaklarının üzerinde iki tutam beyaz saç, burnunun köprüsüne kadar yukarıya kadar çekilmiş siyah çerçeveli gözlükler ve ince yüzü ve dudakları için fazlasıyla kalın görünen pamuk beyazı bir bıyığı vardı. Yaşına rağmen hâlâ her türlü kavganın üstesinden gelebilecekmiş gibi görünüyordu.

“Arkanızdan geldiğimi duydunuz mu?” Sesi emrediciydi. "Bunun

gibi bir şey," diye yanıtladı Hunter, silahı hâlâ yaşlı adamı hedef alıyordu.

'Kahretsin, ya dokunma yeteneğimi kaybediyorum ya da harika bir işitme yeteneğin var. Ve eğer daha önce görmüş olsaydım, bu çok hızlı bir beraberlikti." Birkaç saniye bekledi. 'Ben Tom Cooper'ım. Siz Los Angeles Soygun Cinayet Masası'ndan Dedektif Robert Hunter olmalısınız. Ellerimi indirmemin bir sakıncası var mı?'

"Evet, bunun için üzgünüm." Hunter emniyeti yerine koydu ve tabancasını kılıfına koydu.

'Ama ayakların pek hafif değil. Tepenin yarısından geldiğinizi duyabiliyordum.'

Hunter artık kirle kaplı çizmelerine baktı. 'Gizli bir egzersiz beklemiyordum.'

Şef Cooper gülümsedi. 'Üzgünüm, eski alışkanlıklar kolay kolay ölmez.' Elini uzattı. Hunter onu sertçe salladı.

"Ben burada hazırım." Bazı ağaçların arasından ve soldan geçen başka bir patikayı işaret etti. Hunter onu, bir balıkçı sandalyesinin ve yiyeceklerle dolu küçük bir örgü sepetin su kenarında dizildiği ikinci açıklığa kadar takip etti. "İstersen biraz kahve ve kek al." Balık tutar mısın?'

"Çocukken bir kez denemiştim." Hunter iki büyük termal şişeden birinden kahveyi bir bardağa doldururken başını salladı. 'Bunda hiç iyi değildim.'

Şef Cooper güldü. 'Bir kez yaparsan kimse bu işte iyi olamaz. Bunu yıllardır yapıyorum ve hala öğrenecek çok şeyim var.' İnce bir oltaya uzandı, bir kaptan birkaç canlı siyah kurtçuk aldı ve sümüksü vücutlarını kancaya doğru itti. "Ben canlı yemi tercih ederim, öyle." .'

Hunter, "Balık için daha iyi," diye bitirdi. "Ve onları elinizde tutmadığınıza göre, ağızlarını bağlamaları karşılığında onlara güzel bir ikram da verebilirsiniz." Kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. En az polis karakolunda sahip olduğu kadar iyiydi.

Şef, düzenine bakmadan önce Hunter'ı merakla inceledi. 'Avladığım balıkları eve götürecek balık ağı ya da kap yok.' Başını salladı. "Dikkatli birisin ama öyle olmasaydın sanırım dedektif

olmazdın.” Kancasını göle doğru salladı. 'Tamam, bu kadar yolu balık tutmayı öğrenmek ya da esintiyi yakalamak için gelmediğini biliyorum. Telefonda benimle Harper davası hakkında konuşman gerektiğini söylemiştin.'

Hunter başını salladı. 'İyi hatırlıyor musun?'

Şef Cooper, Hunter'a baktığında şakacı ses tonu kaybolmuştu. 'Böyle bir suç mahallini unutmazsınız, Dedektif. Ne kadar tecrübeli olduğun umurumda değil. İstasyona ilk senin girdiğini biliyorum çünkü Şef Suarez az önce beni aradı. Resimleri gördün değil mi? Bu görüntüleri unutabilen var mı?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Bana telefonda pek bir şey söylemedin ama sanırım söylemene gerek yoktu. Bana göre LAPD RHD'nin küçük bir kasabadaki 20 yıllık bir vakayla ilgilenmesinin tek nedeni, orada olanlara oldukça yakın bir şeyin orada olması gerektiğidir.'

Hunter bir an sudaki yansımasına baktı. 'Eğer haklıysam Şef, düşündüğünden çok daha yakın.'

Doksan İki

Şef Cooper oltasını sandalyesinin yanındaki uygun kancaya taktı ve Hunter'a doğru döndü.

“Bu sabah Los Angeles'tan ayrıldığımda asıl endişem Harper olay yerinin kayıt defterini bulmaktı. Üzerinde sadece sekiz isim var.” Ceketinin cebinden not defterini çıkardı. "Sizinki ve iki memurunuz Kimble ve Perez." O zamanın Sonoma İlçesi şerifi Şerif Hudson ve iki yardımcısı Edmunds ve Hale. O zamanın ilçe adli tabibi Doktor Bennett ve adli tıp müfettişi Gustavo Ortiz. Bu doğru mu?'

Şef Cooper'ın bunu düşünmesine gerek yoktu. Hemen başını salladı. 'Bu sahneyi başka birinin görüp görmediğini hatırlıyor musun? Bir şekilde sayfaya giriş yapmayan biri mi?'

Şef kararlı bir şekilde başını salladı. 'Sahneyi başka kimse görmedi. Oraya vardığımızda bir daha gitmedik.” Kendine biraz daha kahve doldurdu. Harper'ın evi eski polis karakolundan sadece bir

blok ötedeydi. O sırada komşuları olan Tito, istasyonu arayarak bir silah sesi duyduğunu söyledi. Tito oldukça başarılı bir avcıydı ve hâlâ da öyledir. Bir pompalı tüfeğin ateşlendiğini duyduğunu söylediğinde bunun bir hata olamayacağını biliyordum. O aradığında istasyondaydım. Oraya ulaşmam bir dakikadan az sürdü. Olay yerine ilk ben vardım." Durdu ve başka tarafa baktı. 'Hiç böyle bir şey görmemiştim. Vaka çalışmalarında bile. Ve doğruyu söylemek gerekirse, umarım bir daha böyle bir şey görmem.'

Gökyüzü tehditkar bir şekilde kararmaya başlamıştı ve rüzgar bir çentik daha sertleşmişti.

"Eve vardıktan bir dakika sonra Memur Kimble ve Perez geldi. Hemen İlçe Şerif Ofisini olaya dahil etmem gerektiğini biliyordum. Cinayetlerle ilgili kısıtlı tecrübemize rağmen hepimiz protokolü biliyorduk. Hemen evi izole ettik. Üçümüz dışında kimsenin olay yerine erişimi yoktu.'

Hunter, "Şerif ve adli tabip gelene kadar," diye ekledi.

'Bu doğru. Sizin de söylediğiniz gibi, artık emekli olan Doktor Bennett'in yanında bir müfettiş vardı, Gustavo Ortiz. O artık baş adli tabip
Santa Clara İlçesi araştırmacısı. Şerif Hudson'ın yanında iki yardımcısı vardı; Edmunds ve Hale.'

Hunter başını salladı. 'Şef Suarez bana söyledi. Edmunds artık kaptan, Hale ise şerif yardımcısı. İkisi de Santa Rosa'da yaşıyor.'

Şef Cooper bunu doğruladı. 'Başka hiç kimse eve girmedi veya olay yerini görmedi. Eminim çünkü tüm fotoğraflar çekilip cesetler kaldırılıncaya kadar oradaydım.'

İnce yağmur yağmaya başladı ama ikisi de hareket etmedi.

Harpers'ın bir oğlu vardı, değil mi? Andrew, dedi Hunter.

Şef Cooper yavaşça başını salladı.

"İstasyondaki tüm dosyaları inceledim." Cesedin fotoğrafı yok, otopsi raporu yok ve başına ne geldiğine dair bir bilgi yok. Sanki çocuğun tüm dosyaları kayıpmış gibi."

Şef Cooper'ın Hunter'a bakışı ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

'Dosyaları kayıp değil. Cesedi asla bulunamadığından orada

değiller.'

Doksan üç

“Ne?” Hunter kaşlarındaki yağmuru temizledi ve Şef Cooper'a baktı. 'Hiç bulunamadı mı? Peki onun öldürüldüğünü nasıl anladınız?' Şef derin bir iç çekti. Gözlükleri yağmurdan o kadar ağırlaşmıştı ki Hunter gözlerini zar zor görebiliyordu. 'Gerçek şu ki bilmiyorduk. Ancak deliller bize bunu söylüyordu.”

'Hangi kanıt?'

Şef Cooper sonunda yağmurluğunun naylon başlığını başına çekti ve birkaç adım geriye, büyük bir ağacın sığınağına doğru çekildi. Avcı onu takip etti.

Şef, "Harpers trajedisi bir pazar günü yaşandı" diye açıkladı. 'Ray, o günden önceki altı yıl boyunca mutlaka her Pazar oğlunu balığa götürdü. Bazen Sonoma Gölü'ne, bazen Rio Nido'ya, bazen de Rus Nehri'ne. Hepsi sürüş mesafesinde. Onlarla birkaç kez gittim. Ray harika bir balıkçıydı ve oğlu da bu konuda oldukça başarılı olmaya başlamıştı.

'Silah sesi duyulduğunu' bildiren komşu Tito, Ray ve çocuğunun silah sesini duymadan birkaç saat önce kamyonu topladığını gördü. Evlerinden birkaç blok ötedeki benzin istasyonunun sahibi de, Ray dondurma almak için mağazaya giderken çocuğu Ray'in kamyonunun yolcu koltuğunda gördüğünü doğruladı. Andrew asla babasıyla birlikte eve dönmedi. Adli tıp kamyonu kontrol ettiğinde çocuğun gömleğini ve ayakkabılarını buldu. Gömleğin üzerinde, ayakkabılarda, arabanın ön panelinde ve yolcu kapısının iç kısmında kan vardı. Çocuğun kanı. Laboratuvar bunu doğruladı.”

‘Çocuğun kaybolmasıyla ilgili bir soruşturma yok muydu?’ ‘Evet vardı. Ama az önce söylediklerimden başka bir şey bulamadık. Oğlunu nereye götürdüğünü bilmiyoruz Dedektif - Sonoma Gölü, Rio Nido veya Rus Nehri. Healdsburg'u ve nehirleri çevreleyen dönümlerce orman da vardır. Oğlunu öldürüp gömebilir ya da ormanın bir yerinde kurtların eline bırakabilirdi. Çocuğun vücuduna ağırlık verip onu göle

ya da nehre atabilirdi. Cesedi bulmadan
O gün nereye gittiğini bilmek oldukça imkansız bir işti. Denememize rağmen asla bulamadık."

Şef gözlüğünü çıkardı ve burun köprüsünü, pedlerin iki çökük kırmızı iz bıraktığı yeri ovuşturdu.

'Ray iyi bir adamdı ama depresyondan acı çekiyordu' diye devam etti. Sanırım Emily'nin ilişkisini birkaç gün önce öğrendi çünkü yaptığı şey düşünülmüştü. Bu, tipik kontrol kaybı cinayeti değildi, gerçi bütün bu karışıklık ve kandan öyle görünüyor olabilirdi. Ray'in, Emily'nin sevgilisini güvenli olduğunu düşündüğü sırada gördüğünü öğrendiğini düşündük. Böylece çocuğunu evden çıkardı ve önce onu öldürdü, cesedini bir yere attı. Daha sonra Nathan Gardner'ın dairesine gitti, onu çirkinleştirdi ve kan kaybından ölene kadar orada bıraktı, ama önce ağzını dikti. Bundan sonra Ray, karısıyla yüzleşmek ve çılgın öldürme planını tamamlamak için evine döndü.'

Şef Cooper durakladı ve doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine baktı. "Ve Ray'in planında kimsenin sağ çıkmayacağından hiç şüphem yok. *Hiç kimse*.'

Doksan Dört

Garcia dağınık yatağın karşısında durmuş, yerdeki dağınık kıyafetlere ve nesnelere bakıyordu.

Jessica Black'in erkek arkadaşı Mark Stratton, grubunun ön turnesini yarıda kesmiş ve sabahın erken saatlerinde Los Angeles'a dönmüştü. Garcia, cesedini kesin olarak teşhis edebilmek için ona morga kadar eşlik etti.

Bir kimse fiziksel ya da zihinsel olarak ne kadar güçlü olursa olsun, sevilen birinin soğuk metal bir morgun cenaze tepsisi üzerinde çıplak yattığını görmek onun savunmasını kıracaktır. Tüm dikişler alınmış olmasına rağmen Jessica'nın yüzü dehşet ve acı ifadesiyle donmuş gibiydi. Mark'ın onun acı çekip çekmediğini sormasına gerek yoktu.

Odaya girdikten birkaç saniye sonra bacakları koptu ama Garcia

yere düşmeden onu yakalamayı başardı.

Hunter telefonda Mark'a Jessica'nın kendi dairesinden kaçırılmış olma ihtimalinin olduğunu söylemişti. Polisin ve adli tıp ekibinin mümkün olan en kısa sürede olaya bakmasının çok önemli olduğunu söyledi. Hiçbir şeyi rahatsız etmemesi de çok önemliydi. Bu pek işe yaramadı.

Mark dün geç saatlerde Hunter'la telefonda görüştüğünden beri titremesi durmamıştı. Sürekli olarak ev numarasını ve Jessica'nın cep telefonunu aramış, mesaj üstüne mesaj bırakmıştı. Sadece doğru düzgün düşünemiyordu. Duygular devreye girdi ve o bunu kaybetmiş, öfke ve hayal kırıklığı içinde otel odasını yerle bir etmişti.

Grubun geri kalanı ne olduğunu bilmeden kapısını tekmeleyip onu bastırmak zorunda kaldı. Los Angeles'a dönüş uçuşu da dahil olmak üzere işleri organize etmek tur yöneticisinin birkaç saatini aldı. O sırada Mark sarhoştu ve havaalanında uçağa binmesine izin verilmedi.

Havayolu gişesindeki genç kadın "Havacılık kuralları" diye açıkladı. Uçamayacak kadar sarhoş. Üzgünüm.'

Bu Los Angeles'a yapılan son günlük uçuştu. Sonunda onu geri götürmek için özel bir uçak kiralamak zorunda kaldılar.

Bir taksi onu özel dairesinin önüne bıraktıktan sonra, hâlâ yarı sarhoş olan Mark, ön kapısından içeri girmek yerine tökezledi. O anda hepsi
dairesinde bir şeylerin bozulmayacağına dair umut kaybolmuştu. Saatlerce Jessica'nın adını anmayı, odadan odaya yürümeyi, sanki aniden sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi ışıkları açıp kapatmayı bırakmadı. Gardırobunu açtı ve kıyafetlerini karıştırdı. Çekmeceleri ve dolapları boşalttı. Yataklarına uzandı, yastığına sarıldı ve gözyaşları kalmayana kadar ağladı.

Mark şimdi mutfağında sessizce oturuyordu, gözleri kanlanmıştı ve ağrıyordu.

Garcia yatak odasının zemininden bir fotoğraf çerçevesi aldı; Jessica ve Mark güneşli bir yerde tatil yapıyorlardı. Mutlu ve aşık görünüyorlardı. Çerçeveyi şifonyere geri koydu, bir kez daha dağınık yatağa dönüp ne yapacağını düşündü. Mark ve Jessica'nın dairesini

kordon altına alamadılar çünkü orası resmi bir olay yeri değildi. Jessica'nın oradan kaçırıldığını doğrulamadan önce daireye bir adli tıp ekibi gönderilmesi ihtimali pek zayıftı. Adli tıp ekibinin, ele geçirilen ve tamamen karıştırılan bir olay yerinde herhangi bir ipucu bulma şansı neredeyse sıfırdı. Garcia odadan çıkıp uzun koridordan oturma odasına doğru yürüdü. Kanepe ile duvara monte edilmiş televizyonun arasındaki şık cam masanın üzerinde birkaç müzik dergisi buldu. En üsttekinin kapağında Jessica vardı. Sırf merakından dolayı kapağını açtı ve makaleyi aradı. Başarılı bir müzisyen olmaktan ve genel olarak hayatından bahsettiği iki sayfalık bir röportajdı ama bir alt başlık dikkatini çekti: *Aşk Üzerine.* Garcia gözleriyle bölümü gözden geçirmesine izin verdi ama sadece birkaç satırda duraksadı. Sanki aniden bir kutup rüzgârı çarpmış gibi omurgasından aşağıya bir ürperti indi. Emin olmak için satırları bir kez daha okudu.

“Kesinlikle olmaz.” Dergiyi aldı ve hızla ofisine geri döndü.

Doksan Beş

Hunter öğle yemeğinden hemen önce Şef Cooper'ın Sonoma Gölü kıyısındaki evinden ayrıldı ama Los Angeles'a uçmaya henüz hazır değildi. Zihninde düşünceler ileri geri gidip geliyordu ve devam etmeden önce onları organize etmesi gerekiyordu. Şefin evine giderken şehir kütüphanesinin önünden geçtiğini hatırladı. Oradan başlamaya karar verdi.

Bina Los Angeles'taki bazı lise kütüphaneleriyle karşılaştırılamayacak kadar tek katlı bir yapıydı. Hunter yandaki otoparka park etti, ceketinin yakasını sıkıca boynuna çekti ve girişe doğru koştu. Daha önce başlayan yağmur hala devam ediyordu.

Danışma masasındaki kadın, Hunter kapıdan girerken gözlerini bilgisayar ekranından kaldırdı ve anlayışlı bir şekilde gülümsedi. 'Sanırım şemsiyeni unuttun, ha?'

Hunter ona gülümsemeden önce saçındaki ve kollarındaki suyu temizledi. ‘Göklerin açılmasını beklemiyordum.’

'Bahar sağanakları. Biz buradakilerle ünlüyüz. Yakında geçecek,' diye teklif etti yenilenmiş bir gülümsemeyle ve birkaç kağıt mendille. “Teşekkürler.” Onları alıp alnını ve ellerini kuruladı. “Bu arada ben Rhonda.”

El sıkıştılar.

'Ben Robert'ım.'

Rhonda yirmili yaşlarının ortasındaydı ve kısa, dikenli, siyah boyalı saçlara sahipti. Yüzü hayalet gibi solgundu ve makyajı tam bir gotik olmaya bir adım kalmıştı.

'Bu yüzden. dedi kara gözleriyle Hunter'a bakarak. 'Seni Healdsburg'un kütüphanesine getiren şey nedir? Aslında seni Healdsburg'a getiren şey nedir?” “Araştırma.”

'Araştırma? Healdsburg'un şarap imalathaneleri hakkında mı?'

Hayır. Hunter bir an düşündü. “Sanırım eski bir okul yıllığı arıyorum.”

'Yıllık mı? Eski bir arkadaş, öyle mi? Hangi okuldan?'

Hunter durakladı. 'Healdsburg'da kaç okul var?'

Rhonda güldü. ‘Bu araştırmanız hakkında pek bir şey bilmiyormuşsunuz gibi görünüyor.’

Hunter gülümseyerek kabul etti. 'Gerçek şu ki: Sadece yıllar önce burada yaşayan bir çocuğun resmini bulmaya çalışıyorum.'

“Çocuk mu?” İfadesi endişeye dönüştü ve tezgahtan bir adım geri çekildi.

Hunter, "Hayır, bakın, ben Los Angeleslı bir polisim" dedi ve rozetini çıkardı. ‘Yirmi yıl önce burada yaşanan bir şey birden ilgimizi çekmeye başladı. Sadece biraz bilgi toplamaya çalışıyorum, hepsi bu. Bir resim yardımcı olabilir.”

Rhonda rozeti ve ardından Hunter'ın yüzünü inceledi. ‘Yirmi yıl önce mi?’ ‘Doğru.’

Bir an tereddüt etti. “Demek Harper’ların başına gelenlerden bahsediyor olmalısın. Ve eğer bir çocuğun resmini arıyorsanız Andrew Harper'dan bahsediyor olmalısınız.'

"Onu tanıyor muydun?"

Kararsız görünüyordu. 'Bir nevi. Bu olduğunda sadece beş

yaşındaydım. Ama bazen evimize gelirdi.”

'Gerçekten mi? Nasıl olur?'

'Aynı sokakta oturuyorduk. Kardeşimle arkadaştı.’

‘Kardeşin hâlâ burada mı yaşıyor?’

'Evet. Kendisi bir muhasebeci ve kasabada kendi muayenehanesini işletiyor. Muhtemelen buraya gelirken onun ofisinin önünden geçmişsinizdir.”

"Onunla sohbet edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Bir tereddüt anı daha.

Hunter, "Bana verebileceği her türlü bilgi çok işime yarayabilir," diye ısrar etti.

Rhonda bir saniye daha Hunter'a baktı.

“Neden olmasın anlamıyorum.” Saatine baktı. 'Sana şunu söyleyeyim. Öğle tatilime yaklaşıyor. Neden seni oraya götürüp onunla tanıştırmıyorum?'

Doksan Altı

Rhonda, erkek kardeşinin küçük muhasebe muayenehanesinin giriş odasındaki resepsiyon masasında Bayan Collins'e merhaba dedi ve ofisinin kapısını işaret etti. "Kimseyle birlikte değil, değil mi?"

Bayan Collins başını sallarken nazikçe gülümsedi.

“Sanırım öğle yemeğine çıkmaya hazırlanıyordu canım. Hemen içeri girebilirsin, Rhonda.”

Rhonda iki kez kapıyı çaldı ve cevap vermeden önce kapıyı itti. Ricky, kız kardeşinin neredeyse tam tersiydi. Uzun boylu, düzgünce kesilmiş saçları ve sporcu fiziğiyle, açık gri bir takım elbise, bebek mavisi bir gömlek ve kırmızı üzerine mavi bir kravatla muhafazakar bir giyim sergilemişti. Tanışmalar hızlı ve isabetliydi ve Rhonda ona Hunter'ı neden onu görmeye getirdiğini söylediğinde Ricky'nin gülümsemesi dağıldı.

"Üzgünüm ama nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum" dedi Hunter'a, biraz şaşkın görünüyordu. 'Bu olduğunda on yaşındaydım ve biz burada bile değildik, hatırladın mı?' Sorusunu Rhonda'ya

yöneltti, o da başını salladı. 'Noel tatili sırasında oldu ve büyükannemin Napa'daki evine gittik. Bunu ancak geri döndüğümüzde duyduk."

'Anlıyorum ve bana olayı anlatmanı istemiyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini biliyorum. Ama bana Andrew'un kendisinden biraz bahsedersen, bunun faydası olabilir. Rhonda bana arkadaş olduğunuzu mu söyledi?'

Ricky kız kardeşine azarlayan bir ifadeyle baktı. "Sanırım." Omuz silkti. 'O. . pek fazla arkadaşım yoktu."

'Nedendi bu?'

Başka bir omuz silkme. 'Çok sessiz ve utangaçtı. İnsanlarla vakit geçirmektense çizgi romanlarıyla vakit geçirmeyi tercih ediyordu.'

'Ama siz birlikte biraz zaman geçirdiniz, değil mi? Oyunlar mı oynadın, bu tür şeyler mi?'

'Evet bazen ama her zaman değil. Öyleydi. . farklı.'

Hunter'ın gözleri biraz kısıldı. 'Ne şekilde?'

Ricky ofisinin kapısına gidip başını dışarı çıkarmadan önce durdu ve saatini kontrol etti. 'Bayan. Collins, eğer biri ararsa öğle yemeğine çıkacağım.' Kapıyı arkasından kapattı. 'Neden oturmuyorsunuz?'

Hunter, Ricky'nin masasının önündeki iki sandalyeden birini aldı. Rhonda pencere çerçevesine yaslanmayı tercih etti.

Andrew öyleydi. . Çoğu zaman üzücü, dedi Ricky masasına dönerek. "Sana nedenini hiç söyledi mi?"

'Ailesi çok tartışıyordu ve bu onu gerçekten üzüyordu. Annesine çok yakındı."

Hunter, "Babasına o kadar da yakın değil mi?" diye sordu.

"Evet, o da öyleydi ama annesinden daha çok bahsediyordu." Hunter'ın cebindeki cep telefonu titredi ve vitrin penceresini hafifçe kontrol etti: Whitney Myers. Hunter cevap vermeden telefonu cebine koydu. Onu daha sonra arayacaktı.

Rhonda, "Çocuklar her zaman anneleri hakkında konuşurlar" diye önerdi.

Hayır. Ricky kararlı bir şekilde başını salladı. Onun yaptığı gibi

değil. Ondan sanki bir tanrıçaymış gibi bahsediyordu. Sanki yanlış bir şey yapamazmış gibi.” “Onu idolleştirmek mi?” diye sordu Hunter.

'Evet. Onu kaidenin üzerine koydu. Ve o üzgün olduğunda, o *Gerçekten* üzücü.' Ricky bir ataşla oynamaya başladı. “Bazen annesinin ağlamasını izlediğini ve bu onu tükettiğini biliyorum.” Ricky'nin dudaklarından gergin bir kıkırdama kaçtı. 'Onu çok izlerdi. . tuhaf bir şekilde.'

Rhonda başını eğdi. 'Bu ne anlama gelir?'

Ricky'nin gözleri ondan yüzünü sabit tutan Hunter'a kaydı. Andrew bana sahip olduğu gizli saklanma yerinden bahsetti. Orada çok zaman geçirdiğini de biliyorum.”

Hunter gizli ya da özel bir yerin çocuklar arasında alışılmadık bir durum olmadığını biliyordu. Özellikle Andrew gibi üzgün, sessiz, az arkadaşı olan, zorbalığa maruz kalanlar. Genellikle kendilerini üzen her şeyden ve herkesten uzaklaşabilecekleri izole bir yerdir. Kendilerini güvende hissettikleri yer. Ancak bir çocuk giderek daha fazla buna geri dönmeye başlarsa, bunun nedeni genellikle herkesten ve her şeyden izolasyonunu artırma ihtiyacı hissetmesidir. Ve sonuçları ağır olabilir.

Rhonda, “Bu o kadar da kötü değil” dedi. ‘Çocukluğumuzda benim ve arkadaşlarımın gizli bir yeri vardı.’

Ricky, "Andrew'unki gibi değil" diye karşı çıktı. 'En azından öyle olmadığını umuyorum. Bir gün beni oraya götürdü.” Çenesinde bir kas esniyordu. 'Kimseye söylemeyeceğime dair bana söz verdirtti.'

'Ve. Rhonda sordu.

Avcı bekledi.

Ricky'nin gözleri ikisinden de uzaklaştı. “Orayı neredeyse unutmuştum.” Bakışları Hunter'a döndü. 'Gizli yeri evinin tavan arasındaki bu tenha kısmıydı. Çatı katları kutular, kutular dolusu hurda ve eski mobilyalarla doluydu. O kadar çok eşya birikmişti ki tavan arasını iki ayrı mekana bölen bir duvar, bir tür bölme oluşmuştu. Evdeki merdivenlerden yukarıya çıksanız sadece birini görebiliyordunuz. Diğeri tamamen bu barikatın arkasına gizlenmişti. Bir şeyleri hareket ettirmeye başlamadığınız sürece oraya bile ulaşamazsınız. Ve pek çok şeyin yerini değiştirmek zorunda

kalırsınız.'

Rhonda, “Peki tavan arasındaki bu gizli alan Andrew’un gizli yeri miydi?” diye sordu.

'Bu doğru.'

“Ama az önce kimsenin buna ulaşamayacağını söyledin,” diye meydan okudu.

Ricky, "Evin içinden değil," diye açıkladı. ‘Andrew dış duvardaki kafese tırmanır ve çatıdaki bu küçük yuvarlak pencereden içeri girerdi.’

"Çatı mı?"

'Evet. Bunda da iyiydi. O duvara gerçek hayattaki bir Örümcek Adam gibi tırmanabilirdi.”

Rhonda, “Peki onun çatı katındaki gizli yerinin nesi bu kadar tuhaftı?” diye sordu. 'Anne ve babasının yatak odasının tam üstündeydi. Odadayken her şeyi duyabildiğini söyledi.'

“Aman Tanrım.” Rhonda yüzünü buruşturdu. "Onlar bunu yaparken onları dinlediğini mi sanıyorsun?"

'Bundan daha fazlası. Onun evini hatırlıyorsun, değil mi?'

Başını salladı.

Hunter'a doğru döndü. 'Eski tarz ahşap, yüksek tavanlı bir evdi. Andrew çatı katının zeminindeki bazı ahşap kalasların farklı yerlerindeki boşlukları kazımıştı. Biliyorum çünkü onları bana o gösterdi. Onların arasından tüm yatak odasını görebiliyordu. Ebeveynleri hakkında casusluk yapardı.'

"Olmaz" dedi Rhonda iri gözlerle. 'Bu gerçekten iğrenç. Ne kadar sapık bir şey.” Büzüldü.

Ricky şöyle devam etti: "Ama bu yerde beni korkutan şey, bu küçük köşede kana bulanmış birkaç pamuk topu ve paçavra görmemdi." "Kan mı?" diye sordu Hunter.

“Kan mı?” diye tekrarladı Rhonda.

Ricky başını salladı. 'Bunu ona sordum. Bana bunun burun kanamasından kaynaklandığını söyledi.”

Avcı kaşlarını çattı.

'Andrew gençken gerçekten grip olmuştu ve bu bir şekilde

burnunun içini bozmuştu. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü okulda birkaç kez oldu. Eğer hapşırmaya başlarsa ya da burnunu biraz fazla sert bir şekilde sümkürürse her yere kan sıçrardı.'

Hunter, Ricky'nin tedirginliğini hissetti. 'Ama kanlı pamuk toplarının ve paçavraların burun kanamasından geldiğine inanmadın, değil mi?'

Ricky önce kız kardeşine, sonra da üzerinde çalıştığı ataça baktı. Her şey bükülmüş ve şekilsizdi. Onu kaldırdı ve Hunter'a gösterdi. ‘Bunlardan bazılarını yerde pamuk toplarının yanında gördüm. Üstlerinde de kan vardı. Belki de ataçlarla burnunu karıştırıyordu, kim bilir? Dediğim gibi çoğu kişiden daha yabancıydı. Neler olduğunu bilmiyordum ama her yer ürkütücü geliyordu. Andrew'a eve gitmem gerektiğini ve oradan olabildiğince çabuk çıkmam gerektiğini söyledim.'

Hunter kanlı pamuk toplarının, paçavraların ve ataçların nedenini biliyordu; Andrew kendine zarar veriyordu. Acının yerine acıyı koyuyor, acısını kontrol altına almaya çalışıyordu. Anne babası her tartıştığında yaşadığı duygusal acıyı kontrol edemiyordu, bu yüzden bu acıdan kurtulmak için kendi yaralarını açarak kendi acısını yarattı. Bu şekilde, kendi acısından ve altında yatan öfkeden koparak, sakin bir şekilde kendi kanamasını izleyebilirdi. Bu, kesiğin derinliğine ve ne kadar kanayacağına kadar tamamen kontrol edebildiği bir acıydı.

Ricky durakladı ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

'Bak, Andrew'un biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama 10 yaşındaki çocukların çoğu öyle ya da böyle.' Gözleri Rhonda'ya kaydı. 'Bazılarımız hâlâ öyleyiz.'

Ona orta parmağını salladı.

Ricky, "Ama iyi bir çocuktu," diye devam etti. 'Ve bana sorarsan babasının yaptığının çok korkakça bir davranış olduğunu düşünüyorum. Andrew'un hiç şansı olmadı. Ölmeyi hak etmedi.”

Herkes sustu.

Hunter için tüm parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

Doksan Yedi

Bulunduğu oda yalnızca mumlarla aydınlatılıyordu; toplam on iki mum. Alevleri senkronize olmayan bir dansla titreşiyor, gölgeleri duvarlara çarpıyordu. Gözlerini büyük duvar aynasında yansıyan çıplak bedenine kaldırdı. Soğuk çimento zemin üzerinde çıplak ayaklar, güçlü bacaklar, geniş omuzlar, atletik vücut ve buz gibi soğuk gözler. Uzun bir süre yüzüne baktı, vücudunu sola, sonra sağa döndürmeden önce dikkatlice analiz etti ve sırtını kontrol etti.

Köşedeki masaya doğru yürüdü ve üzerindeki kontörlü cep telefonlarından birini alıp ezbere bildiği bir numarayı çevirdi. Sakin ama kararlı bir ses tarafından cevaplanmadan önce telefon iki kez çaldı. "Senden istediğim bilgiyi aldın mı?" diye sordu, gözleri önündeki iş istasyonuna kaydı.

'Evet, sorun değildi.'

Dikkatle dinledi.

Bu bilgi üzücü olmaktan çok şaşırtıcıydı ama yüzünde hiçbir endişe belirtisi yoktu. Bağlantıyı kesti ve sağ elini iş istasyonunda bıraktığı kanla kaplı büyük iğne ve ipliğin üzerinde gezdirdi.

Hareket tarzını değiştirmesi, uyum sağlaması gerekiyordu ve değişimden hoşlanmıyordu. İyi planlanmış planlardan sapmak riski artırmak anlamına geliyordu ama şu anda bunun artık önemli olduğundan emin değildi.

Saatini kontrol etti. Birkaç saat sonra nerede olacağını tam olarak biliyordu. Bilgiye o kadar kolay ulaşıldı ki, onu güldürdü.

Bir kez daha aynanın karşısına geçti ve kendi gözlerinin içine baktı. Tekrar yapmanın zamanı gelmişti.

Doksan sekiz

'Bok!'

San Fernando Vadisi'nin güneydoğusundaki Toluca Gölü'ndeki sokağına dönerken arabasının saatini kontrol etti ve içinden küfretti. Geç kalacağından hiç şüphesi yoktu ve geç kalmaktan nefret

ediyordu.

Yardım amaçlı bağış toplama etkinliğinin yetmiş beş dakika içinde başlaması planlanıyordu. Sadece evinden buraya arabayla gitmek en az yarım saat sürerdi. Bu ona duş alması, saçını, makyajını yapması ve giyinmesi için yaklaşık kırk beş dakika kazandırdı. Görünüşünden bu kadar gurur duyan bir kadın için bu neredeyse imkansızdı.

Sekreteri ona bunu defalarca hatırlatmıştı, ama Hollywood Otoyolu'nda meydana gelen bir kaza ona fazladan otuz beş dakikaya mal oldu ve Los Angeles Belediye Başkanı, Kaliforniya Valisi ve oldukça A listesindeki birkaç ünlünün katılması gerekiyordu, geç kalmak en iyi eylem planı değildi.

Zaman kazanmak için saçlarını toplayıp arkadan bağlamaya karar verdi. Ayrıca hangi elbiseyi ve ayakkabıyı giyeceğine dair de oldukça iyi bir fikri vardı. Evi, Toluca Gölü kenarında büyük, iki katlı, çıkmaz bir evdi. Evin tek başına çok büyük olduğunu biliyordu ama ilk kez mülk ararken ona aşık olmuştu.

Dodge Challenger'ını asfalt garaj yoluna park etti ve gözleri istemsizce gösterge tablosundaki saate tekrar baktı.

'Kahretsin, kahretsin.'

Saatten ve geç kalmaktan o kadar endişelenmişti ki, neredeyse evinin hemen önünde, sokağa park edilmiş beyaz minibüsü fark etmemişti bile.

Arabasından indi ve ön kapısına doğru yürürken el yordamıyla çantasının içinde anahtarı aradı. Verandaya vardığında, küçük ön bahçesindeki budanmış çalılardan gelen hışırtılı bir ses duydu. Durdu ve kaşlarını çattı. Birkaç saniye sonra ses geri geldi. Bir tür kaşıma sesi gibiydi.

"Ah, lütfen bana farelerim olduğunu söyleme," diye fısıldadı kendi kendine.

Aniden bir koklama çığlığı duydu ve küçük beyaz bir köpek yavrusu kafasını çalıların arasından uzattı. Korkmuş ve aç görünüyordu.

“Aman Tanrım.” Çömeldi, çantasını yere koydu ve elini uzattı. 'Buraya gel ufaklık. Korkma.' Köpek yavrusu çalıların arasından biraz

daha çıkıp onun elini kokladı.

'Ah, seni zavallı şey. Eminim açsındır.” Başını okşadı ve elini beyaz kürkünde aşağı yukarı gezdirdi. Titriyordu. 'Biraz süt ister misin?'

Arkasından yaklaştığını duymadı. Çömelmiş pozisyonunda ona hakim olmak onun için kolaydı. Güçlü elleri onu beyaz yavru köpeğin geldiği çalıların içine doğru iterken aynı zamanda ağzını ıslak bir bezle kapattı. Tepki vermeye çalıştı, yavru köpeği düşürdü ve saldırganı yakalamak için umutsuzca arkasına uzanmaya çalıştı. Ama artık çok geçti; o bunu biliyordu ve kendisi de biliyordu.

Birkaç saniye içinde dünyası karardı.

Doksan Dokuz

Garcia doğruca Parker Center'daki masasına döndü ve bilgisayarını çalıştırdı. Sanat dergilerinin ve dergilerinin çevrimiçi baskılarını bulmak için internette arama yapması gerekiyordu.

İki saat sonra ekrana gözlerini kısarak bakmaktan başı ağrımaya başlamıştı ve hâlâ aradığını bulamamıştı. Bakışları Jessica Black'in dairesinden aldığı müzik dergisinin kopyasına döndü ve aklına bir düşünce geldi. Ceketini alıp tekrar kapıdan dışarı fırlamadan önce bunu yalnızca birkaç saniye düşündü.

Garcia, Los Angeles Halk Kütüphanesi'nin merkez şubesine Hunter kadar aşina değildi, ancak tüm dergi ve günlükleri için bir mikrofilm ve veri tabanı arşivi tuttuklarını biliyordu. Sanat departmanlarının Hunter'ın söylediği kadar başarılı olmasını umuyordu.

Garcia boş bir iş istasyonu buldu, oturdu ve makaleleri araştırmaya başladı. Laura Mitchell ya da Kelly Jensen hakkında herhangi bir bilgi aradı, özellikle de birebir röportajları.

İlkini bulması iki buçuk saatten az sürdü; Kelly Jensen ile bir röportaj. *Bugün Sanat* dergi. Aradığı satırları okurken damarlarında kanın aktığını hissetti.

Yazdırma düğmesine basarak, 'Bu çok çılgınca' dedi. Çıktısını

aldı ve yerine geri döndü. Laura Mitchell artık onun bir sonraki hedefiydi. Bir saat sonra sistemde bulduğu tüm Laura Mitchell röportajlarının olduğu listenin sonuna ulaştı - hiçbir şey.

“Siktir!” diye içinden küfretti. Gözleri yorulmaya ve sulanmaya başlamıştı. Bir molaya, bir fincan kahveye ve bir Advil'e ihtiyacı vardı.

Aniden aklına çılgınca bir düşünce geldi ve bir anlığına durup alternatifleri değerlendirdi.

Denemeye değer olduğuna karar verirken, "Ah, ne halt," diye fısıldadı.

Garcia, Laura Mitchell hakkında James Smith'in dairesindeki karanlık odada bulduklarından daha iyi bir sanat dergileri ve makale koleksiyonu bulamazdı. Smith bulduğu her şeyi toplamış görünüyordu.

onun hakkında yayınlandı. Halen gözaltındaydı ve devam eden bir soruşturma kapsamında dairesine polis tarafından el konuldu. Garcia, loş ışıklı kolaj odasının kapısında durmuş, her yere yığılmış dergi ve gazetelere bakıyordu.

'Lanet olsun!' diye fısıldadı kendi kendine. ‘Bu beni sonsuza kadar sürecek.’ Aslında bu onun iki saatini ve üç yığın dergi ve dergiyi aldı. Laura Mitchell'in son röportajı şuydu: *Çağdaş Ressamlar* on bir ay önce çıkan dergi. Küçük bir makaleydi; bin beş yüz kelimeden az.

Satırları okuduğunda neredeyse boğuluyordu.

'Orospu çocuğu.'

Vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. Böyle bir tesadüfün var olmadığını biliyordu.

Binadan dışarı çıktığında cebindeki cep telefonu çaldı. Cevap vermeden önce ekran penceresini kontrol etti.

'Robert, ben de seni aramak üzereydim. Az önce öğrendiğime inanmayacaksın...'

Hunter aceleyle, "Carlos, dinle," diye sözünü kesti. "Sanırım kimin peşinde olduğumuzu biliyorum."

'Ne? Gerçekten mi? DSÖ?'

Artık gerçek adını kullanmadığına hiç şüphem yok ama asıl adı

Andrew Harper'dı. Derhal Operasyonlar ve araştırma ekibiyle temasa geçmenizi istiyorum. Ona bulaştırabileceğimiz her şeye ve her şeye ihtiyacımız var.'

Garcia yürümeyi bıraktı ve hiçbir şeye kaşlarını çattı. Hafızası bu ismi arıyor. 'Bir dakika' diye hatırladı, 'bu Stephen'ın bize telefonda bahsettiği çocuğun adı değil mi? Babası tarafından öldürülen kişi mi?'

'Evet, bu o ve nasıl kaçtığını bilmiyorum ama o gün öldürüldüğünü sanmıyorum.'

'Yine mi geleceksin?'

'Bir şekilde hayatta kaldığını düşünüyorum. Ve sanırım olay olduğunda o da evdeydi Carlos.'

'Ne?'

Los Angeles'a döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Şu an havaalanındayım. Yaklaşık iki saat sonra LAX'e ineceğim. Ama sanırım çocuk evde saklanıyordu."

'Mümkün değil.'

'Babasının annesinin vücuduna tecavüz ettiğini, onu diktiğini, duvara kanlı bir mesaj yazdığını ve sonra kendi kafasını uçurmadan önce onu öldürdüğünü izledi. .'

Garcia sessiz kaldı.

'Sanırım çocuk her şeyi gördü. Ve şimdi tarihi tekrarlıyor.'

Yüz

Andrew Harper minibüsünü kuzeye doğru 170 numaralı Devlet Otoyoluna çevirdiğinde bulutlar toplanıyordu. Önündeki kahverengi steyşın vagonun arka koltuğunda oturan yaklaşık dokuz yaşlarında bir çocuk, elinde bir dondurma külahıyla gülümsedi ve ona el salladı. Sanki Andrew'un onu o güne geri götürmesi için hatırlatıcılara hiç ihtiyacı yoktu, baktığı her yerde bunlar vardı ama çocuğu ve dondurmasını görünce Andrew canlı görüntüler olarak sinekleri silkeleyen bir inek gibi seğirdi. hafızasını doldurdu. O Pazar sabahı anında babasının kamyonuna nakledildi. Babası o benzin

istasyonunda durmadan önce sadece birkaç blok araba sürmüştü.

Ray Harper, yolcu koltuğunda oturan küçük Andrew'a dönerek "Sana bir sürprizim var" dedi. Dudakları gülüyordu ama gözleri ona ihanet ediyordu. 'Ama önce sana biraz dondurma getireyim.'

Andrew'un gözleri büyüdü. 'Dondurma? Annem dondurma yememi sevmiyor. Soğuk algınlığımdan dolayı dondurmanın bana iyi gelmediğini söyledi baba.' 'Bilmiyorum ama dondurmayı seviyorsun, değil mi?'

Andrew hevesle başını salladı.

'Tek bir kaşıktan zarar gelmez. Bu özel bir gün ve eğer dondurmayı seviyorsanız dondurma yiyebilirsiniz. Hangi tat?'

Andrew bir anlığına bunu düşündü. 'Çikolatalı brownie' dedi, mutluluğu neredeyse gözeneklerinden sızıyordu.

Birkaç dakika sonra Ray elinde iki külahla arabaya geri döndü. Andrew sanki hemen yemezse her şey uçup gidecekmiş gibi onunkini ısırdı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra külahını bitirmiş ve parmaklarını yalamaya başlamıştı.

Ray dondurmasını yeni bitirmişti ki Andrew'dan güçlü bir hapşırık patladı ve onunla birlikte kan da geldi. Andrew burnunu zamanında kapatmayı başaramadı ve kan her yere sıçradı: ön panele, ön cama, kapıya, ama esas olarak gömleğine. Ardından gelen burun kanaması kısa ama yoğundu, pantolonuna ve ayakkabılarına damlayacak kadar yoğundu. Ray anında Andrew'a uzandı, başını hafifçe geriye doğru eğdi ve Andrew'un gömleğinin kenarını kullanarak burnunun ve ağzının etrafındaki lekeleri temizledi. Kanama iki dakika içinde durdu.

Tamam, dedi Ray özür dilercesine kaşlarını çatarak. 'Belki de o kadar da iyi bir fikir değildi.'

Andrew kanlı gömleğine bakıp sinmeden önce gülümsedi. Ray elini çocuğun başına koyarak, "Sorun değil evlat" dedi. “Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim, hatırladın mı?” Koltuğunun arkasına uzandı ve paltosunun altından hediye ambalajlı bir kutu çıkardı. “Bu senin için.” Andrew’un gözleri parladı. 'Ama bugün benim doğum günüm değil ve henüz Noel de değil, baba.'

'Bu Noel öncesi bir hediye. Bunu hak ettin oğlum.” Ray'in yüzü

bir anlığına üzüntüyle maskelendi. 'Devam et, aç şunu. Hoşuna gideceğini biliyorum.” Andrew kutunun etrafındaki kağıdı elinden geldiğince hızlı bir şekilde kopardı. Hediyeleri çok sevmesine rağmen çok severdi. Bütün yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. En üstteki parça yepyeni bir tişörttü. Ön tarafında Andrew'un X-Men Marvel çizgi romanlarından en sevdiği karakter olan büyük bir Wolverine baskısı vardı.

Tek söyleyebildiği 'VAAY!' oldu.

Ray, "Devam edin, bir sonrakine bakın" diye ısrar etti.

Andrew kutuyu açmadan önce ne olacağını tahmin edebiliyordu; yine Wolverine ve X-Men baskılarıyla kaplı yeni bir çift spor ayakkabı. Andrew yarı şok olmuş bir halde babasına baktı.

‘Ama baba, bunlar gerçekten çok pahalı.’ Ailesinin son zamanlarda para sıkıntısı çektiğini biliyordu.

Ray'in gözleri cam gibi oldu. “Çok daha fazlasını hak ediyorsun oğlum.” Bir an duraksadı. ‘Hak ettiğin her şeyi sana asla veremediğim için üzgünüm.’ Andrew’un alnını tekrar öptü. 'Neden her şeyi denemiyorsun? Böylece o kirli gömlekten kurtulabilirsin.'

Andrew tereddüt etti.

Ray oğlunun ne kadar utangaç olduğunu biliyordu. 'Ben gidip bize birkaç gazoz getireyim, sen de üstünü değiştir, tamam mı?'

Andrew, babası benzin istasyonundaki dükkâna tekrar girene kadar bekledi ve kanlı gömleğini hızla çıkarıp arka koltuğa attı. Göğsündeki dün geceden kalma yara izi, çok kırmızı ve kaşıntılı olduğu için gövdesindeki diğer yara izlerinden dışarı çıkıyordu. Parmak uçlarıyla yavaşça ovuşturdu. Yaraların tekrar kanamaya başlaması ihtimaline karşı tırnaklarını asla kullanmamayı öğrenmişti. Ray bir kese kağıdı ve iki şişe Mountain Dew (Andrew'un en sevdiği gazoz) ile kamyona döndüğünde yeni gömleğini ve spor ayakkabılarını giymişti.

Ray ona bir şişe uzatarak, "Sana çok yakışıyorlar evlat," dedi. Andrew gülümsedi. 'Ayakkabılarımı çıkarmam gerekecek baba. Göle vardığımızda kirlenecekler.”

Ray'in gözlerinde bir şeyler değişti. Bütün varlığı acı ve kederle doluydu. 'Sana bir şey söylemem lazım oğlum. Bugün balığa

gitmeyeceğiz.'

Üzüntü Andrew'un yüzüne yansıdı. 'Ama baba, annem bugün büyük bir balık yakalarsam artık kavga etmeyeceğini söyledi. Söz verdi.” Ray'in gözlerine yaşlar geldi ama Ray onları orada tuttu. 'Ah tatlım, artık kavga etmeyeceğiz. Bir daha asla.” Elini çocuğun ensesine koydu. 'Bugünden sonra olmaz.'

Andrew'un gözleri mutlulukla parladı. 'Gerçekten mi? Söz veriyor musun baba?' 'Söz veriyorum evlat ama benim için bir şey yapmana ihtiyacım var.' 'Tamam.'

‘Bugün yapmam gereken çok önemli bir şey var, bu yüzden balığa gidemiyoruz.’

'Ama bugün pazar baba. Pazar günleri çalışmıyorsun.”

'Bugün yapmam gereken şey çalışmak değil. Ama bu çok ama çok önemli bir şey.” Bir an duraksadı. “Bir keresinde bana gizli bir yerin olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Andrew endişeli görünüyordu.

'Hala sende mi?'

Çocuk utanarak başını salladı. 'Evet ama nerede olduğunu sana söyleyemem baba. Bu bir sır.”

'Bu iyi. Bana nerede olduğunu söylemeni istemiyorum.” Bir şey almak için koltuğunun altına uzandı. 'Senden yapmanı istediğim şey gizli yerine gitmen ve bütün gün orada kalman. Bunlarla oynayabilirsin.' Ray ona altı inçlik üç heykelcik gösterdi: Wolverine, Profesör X ve Cyclops.

‘Vay canına.’ Andrew gözlerine inanamadı. Giderek daha iyi hale geldi. 'Sen ne diyorsun? Hediyelerini beğendin mi?'

'Evet baba. Çok teşekkür ederim.” Oyuncaklara uzandı. 'Sorun değil oğlum ama bunu benim için yapabilir misin? Gizli yerinize gidip bu geceye kadar yeni oyuncaklarınızla oynayarak orada kalabilir misiniz?' Andrew yavaşça gözlerini heykelciklerden çıkardı ve yeniden babasının endişeli yüzüne odakladı. “Annemle bir daha kavga etmeyecek misin?” Ray ona çekingen bir tavırla başını salladı. "Bir daha asla" diye fısıldadı. 'Söz?'

'Söz veriyorum oğlum.'

Başka bir hareketli gülümseme. 'Tamam o zaman.'

"Bu geceye kadar dışarı çıkma, duydun mu?"

'Yapmayacağım baba. Söz veriyorum.'

“İşte.” Ray ona kese kağıdını verdi. 'Çikolata barları var - Butterfinger'lar; En sevdiklerin olduklarını biliyorum; biraz Pringles, peynirli jambonlu sandviç ve iki şişe soda daha, böylece acıkmazsın ya da susamazsın.'

Andrew çantayı aldı ve içine baktı.

‘Her şeyi bir anda yemeyin yoksa hasta olursunuz.’

'Yapmayacağım.'

'Tamam o zaman. Gizli yerin yakında mı? Oraya yürüyebilir misin?” “Evet, oraya yürüyebilirim baba. Uzak değil.”

Ray oğluna bu sefer çok uzun bir süre yeniden sarıldı. 'Seni seviyorum Andrew. Ne olursa olsun seni her zaman seveceğim oğlum. Lütfen bunu unutma, tamam mı?'

'Ben de seni seviyorum baba.' Babası gözyaşlarıyla boğuşurken, Andrew kapısını açtı ve yeni gömleği, spor ayakkabıları ve oyuncaklarıyla yola atladı. Babası bir daha annesiyle kavga etmeyeceğine söz vermişti. Hayatının en mutlu günüydü.

Yüz Bir

Andrew müziğin anıları uzaklaştırmasını umarak radyoyu açtı ama artık çok geçti. Aklı bir inişli çıkışlı yolculuktaydı ve anılar ve görüntüler gelmeye devam ediyordu.

Babasını benzin istasyonunda bıraktıktan sonra evine dönmesinin yalnızca birkaç dakika sürdüğünü hatırladı. Figürinleri ceketinin cebine koydu, çitin üzerinden atladı ve arka bahçeye çıkan çalıların arasında bekledi. Annesinin orada olmadığından emin olmak istiyordu. Zaten arkada oturması için hava çok soğuktu. Duvara doğru koşarak her gün yaptığı gibi kafese tırmanmaya başladı; bu kez yeni spor ayakkabılarını kirletmemeye her zamankinden daha dikkatli davrandı. Üstteki küçük yuvarlak pencereden sıkışıp gizli yerine girdi.

Yaptığı ilk şey, her zamanki gibi ayakkabılarını çıkarıp kalın bir çift yün çorap giymek oldu. Tavan arasındaki döşeme tahtaları sabitti ve gıcırdayan noktaları uzun zaman önce tespit etmişti ama yine de orada dolaşırken dikkatli olması gerekiyordu. Andrew zaten neredeyse tamamen sessizce hareket etmesine olanak tanıyan, parmaklarının ucunda yürümenin ve ayaklarını yerde kaydırmanın bir yolunu geliştirmişti.

Andrew üç heykelciği köşedeki tahta bir sandığın üzerine koydu ve onlara gülümseyen gözlerle baktı. Bakışları sandığın yanında yerde duran bir torba pamuk toplarına ve bir kutu ataçlara kaydı. İçinde sıcak bir şeyin büyümeye başladığını hissetti. Uzun zamandır hissetmediği bir şey. Aniden pamuk toplarına ve ataçlara dilini çıkarıp onlarla alay etti. Artık onlara ihtiyacı olmayacaktı. Babası ona bir daha annesiyle kavga etmeyeceğine dair söz vermişti. Ve babası verdiği sözleri her zaman tutardı. Eskisi gibi mutlu bir aileye geri döneceklerdi. Bu da artık kendi acısını başlatmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Andrew en sevdiği köşeye oturup bir avuç dolusu çizgi roman aldı. Hepsini okumuştu ama umursamadı.

Anne ve babasının odasında bir ses duyduğunda neredeyse iki saattir orada oturup dergilerine göz atıyor olmalıydı. Andrew çizgi romanları bıraktı ve yarattığı birçok boşluktan birine baktı.
yerde. Annesi odaya yeni girmişti. Kabarık sarı bir havluya sarılıydı. Saçları hâlâ ıslaktı ve geriye doğru taranmıştı. Annesi havlusunu bırakmadan önce Andrew gözünü boşluktan ayırdı. Onu daha önce çıplak görmüştü ama bu yanlışlıkla olmuştu. Andrew'un zemin boşluklarından herhangi birinde kör bir noktada duruyordu. Nihayet tekrar ortaya çıktığında üzerinde hiçbir şey yoktu. Andrew annesine veya babasına çıplak bakmanın yanlış olduğunu biliyordu. Onları yorganların altında saklanıp tuhaf sesler çıkarırken görmüştü. Okuldaki bütün çocukların buna böyle seslendiğini biliyordu *bir sikiş,* ama onun durduğu yerden ikisi de bundan pek keyif alıyormuş gibi görünmüyordu.

Artık ekstra sessiz olması gerektiğini bilerek çizgi romanlarına geri döndü ama sonra ebeveynlerinin odasının kapısının muazzam

bir şiddetle çarpılarak kapatıldığını duydu. Gözü boşluğa döndü ve nefesi birkaç saniye dondu. Babası kapalı kapının yanında duruyordu ama yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi, o kadar öfkeyle kaplıydı ki Andrew'u ruhuna kadar korkuttu. Babasının elleri, kolları ve gömleği kan içindeydi. Annesi odanın karşısında kocasının karşısında çıplak ve felçli halde duruyordu.

'Aman Tanrım. Ne oldu? Andrew nerede?" diye sordu, sesinde panik hakimdi.

Ray öyle öfkeli bir sesle, "Andrew'la ilgilenmene gerek yok, seni yalancı fahişe," diye bağırdı, oda neredeyse sarsıldı. 'Lanet olası sevgilinle daha çok ilgilenmelisin.'

Emily tereddüt etti.

"Artık onunla sikişeceğini sanmıyorum." Cebinden bir şey çıkardı. Andrew'a göre bu çok kanlı bir et parçasına benziyordu. Emily boğuk bir çığlık attı. 'Aman Tanrım Ray. Sen ne yaptın? Sen ne yaptın Allah aşkına?' Elleri dehşet içinde açık ağzına doğru gitti.

"Bir erkek için zavallı bir bahane olan Nathan'ın bir daha asla başka bir evi yıkmayacağından emin oldum." Şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Ayrıca yaratıcısıyla karşılaştığında tek kelime bile edemeyeceğinden emin oldum. Dudaklarının mühürlü olduğu söylenebilir." Emily'ye doğru iki adım attı.

Bir adım geri atıp elleriyle vücudunu kapatmaya çalıştı. 'Neden bunu yapmak zorundaydın Emily? Neden ailemizi yok etmek zorunda kaldın? Neden aşkıma bu şekilde ihanet etmek zorunda kaldın? Neden bunları bana yaptırdın?' Ray'in ağzından tükürükler uçtu. Kanlı et parçasını cebine geri koydu. 'Ne söylediğimizi hatırlıyor musun?

birbirlerine mi?" Cevap beklemedi. 'Eskiden derdik ki... *Sen osun tatlım. Hayatım boyunca aradığım kişisin. Sen benim ruh eşimsin. Asla ayrılmayacağız çünkü sen hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişisin.* Bunu hatırlıyor musun?'

Sessizlik.

'BANA CEVAP VER.'

Ray'in bağırışı o kadar yüksek ve öfke doluydu ki Andrew tavan arasında hemen kendini ıslattı.

“Evet... evet.” Emily o kadar şiddetli ağlamaya ve titremeye başlamıştı ki neredeyse nefes nefese kalıyordu.

'Ama o ben değildim, değil mi? Bana yalan söyledin, seni düzenbaz kaltak. Sahip olduğumuz şeyin kutsal olduğuna beni inandırdın. . özel. . sonsuz. Ama değildi, değil mi? Ben sana yetmedim.'

Emily’nin dudakları hareket etmiyordu.

Ray, “O muydu?” diye sordu. ‘Senin için o kişi Nathan mıydı?’ Bir adım daha yaklaştı. Emily'nin sırtı duvara dayanmıştı. Gidebileceği başka hiçbir yer yoktu. 'Onu sevdin mi?'

Cevap yok.

'Yaptım. Sen. Aşk. O. .?' Ray'in tüm tavrında bir şeyler değişti, sanki başka biri kontrolü ele alıyormuş gibi. Kötülüğün ötesinde biri. Emily'nin sesi tamamen kaybolmuştu. Korkudan ses telleri donmuştu. Dönüşlü ve düşüncesiz bir hareketle hafifçe başını salladı. Ray'in öfkesinin patlaması için gereken tek şey buydu.

'Eğer gerçek aşk senin için bu anlama geliyorsa, o zaman ona sahip olmalısın. Onu sonsuza kadar içinizde tutmalısınız. Sen ve o, sonsuza dek tek vücut olacaksınız.' O kadar hızlı ve kararlı bir şekilde ona doğru ilerledi ki, bir ordu ordusu bile onu durduramazdı. Kapalı yumruğu başının yan tarafına o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki kadın bilinçsizce yere çöktü.

Andrew dehşete kapılmıştı, cevap veremeyecek kadar korkmuştu, sesi kaybolmuştu ve gözleri neredeyse kırpma yeteneğini kaybetmişti. Zihni tüm görüntülerle baş edemeyecek kadar genç ve saftı. Ama hiç hareket etmedi. Gözünü boşluktan hiç ayırmadı.

Sonraki saat boyunca Andrew babasının içindeki canavarın yüzeye çıkmasını izledi.

Ray, Emily'nin cesedini yatağa sürükledi ve bağladı. Daha sonra uzun bir kalın siyah iplik parçası ve bir iğne aldı ve titizlikle ağzını kapatmaya başladı. Garip bir parçayı geri aldı

Yanındaki kanlı et, Emily'nin bacaklarını ayırdı ve onu dikmeden önce onu zorla içeri soktu. Ray daha sonra duvara bir şeyler yazmak için kanını kullandı. Harfler Andrew'un okuyabileceği kadar büyüktü; O, İÇİNDE.

Ray, karısının ayakta durmasını sağlamak için yatağın bir ucunu eğdi ve onu uzaktaki duvara doğru itti.

Andrew'un gözlerinden yaşlar aktı.

Ray gardırobun üstündeki kutudan çift namlulu tüfeğini aldı, Emily'nin tam önünde yere oturdu, bacak bacak üstüne attı, tüfeğini dizlerinin üzerine koydu ve bekledi.

Çok beklemesine gerek yoktu. Birkaç dakika sonra Emily gözlerini açtı. Çığlık atmaya çalıştı ama dudaklarındaki dikişler sesin büyük kısmının vücudunun içinde hapsolmasına neden oluyordu. İnanmayan gözleri kocasının yüzündeydi. Ona gülümsedi.

“İstediğin bu muydu, Emily?” Sesi değişmişti; sakin, anlayışlı, sanki aniden kendi içinde sonsuz huzuru bulmuş gibi. ‘Hepsi senin hatan. Umarım bu yüzden cehennemde çürürsün.” Ray başını geriye doğru eğdi ve pompalı tüfeğin namlularını çenesinin altına yerleştirdi. Parmağı tetiği tutan tutuşunu sıkılaştırdı.

Emily ne olacağını tahmin ederken ve Ray'in ne yaptığını anlayınca sarsıldı. Aklını tamamen kaybetmişti. Oğlunu, yani sevgilisini öldürdüğünden emindi. Midesinin içeriği ağzına fırladı ve Ray'in dikişiyle tıkandı. Panikledi ve boğulmaya başladı. Oksijen ciğerlerine ulaşamadı.

Ray başını geriye eğerek derin bir nefes aldı ve tetiği çekti. Ve pompalı tüfeğinin çekiçleri serbest bırakılmadan hemen önceki saniyenin son bölümünde onları gördü. Ahşap tavan tahtalarının arasına gizlenmiştir. Onları gördü çünkü ışık üzerlerine yansıdı ve gözlerini kırpıştırdılar.

Oğlunun korku dolu gözlerinin doğrudan kendisine baktığını gördü.

Yüz İki

Uyandı ama gözlerini açmadı. Çok uzun süredir baygın kalmadığını biliyordu; en fazla beş, on dakika. Nemli bez ön kapının önünde burnuna ve ağzına bastırıldığında, karakteristik kokuyu hemen tanıdı: eter. Ayrıca çömelmiş durumdayken, arkasından gelen

sürpriz bir saldırıyla pusuya düşürüldüğünde ve kendisinden kesinlikle daha güçlü bir rakibe karşı savaşmanın anlamsız olacağını da fark etti.

İçgüdü hemen harekete geçti. Saldırganın kendisini bastırmak için anestezi kullandığını fark ettiği anda kendisinden nasıl bir tepki bekleyeceğini tam olarak biliyordu. Olabildiğince uzun süre nefesini tutarak ve mücadele ediyormuş gibi yaparak oynadı. İlk ağız dolusu eter kuşkusuz onu bayıltacaktı ama bu çok uzun sürmeyecekti. Eğer saldırganla savaştığını ve nefes nefese kaldığını gösterecek kadar ikna edici davranabilirse, kendisini uzun süre bilinçsiz hale getirmeye yetecek kadar nefes aldığına inanacaktı.

İşe yaradı.

Saldırgan, suyun altında olduğunu düşünerek bezi yirmi beş saniyeden fazla burnunda tutmadı.

Şimdi Kaptan Blake tamamen hareketsiz ve sessiz kaldı. Bir araba motorunun takırtısını duyabiliyordu. Altındaki sert zeminin sık sık titrediğini ve çarptığını hissetti. Çevresini daha iyi anlayabilmek için gözlerini hafifçe açtı. Hiç şüphe yoktu: Bir minibüsün karanlık arka kabininde uzanmış, bir yerlerde hızla gidiyordu. Elleri arkadan bağlıydı ama ayakları sabit değildi. Bu ona bir şans verebilir. Cep telefonu ve çantası gitmiş; bunda sürpriz yok.

Şimdilik beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Her zaman zihninin saatiyle çok uyumlu olmuştu. Tamamen durmadan önce yaklaşık bir saat yolculuk yaptıklarını düşündü. Minibüs yolculuğun büyük kısmında makul bir hızla gidiyormuş gibi görünüyordu, bu da Los Angeles'ın meşhur dur-kalk trafiğinin çoğundan bir şekilde kaçınmayı başardıkları anlamına geliyordu. Onu nereye götürdüyse, şehrin dışında bir yerde olduğundan oldukça emindi.

Sürücü kapısının açıldığını ve ardından çarparak kapandığını duydu. Onun için geliyordu. Gösteri zamanıydı.

Hızla arka kapıya doğru kayarak mümkün olduğu kadar yaklaştı. Bunun için tek şansı olacaktı. Dizlerini göğsüne yaklaştırıp bekledi. Bu sefer sürpriz unsuru ondan yanaydı. Kapıların kilitlendiğini duydu ve kendini hazırladı.

Kapılar açıldığında var gücüyle tekmeledi. Ayakları onu esir alan kişinin göğsüne doğru gürledi. Hayatında ilk kez işe giderken ince topuklu ayakkabılar giymeyi diledi.

Tahmin ettiği gibi, bu onu esir alan kişiyi tamamen şaşırttı. Nefesinin kesilmesine neden oldu ve onu geriye doğru, doğrudan yere düşürdü.

Vücudunu öne doğru attı ve kendini minibüsün arka kabininin kenarına itti. Bacakları korku ve adrenalinden o kadar titriyordu ki ayağa kalkıp kalkamayacağından emin değildi. Onları dengelemeye çalışıp minibüsten atlarken gözleri hızla çevreyi taradı. Minibüs büyük, eski bir binanın önüne park edilmişti ama etrafta çorak arazi, dağınık bitki örtüsü ve oraya ulaşmak için gittikleri belli olan dar yol dışında başka hiçbir şey yoktu.

Bakışları yere düştü ve korku boğazında bir tsunami gibi yükseldi. Onu esir alan kişi gitmişti.

'Kahretsin!'

Panik hakim oldu ve yola doğru koşmaya başladı ama bunun için uygun ayakkabıları yoktu ve elleri hâlâ arkadan bağlıydı. Yapabildiği tek şey, bacakları inanılmaz bir güç ve hassasiyetle altından çekilmeden önce birkaç adım boyunca tuhaf, titrek bir dans yapmaktı. Bir daha arkasından geldiğini bile duymamıştı.

Önce omzu, sonra kafasıyla sert bir şekilde yere çarptı. Görüşü bulanıklaştı ve tek görebildiği, üzerinde yükselen bir figürdü. “Demek akıllı kaltak sert oynamak istiyor, öyle mi?” Sesi sakin ama çok tehditkardı. 'Pekala, şuna bir bak.'

Parmakları yumruk haline geldi.

'Acı zamanı geldi, fahişe.'

Yüz Üç

Whitney Myers üçüncü çalıştan sonra cep telefonuna cevap vermeden önce saatine baktı.

Leighton Morris her zamanki aşırı heyecanlı sesiyle, "Whitney, sana bazı bilgilerim var" dedi. Morris, Myers'ın LAPD'deki

bağlantılarından bir diğeriydi ve içeriden bilgiye ihtiyaç duyduğunda ara sıra ona başvurdu.

"Dinliyorum."

"Benden dikkat etmemi istediğin dedektif Robert Hunter."

.?"Evet, peki ya o?'

'Bu sabah erkenden uçağa bindi.'

'Uçak mı? Nereye?'

'Sonoma İlçesindeki Healdsburg.'

'Sonoma İlçesi mi? Ne oluyor be? Neden?'

'Bunu bilmiyorum. Ama bunun kesinlikle şu anda araştırdığı davayla bir ilgisi var, bu arada bu da çok gizli.' 'Bu sabah gitti mi dedin?'

“Doğru, az önce bu öğleden sonra için bir dönüş bileti ayırttı.” Kısa bir sessizlik oldu. “Aslında çok yakında uçağa binmesi gerekiyor.” Myers tekrar saatine baktı. "LAX'e mi?"

'Anladın.'

'Uçuş detaylarına sahip misin?'

'Tam burada.'

'Tamam, bana mesaj at.'

Bağlantıyı kesti ve bekledi.

Yüz Dört

Hiçbir gecikme olmadı ve Hunter LAX'e tam zamanında indi. Toplanacak bagajı olmadığından, yere indikten birkaç dakika sonra kapılardan içeri girdi. Garcia çoktan oradaydı, kolunun altında bir dosyayla onu bekliyordu.

Hunter, "Bir metrenin üstüne mi park ettin?" diye sordu.

Garcia yüzünü buruşturdu. 'Sen deli misin? Bu resmi bir iş. Ayrıcalıklarımız var.'

Avcı gülümsedi. 'Tamam, hadi bir kahve içelim ve sana elimdeki her şeyi anlatacağım. Operasyonlardan ya da araştırma ekibinden henüz bir şey yok mu?' 'Şu ana kadar tek bir kırıntı bile yok. Az önce onlarla görüştüm.”

Terminal Bir'de Starbucks'ın arka tarafında izole bir masa buldular. Hunter, Garcia'ya Harper'lar hakkında öğrendiği her şeyi anlatmaya başladı. Ona Andrew'un tavan arasındaki gizli yerini ve gözetleme deliklerini anlattı. Ona kendine zarar verme olayını anlattı ve Andrew'un bir şekilde hayatta kaldığından ve yirmi yıl önce o gün olan her şeye tanık olduğundan emin olduğunu söyledi. Bundan sonra Andrew ortadan kaybolmuştu.

‘Eğer babası bu kadar acımasızsa Andrew nasıl hayatta kaldı?’

‘O gün ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Andrew dışında kimse bunu yapmıyor. Ama o yaşıyor. Ve sonunda kafasındaki düdüklü tencere patladı.” “Yani bir şeyin tetiklediğini mi söylüyorsun?”

Hunter başını salladı.

"Peki onun hiç fotoğrafı yok muydu?"

‘Hiç bulamadım. Küçük bir kasaba, küçük bir okul. O zamanlar okulun yıllığında sadece lise öğrencileri yer alıyordu. Bu olay olduğunda Andrew beşinci sınıftaydı.’ Ensesindeki yara izini ovuşturdu. 'Katilin, kurbanların ona hatırlattığı kişiye duyduğu derin sevgiyle birlikte yansıtma ve aktarımı kullandığı konusunda haklı olduğumuzu düşünüyorum.'

'Annesi. O yaşta en çok sevdiği kişi. Ne olursa olsun asla incitmeyeceği kişi.'

'Ne olursa olsun.'

'Oedipus kompleksi mi?'

'Annesine romantik bir şekilde aşık olduğunu sanmıyorum ama çok az arkadaşı olan çok utangaç bir çocuktu. Anne ve babası onun her şeyiydi. Ona göre onlar yanlış yapamazlardı.'

'Duyguları anne sevgisi ve romantik sevginin bir arada toplandığı bir kombinasyona dönüşmüş olabilir mi?'

Hunter teoriyi değerlendirdi. 'Mümkün, neden?'

‘Tamam sıra bende. Dur sana ne bulduğumu göstereyim.' Garcia yanında getirdiği klasörü açtı ve Jessica Black'in dairesinde bulduğu müzik dergisini çıkardı. Hunter'a Mark Stratton'la olanları, kendini nasıl kontrol edemediğini ve olası bir kaçırılma sahnesini nasıl tamamen çöpe attığını anlattı. ‘Onların evindeyken şans eseri

bu dergiye rastladım. İçinde Jessica Black ile bir röportaj var. Belirli bir bölümde görüşmeci ona aşk hakkında sorular sordu.'

"Peki ya?"

“Ona gerçek aşkın onun için ne anlama geldiğini sordu.” Garcia dergiyi Hunter'a doğru itti ve vurgulanan bazı satırları işaret etti. 'Bu onun cevabıydı.'

Hunter'ın gözleri satırların üzerinde gezindi ve durakladı. Kalbi birkaç atış atladı. Onları tekrar okudu.

'Bana göre gerçek aşk kontrol edilemeyen bir şeydir. İçinizde gerçekten parlak bir şekilde yanan ve etrafındaki her şeyi tüketen bir ateş gibi.” “İçinizde parlak bir şekilde yanan bir ateş mi?” dedi Garcia başını sallayarak. 'Bana tesadüf gibi gelmedi. Bunun üzerine ofise geri döndüm ve internette arama yaptım. . hiçbir şey bulunamadı. Daha sonra bana halk kütüphanesindeki dergi arşivlerinin ne kadar iyi olduğunu söylediğini hatırladım, bu yüzden şehir merkezine bir geziye çıktım.” “Ve. .?'

“Bunu buldum.” Klasörden kütüphaneden aldığı çıktının bir kopyasını aldı ve onu Hunter'a doğru itti. 'Kelly Jensen'la bir röportaj *Bugün Sanat* dergi. Gerçek aşkla ve onun konuya nasıl baktığıyla ilgili bir soru daha.' Vurgulanan satırları işaret etti. 'Cevabını kontrol et.'

Aşk acıtır ve gerçek aşk daha da acıtır. Bu bölümde pek şanslı olmadığımı itiraf etmeliyim. Son deneyimim benim için çok acı vericiydi. Aşkın içinizde duran çılgın bir bıçak gibi olabileceğini ve her an aniden açılabileceğinin farkına varmamı sağladı. Ve bunu yaptığında keser
Sen. İçinizdeki her şeyi dilimliyor. Kanamanıza neden olur. Ve bu konuda yapabileceğiniz çok az şey var.

Hunter elini saçlarının arasından geçirerek, "Kahretsin," diye fısıldadı. 'Kütüphanede Laura Mitchell hakkında benzer bir makale bulamadım. Sonra aklıma James Smith'in dairesine geri dönmek gibi çılgın bir fikir geldi.” “Laura hakkında bulabileceğiniz en iyi dergi ve makale koleksiyonu.” “Kesinlikle,” diye onayladı Garcia. “Birkaç saatimi aldı ama bunu buldum.” Hunter'a kitabın kopyasını verdi. *Çağdaş Ressamlar.*

Aşkla ilgili bir soru daha. Hunter vurgulanan satırları okudu — *Gerçek aşk en inanılmaz şeydir. Kontrol edemeyeceğin bir şey. Hiç beklemediğiniz bir anda içinizde bomba gibi patlayan bir şey var ve sizi tamamen tüketiyor.*

Garcia, "Onlara sevgi veriyor" dedi. 'Aşkı değil, okuduklarına göre gerçek aşk olarak gördükleri şey. Kendi sözlerine göre."

Hunter sessizce kabul etti. 'Aklı gerçekten karışık. Aşkın ne olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ve buna şaşırmadım. Andrew'a göre gerçek aşk anne ve babasının aralarındaki şeydi ama o gece tanık oldukları şey bu anlayışı milyonlarca küçük parçaya böldü ve o o zamandan beri onları yeniden bir araya getirmeye çalışıyor.'

"Tamam ama neden şimdi?" diye sordu Garcia. 'Eğer travma yirmi yıl önce meydana geldiyse neden şimdi harekete geçiyor?'

Hunter, "Travmalar basit değildir Carlos," diye açıkladı, "psikolojik yaralar öyle değil. İnsanların hayatlarının şu veya bu aşamasında yaşadığı travmaların çoğu, asla eyleme dönüşmeyecektir. Çoğu zaman travma yaşayan kişi bile bunu neyin katalize ettiğini bilmez. Aniden kafalarının içinde patlıyor ve kendileri üzerinde hiçbir kontrolleri yok. Andrew'un durumunda Laura, Kelly veya Jessica'nın resmini bir dergide veya gazetede görmek bile bunu başarabilirdi.'

'Çünkü sadece fiziksel olarak annesine benzemiyorlardı, aynı zamanda annesi öldüğünde aynı yaştaydılar ve hepsi sanatçıydı.'
'Kesinlikle.' Hunter'ın cep telefonu çalmaya başladı - ekranda şöyle yazıyordu: *Kısıtlı Arama*.

"Dedektif Hunter" dedi telefonu kulağına götürerek.

'Merhaba Dedektif. Doğduğum şehri beğendin mi?'

Hunter'ın şaşkın bakışları Garcia'ya doğru yöneldi. 'Andrew. .?'

Yüz Beş

Garcia'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Yanlış duyduğunu sandı ama Hunter'ın yüzündeki ifade pek şüpheye yer bırakmıyordu.

'Andrew Harper. Hunter sesini sabit tutarak tekrarladı.

Telefondan bir kıkırdama geldi. 'Yirmi yıldır kimse bana Andrew diye seslenmedi.' Cümle sakin bir ses tonuyla söylendi. Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Hunter, Myers'ın Katia Kudrov'un telesekreterinden aldığı kayıtta duyduğu fısıldayan sesi hatırladı. “Gerçek isminle çağrılmayı özlüyor musun?” Hunter'ın ses tonu Andrew'unkiyle aynıydı.

Sessizlik.

'Orada olduğunu biliyorum Andrew. O gün evinde olanları gördüğünü biliyorum. Ama neden kaçtın? Nereye gittin? Neden insanların sana yardım etmesine izin vermedin?'

“Bana yardım etmek mi?” Güldü.

'Kimse senin yaşadıklarının üstesinden tek başına gelemezdi. O zaman yardıma ihtiyacın vardı. Şimdi yardıma ihtiyacın var.'

'Başa çıkmak? Bir insan babasının gözlerinin önünde bir canavara dönüşmesini izlemeye nasıl dayanabilirdi ki? Sadece birkaç saat önce bana şimdiye kadar aldığım en güzel hediyeleri veren bir baba. Bana her şeyin yoluna gireceğine söz veren bir baba. Artık kavga olmayacaktı. Annemi ve beni her şeyden çok sevdiğini söyleyen bir baba. Bu nasıl bir aşk?'

Hunter'ın verecek bir cevabı yoktu.

'Seni araştırdım. Eskiden psikologdun, değil mi? Başa çıkmama yardım edebileceğini mi sanıyorsun?'

'Elimden geleni yapardım.'

'Bu saçmalık.'

'Hayır, değil. Hayat bizim kendi başımıza yaşamamız için tasarlanmamıştır. Hepimiz zaman zaman yardıma ihtiyaç duyarız. Ne kadar güçlü ya da sert olduğumuzu düşünsek de. Bir kişi tek başına belirli yaşam durumlarıyla baş edemez. Özellikle de henüz on yaşındayken."

Sessizlik.

"Andrew?"

'Bana Andrew demeyi bırak. Bunu yapmaya hakkınız yok. Kimse yapmıyor. Andrew yirmi yıl önce o gece öldü.'

'TAMAM. Sana hangi isimle hitap etmemi istersin?'

'Bana herhangi bir şey demene gerek yok. Ama madem her şeyi

mahvetme nezaketini gösterdin. Hakkın olmayan bir şeye dalmak için sana da bir sürprizim var. Telefonunuzun video akışı özelliklerine sahip olduğunu varsayıyorum, değil mi?'

Avcı kaşlarını çattı.

'Size daha önce hazırladığım kısa bir videoyu gönderiyorum. Umarım beğenirsiniz." Hat kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu Garcia.

Hunter başını salladı. 'Bana bir tür video gönderiyor.'

'Bir video mu? Neyden?'

Hunter'ın telefonu bip sesi çıkardı - *Gelen video isteği.*

'Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz.'

Yüz Altı

Hunter isteği kabul ederek hemen evet düğmesine bastı. Garcia yaklaştı ve boynunu uzattı. Gözleri Hunter'ın cep telefonu ekranındaki küçük ilerleme çubuğuna takılıp kalmıştı, çünkü ilerleme çubuğu çok yavaş dolmuştu. Zaman sürükleniyor gibiydi.

Telefon nihayet tekrar bip sesi çıkardı - *İndirme tamamlandı.*

Şimdi izle? Hunter tekrar evet tuşuna bastı.

Resim grenliydi, kalite standartların altındaydı. Ucuz bir cep telefonu kamerası kullanılarak kaydedildiği belliydi ama kime baktıklarına dair hiçbir şüphe yoktu.

"Ne oluyor?" Garcia daha da yaklaştı.

Boş bir odanın ortasında metal bir sandalyeye bağlanmış bir kadın vardı. Başı öne eğilmişti, koyu renk saçları yüzünün üzerine düşüyor, yüz hatlarını kapatıyordu. Ama onun kim olduğunu anlamak için ne Hunter'ın ne de Garcia'nın yüzünü görmesine gerek yoktu.

"Deliriyor muyum?" diye sordu Garcia, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, yüzünün rengi çekiliyordu.

Hunter'ın dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı.

"Kaptan Blake'i nasıl elde etti?" Garcia'nın gözleri hâlâ ekrana kilitlenmişti.

Hunter'dan hâlâ sessizlik.

Video oynatılmaya devam etti.

Yüzbaşı Blake yavaşça başını kaldırdı ve Hunter kalbinin etrafında bir şeyin sıkıştığını hissetti. Burnu ve ağzı kanıyordu ve sol gözü şişerek neredeyse kapanmıştı. Uyuşturucu almış gibi görünmüyordu, sadece şiddetli acı çekiyordu. Resim kararmadan önce birkaç saniye daha onun yüzüne odaklandı.

Garcia bir çocuk gibi kıpırdanarak, "Bu çılgınlık," dedi.

Hunter'ın telefonu tekrar çaldı. Hemen cevapladı.

Fısıldayan ses, "Merak ediyorsan," dedi, "o hâlâ hayatta." Bu yüzden bir sonraki hamlene çok dikkat edeceğim. Çünkü ne kadar süre bu şekilde kalacağı buna bağlı. Geri çekil.'

Hat bağlantısı kesildi.

'Ne dedi?'

Hunter ona söyledi.

'Bok. Bu çok karışık. Neden kaptanı alalım? Peki neden bize bir video göndermelisiniz? Bu onun çalışma tarzına tamamen aykırı. Daha önceki kurbanların hiçbirine bunu yapmamıştı."

"Çünkü Yüzbaşı Blake önceki kurbanların hiçbirine benzemiyor Carlos. Ona annesini hatırlatmıyor. Bu sebeple onu almadı. O güvenlik görevlisi. . bir pazarlık aracı."

'Ne?'

Telefonda şöyle dedi: "Bir sonraki hamlenize çok dikkat edin. Çünkü ne kadar süre hayatta kalacağı buna bağlı. Geri çekil." Onu teminat olarak kullanıyor."

'Neden?'

Çünkü yaklaşıyoruz ve o bunu beklemiyordu. Onun kim olduğunu biliyoruz. . ya da eskiden öyleydi. Ona yetişmemizin sadece birkaç saat sürdüğünü biliyor.'

Garcia alt dudağını ısırdı. 'Panikliyor.'

'Evet. Videonun nedeni budur. Ve paniğe kapılıp orijinal planlarından saptıklarında hata yaparlar.'

"Onun hata yapmasını bekleyecek vaktimiz yok Robert." Kaptanı var."

'Hatayı zaten yaptı.'

'Ne? Ne hatası?'

Hunter telefonunu işaret etti. 'Bize bir video gönderdi. İnternet erişimine ihtiyacımız var.'

"İnternet mi?" Garcia kaşlarını çattı. 'İzini izleyebilir miyiz?'

'Öyle düşünmüyorum. O kadar aptal değil."

'Peki neden internete ihtiyacımız var?'

Hunter etrafına baktı ve köşedeki bir masada oturan otuz yaşlarında bir adam gördü. Dizüstü bilgisayarına yazı yazıyordu.

'Affedersiniz, çevrimiçi misiniz?'

Adam başını kaldırıp baktı, bakışları hızla Hunter'dan ortağının hemen arkasında bulunan Garcia'ya kaydı. Adam şüpheci bir tavırla başını salladı. "Evet." "Bilgisayarınızı çok çabuk ödünç almamız lazım," dedi Hunter, koltuğa oturup dizüstü bilgisayarı kendisine

doğru çekerken.

Adam bir şey söylemek üzereyken Garcia elini onun omzuna koyup rozetini gösterdi.

'Los Angeles Cinayet Masası, bu önemli.'

Adam teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı ve ayağa kalktı. “Hemen orada olacağım.” Köşeyi işaret etti. 'Acele etmeyin.' 'Neden birdenbire internete ihtiyaç duydunuz?' diye sordu Garcia, Hunter'ın yanına oturarak.

“Bana bir saniye ver.” Google'da bir şeyler aramakla meşguldü. Bir web sayfası yüklendi ve mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde taradı.

'Kahretsin.'

Hunter telefonunu aldı ve kaşlarını çatarak videoyu tekrar izledi.

'Lanet etmek.'

Başka bir şeyi Google'da arattı. Yeni bir sayfa yüklendi ve tekrar taradı. "Ah kahretsin," diye fısıldadı saatine bakarken. 'Hadi gidelim' dedi ayağa kalkarak.

"Nereye?"

'Santa Clarita.'

'Ne? Neden?'

'Çünkü kaptanın nerede tutulduğunu biliyorum.'

Yüz Yedi

Garcia'nın arabasının ışıkları ve sireninin yardımıyla toprağı hızla yiyorlardı. Interstate 405'e bağlandılar ve Garcia saatte seksen beş mil hızla hızlı şeride geçti.

Garcia, “Tamam, kaptanın nerede tutulduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Hunter videoyu tekrar oynattı ve partnerine gösterdi. 'Çünkü bana söyledi.'

'Ha?'

'Dudaklarına dikkat et.'

Garcia'nın dikkati sadece bir saniyeliğine yoldan ayrıldı ve bu,

kaptanın dudaklarının hafifçe hareket ettiğini fark etmesine yetti.

'Lanetleneceğim.'

'Kaptan, Andrew'un bu videoyu çekmesinin tek bir nedeni olduğunu biliyordu. Onu izleyeceğimizi biliyordu.”

"Daha da önemlisi," diye ekledi Garcia, "o biliyordu *Sen* onu izlerdim. Peki ne dedi?'

'St Michael Darülaceze'si.'

'Ne?'

‘İşte bu yüzden internete ihtiyacım vardı. St Michael's dediğini sanıyordum *Hastane.* Ama öyle biri yok, hiçbir zaman da olmadı. Videoyu tekrar izledim ve şunu söylediğini fark ettim: *darülaceze,* hastane değil. Santa Clarita'daki St Michael's Hospice dokuz yıl önce bir yangının binanın çoğunu yok etmesinden sonra kapandı.' Hunter adresi Garcia'nın GPS navigasyon sistemine yazdı. 'İşte burada.'

"Kahretsin," dedi Garcia. 'Tepelere doğru. Tamamen izole edilmiş.” Hunter başını salladı.

‘Peki eğer kaptanın orada tutulduğundan şüpheleniyorsak neden SWAT ekibi olmadan oraya gidiyoruz?’

“Çünkü Andrew, kaptanın ne kadar yaşayacağının bizim eylemlerimize bağlı olduğunu söyledi. Bir şekilde yaptıklarımızı izliyor.'

'Nasıl?'

'Bilmiyorum Carlos. Ama indikten birkaç dakika sonra beni aradı. Bir günden az bir süre uzaktaydım. Bu sabah Healdsburg'a gittiğimi nereden biliyordu?'

Garcia'nın verecek cevabı yoktu.

‘SWAT ekipleri harika ama pek de ustaca değiller. Andrew nerede olduğunu bildiğimize dair bir koku alırsa Kaptan Blake'e bizim veya herhangi bir SWAT ekibinin ulaşabildiğinden çok daha hızlı ulaşacaktır. Ve sonra oyun biter.” “Peki ne yapacağız?”

'Elimizden gelen her şeyi. Ona sürpriz yapabiliriz. Bizim bildiğimizi bilmiyor. Sürpriz faktörü bizden yana. Eğer bunu doğru yaparsak, buna şimdi son verebiliriz.'

Garcia gaza bastı.

Hunter, Garcia'nın yanında getirdiği dergilere ve çıktılara göz atmaya başladı. Aniden durup kaşlarını çattığında Jessica Black ile röportajı baştan itibaren tekrar okumaya başladı. Laura Mitchell'in röportajının yer aldığı bir sonraki dergiye uzandı.

Adrenalin damarlarında hızla dolaşıyordu. "Benimle dalga geçiyorsun" diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordu Garcia.

'Bekle.' Kelly Jensen'in röportajının bilgisayar çıktısını aldı. 'Biz körmüşüz.'

'Tanrı aşkına, ne buldun Robert?'

‘Bu üç derginin aynı şirkete ait olduğunu biliyor muydunuz?’

“Hayır.” Garcia omuz silkti.

'Eh, öyle yapıyorlar.'

Tamam, öyle. .?'

‘Görüşmeleri yapan muhabirin adını kontrol ettiniz mi?’

Hayır. Garcia endişeli görünmeye başladı.

"Aynı adam."

'Mümkün değil.'

Hunter dergilerden birini kaldırdı ve muhabirin adını belirterek jeneriği işaret etti.

Yüz Sekiz

Hunter zaten Özel Harekat'la telefonda konuşuyordu. Muhabirin ev ve iş adresine ekip göndermelerini söyledi. Görüldüğü takdirde derhal durdurulmalı ve içeri alınmalıydı. Kayıtlı arabasına da APB çıkarıldı.

Santa Clarita'da Kum Kanyonu Yolu'nu tepelere doğru sürdüler ve sağa dönerek eski St Michael's Hospice'in girişine doğru beş yüz metre daha uzanan küçük, dar bir yola saptılar.

Girişe iki yüz metre yaklaştıklarında Hunter, "Buralarda bir yerden çıkıp yolun geri kalanını yürüsek iyi olur" dedi. “Geleceğimizi ona haber vermek istemiyorum.”

Garcia başını salladı ve arabadan çıkmak için uzun ağaçların arkasında gizli bir yer buldu.

Yolun geri kalanını yüksek bitki örtüsünün içinden hızla yürüdüler ve terk edilmiş St Michael's Hospice binasından yaklaşık yetmiş beş metre uzakta kapalı bir yer buldular.

Yaklaşık bin metrekareyi kaplayan iki katlı dikdörtgen bir yapıydı. Dış kabuğun büyük bir kısmı ufalanmış, çatının büyük bir kısmı üst kata çökmüştü ve her yerde bir süre önce büyük bir yangının çıktığına dair ipuçları vardı. Bazı noktalarda binanın içini görebiliyorlardı. Enkaz arazinin dört bir yanına dağılmıştı.

“Bundan emin misin?” diye sordu Garcia. 'Burada hiçbir şey yok gibi görünüyor.'

Hunter, eskiden binanın ana girişi olan, bir dizi yeni lastik izinin etrafındaki zemini işaret etti.

'Biri yakın zamanda buraya gelmiş.'

İzler binanın önünden uzaklaşıyor ve duvarların sağlam göründüğü tek yer olan arka tarafa doğru kayboluyordu. Hunter ve Garcia birkaç dakikayı uzaktan gözlemleyerek güvenlik kameraları veya herhangi bir güvenlik veya yaşam belirtisi arayarak geçirdiler. Hiç bir şey.

Hunter, "Yaklaşalım" dedi.

Lastik izleri, binanın yeraltı katına inen büyük bir merdiven ve tekerlekli sandalye rampası tarafından durduruluyordu. Merdivenlerde her iki yöne giden birkaç ayak izi vardı. Hepsi aynı kişiye ait gibiydi.

“Burada her ne oluyorsa, aşağıda.” Garcia başıyla merdivenleri işaret etti.

Hunter silahını çıkardı.

'Bunu öğrenmenin tek yolu var. Buna hazır mısın?'

Garcia silahını kaptı. ‘Hayır ama yine de yapalım.’

Yüz Dokuz

Şaşırtıcı bir şekilde merdivenin altındaki çift kanatlı kapı kilitli değildi. Hunter ve Garcia kapıları itip içeri girdiler. İlk oda eski tarz bir resepsiyon lobisiydi. Soldaki duvara yıpranmış yarım daire şeklinde bir tezgah sabitlendi. Kırık mobilyalar her yere dağılmıştı, toz ve eski paçavralarla kaplıydı. Resepsiyon bankosunun arkasında başka bir kanatlı kapı seti daha vardı.

Garcia, "Bundan hiç hoşlanmadım," diye fısıldadı. 'Bu yerde yolunda gitmeyen bir şeyler var.'

Hunter yavaşça etrafına baktı. Davetsiz misafirlere karşı hala hiçbir güvenlik kamerası veya başka bir güvenlik önlemi göremiyordu. Garcia'ya başını salladı ve ikisi de dikkatle yeni kapılara yaklaştılar.

Hunter kulpları denedi; kilidi açıldı. Geçip gittiler. Kapılar onları on beş metre kadar uzanan geniş bir koridora götürdü. Tek bir loş ampul onun zifiri karanlığa gömülmesini engelledi. Durdukları yerden koridorun yarısında sadece bir kapıyı görebiliyorlardı.

Tamam, titreşimlere, auralara ya da bunun gibi saçmalıklara inanan biri değilim, dedi Garcia, ama burada kesinlikle berbat bir şeyler var. Bunu ruhumda hissedebiliyorum.'

Sollarındaki yalnız kapıya ulaşana kadar gizlice ilerlemeye devam ettiler. Tekrar - kilidi açıldı. İçeriye taşındılar.

Oda yaklaşık yirmi beşe yirmi fit boyutundaydı ve bir marangoz atölyesi gibi donatılmıştı. Büyük bir ahşap çizim masası, ağır hizmet tipi bir iş istasyonu tezgahı, iki eski metal dosya dolabı, duvara monte raflar ve duvarlardan sarkan ve odanın her tarafına dağılmış alet ve aletlerden oluşan bir takım gereçler.

Hunter ve Garcia bir an hareketsiz durdular ve her şeyi anladılar. Sonunda çizim masasına yaklaştıklarında donup kaldılar. "Kahretsin," diye fısıldadı Garcia. Gözleri masanın üzerindeki bina planlarına ve fotoğraflara takıldı. Sadece bir ürün gösterdiler. Bir nesne daha önce görmüşlerdi. Kelly Jensen'ın vücudunun içinden çıkarılan yelpaze bıçağı.

Hunter, odanın diğer ucunda, iş istasyonunun üstündeki küçük bir kutunun içindeki eşyaları tanıdı; kendi kendine etkinleşen tıklama mekanizması. Kullanılmaya hazır üç tane vardı. Yanlarında iki alüminyum tüpün olduğu başka bir kutu buldu. Hunter ve Garcia'nın tam olarak ne olduklarını bilmek için onlara yakından bakmalarına gerek yoktu; Jessica Black'in vücuduna yerleştirilen işaret fişeği için antrenman koşuları yapıyorlardı. Hunter bunun onun yaratıcı korku odası olduğunu düşündü. Onun ölüm fabrikası.

Garcia masanın üzerindeki diğer çizimlerden bazılarını kontrol ederken, "Şuna bakın" dedi. 'Laura Mitchell'de kullanılan bombanın planları.'

Bunu huzursuz bir sessizlik izledi.

Garcia gözlerinin bir kez daha odada dolaşmasına izin verdi. ‘Burada neredeyse her türlü işkence ve ölüm aletini yapabilir.’ Hunter'ın gözleri aynı zamanda odayı - tavanı, köşeleri, stratejik yerleri - yeniden kontrol ediyordu. . Yine de herhangi bir gözetim göremiyordu. “İşte buradayız!” dedi Garcia, duvara yapışmış bulduğu bir kağıt parçasına uzanarak.

'Neyin var?'

‘Buranın yeraltı kat planına benziyor.’

Hunter yaklaştı ve çizimi inceledi. İçinde bulundukları koridor yeni, çapraz bir koridora açılıyordu. Bu koridor geniş, kare bir yol boyunca ilerliyordu. Dört koridor vardı ve inceledikleri planlara göre her koridorda iki oda vardı. Karşı tarafta başka çıkış yoktu. Tek çıkış yolu bulundukları yere geri dönüp indikleri merdivenlerden yukarı çıkmaktı.

Garcia kanının donduğunu hissetti. 'Sekiz oda. Aynı anda sekiz kurbanı burada tutabilir mi?'

Hunter başını salladı. 'Öyle görünüyor.'

'Kahretsin. Bu adam hasta.'

Hunter durakladı ve arkasını döndü. Daha önce duvarda bir şeyin asılı olduğunu fark etmişti ama anlamadı. İçinde birkaç iskelet anahtar bulunan büyük bir metal anahtarlık.

'Bahse girerim bunlar odaları açar.'

Garcia başını salladı. 'Hadi gidip onları deneyelim.'

Oturma odasından çıktılar ve olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde koridorun sonundaki çapraz koridora doğru ilerlediler. İçeri girdiler. Koridorun tam ortasından çıktılar. Toplamda bu koridor altmış veya yetmiş fit kadar uzanıyordu. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi, duvardaki metal ağın arkasında bulunan tek bir loş ampul, onu zifiri karanlıktan koruyordu.

“Peki ne yapmak istersin?” diye sordu Garcia. 'Ayrılmak mı yoksa birlikte gitmek mi?'

‘Kendimize daha iyi bir şans verelim ve birlikte hareket edelim. Bu şekilde birbirimizi koruyabiliriz.'

Garcia başını salladı. ‘İyi görüş. Hangi yöne?'

Hunter sağa işaret etti.

Bir kez daha neredeyse tam bir sessizlik içinde hareket ettiler. Koridorun sonundaki ilk odaya hızla ulaştılar. Çok sağlam ve kalın ahşap bir kapı. Altında bir yiyecek ambarı vardı. Hunter büyük anahtarlığın içindeki anahtarları yoklayarak her birini denedi. Üçüncü denemesinde doğru anahtarı buldu.

Hunter, Garcia'ya hızla başını salladı, o da aynı şekilde karşılık verdi. Hiç olmadıkları kadar hazırdılar.

Hunter sırtını kapının sağındaki duvara dayayıp tek bir hızlı hareketle kapıyı açarken her iki dedektif de nefeslerini tuttu. Garcia hemen içeri adım attı, her iki kolunu da uzatmıştı ve silahını iki eliyle tutuyordu. Bir saniyeden kısa bir süre sonra Hunter onu takip etti.

Oda tamamen karanlıktı ama dışarıdaki koridordan sızan az miktardaki ışık onların düzenini anlamalarını sağlıyordu. Küçüktü, belki yalnızca üç metre derinliğinde, yedi metre genişliğindeydi. Duvarlardan birine yaslanmış metal bir yatak ve yatağın sağ tarafında yerde bir kova vardı; başka bir şey değil. Duvarlar kırmızı tuğlalardan, zemin ise betondandı. Bir ortaçağ zindanına benziyordu ve eğer korkunun bir kokusu varsa, o oda sırılsıklamdı. İçeride kimse yoktu.

Garcia nefes verdi ve sindi. 'Lanet olsun, şuraya bak dostum. Stephen King bu cehennem çukurunu hayal bile edemezdi.”

Hunter kapıyı sessizce kapattı ve o ve Garcia yollarına devam ettiler. Koridor sola döndü. Hunter da aynı süreçten geçerek bu yeni

koridordaki ilk kapıya ulaştığında her anahtarı denedi. Oda ilkinin aynısıydı ve yine zifiri karanlıktaydı. İçeride de kimse yoktu.

Garcia kıpırdanmaya başladı.

Yan kapıya ulaştılar ve süreç yeniden başladı. Hunter kapıyı itip silahlarını hazır halde içeri adım attıklarında hafif ve korku dolu bir çığlık duydular.

Yüz On

Hunter ve Garcia kapının yanında durdular. İkisinin de silahları bu sesi çıkaran kişiye veya her ne ise ona doğrultuldu ama ikisi de ateş etmedi. Karanlık nedeniyle Hunter'ın onu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Odanın köşelerinden birine bastırılmış, küçük bir top şeklinde kıvrılmıştı. Dizleri göğsüne karşı sıkıydı. Kolları bacaklarına öyle sıkı sarılıyordu ki sanki kanları çekilmişti. Gözleri tamamen açıktı, kapıya ve yeni gelen iki kişiye bakıyordu. Tek bir kelime onun bütün varlığını tanımlayabilirdi; korku.

Hunter onu hemen tanıdı: Katia Kudrov.

Silahını kılıfına koydu ve teslim olurcasına ellerini hızla kaldırdı.

Olabildiğince sakin bir sesle, "Biz Los Angeles polis memurlarıyız" dedi. “Bir süredir seni arıyorduk, Katia.” Katia gözyaşlarına boğuldu, vücudu duygudan sarsılıyordu. Hunter odaya girdi ve yavaşça ona yaklaştı.

‘İyi olacaksın, artık buradayız.’

Gözleri hâlâ kocaman açılmış, sanki bir illüzyonmuş gibi Hunter'a bakıyordu. Nefesi kesik kesik ona geliyordu. Hunter onun konuşamayacak kadar şok olmasından korkuyordu.

“Konuşabilir misin?” diye sordu. 'Yaralandın mı?'

Katia burnundan derin bir nefes aldı ve başını salladı.

'Evet... evet konuşabilirim. Hayır... hayır, incinmedim.'

Hunter onun önünde diz çöktü ve onu kollarına aldı. Ona sımsıkı sarıldı ve umutsuz gözyaşları ve tiz çığlıklar yağmuruna tutularak yıkıldı. Hunter sanki onun korkusunu teniyle emiyormuş gibi hissetti.

Garcia kapının yanında duruyordu, iki eli de silahına sıkı sıkıya

sarılıydı, bakışları dışarıdaki koridorda aralıksız bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Katia'nın gözleri Hunter'ınkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

'Burada başkaları da var mı?'

Başını salladı. 'Bence de. Hiç kimseyi görmedim. Bu odadan asla çıkmayacağım. Işıklar her zaman kapalıdır. Ama bir gün bir şey duyduğuma eminim. Yani duydum *birisi.* Başka bir kadın."

Hunter başını salladı. 'İlk bulduğumuz sensin, başkalarını aramalıyız.'

Katia'nın kolları Hunter'ı daha da sıkılaştırdı. 'HAYIR. . beni bırakma.' 'Seni bırakmayacağız. Bizimle geliyorsun.

Yürüyebiliyor musun?" Katia nefes verdi ve başını salladı.

Hunter onun ayağa kalkmasına yardım etti. Gördüğü fotoğraflardan çok daha zayıf görünüyordu.

'En son ne zaman yemek yedin?'

Ona küçük bir omuz silkti. 'Bilmiyorum. Yiyeceğe ve suya ilaç konmuş."

'Başınızın döndüğünü hissediyor musunuz?'

Bir dizi hızlı baş sallama. 'Biraz ama yürüyebilirim.'

Hunter'ın sorgulayıcı bakışları Garcia'ya kaydı.

'Burada iyiyiz, hadi hareket edelim.'

Hunter, Katia'yı kendisiyle Garcia'nın arasına aldı ve silahını yeniden çekti. Koridorları yeniden aşmaya hazır bir şekilde kapıya doğru dikkatlice adım attılar.

Bir anda bütün ışıklar söndü.

Tamamen karanlıkta kaldılar.

Bir an üçü de olduğu yerde donup kaldı. Katia bir çığlık daha attı ama bu sefer sesindeki korku neredeyse havayı soğutuyordu. 'Aman Tanrım, o burada.'

Hunter tekrar ona uzandı. 'Sorun değil, Katia. Her şey düzelecek. Hala buradayız.' Eli onun koluna dokunduğunda titrediğini hissetti.

'Hayır, anlamıyorsun. Bu iyi olmayacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Garcia.

'O bir hayalet gibi. Hayalet gibi hareket ediyor. Seni almaya

geldiğinde onu duyamazsın.' Ağlamaya başladı ve sesi titredi. 'Ve. . O. . o seni görebiliyor ama sen onu göremezsin.” Nefesi hızlandı. 'Karanlıkta görebilir.'

Yüz Onbir

Hunter, Katia'yı tekrar kollarına aldı.

Katia, her şey düzelecek. Buradan çıkacağız.'

'HAYIR. Çaresizlik sesini ele geçirdi. 'Dinlemiyorsun. Ondan saklanamayız. Onun bizi bulamayacağı hiçbir yere gidemeyiz. Buradan canlı çıkamayacağız. Şu anda arkanızda duruyor olabilir ve siz bilemezsiniz. Tabii o bunu istemediği sürece.”

Bu ifade Garcia'nın omurgasında bir ürperti yarattı ve mekanik olarak sol kolunu kör bir adam gibi uzatarak etrafındaki boşluğu hissetti; havadan başka bir şey yoktu.

'Onu hiç göremedim,' diye devam etti Katia, 'ama onu birçok kez burada, odada yanımda hissettim. Tek kelime etmedi. Ses çıkarmadı ama orada olduğunu, beni izlediğini, sadece gözlemlediğini biliyordum. İçeri girdiğini veya çıktığını hiç duymadım. Bir hayalet gibi hareket ediyor.”

"Tamam" dedi Hunter. Üçümüzün kör hareket etmesi pek iyi bir fikir değil. Birbirimizi koruyamayacağız.”

“Ne yapmak istiyorsun?” diye fısıldadı Garcia.

'Katia, burada kal. Odada kalın.'

'Ne?'

'Buranın her santimini kontrol ediyordum. Hiçbir gözetimi yok. Kamera yok, mikrofon yok, hiçbir şey yok. Burada olduğumuzu biliyor olabilir ama sana ya da başka birine ulaştığımızdan emin olmasının imkânı yok. Eğer yakalandığın günden beri olduğu gibi odada kalırsan sana kızması için bir sebep yok.'

'HAYIR. . HAYIR. Burada bir saniye daha yalnız kalmaktansa ölmeyi tercih ederim. Neler yaşadığımı bilmiyorsun. Burada kalamam. Lütfen beni burada onunla tekrar yüzleşmeye bırakma. Beni burada yalnız bırakamazsınız.'

‘Katia, dinle, eğer üçümüz bu odadan hemen şimdi çıkarsak ve bu adam karanlıkta görüp söylediğin gibi sessizce hareket edebiliyorsa hiç şansımız kalmaz.’

'HAYIR. . Burada tek başıma kalamam. Lütfen beni burada yalnız bırakma. Ölmeyi tercih ederim.'

“Seninle kalacağım.” dedi Garcia. 'Robert haklı. Buradan birlikte çıkarsak birbirimizi koruyamayız. Bizi tek tek kolayca seçebilirdi ve bizim haberimiz bile olmazdı. Burada seninle kalacağım. Robert'ın dediği gibi, hangi odada olduğumuzu bilmiyor. Tek bildiği, tıpkı birkaç dakika önce olduğun gibi burada, yalnız olduğunu. Ben kalacağım. Seninle birlikte olduğumu bilmesine imkan yok. Eğer bu kapı, kişi kendisini tanıtmadan açılırsa, o piçi duman ederim.' Silahını kaldırdı ve Katia atladı.

Hunter, "Bu iyi bir fikir," diye onayladı.

Katia, Neden sen de kalmıyorsun diye yalvardı. 'Neden hep birlikte onu burada bekleyip onunla birlikte savaşmıyoruz? Bu şekilde şansımız daha yüksek.” “Çünkü doğrudan buraya gelmeyebilir,” diye açıkladı Hunter. “En az bir kurbanın daha rehin tutulduğundan eminiz. Kaptanımız. Sırf bizi cezalandırmak için doğrudan onun üzerine gidebilir. O ona ulaşmadan önce onu bulmaya çalışmalıyım. Burada oturup bekleyemem. Hayatı buna bağlı.”

Garcia, "O haklı Katia," dedi.

Hunter, "Daha fazla vakit kaybedemeyiz," diyerek yeniden görevi devraldı. 'Bana güven Katia. Senin için geri döneceğim.'

Garcia kolunu Katia'ya doladı ve onu yavaşça odaya geri getirdi.

Hunter kapıyı arkasından kapatıp derin bir nefes alırken, "İyi şanslar," dedi.

Bu zaten kötü bir fikir gibi görünüyor diye düşündü. *Zifiri karanlık koridorlarda dolaşmak, kör bir körle dövüşmek. Ne düşünüyorum ben?* Hunter kendisiyle koridorun sonu arasında altı metre kadar mesafe olduğunu biliyordu. Bu bölgede artık kapı yok. Dikkatli hareket etti ama hızlı hareket etti. Koridor tekrar sola döndü. Hareketsiz durdu ve mümkün olduğu kadar dikkatle dinledi.

Mutlak sessizlik dışında hiçbir şey yok.

Hunter sesleri tanımlamada her zaman iyi olmuştu. Ona gizlice

yaklaşmak zor bir iş olurdu. Katia ona Andrew'un karanlıkta görebildiğini ve hayalet gibi hareket edebildiğini söylese de kimsenin bu kadar sessiz olabileceğine inanmıyordu.

Yanılmıştı.

Yüz On İki

Andrew, Hunter'dan sadece birkaç metre uzakta durup onu gözlemliyordu; nefesi o kadar sessiz ve pürüzsüzdü ki ondan birkaç santim uzakta duran biri bile onu fark edemezdi. Konuşmanın tamamını birkaç dakika önce duymuştu. Garcia'nın Katia'yla aynı odada kaldığını biliyordu. Ama onlarla daha sonra ilgilenecekti. Memnun bir gülümseme dudaklarını ayırdı. Hunter'ın yüzündeki kaygıyı görebiliyordu. Hareketlerindeki gerilimi hissedebiliyordu. Hunter'ın cesareti vardı, Andrew'un ona bunu vermesi gerekiyordu. Kazanamayacağı bir kavgaya bilerek girmişti.

Hunter yeniden ilerlemeye başladı. Yan kapıyı ararken sol eli sürekli koridorun iç duvarı ile temas halindeydi. Yapabildiği tek şey beş adımdı.

İlk darbe silahlı eline geldi; o kadar güçlü ve kesindi ki neredeyse bileğini ikiye ayırıyordu. Hunter hiçbir şey duymadı. Başka bir varlığı asla hissetmedi. Katia haklıydı. Andrew karanlıkta görebiliyordu. Bu kadar isabetli bir vuruş yapmasının başka yolu yoktu.

Hunter'ın silahı havaya fırlatılan bir roket gibi elinden ayrıldı. Önünde ve sağında bir yere çarptığını duydu. İçgüdüsel olarak geri çekildi ve dövüş pozisyonu aldı ama rakibinizi göremiyor veya duyamıyorsanız nasıl dövüşeceksiniz?

Bir şekilde Andrew Hunter'ın etrafından dolaşmıştı çünkü bir sonraki darbe onun arkasından, doğrudan beline doğru gelmişti. Hunter öne fırladı ve omurgasından yukarıya doğru ıstırap verici bir ağrının yayıldığını hissetti.

Andrew, sert ve kendinden emin bir sesle, "Sanırım tavsiyeme uymamaya karar verdin," dedi. 'Kötü hareket, Dedektif.'

Hunter sesin geldiği yöne döndü ve körü körüne göğüs hizasına bir yumruk indirdi. Havadan başka hiçbir şeye çarpmadı.

‘Yine yanlış.’ Bu sefer ses Hunter’ın solundan, sadece birkaç santim öteden geldi.

Nasıl bu kadar hızlı ve bu kadar sessiz hareket edebiliyordu?

Hunter vücudunu büktü ve dirseğini elinden geldiğince hızlı ve sert bir şekilde salladı ama Andrew yeniden hareket etmişti. Ve Hunter yine hiçbir şeye çarpmadı.

Bir sonraki yumruk Hunter'ın karnına çarptı. O kadar iyi yerleştirilmiş ve güçlüydü ki iki büklüm oldu ve ağzında keskin safra tadı aldı. Tepki verecek zaman yok. Hızlı bir takip yumruğu yüzünün sol tarafına çarptı. Hunter dudağının yarıldığını hissetti ve ağzındaki acı tadın yerini hızla metalik ve keskin bir tat aldı: kan.

Hunter kolunu tekrar salladı. Bu savaşı bilen birinin umutsuz girişimi boşa çıktı. Kendini bile savunamadı. Yapabileceği tek şey bir sonraki darbeyi beklemekti. Ve dizine alçak bir tekme şeklinde geldi. Hunter'ın bacağına bir acı dalgası yayıldı ve yer çekimi onun yere düşmesine neden oldu. Sırtı ve başı arkasındaki duvara sert bir şekilde çarptı. Andrew yalnızca görünmez ve sessiz değildi; nasıl dövüşüleceğini de biliyordu.

'Soru şu ki' dedi Andrew, 'sen ölene kadar seni dövmeye devam mı etmeliyim? . Yoksa silahını kullanıp bu işi kafana sıkarak mı bitireyim?'

‘Andrew, bunu yapmak zorunda değilsin.’ Hunter'ın sesi ağırdı, mağluptu ve kan içindeydi.

“Sana bana Andrew dememeni söylemiştim.”

Hunter bunu kabul etti. 'Sana Bryan dememi ister misin? Bryan Coleman mı?'

Sessizlik ve Hunter ilk kez Andrew'un tereddütünü hissetti. 'Kendin için seçtiğin yeni kimlik bu, değil mi? Bryan Coleman'ı mı? A&E TV ağında Yapım Direktörü. Daha birkaç gün önce yüz yüze oturduk.”

“Vay canına,” dedi Andrew ellerini çırparak. ‘Ününüz sonuna kadar hak edilmiş. Kimsenin çözemediği bir şeyi çözdün.”

Hunter, "Kimliğiniz artık bir sır değil," diye devam etti. 'Bu gece burada ne olursa olsun, LAPD artık kim olduğunuzu biliyor. Sonsuza kadar karanlıkta kalamazsın.” Hunter durakladı, derin bir nefes aldı ve ciğerlerinin acıyla yandığını hissetti. Yardıma ihtiyacın var Bryan. Bir şekilde, yirmi yıl boyunca tek başına, kimsenin tek başına üstesinden gelemeyeceği bir şeyin üstesinden gelmeyi başardın.'

'Hiçbir şey bilmiyorsunuz Dedektif. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok.”

Andrew yeniden taşınmıştı. Sesi artık Hunter'ın sağından geliyordu.

‘O çatı katında saklanarak, korkarak ve ne yapacağıma karar vermeye çalışarak üç gün geçirdim.’ Durakladı. 'Healdsburg'da kalmak istemediğime karar verdim. yapmadım
Bir yerlerdeki bir yetimhaneye götürülmek istiyorum. Herkesin acıdığı çocuk olmak istemedim. Bu yüzden geceyi bekledim ve sonra koştum. Eyaletler arası benzin istasyonunda bir kamyonun arkasına saklanmak oldukça kolaydı.'

Hunter, Harpers'ın eski aile evinin Interstate 101'e yarım milden daha yakın olduğunu hatırladı.

Los Angeles gibi büyük bir şehrin sokaklarında bir çocuğun hayatta kalmasının ne kadar kolay olduğuna şaşıracaksınız. Ancak Healdsburg'dan uzakta olmanın faydası olmadı. Yirmi yıldır gözlerimi her kapattığımda kafamda aynı görüntüler oynuyordu.'

Hunter kırmızı bir kan buğusu şeklinde öksürdü. “Yirmi yıl önce evinde olanlar senin hatan değildi Bryan. Babanın yaptıklarından dolayı kendini suçlayamazsın.”

'Babam annemi severdi. Onun için hayatını verdi.”

'Canını vermedi' *için* o. Bir anlık öfkeyle hem kendisinin hem de onun canını aldı.”

'ÇÜNKÜ ONA İHANET ETTİ.' Bağırış doğrudan Hunter'ın önünden geldi ama tepki veremeyeceği kadar uzaktaydı. 'Onu kalbinin her atışıyla sevdi. Gerçekte ne olduğunu anlamam yıllarımı aldı. Ama artık onun ve onun hayatını aşk uğruna aldığını biliyorum. . saf aşk.'

Hunter haklıydı, Andrew'un gerçek aşkın ne anlama geldiğine dair görüşü tamamen çarpıtılmıştı ama şu anda bunu tartışmak anlamsızdı. Hunter'ın onu daha fazla sinirlendirmek yerine sakinleştirmeye çalışması gerekiyordu.

'Bu hâlâ senin hatan değil' dedi.

'KAPA ÇENENİ. Ne olduğunu bilmiyorsun. Babamın aklını kaybetmesine neyin sebep olduğunu bilmiyorsun. Ama sana anlatacağım. . *BEN* yaptı. Ona söyledim. Oldu *hepsi benim hatam*.'

Yüz On Üç

Hunter, Andrew'un sesindeki ıstırabı ve acıyı hissetti. Derinlerden gelen bir acı. Bunca yıldır yanında taşıdığı bir şey.

Andrew, "Sizce babam, Bay Gardner ve annemle ilgili olanları nasıl öğrendi?" diye sordu.

Hunter bunu düşünmemişti ama cevabı öğrenmek için uzun süre düşünmesine gerek yoktu.

'Bir gün onları birlikte gördüm. Onları annemle babamın odasında, annemle babamın yatağında gördüm. Yaptıklarının yanlış olduğunu biliyordum. . gerçekten yanlış." Andrew'un sesinde umutsuz bir titreme vardı, anı zihninde hâlâ çok canlıydı. 'Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir şekilde annemin yaptığı şeyin babamla olan evliliğini mahvedeceğini biliyordum. Bunun olmasını istemedim. Tekrar mutlu olmalarını istedim. . Bir an tereddüt etti.

Hunter, "Demek babana söyledin," diye fısıldadı.

'Tüm bunlar olmadan bir hafta önce. Ona bir gün Nathan Gardner'ın evimize geldiğini gördüğümü söyledim. Ona söylediğim tek şey buydu, başka bir şey değil." Sesindeki acı daha da güçlendi. 'Babamın bunu yapabileceğini bilmiyordum. Konuşmayı bıraktı.

Hunter tekrar, "Yine de senin hatan değil," dedi. "Dediğin gibi babanın bu şekilde tepki vereceğini bilmiyordun. Niyetiniz anne ve babanızın evliliğini kurtarmak, onları bir arada tutmaktı. Onun tepkisi senin hatan değildi.'

Bir anlığına sessizlik hakim oldu.

“Annem hakkında en çok neyi hatırlıyorum biliyor musun?” Andrew yine hareket etmişti. 'Bana onun yaşındayken tıpkı onun gibi güzel birini bulacağımı söyledi. . yetenekli. . Aşık olabileceğim biri.” Bir an durakladı. 'Yirmi yıldır o doğum gününü bekliyordum. Nihayet mükemmel partnerimi seçmeye başlayabileceğim gün için.'

Bir anda Hunter'a her şey anlamlı gelmeye başladı. Haklıydılar. Andrew Harper'ın kaçırdığı kadınlar anne sevgisi ile romantik sevginin birleşimini simgeliyordu. Onlara aşık olmak istiyordu ama aynı zamanda
onların annesine benzemelerini istiyordu ve buna ihtiyaç duyuyordu. Ona otuz yaşına geldiğinde, tam olarak öldüğü yaşta, mükemmel eşini, tıpkı kendisi gibi birini bulacağını söylemişti. Hunter, Andrew'un doğum belgesini kontrol etmişti. Doğum günü 22 Şubat'tı; ilk kaçırılma kurbanı Kelly Jensen'in kaçırılmasından iki gün önce. Andrew bir süredir kurbanlarını arıyordu ancak bilinçaltı onun otuzuncu yaş gününe kadar herhangi bir işlem yapmasını yasakladı. Kırılgan zihninde annesinin sözleri çiğnenemeyecek bir kuraldı. Uzun zamandır bu doğum gününü bekliyordu. Ve o gün geldiğinde hiç vakit kaybetmemişti. Andrew'un zihni, annesinin söylediklerini ancak ciddi travma geçirmiş bir zihnin yapabileceği şekilde çarpıtmıştı.

"Demek onları buldun," dedi Hunter. 'Tıpkı annene benzeyen kadınlar. Onun kadar yetenekli olan..."

“Hiç kimse annem kadar yetenekli olamaz.” Andrew'un sesine öfke geri geldi.

Hunter, "Özür dilerim," diye düzeltti. 'Aşkına aday buldun. . ve onları evlerinden aldı. . stüdyolar. . arabalar. . Ama onlara aşık olamazsın, değil mi?'

Sessizlik.

‘Onları aldın ve esir aldın. Tıpkı annenle yaptığın gibi onları her gün sessizce izledin. Ama onları izledikçe sana onu daha çok hatırlattılar, değil mi? Bu yüzden onlara cinsel veya başka bir şekilde dokunamazsınız. Onlara da zarar veremezdin. Ama ne yazık ki annenin hatırası başka bir şeyi hatırlattı.”

Hunter ağzındaki kanı sildi.

"Bu sana onun babanın aşkına ihanetini hatırlattı" diye devam

etti. 'Onun ihaneti *senin* Aşk. Ailene ihaneti. Ve sonunda aşık olmak yerine onlardan nefret ettin. Bu ihanetten dolayı onlardan nefret ettin. İlk etapta onları aldığın nedenden dolayı onlardan nefret ediyordun. Sana anneni hatırlattığın için."

Andrew cevap vermedi.

"Yani tıpkı baban gibi sen de öfkenin kontrolü ele almasına izin verdin ve öfkelendiğinde bu seni doğrudan o güne ve onun annene yaptığını gördüğün güne götürdü."

Yine yanıt gelmedi ama Hunter havadaki endişeyi hissetti.

Röportajları bulduk Andrew. Onlara gerçek aşkla ilgili sorduğunuz soruları bulduk.'

'Onlara her zaman istediklerini verdim.'

Hayır, yapmadın. Onların sözlerini çarpıttın. Tıpkı senin annenin sözlerini çarpıttığın gibi. Annen *yaptım* Aşkı bulmanı istiyorum ama bu şekilde değil. Yardıma ihtiyacın var Andrew.'

'BANA ANDREW DEMEYİ BIRAK.' Çığlık tüm yeraltı katında yankılandı. 'Beni tanıdığını mı sanıyorsun? Hayatımı, acımı bildiğini mi sanıyorsun? Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Ama acıyı seviyorsan sana acı veririm.'

Yeni darbe Hunter'ın yüzünün sağ tarafına çarptı, ağzı tekrar kanla doldu ve onu tekrar yere düşürdü. Sakinliğini yeniden kazanması birkaç saniyesini aldı.

'Ve şimdi sana bir sürprizim var Dedektif. .'

Rahatsız edici bir sessizlik oldu, ardından patates çuvalı gibi ağır bir şeyin yerde sürüklenme sesi duyuldu. 'Uyan, kaltak.'

Hunter sanki Andrew birisinin yanaklarına dokunup onları canlandırmaya çalışıyormuş gibi hafif tokat sesleri duydu.

"Uyan" dedi tekrar.

Bir kadın sesi, "Hımm," diye fısıldadı ve Hunter nefesini tuttu. Andrew, "Haydi şimdi" dedi. 'Uyan, uyan.'

"Hımm," dedi tekrar.

Hunter çıkardığı sesten ağzının tıkalı olduğu ve çok acı çektiği anlaşılıyordu.

'Kaptan. .?' diye seslendi ve vücudunu ileri doğru salladı.

Andrew güldü. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” Botunun topuğuyla Hunter’ın göğsüne vurdu ve onu tekrar arkasındaki duvara çarptırdı.

'Hımm. . ımm. Sesi çılgınca geliyordu ama ağzının etrafındaki tıkaç çok sıkı bağlanmıştı.

'Kaptan. Hunter umutsuz bir nefesle tekrar seslendi.

Andrew, Sanırım artık birbirimize veda etmemizin zamanı geldi, dedi. 'Bu saçmalıktan bıktım.'

‘Hımmmmm!’ Bu sefer ses tonu korku doluydu.

‘Andrew, yapma bunu.’ Hunter bir kez daha ilerlemeyi denedi ama yine duvara tekmelendi. Daha önce birkaç kez öksürdü nefesini geri kazanıyor.

'Onun bununla hiçbir ilgisi yok. *BEN* Senin kurallarını çiğnedi Andrew, o değil. Eğer birini cezalandırmanız gerekiyorsa beni cezalandırın.'

Andrew küçümseyerek, "Ohhh, ne kadar asil, Dedektif," dedi. 'Siz polisler hepiniz aynısınız. Hepiniz kahraman olmak istiyorsunuz. Ne zaman pes edeceğini, ne zaman pes edeceğini asla bilemezsin. Kazanamayacağın çok açık olsa bile. Bu da sizi tahmin edilebilir kılıyor. Peki tahmin edin ne oldu, Dedektif?'

Bunu takip eden sessizlik havayı korkuyla doldurdu.

'Bu sefer günü kurtaramayacaksın.'

“LÜTFEN ANDREW, HAYIR.” Hunter, Andrew'un sesindeki kararlılığı ve öfkeyi hissetti ve zamanının tükendiğini anladı. Kalan tüm gücüyle kendini ileri doğru attı ama onlar yeniden hareket etmişlerdi. Hunter hiçbir şeye ulaşamadı. 'Kaptan. .?' Ama tek duyduğu onun ölmekte olan guruldayan çığlığıydı; bir saniye sonra sıcak bir kanın yüzüne ve göğsüne çarptığını hissetti.

'HAYIR. . HAYIR. . KAPTAN. .?'

Sessizlik.

'Kaptan. .?'

"Üzgünüm Dedektif," dedi Andrew derin, tatmin edici bir nefes alarak. 'Artık dinlediğini sanmıyorum.'

Kan kokusu havayı sarhoş etti.

'Neden Andrew? Bunu neden yapmak zorunda kaldın?' Hunter öfkeyle ürperdi.

'Üzülmeyin Dedektif. Onu bu kadar özlemek için hiçbir neden yok. . çünkü ona katılmak üzeresin." Andrew tekrar güldü. 'Bir polisin kendi silahıyla öldürülmesi bir tür onursuzluk değil mi?'

Hunter yarı otomatik bir silahın ateşlendiğini duydu. Andrew karanlıkta Hunter'ın silahını kaldırdı ve doğrudan kafasına doğrulttu. Hunter her şeyin bittiğini biliyordu. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Daha fazla söyleyebileceği bir şey yoktu.

Hunter derin bir nefes aldı ve karanlığa rağmen gözlerini açık tuttu ve meydan okurcasına dümdüz ileriye baktı.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra gelen sağır edici patlama, koridoru iğrenç bir yanık kokusuyla doldurdu.

Yüz On Dört

Koridorda parlak, yanan bir ışık bir flaş bombası gibi patladı. Bir anda her şey aydınlandı. Andrew öyle acı dolu bir kükreme çıkardı ki, sanki kalbinden bıçaklanmış gibiydi ama gece görüş gözlüğüyle binlerce kez artan parlaklığın yoğunluğu yüzünden neredeyse kör olduğu için acı gözlerinden geliyordu.

Andrew içgüdüsel olarak cihaza uzandı ve onu gözlerinden kaldırdı ama hasar çoktan oluşmuştu. Gözleri doğrudan retinaya gelen ışık patlamasıyla başa çıkmakta zorlanıyordu, başı dönüyor ve kafası karışıyordu.

Hunter'ın ne olduğunu anlaması sadece bir saniye sürdü. Göz ucuyla Garcia'nın koridorun dönemeçlerinden birinde durduğunu görebiliyordu. Önünde yerde yoğun bir şekilde yanan bir işaret fişeği vardı; birkaç dakika önce Andrew'un 'fabrikasında' gördüğü deneme işaret fişeklerinden biriydi.

Garcia çok geçmeden herkesin karanlıkta görebilmesinin tek yolunun gece görüş gözlüğü gibi ışığı artıran bir cihaz kullanmak olduğunu fark etti. Ve tam olarak nasıl çalıştıklarını biliyordu. Katia'nın hücresinden Hunter ve Andrew'un kavga ettiğini duymuştu. Orada öylece oturup bekleyemezdi. Hunter'ın göğüs göğüse dövüşte harika olduğunu biliyordu ama göremediği bir rakibe karşı hiç şansı

olmazdı. Garcia 'fabrikayı' ve işaret fişeklerini hatırladı. Karanlıkta bile kare şeklinde dolaşacak şekilde yapılandırılmış koridorlarda kaybolmayacağını biliyordu. Tek ihtiyacı olan bir saniyelik parlak ışıktı ama Andrew için bu, gözlerinin içinde bir bomba patlamış gibi hissettirecekti.

Bu tam olarak Hunter'ın ihtiyaç duyduğu şanstı. Hiç düşünmeden ve bir saniyeden kısa bir sürede vücudunu Andrew'a doğru ileri doğru fırlattı. Garcia da tam olarak aynısını yaptı. İkisi de aynı anda Andrew'la çarpıştı ve onu gürleyerek duvara çarptı. İnanılmaz bir güçle kafa kafaya çarptı. Roller tamamen değişmişti. Andrew, ışık patlaması nedeniyle tamamen kör oldu ve kafasına gelen ağır darbe nedeniyle de tamamen aklı karıştı. Tıpkı Hunter'ın birkaç dakika önce yaptığı gibi, Andrew kendini savunmak için çaresizce kolunu salladı. Peki göremediğiniz rakiplere karşı kendinizi nasıl savunursunuz?

Garcia hemen Andrew'un solar pleksusuna iyi yerleştirilmiş ve güçlü bir yumruk attı. Hunter bir tanesini çenesine dayayarak onu takip etti. Andrew'un kafası geriye doğru sarsıldı ve donuk bir çatırtıyla yeniden duvara çarptı. Hemen bayıldı.

Hunter ve Garcia'nın işaret fişeği sönmeden hemen önce gördükleri son şey, Whitney Myers'ın yerde kendi kanından oluşan bir havuzun üzerinde yatan cansız bedeniydi. Boğazı boynunun tamamı boyunca kesilmişti.

Yüz Onbeş

Otuz altı saat sonra - USC Üniversite Hastanesi - Los Angeles. Hunter kapıyı iki kez çaldı ve kapıyı iterek açtı. Yüzbaşı Blake ayarlanabilir yatağında oturuyordu. Sırtlığı kırk beş derece kadar eğimliydi. Yüzü tüm kurumuş kandan temizlenmişti ama hâlâ siyah, mavi ve oldukça yıpranmış görünüyordu. Sol gözü, dudakları ve burnu hâlâ şişti. Yorgun görünüyordu ama sesi kesinlikle öyle değildi. Sağlam gözü kapıya doğru ilerledi ve Hunter ile Garcia'nın yanlarında getirdikleri şeyi görünce şaşkınlıkla büyüdü.

“Çiçekler ve çikolata mı?” diye sordu şüpheyle. 'Siz bana karşı

yumuşak mı davranıyorsunuz? Çünkü iki yumuşak dedektif departmanımda ihtiyacım olan son şey.'

Hunter odaya girdi ve çiçekleri yatağının yanındaki küçük masaya koydu. Garcia çikolatalar için de aynısını yaptı. Hunter, "Bir şey değil, Kaptan," dedi. Alt dudağı da kesilmiş ve şişmişti. Gözleri normalde sahip oldukları ışıltının yalnızca yarısını taşıyordu. Kaptan huzursuz bir sessizliğin ardından, "Whitney Myers için üzgünüm" dedi.

Hunter hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki üzüntü yoğunlaştı. Myers'ın kararlılığının ve kararlılığının onu katilin pençesine sürüklediğini biliyordu ve onu kurtarmak için çok az şey yapabilirdi. Healdsburg'dayken aramasına cevap vermediği ve onu geri aramadığı için kendini suçlu hissetti.

'Andrew Harper ona nasıl ulaştı?'

Hunter, "Healdsburg'dan döndüğüm gün havaalanındaydı" dedi. 'Andrew da öyleydi. Beni aradıktan sonra onu fark etti, takip etti ve arabasına binerken onu yanına aldı.'

'Onun kim olduğunu nereden biliyordu?'

“Muhtemelen Carlos ve ben onunla ofisinde konuştuktan sonra beni takip etmeye başladı. Aynı gece Whitney ve ben Baldwin Hills'te bir restoranda buluştuk. Noktaları birleştirmek uzun sürmezdi.” “Peki neden havaalanındaydı?”

Çünkü ona her şeyi anlatmadığımı biliyordu. Parker Center'da bile her yerde bağlantıları vardı.'

Yüzbaşı Blake şaşırmış görünmüyordu.

'Onlar aracılığıyla bir şeyin peşinde olduğumu öğrendi. Kaçıran kişiyi bildiğimi sanıyordu. Ve eğer ben bilgiyi paylaşmaya hazır olmasaydım, o bunu kendi başına öğrenecekti. Çok iyi bir dedektifti.” Bakışlarını kaçırdı. ‘Ve çok nazik bir insan.’

"Yani seni takip etmeye mi karar verdi?"

'Ortağına göre ilk fikir buydu, evet.'

Sessizlik bir süre daha odaya geri geldi.

Kaptan sonunda “Diğer kadın mı?” diye sordu. “Kaçırılma kurbanı.” Hunter başını salladı. 'Katia Kudrov. Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın kemancı konser şefi. Whitney'in bulması için

görevlendirildiği kadın oydu.' Kaptan başını salladı. 'O nasıl?'

'Dehşete düşmüş, biraz susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş ama Andrew Harper ona hiç dokunmadı. Fiziksel olarak herhangi bir yaralanma olmadı.” Bir an duraksadı. ‘Psikolojik olarak. . yardıma ihtiyacı olacak.”

'Konuşuyor mu?'

Hunter başını yana eğdi. 'Psikiyatristler yavaş yavaş ilerleme kaydediyorlar. Ama bu uzun bir süreç olacak. Anlaşılır bir şekilde Andrew'un aklı tam bir karmaşa içinde. Biz haklıydık. Ona annesini hatırlatan kadınları kaçırıyordu ama er ya da geç onların yansıtma büyüsünü bozacak bir şeyler yaptıkları ve onların olmalarını istediği kişi olmadıklarını fark etmesini sağlayacakları varsayımında yanılmıştık.'

"Tam tersine," Garcia devraldı. 'Ona onu çok fazla hatırlattılar. Bu hatıra, 20 yaşındaki çocukta muhtemelen onun orada olduğunu bile bilmediğine dair bastırılmış bir duyguyu uyandırdı. . ve değildi *Aşk.*Yüzbaşı Blake, "Nefret" diye tahminde bulundu.

"Öfke," diye düzeltti Hunter onu. 'Şiddetli bir öfke. Bilinçaltında onu babasına ihanet ettiği için suçladı. . ailesini yok ediyor. Röportajlarından edindiği bilgileri ve kendisine yöneltilen sorulardan yararlandı. *gerçek aşk* O gün evinde olanları taklit etmek için. Annesini defalarca cezalandırmak için.”

Kaptan, “Nasıl oldu da babası tarafından öldürülmedi?” diye sordu. Hunter, Andrew'un babasının onu asla öldürme niyetinde olmadığını açıkladı. 'Andrew o gün olup biten her şeyi tavan arasından gördü ve üç gün boyunca orada saklandı. Evden kaçarken eyaletler arası benzin istasyonunda bir kamyonun arkasına saklandı. Şans eseri kamyon Los Angeles'a gidecekti."

"Bunca zamandır burada mıydı?"

Garcia başını salladı ve görevi devraldı. 'Para için Güney Merkez'deki gettolarda uyudu ve Batı Hollywood'da ayakkabı boyacılığı yaptı. On dört yaşındayken South Gate'teki bir saatçi ve çilingir dükkanında iş bulmayı başardı. Dükkan, altmışlı yaşlarındaki çocuksuz bir çift tarafından işletilen bir aile işletmesiydi: Ted ve Louise Coleman. Zaman tetikleyicilerini, hassas mekanizmaları,

karmaşık cihazlar oluşturmayı ve kilit açmayı burada öğrendi. Aslında uzman oldu. Aynı zamanda yeni adını ve kimliğini de benimsediği yer burasıydı.”

Kaptan, yan masadaki bir bardak suya uzanırken, "Orospu çocuğu," dedi.

‘O katıldı *Çağdaş Ressamlar* dergisini on dokuz yaşında başıboş bir çocuk olarak anlattı.' Garcia devam etti. ‘Dergi DTP Kurumuna aittir. Onlar da sahip *Bugün Sanat* dergisi ve diğer birçok dergi, A&E TV ağıyla birlikte. Çok zekiydi ve hızla üst sıralara yükseldi.”

Hunter, "Ona annesini hatırlatan herhangi bir kadın ressam veya müzisyene dikkat etmek için harika bir yer" diye ekledi.

"Ve işte sürpriz gerçek," Garcia yine. 'St Michael's Darülaceze binası. . onun sahibi.”

'*Sahip* Yüzbaşının bakışları dedektiften dedektife atladı. Garcia başını salladı. “Bir yıl önce, bir yangının yok etmesinden sekiz yıl sonra satın aldım.” Omuz silkti. 'Binadan geriye kalanlar çürüyordu. Hiç kimse bunu istemiyordu, en azından eski sahipler. Her şeyi iki bin dolara aldı. Bina gençler, uyuşturucu bağımlıları ve serserilerle dolup taşmayacak kadar şehirden uzaktaydı. Mükemmel izole bir konum. Hiç kimse oraya gitmedi. Çok az insan bunun varlığından haberdardı bile.” “Anlamadığım şey,” dedi kaptan, “kurbanlarını neden bakımevinde öldürmediği?” Neden onları başka bir yere götürelim ki?'

Hunter, "Çünkü ne olursa olsun ona hâlâ annesini hatırlatıyorlardı," dedi. 'Onun ihaneti olarak gördüğü şeye duyduğu öfkeye rağmen, ona olan sevgisi yadsınamazdı.'

Garcia, "İşte bu tetikleme mekanizmalarını bu yüzden yarattı" diye ekledi. “Yani onlar öldüklerinde orada olması gerekmiyordu. Bir çeşit tarafsızlık.” “Kesinlikle,” diye onayladı Hunter.

Yüzbaşı Blake, "Bunu hâlâ bakımevinde yapabilirdi," diye ısrar etti. ‘Onları bir odaya kilitleyip kaderlerine bırakabilirdi.’

Hunter, "Bunu yapsaydı yine de cesetleriyle uğraşmak zorunda kalacaktı" diye açıkladı. 'Odaya tekrar girin, onları atın. . Beyni, ona annesinin ölümünü bu kadar hatırlatan birinin ölümünü görmenin

verdiği duyguyla baş edemiyordu.'

Garcia, "Bütün bunlardan kaçınmanın en kolay yolu onları başka bir yerde kaderleriyle baş başa bırakmak" diye tamamladı.

Yüzbaşı Blake parmaklarını nazikçe şişmiş dudaklarına götürdü. ‘Böylece psikiyatristler onunla bir gün geçirecekler.’

Garcia, "Daha çok bir yaz kampına benziyor" dedi. 'Sahip olduğu travmatik zihin, suç davranışı psikologlarının rüyalarına girecek türden bir şey.'

Kaptanın gözleri Hunter'ınkileri aradı. Başını salladı.

Yüzbaşı Blake başını sallayarak, "Yani altı kişiyi öldürdükten sonra bu canavar muhtemelen ölüm cezası almak yerine bir psikiyatri hastanesine gönderilecek" dedi. 'Her zaman olduğu gibi, dışarıdaki çılgın psikopatları yakalamak için kıçımızı yırtıyoruz ve kahrolası avukatlar ve devlet onları serbest bıraktı.'

Hunter, "Kaybolmayacak, Kaptan," dedi.

“Ne demek istediğimi anlıyorsun Robert.” Kaptan durakladı ve Hunter'ın ona getirdiği çiçeklere baktı. Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşecekti ama kendini tuttu.

Hunter, “Nereden bildin?” diye sordu. 'Nerede olduğunu nasıl bildin?'

Yüzbaşı Blake, nasıl kaçırıldığını, büyük miktarda eter solumuş gibi davrandığını ve bakımevine vardıklarında kaçma girişimini anlattı.

'Yola doğru koşmaya başladığımda darülacezenin eski tabelasını gördüm. Sanırım o videoyu yapmaya karar verdiği için şanslıydım. Dudaklarımı senin okuyabileceğin kadar hareket ettirmediğimden korkuyordum. Beni bunu yaparken göreceğini düşündüm, bu yüzden kafam karışmış gibi davrandım ve dudaklarımı tutarsız bir şekilde hareket ettirdim ve bunu yaparken kelimeleri de ağzıma koydum.'

Hunter, Harika düşünce, diye itiraf etti.

'Hayatımı kurtardı.'

Garcia gülümsedi.

Yüzbaşı Blake ona dik dik bakarak, “Neye gülümsüyorsun?”

dedi. 'Az önce ilk kez büyük bir davanın sonunda yüzü paramparça olanın ben olmadığımı fark ettim.'

"Eh, bu kolaylıkla ayarlanabilir," diye yanıtladı, ona nazar ederek.

Garcia, "Hayır, yüzümü böyle seviyorum" dedi. Gülümseme kaybolmadı. Bir an herkes sustu.

Kaptan sonunda Hunter'a bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Hunter başını ortağına doğru eğdi. ‘Carlos işaret fişeği fikrini ortaya attığında hepimizi kurtardı.’

Garcia, "Eh, birinin bir şeyler düşünmesi gerekiyordu" dedi.

Kapı çalındı ve hemşire kapıdan kafasını uzattı.

"Tamam bugünlük bu kadar yeter. Hepiniz Bayan Blake'i dinlenmeye bırakmalısınız, dedi bakışlarını Hunter'a sabitleyerek.

“Dinlenmek mi?” Yüzbaşı Blake neredeyse gülerek karşılık verdi. 'Tatlım, eğer burada bir gece daha geçireceğimi düşünüyorsan, doktora ihtiyacı olan sensin.'

Hemşire, "Doktor burada en az yirmi dört saat daha gözlem altında geçirmeniz gerektiğini söyledi" diye yanıtladı.

'İzlenmesi gereken bir kadına mı benziyorum?'

Hunter iki elini de havaya kaldırdı ve Garcia'ya baktı. 'Zaten gitmemiz lazım. Bunu çözmeniz için ikinizi bırakacağız.'

Kaptan, "Çözülmesi gereken bir şey yok" dedi. 'Burada bir gece daha geçirmeyeceğim. Bu da son.” Bakışıyla hemşireyi öldürebilirdi.

Hunter kapının yanında durdu ve hemşirenin kulağına fısıldadı. "Onu sakinleştirmeni öneririm."

“Ah, endişelenme tatlım, onun hakkında zaten uyarılmıştım.” Sağ göğüs cebine hafifçe vurdu ve Hunter'a göz kırptı. "Üzerinde onun adının yazılı olduğu bir iğnem var." Bir an Hunter'ın yüzünü inceledi. 'Şu kesiklere ve morluklara bir bakmamı ister misin tatlım? Görünüşe göre bir dikiş işine ihtiyacın var.'

Hunter ve Garcia birbirlerine hızlıca baktılar.

“İyi olacağım.” Hunter başını salladı.

'Emin misin? İğne ve iplik konusunda çok iyiyim.'

İkisi de aynı ağızdan "Olumlu" dediler.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.